

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE MILLION COPY BESTSELLER

STEVE CAVANAGH

SHE WILL
KILL YOUR
WORST ENEMY

ALL YOU HAVE
TO DO IS
KILL HER

**KILL
FOR ME
KILL
FOR YOU**

'This guy is the real deal. Trust me.'

LEE CHILD

**STEVE
CAVANAGH
ÖLDÜR
FORME
OLD
FOR SEN
UR**



Telif Hakkı © 2023 Steve Cavanagh

Steve Cavanagh'ın Eserin Yazarı olarak tanımlanma hakkı, kendisi tarafından Telif Hakkı, Tasarımlar ve 1988 Patent Yasası.

İlk olarak 2023 yılında HEADLINE PUBLISHING GROUP tarafından Büyük Britanya'da yayımlanmıştır

Bu Ebook baskısı 2023 yılında HEADLINE PUBLISHING GROUP tarafından Büyük Britanya'da yayınlanmıştır.

Birleşik Krallık telif hakkı yasası kapsamında izin verilen her türlü kullanım dışında, bu yayın yalnızca yayıncıların önceden yazılı izni alınarak herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılabilir, saklanabilir veya iletebilir veya Telif Hakkı Lisanslama Ajansı tarafından verilen lisansların şartlarına uygun olarak reprografik üretim.

Bu yayındaki tüm karakterler - bariz tarihi figürler dışında - hayal ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Yayın Verilerinde Kataloglama British Library'den temin edilebilir

eISBN: 978 1 0354 0817 7

Kapak görselleri © Magdalena Russocka, Trevillion Images (yürüyen merdiven ve kadın); Miguel Sobreira, Trevillion Images (erkek)

Kapak tasarımı: Andrew Davis

HEADLINE YAYIN GRUBU
Bir Hachette UK Şirketi
Carmelite House
50 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DZ

www.headline.co.uk
www.hachette.co.uk



İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Sayfası Yazar](#)

[Hakkında Kitap](#)

[Hakkında](#)

[Steve Cavanagh İthafı için Övgü](#)

[Epigraf](#)

[1. Bölüm: Amanda 2.](#)

[Bölüm: Ruth 3. Bölüm:](#)

[Amanda 4. Bölüm:](#)

[Ruth 5. Bölüm: Farrow](#)

[6. Bölüm: Amanda 7.](#)

[Bölüm: Ruth 8. Bölüm:](#)

[Amanda 9. Bölüm:](#)

[Ruth 10. Bölüm:](#)

[Amanda 11. Bölüm:](#)

[Ruth 12. Bölüm:](#)

[Amanda Farrow](#)

[Bölüm 13: Amanda](#)

[Bölüm 14: Scott](#)

[Bölüm 15: Ruth Bölüm](#)

[16: Amanda Bölüm 17:](#)

[Ruth Bölüm 18:](#)

[Amanda Bölüm 19:](#)

[Scott Bölüm 20:](#)

[Amanda Bölüm 21:](#)

[Scott Bölüm 22:](#)

[Amanda](#)

Bölüm 23: Scott
Bölüm 24: Amanda 25.
Bölüm Ruth 26. Bölüm
Amanda 27. Bölüm
Ruth 28. Bölüm
Farrow 29. Bölüm:
Amanda 30. Bölüm:
Ruth Ruth 31. Bölüm
Amanda Bölüm 32:
Ruth Bölüm 33:
Amanda Bölüm 34:
Farrow Bölüm 35:
Amanda Bölüm 36:
Farrow Bölüm 37:
Amanda Bölüm 38:
Farrow Bölüm 39:
Amanda Bölüm 40:
Farrow Bölüm 41:
Ruth Bölüm 42: Scott
Bölüm 43: Amanda
Bölüm 44: Ruth Bölüm
45: Amanda Bölüm 46:
Scott Bölüm 47:
Amanda Bölüm 48:
Ruth Bölüm 49:
Amanda Bölüm 50:
Ruth Bölüm 51:
Farrow Bölüm 52:
Amanda Bölüm 53:
Ruth Bölüm 54:
Amanda Bölüm 55:
Farrow Bölüm 56:
Amanda Bölüm 57:
Ruth Bölüm 58:
Amanda

Bölüm 59: Ruth Bölüm
60: Amanda Bölüm 61:
Ruth Bölüm 62:
Amanda Bölüm 63:
Farrow Bölüm 64:
Amanda Bölüm 65:
Ruth Bölüm 66:
Amanda

Teşekkür

Yazar Hakkında



Kelly M fotoğrafçılık

Steve Cavanagh'ın romanları sadece Birleşik Krallık'ta bir milyondan fazla satmıştır. Sekiz kitabının tümü önemli ödüllere aday gösterilmiş ve birçoğu uluslararası çok satanlar listesine girmiştir.

Üçüncü romanı *The Liar*, 2018 Yılın Polisiye Romanı dalında CWA Altın Hançer ödülünü kazandı. *On Üç*, Theakston Old Peculier Yılın Polisiye Romanı 2019 ödülünü kazandı. *Fifty-Fifty*, Richard and Judy Kitap Kulübü'nün seçimi oldu ve BBC 'Between the Covers' kitap kulübü için de seçildi. *Twisted*, *Fifty-Fifty*, *The Devil's Advocate* ve *The Accomplice* kitaplarının hepsi Pazar günü

Times'ın en çok satan 10 kitabı.

Kitap Hakkında



O SENİN EN KÖTÜ DÜŞMANINI ÖLDÜRECEK. TEK YAPMAN GEREKEN ONUNKİNİ ÖLDÜRMEK.

New York'ta karanlık bir akşam, iki yabancı tesadüfen karşılaşır. İçki içerken Amanda ve Wendy pek çok ortak noktaları olduğunu fark eder.

İkisi de yalnız hissediyor. İkisi de yalnız içiyor. Ve her ikisi de ailelerini yok eden iki adamdan umutsuzca intikam almak istemektedir.

Birlikte mükemmel bir plan yaparlar.
Eğer sen benim için öldürürsen, ben de senin için öldürürüm. . .

Steve Cavanagh için övgüler

'Bu adam gerçek bir anlaşma. Güvenin bana'
Lee Child

'Steve Cavanagh sektördeki en iyi kancaları yazıyor'
Mick Herron

'Mükemmel'
Ian Rankin

'Birinci sınıf heyecan'
Shari Lapena

'Bu kadar ustaca yazılmış kitaplara pek sık rastlanmaz'
Michael Connelly

'Yanlış yönlendirmede bir ustalık sınıfı'
Guardian

'Cavanagh bir dahi'
Evening Standard

'Zekice, dolambaçlı, ustaca kurgulanmış bir bulmaca kitabı'
Ruth Ware

'Bağımlısı olacaksınız'
The Times

'Harika bir yazar'
Martina Cole

'Asıl sihir Steve Cavanagh'ın hipnotik hikaye anlatım gücünde'
Sunday Express

'Akıllı ve orijinal'
Clare Mackintosh

'Birinci sınıf yazı'
Alex North

'Bir suç dehasından dahiyane planlar'
Erin Kelly

'Mükemmel'
Will Dean

Marie ve Tom için.

"Aşıkların aşkından daha güçlü olan, aşıkların nefretidir. Her ikisinin de açtığı yaralar tedavi edilemez.

- Euripides

"İntikam, cehennemde pişirilen en tatlı lokmadır.

- Walter Scott, *Midlothian'ın Kalbi*

1

Amanda

Amanda White elektrikli bebek şişesi sterilizatörünün kapağını kaldırdı ve içindeki 22 kalibrelik tabancaya baktı. Silah terliyor gibi görünüyordu, çelik gövdesi ve namlusu sıcak yoğuşma toplarıyla boncuk boncuktu, buhar tabandan hafifçe yükseliyordu. Arkasını dönerek yumuşak deri eldivenlerini buldu, giydi ve silahı dikkatlice kaldırarak temizledi.

Silah bugün temiz olmalıydı. Parmak izi yok. DNA izi olmamalıydı. Dün gece aklına sterilizatörü kullanarak silahtaki tüm izleri silme fikri gelmişti. Jess'in eşyalarından birinin bu işte rol oynaması bir şekilde uygun görünüyordu. Sterilizatörün hâlâ çalışıyor olmasına şaşırmişti. Jess'in ilk doğum gününden beri, onu damlatmaz bardaklara alıştırdığı zamandan beri kullanılmamıştı. Yine de o ve kocası Luis, Jess'in ileride bir erkek ya da kız kardeşi olması ihtimaline karşı sterilizatörü saklamaya karar vermişlerdi.

Bunların hiçbiri şimdi olamaz.

Sterilizatörün ısısı silahın kabzasını saran koli bandını soymaya başlamıştı. Elinde hâlâ yabancı hissediyordu. Teneke kutuları vurma alıştırması yapmak için ormana gittiği onca günün hiçbir önemi yoktu. Silahı kullanmaya hâlâ alışamamıştı. O bir New York liberaliydi. Silah karşıtıydı. Yasalara saygılı bir vergi mükellefiydi. Belki de artık bunların hiçbiri değildi. Ölüm sizi değiştirir. Bu ölüm altı yaşındaki kızınız ve bir hafta sonra kocanız olduğunda, sadece kederden daha fazlası vardı. Bu tür bir ölüm tek başına gelmez. İşsizlik, borç, bağımlılık ve zaman zaman dayanılamayacak kadar büyük acılar gibi daha karanlık atlıları da beraberinde getirdi. Amanda'nın hayatı bir kayıpla çökmüştü.

Tabancayı yemek masasının üzerine koydu, mutfak havlusuyla kuruladı ve beklenen beş mermiyle doldurdu.

Acısına son vermek için o mermilerden sadece birine ihtiyacı vardı. Kolay bir atıştı. Kolu kalkacak, namlu adamın başının hizasına gelecek ve sonra tetiği çekecekti. Saate baktı. Sabah altı buçuk. Adam birazdan evinden çıkacaktı. Hazırlanması gerekiyordu.

Amanda saat yedi on beşte Yukarı Batı Yakası'ndaki 96th Street metro istasyonunun art deco girişinden geçti. Hafif bir yağmur yeni yağmaya başlamıştı. Siyah paltolu, koyu renk saçlı bir adam turnikede MTA kartını okuttu. Amanda bir süre bekledi ve eşofmanının kapüşonunu şapkasının üzerine çekti. Amanda kartını sensörün üzerinden geçirip Downtown & Brooklyn yazan perona doğru sola dönmeden önce kapıdan beş kişi daha geçti.

İki kat merdivenden aşağı atladı. Aşağıya inmeden önce paltolu adamı tekrar gördü. Yandan görünüşü. Düzgün bıraktığı koyu renk bir sakalı vardı. Kulaklarında AirPods ve boynunda kalın bir atkı, paltosunun kıvrımlarına sıkıştırılmıştı. Perondaki diğer yirmi kadar insan gibi o da başını eğmiş, cep telefonuna bakıyordu.

Zaman kontrolü. Yedi on dokuz. Sadece Times Meydanı, Penn İstasyonu, 14th Caddesi ve Chambers Caddesi'nde duran Güney Feribotu'na giden 1 numaralı ekspres treni kaçırmışlardı. Ekspres trene binmiş olsaydı Chambers Caddesi'nde inmesi, sonra da Wall Street'te durmak için Flatbush'a giden #2 ya da #3 numaralı trene geçmesi gerekecekti.

Amanda onu göz hizasında tuttu ama saat sekiz yönüne doğru arkasına geçti. Doğrudan arkasına değil, çünkü o hareket ederken trenin camındaki yansımasını fark edebilirdi. Şapkası ve atkısı yüzünden yüzü büyük ölçüde kapalıydı ama onu fark etme, tanıma ihtimalini göze alamazdı.

Geçen sefer olduğu gibi.

Saat yedi yirmi birde, iki numaralı tren buz gibi bir Eylül rüzgârıyla geldi. Tren yavaşladı, durdu. Amanda ilerledi. Anons sisteminden bir ses trenin geldiğini duyurdu. Şimdi perona yayılmış belki yüz kişi vardı. Metroda iş çıkışı saati. İnsanlar hayatlarına devam ediyor, yolculuklarını sürdürüyor, işleriyle ilgili düşünceler zihinlerinde çoktan ağırlaşmıştı.

Amanda için değil. Artık değil.

Trenin kapıları açıldı ve yolcular dışarı döküldü. Amanda, okul üniforması giymiş bir gencin ve baretini omuz çantasına asmış bir inşaat işçisinin yanından geçip gitmek zorunda kaldı. Amanda içeri iterken ikisi de bir şeyler söyledi. Umurunda değildi. Paltolu adamın trene onsuz binip onu peronda mahsur bırakması riskini göze alamazdı. Bu daha önce de olmuştu.

Kadın ilerledi. Adam bir metre ilerideydi. Giden yolcular arabada yer bırakmışlardı ama fazla değil. Değerli turuncu koltuklardan iki tane kalmıştı. Her zamanki gibi onlara yöneldi ve bu kez birini kapmayı başardı. Amanda ona sırtını döndü, arabanın ortasındaki bir direğe tutundu ve arabanın dolmasına izin verdi. Uzanıp ona dokunabilecek kadar yaklaşıp kadar, binen yolcuların onu arabada biraz itip kakmasına izin verdi. Sırtını onun koltuk sırasına yasladı.

Kapılar kapandı. Etrafındaki bedenler birbirine çarptı. Yine de dönmek için yeterince yeri vardı. Ve döndü. Yarım bir dönüş. Oturan paltolu adamın önünde yan yana duran iki kişi vardı. Sırtları birbirine dönüktü. Aralarında bir kol genişliği vardı. Paltolu adam erkeklik taslamaya başladı. Sağında oturan kadın ona pis bir bakış attıktan sonra dikkatini hızla dizlerinin üzerinde duran dizüstü bilgisayara verdi. Solundaki genç adam telefonunda video oyunu oynuyordu. Adamı görmezden geldiler. Ya da görmezden gelmeye çalıştılar.

Amanda cep telefonunun kilidini açtı, önceden programlanmış zamanlayıcılardan ilkinin seçti ve tren hareket etmeye başladığında *başlat düğmesine bastı*.

Zamanlayıcı bir dakika on üç saniyeden geriye doğru ilerliyordu - 96th Street'te tren kapılarının kapanması ile 86th Street'te kapıların tekrar açılması arasındaki ortalama süre.

Hâlâ bir işi varken, bir huzurevinde yöneticilik yapıyordu, Bakıcılıktan şirketin ortaklığını yürüten kişiye kadar yükselmişti. Başarması gereken bir şey varsa, bunu ancak oturup bir plan yazdığında yapabileceğini keşfetmişti. Adım adım. Gece okulunda diplomasını bu şekilde aldı. Süpervizörlüğe, müdür yardımcılığına ve ardından müdürlüğe terfilerini bu şekilde aldı. Gece geç saatlere kadar üzerinde çalıştığı resimlerinden ya da eskizlerinden birini bu şekilde planladı. İşlemek üzere olduğu cinayeti bu şekilde planladı.

Amanda adama doğru bir kez daha baktı. Bu kadar yakinken adamın onu arkadan ya da yandan fark edeceğinden endişe etmiyordu. Pencerelelerin hiçbirinden yüzünü göremezdi.

ayağa kalktı. Spor ayakkabıları, bir çift bol siyah eşofman altı, kabarık bir mont ve altında kapüşonlu bir sweatshirt giymişti. Dikkat çekmeden olabildiğince örtünmüştü.

Bu trende ona ihtiyacı olan fırsatı veren üç durak vardı. Zamanlaması mükemmel olmalıydı. Kapılar açılır açılmaz ateş edecekti. Etrafındaki ceset yığını nişan almasını engelliyordu. Sonra o da diğerleri gibi çılgık atacak, silahını bırakacak ve deli gibi trenden kaçacaktı. Kalabalık bir vagonda silah sesi paniğe, güvenli bir yere gitmek için izdihama neden olurdu. Oradan çıkan, merdivenleri tırmanan ve doğruca istasyondan çıkan insan kalabalığının içinde başı eğik tek bir kadın olurdu ve kimse onu teşhis edemezdi. Ne görgü tanıkları, ne de güvenlik kameraları. Göz önünde mükemmel bir şekilde saklanırdı.

Bir sonraki durak 86th Caddesi olacaktı. Zamanlayıcıda on saniye kaldı. Kapıların açılmasına on saniye.

Amanda başını hafifçe yana eğerek kimin indiğini kontrol etti. Açıkta kalmak istemiyordu. Kendisiyle hedef arasında cesetlere ihtiyacı vardı. Görünüşe göre onunla adam arasındaki çift gemide kalıyordu.

Tren yavaşladı ve durdu. Bir düzine insan indi ve bir düzinesi daha bindi. Takım elbiseli ve yağmurluklu, yarı katlanmış bir golf şemsiyesi taşıyan bir adam trene bindi ve Amanda'nın yanında durdu ama sırtı ona dönüktü. Kapılar kapandı, tren hareket etmeye başladı ve Amanda ikinci zamanlayıcıya bastı.

Kapıların 79th Sokak'ta açılmasına bir dakika yirmi iki saniye. Times Meydanı'na giden üç durak arasında en uzun ortalama seyahat süresi. Bu süre 79th ile 72nd arasında sadece bir dakika on beş saniyeydi, ancak 79th daha iyi çıkışlara sahipti. Durak çok yoğun olduğu için tren sık sık diğer trenlerin geçmesine izin vermek için yavaşladığından, 72nd 'dan Times Meydanı'na ortalama yolculuk süresini tahmin etmeye çalışmanın bir anlamı yok.

Bunu ayrıntılı olarak planlamıştı.

Şimdi tam zamanıydı.

Sayaç elli bir saniye gösteriyordu.

Amanda bir nefes aldı, yavaşça bıraktı ve elini ceketinin cebine soktu. Tabancayı tuttu. Eldivenleri ince deriydi ama yine de deriye takılmadan parmağını tetik korkuluğundan geçirmek hassas bir manevraydı.

Yanıdaki iki yolcunun sırtları hâlâ birbirine dönüktü ve aralarındaki boşluğu koruyorlardı. Hedefin başının üst kısmını görebiliyordu,

yere baktı - odağı cep telefonundaydı.

Tren yavaşladı.

Trenin kapıları açılana kadar 15 saniye.

Tetiği çekmesine 15 saniye.

Tren hızını azalttıkça tekerleklerin raylar üzerindeki *tıkır tıkır* ritmi de yavaşladı.

Tünelden çıktılar. Vagon aniden aydınlandı. Pencereden dışarı baktı. Peron kalabalık görünüyordu. Sağ tarafındaki bazı insanlar ceset yığınları arasından kapıya doğru ilerliyordu.

Frenler sertleştikçe çeliğin çelik üzerinde çıkardığı bir gıcırtı. Sekiz saniye.

Klik-klak

Hedefe doğru döndü. Beş saniye.

Klik-klak.

Derin bir nefes aldı. Tuttu. Üç saniye.

Klik---klak.

Amanda, sesi duyana kadar cebindeki tabancanın horozunu geri çekti.

Adam başını kaldırdı. Doğruca ona baktı. "Sen," dedi ayağa kalkarak.

Amanda silahı çekmeye çalıştı ama tereddüt etti. Onu görmüştü. Onunla konuşmuştu. Ve bu dikkat çekebilirdi. Onu şimdi vurursa, insanlar bunu yaptığını görebilirdi. Ailesini kaybettiğinden beri Amanda bazen günlerce kimseyle konuşmuyordu. Bu adam, Wallace Crone, onunla konuşmasını isteyeceği son kişiydi. Ve ona hitap eden sesi, uzun bir rüyadan sarsılarak çıkmak gibiydi. Tren sürücüsü sert bir şekilde frene basarak Amanda'nın dengesini bozdu.

O bir anlık tereddüt Crone'a avantaj sağlayacak ve şansını mahvedecek kadar uzundu. Ayağa kalktı, onu yakasından yakaladı ve bağırdı, 'İmdat! Polis, yardım edin!

İleri doğru itti ve Amanda'nın başının arkası dik direklerden birine çarptı. 'Bırak beni,' dedi.

Yüzü tam onunkine yakındı. Nefesindeki kahve kokusunu alabiliyordu. Dişlerini sıktı ve tekrar seslendi.

'Yardım edin! Biri polis çağırsın!' dedi.

Amanda silahı çekmeyi başardı. Alçakta, onun görüş alanının dışında tuttu. "Buradaki sorun nedir?" diye bağırdı bir ses. Derin ve otoriter bir sestti.

Bir adam. Bir polis. Nakliye polisi. Adamın onlara doğru geldiğini duyabiliyordu.

Silahı fark ettirmeden yanındaki iş adamının yarı açık golf şemsiyesinin içine bıraktı. Gözleri önündeki manzara karşısında irileşen işadamı, müdahale edip etmeyeceğini ve kimin adına müdahale edeceğini bilemeden hemen oradan uzaklaştı.

Amanda'nın dengesi bozuldu ve geriye doğru düştü. Crone onun üstündeydi.

Polisin başlarında dikilip Crone'un kolunu çektiğini ve neler olduğunu sorduğunu gördü.

Crone bıraktı ama ayağa kalkarken başka bir şey söyledi. Onun yüzlerce kez söylediğini duyduğu bir şey. Ama şimdi, bu sözler kaybının ve yalnızlığının sessizliğini bozarken, eski kemikler kadar boş geliyorlardı.

Bu sözleri ilk duyduğunda inanmamıştı. Şimdi de inanmıyordu.

"Kızını ben öldürmedim.

2

Ruth

Ruth Gelman, Pinot Grigio şişesinden kalanları kadehine doldurdu ve anında pişman oldu. Scott yemek masasında onun karşısında oturuyordu ve Cuma gecesi yemeklerinin son yarım saatinde şarap kadehi boştu. Kadının şarabı doldurmasını, son damlayı alana kadar şişeyi ters çevirmesini izlemişti. Ama şikâyet etmedi. Onaylamayan bakışlar fazlasıyla yeterliydi.

Ruth özür dilercesine, "Zor bir gün geçirdim," dedi.

'Sorun değil,' dedi. 'Zaten maçtan önce yüklenmek istemiyorum. Ruth ona gününün nasıl geçtiğini sormadığını fark etti. Bu günlerde hiç sormazdı.

Cuma günleri. Ruth tabağını itti. Somon balığına neredeyse hiç dokunmamıştı ve kuşkonmaz bütün olarak kenarda duruyordu. Yemeği hazırlarken bile oturup yemek düşüncesi aklından uzaktı. Bu gece yemek yemek istemiyordu. İştahı yoktu. Sadece susamıştı. İçme fikri Ruth'un aklına geldiğinde, yemek yemek istemedi. Yemek ona zıttı. Beşinci kadehten sonra o dingin alana ulaşmasına yardımcı olmuyordu. Scott bu gece dışarı çıkacaktı. Her cuma erkeklerle dışarı çıkardı. Poker. Bowling. Bilardo. Bazen numara yapmayı bırakıp sadece bir bara giderlerdi.

"Poker mi?" diye sordu.

Başını salladı, "Gordon'un evinde" dedi. "O nasıl?"

"Zavallı piç bütün hafta boyunca şişeye vurdu.

Gordon, Scott'ın en eski arkadaşlarından biriydi. Hayatı parçalanmakta olan Manhattan'lı bir avukat. Karısı Alison, geçen yıl onu evden atmıştı.

telefonunda başka bir kadından gelen mesajları bulduktan bir hafta sonra. Gordon'un bir ilişkisi vardı ve şimdi bedelini ödüyordu.

"Alison ve çocuklar nasıl?" diye sordu Ruth.

'Onunla konuşmayacak. Ona mesaj atıp öğrenmelisin,' dedi Scott.

'Böylece Gordon'a söyleyebilir misin? Hiç sanmıyorum. Alison ve ben hiç yakın olmadık.

Eğer bana ulaşıyorsa, bu farklı olurdu, ama Gordon için bilgi aramıyorum. O senin arkadaşın. Karışmak istemiyorum. Ve sakın bana Jack'in orada olacağını söyleme.

Jack'ten bahsedilince gözlerini deviren Scott, "Hiç sanmıyorum. Son duyduğumda hâlâ Atlantic City'de tatildeydi.

En azından bu iyi bir şeydi. Jack, Scott'ın bir türlü kurtulamadığı, daha doğrusu kurtulmak istemediği eski bir arkadaşıydı. Ruth ona ne kadar baskı yaparsa yapsın. Lisede arkadaş olmuşlardı ve Scott yükselirken Jack düşmüştü. Uyuşturucu, kumar, internet dolandırıcılığı. Eğer kötü ve yasa dışıysa, Jack de bu işin içindeydi.

Ruth, "Eğer Jack orada değilse, en azından eve döndüğünde kafan iyi olmayacak," dedi.

Scott içini çekti, tabağıyla birlikte masadan kalktı ve onu lavaboya taşıdı. Durulayıp bulaşık makinesine koydu ve sonra geri geldi. "Aç değilsin, ha?" dedi.

Bu soruda daha fazlası vardı ve o da bunu biliyordu. Birkaç aydır bebek sahibi olmaya çalışıyorlardı. Otuz dokuz yaşındaki Ruth bunu daha fazla erteleyemeyeceğini düşünüyordu. Gerçekten çocuk istiyordu. Ama ideal olarak, bu sıçramayı yapmadan önce emlak şirketinde daha istikrarlı bir konumda olmak istiyordu. Scott'a ve onun şirket hukukundan elde ettiği gelire bağımlı olmak istemiyordu.

"Saat kaçta evde olacaksın?" diye sordu Ruth.

Beklemeyin. Gordon'un durumuna bakılırsa, geç kalmasını beklerdim. Kafayı bulup derinlerini unutmak isteyecektir - en azından bir geceliğine.

Başıyla onayladı. Tabağını aldı, yemeği çöpe attı. Ona hâlâ neyin yanlış olduğunu sormamıştı. O gün onu rahatsız eden özel bir şey yoktu. Sadece Manhattan'lı bir emlakçı olmanın stresi. Şehri dolaşmak, potansiyel alıcılarla tanışmak ve satışları hızlandırmak. Rekabet çok şiddetliydi ve hafta içinde bir müşteri kaybetmişti. Bunda olağandışı bir şey yoktu ama yine de canı yanıyordu. Sıkıntılarını Scott'a açarsa, Scott arkadaşlarıyla dışarı çıktığı için kendini suçlu hissedecekti. Elbette yine de dışarı çıkacaktı ve bu Ruth'u daha çok incitebilirdi. Beş yıldır evliydim ve birlikte yaşamaya başladıklarından beri değişen pek bir şey olmamıştı. Scott hâlâ

Haftada iki kez squash maçı yapıyordu, hala her Cuma kutsal bir emirmiş gibi erkeklerle dışarı çıkıyordu, ama Ruth'un doğum kontrol haplarını bırakması için ısrar ettiğinden beri, bir şişe şarap açtığında ona pis pis bakmaya başlamıştı.

Eğer ikinci bir şişe açarsa, ertesi sabah uyandığında kahvaltı barındaki bir kase granolanın yanında Scott'ın yazıcısından sıcak sıcak çıkmış bir makalenin kendisini beklediğini görebilirdi. Bu her zaman kadın kısırlığı ve alkol tüketimi arasındaki bağlantılar üzerine bir çalışmaydı. Ruth arkadaşlarıyla neredeyse hiç dışarı çıkmazdı. Bu konuda her zaman biraz zayıf kalmıştı. Liseden ayrıldığından beri öyleydi. Ruth arkadaş edinme konusunda hiç iyi değildi. Her zaman bir şeylerle meşguldü. Arayabileceği insanlar vardı ama hiç aramazdı. Eski dostlukların kaybolmasına izin vermek ve yenilerini yapmamak bir başarısızlıktı. Farkında olduğu bir şeydi. Okul arkadaşlarını arama ve düzenli olarak yeni insanlarla tanışma sözü, yarım yamalak Yeni Yıl kararları listesinde yer aldı. İşten sonra, ara sıra, şirketindeki bazı ortaklarla bir şeyler içmek, sosyal yaşamı için sahip olduğu tek şeydi.

Scott tanıştıkları ilk yıl savcı olarak bölge savcısının ofisinde çalışmıştı. Bu her zaman geçici bir şey olacaktı. Ceza hukuku deneyimi kazanmak için biraz zaman ayıracak, topluma biraz geri verecekti. Görevdeki son altı ayı, işleri artık dünyanın dört bir yanına yayılmış olan eski paralı beyaz ayakkabı hukuk firmalarıyla bir dizi görüşme yapmakla geçmişti. Dava avukatı olarak bir pozisyon aldı. Bu dokuzdan beşe çalışacağı bir iş değildi. İlk başta bu Ruth'u rahatsız etmedi - bir emlakçının bazı akşam randevularına da gitmesi gerekiyordu. Ancak Scott'ın arkadaşları ve sosyal yaşamı göz önüne alındığında, Ruth bazen bir gün çocuklarını doğuracak küçük bir kadın olmak dışında onun planlarının neresinde yer aldığını merak ediyordu.

Ruth buzdolabından taze bir şişe şarap aldı, kadehini doldurdu ve salona geçti. Pelüş, yumuşak kanepeye oturdu ve kanal atlamaya başladı. Scott'ın kolları omuzlarına dolandı ve nefesini boynunda hissetti. Önce kirli sakalı yanağını sıyırdı ve sonra kulağının hemen altındaki o tatlı noktada yumuşak dudaklarını hissetti. Adam kanepenin arkasına geçip onun yanına oturdu ve öpüştüler. Sonra bir süre ona sarıldı ve "Özür dilerim" dedi.

'Ben de üzgünüm,' dedi Ruth.

'Üzgün olmana gerek yok. Pislik gibi davranan sen değilsin,' dedi. Gülümsedi, durakladı ve ekledi, "Değişiklik olsun diye."

Ruth kıkırdadı, bir minder kaptı ve alaycı bir tavırla kafasına vurdu.

"Bu ilişkide *asla* pislik *olan* ben değilim.

Tabii ki hayır. Bak, bir bardak alıp sana katılmamı ister misin? Bir geceliğine erkeklerden kaçabilirim?"

"Hayır, s o r u n d e ğ i l . Arkadaşlarına ihtiyacın olduğunu biliyorum. Yarın her zaman bir şeyler y a p a b i l i r i z ?"

'Yemeğe çıkabiliriz, sonra da sinemaya gideriz. Ben ısmarlıyorum.' "Bu bir randevu. Şimdi git eğlen.'

Bırakmadan ve koltuktan kalkmadan önce ona sıkıca sarıldı.

Ruth'un her zaman istediği şey buydu. Bir sevgilinin kollarında kendini güvende ve emniyette hissetmek. Annesi ve babası o henüz yedi yaşındayken ayrılmıştı. Ruth, ailesinin evliliğinin sorunlu olduğunu bile bilmiyordu. Her şey yolundaydı ama sonra değildi. Bir an pijamalarını giymiş Noel ağacının altında hediyeler açıyorlardı, bir an sonra babasını iki haftada bir görmeye başlamıştı. Gözleri konsol masasının üzerindeki düğün fotoğrafına kaydı. Scott onu düğün arabasına taşıyordu. Konfetiler, arkadaşlarının ve ailesinin yumuşak odaklanmış bulanık görüntüleri onların görüntüsünü çerçeveliyordu. İkisi de çok mutlu görünüyordu. Resmin üzerinde bir toz tabakası vardı. Bir bakıma Ruth bu tozu rahatlatıcı buluyordu. Yeni bir çift değillerdi, hala birbirlerini tanımaya çalışıyorlardı, hala diğerinin gerçekten ne düşündüğünü merak ediyorlardı.

Scott ona sevgisini verdi. Ama bundan da öte, ona emniyet ve güvenlik verdi.

Ve Ruth'un en çok değer verdiği şey bu duygulardı. Bu sadece uzun ama sonuçta mahkum bir ilişki değildi. Onlar istikrarlıydı. Sağlamdılar. Düğün fotoğraflarının üzerinde toz vardı.

'Tamam, ben gidiyorum. Seni seviyorum,' dedi koridordan.

"Ben de seni seviyorum," dedi Ruth. Alkolün sperm üzerindeki etkileriyle ilgili bir makaleye bakmayı, çıktısını almayı ve sabah Scott'ın bulması için bırakmayı düşündü, tabii ki şaka olarak. Buna karşı karar verdi. Koridorun parke zemininde Scott'ın botlarının sesini, sürgülü kilidin klik sesini, geçen bir arabanın çıkardığı kısa gürültüyü ve ardından evlerinin ön kapısının derin ve yankılanan bir sesle kapanışını dinledi.

Bardağından uzun bir yudum aldı, yere koydu ve mutfığa gitti. Bir sandalyenin üzerinde durarak dolabın üstünden sığ, dikdörtgen bir teneke kutu aldı, aşağı indirdi ve tezgahın üzerinde açtı. Bir cigara sardı, küçük bahçeye bakan arka kapıda durdu. Aslında buna bahçe denemezdi. Altıya sekizlik bir çim parçasıydı ama

Evin liste fiyatına yarım milyon. Esrarı yakmak için dudaklarına götürdü. Esrar içmeyi alışkanlık haline getirmemişti. En son Salı günü, sadece üç gün önce içmişti. Scott yataktayken bahçeye çıkmış ve 11 Eylül'de hayatını kaybedenlerin anısına Battery Park Garajı'nın tepesinden gökyüzüne yansıtılan iki spot ışık kulesi olan Işıklı Övgü'yü izlemişti. Pek çok New Yorklu gibi o yıldönümü de zor geçmişti ve gerginliğini azaltacak bir şeye ihtiyacı vardı.

Esrar anksiyetesine iyi geliyordu ve bir ottan zarar gelmeyeceğini düşündü. Hamile değildi. Banyolarındaki çöp torbası negatif hamilelik testleriyle dolup taşıyordu. Biraz daha zamanı olsa, listesinde biraz daha yüksek değerli müşteri olsa, o zaman aile kurmak için izin alma konusunda kendini daha iyi hissedecekti. Bazen anne-bebek mağazalarının vitrinlerindeki küçük patiklere ve yeni doğan kıyafetlerine bakıyordu ve bu şeyler ona sadece heyecan ve sıcaklık hissi veriyordu. Ruth esrardan bir fırt daha çekti. Uzun zaman önce alınmış hafif bir şeydi. Scott'la ikinci buluşmasını hatırladı. Bir partide kısa bir süre tanışmışlardı. Ruth'un eski arkadaşlarından biri onu davet etmişti. Konuşmaya başlamışlar ve Scott ondan numarasını istemişti. Düşük yoğunluklu ikinci randevu için, onu Brooklyn'deki arkadaşlarından birinin dairesindeki başka bir partiye götürmüştü. Birbirleri hakkında daha fazla bilgi edinmek için standart ikinci buluşma şeyleri olan küçük sohbetler yaptılar, sonra Ruth mutfakta nargile içen birilerini gördü. Bir fırt çekmiş ve anında pişman olmuştu. Ruth roll-up'ları denemiş olsa da, daha önce hiç içmemişti ve anında öksürük krizine neden olmuştu. Scott onu binanın çatı terasına çıkardı. O geceki gökyüzünü hala hatırlayabiliyordu. Sadece birkaç bulut, derin, mavi-siyah bir gökyüzüne karşı ince ve zayıf ve daha önce hiç görmediği kadar çok yıldız.

"Derin nefes alın," dedi Scott.

Ruth nefes aldı ve boğazı ve ciğerleri artık yanmıyor olsa da, oksijen alımı güçlü bir mide bulantısı hissine neden oldu.

"Sanırım kusacağım," dedi Ruth. 'Çok ama çok üzgünüm. Bu korkunç bir randevu.

"Sorun değil," dedi Scott. "Normalde sevgililerim kusmadan önce beni çıplak görene kadar beklerler.

Ruth güldü ve başı döndü. Scott'a doğru tökezledi, kendini sabitlemek için avucunu onun sert göğsüne koydu. İyi bir yapısı vardı; sadece kendini küçümsüyordu.

Ruth yüzüne bakarak, 'New York'ta bir çatıdayız, biraz uçmuş durumdayım ve çok yakınız. Şimdi bana sevimsiz bir replik söyleyip öpücük vermeye çalışmayacak mısınız?

"Sevimsiz bir replik mi istiyorsun?" "Ne kadar sevimsiz olursa o kadar iyi.

"Bence baban bir hırsız," dedi Scott, "çünkü belli ki bu yıldızlardan bazılarını çalıp senin gözlerine koymuş.

"Aman Tanrım, bu çok tatlı," dedi Ruth. Ve ikisi de güldü. "Bana ne iş yaptığınızı söylemişsiniz?" diye sordu.

"Size söyledim, ben bir savcıyım.

"Kendini tutuklamalısın, çünkü bu çok kötüydü," dedi ve çenesini ona doğru kaldırarak gözlerini usulca kapattı.

Scott, "Sanırım seni eve götürmeliyim," dedi.

Yarım saat içinde, Ruth'un apartmanının önünde bir taksi durdu. Taksiden indiler ve Scott kaldırımında ona katıldı. "Yukarı gelmek ister misin?" diye sordu Ruth.

"İstiyorum ama bu gece değil. Sanırım biraz kahveye ihtiyacın var."

Ruth hayal kırıklığı hissini hatırlıyordu. Kendini hayal kırıklığına uğratmıştı ve şimdi Scott onu bir daha görmek istemiyordu.

"Madem evime gelmek istemiyordun, neden benimle taksiye bindin?" diye sordu.

Ona doğru eğildi ve 'Güvende olduğundan emin olmak istedim' dedi.

Ruth ilk kez tanıdık ve uzun zaman önce yaşanmış duyguların sel gibi aktığını hissetti.

Rahatlık ve güvenlik duyguları.

İki blok ötede bir dondurmacı var. Yarın saat 1'de orada görüşür müyüz? Ben ısmarlıyorum. Kuru üzümlü romları var.'

Ruth kıkırdadı ve 'Şimdi beni gerçekten kusturmaya çalıştığını düşünüyorum' dedi.

O gecenin anısı ağzının kenarına bir gülümseme yerleştirirken, Ruth sigarayı söndürdü. Ruth ve Scott'ın çocuk sahibi olma zamanı geldiğinde, her şey yoluna girecekti. Bebeğinin anne ve babası her zaman birlikte olacaktı. Çocuğu asla Ruth'un yaşadıklarını yaşamak zorunda kalmayacaktı. Scott ve Ruth kaya gibi sağlamdı.

Salona döndüğünde bir şişe şarap getirdi ve TCM'de eski bir film buldu. Yeni başlıyordu. Gece için yerleşti. İkinci şişeyi bitirdi ve sonra yatağa gitti.

Ruth kötü bir rüyadan karanlıkta uyandı. Komodinin üzerindeki saat 11:45'i gösteriyordu. Sol eliyle arkasına uzandı. Yatağın diğer tarafında kimse yoktu. Sadece soğuk çarşaflar vardı. Başını sallayarak doğruldu. Filmi kapatmasıyla yatağa girmesi arasında geçen zaman biraz bulanık görünüyordu ama yatağının yanında bir bardak su olduğunu hatırladı. İçti ve rüyanın kalıntılarını zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. Birkaç dakika önce patronunun ofisindeydi, emlak geliştiricisi bir müşterisini kaybettiği için kovuluyordu ve o kâbusa geri dönmek istemiyordu. Bu rüyayı ilk kez görmüyordu.

Yatakta tamamen doğruldu ve telefonuna uzandı. Yatağın yanında değildi. Aşağıda, kanepenin üzerinde bırakmış olmalıydı. Suyu bitirdi. Bardak büyük bir gürültüyle komodine çarptı. Sert zeminde patlayan camın sesi.

Ruth dik oturdu ve açmak için başucu lambasının tabanına dokundu.

Boş bardağı yerinde duruyordu. Mükemmeldi.

Ayaklarının altında cam çıtırtıları duydu. Çatırdama. Camın fayans üzerinde sıçraması. Alt kattan geliyordu.

Sessizlik.

Cam kırılıyor. Sessizlik.

Cam kırılıyor.

Ensesindeki küçük tüyler diken diken oldu. Tüyleri diken diken oldu, korkusu bedenine yayıldı ama sonra aşağıda bir şey, belki de bir ses duydu.

Scott.

Scott aşağıdaydı, sarhoştu ve bir bardak ya da tabak düşürmüştü.

Daha önce de olmuştu. Birden fazla kez. Özellikle de beleşçi arkadaşı Jack ile dışarıdayken. Belki Jack Atlantic City'den dönmüştü ve bütün gece Scott'a kokain veriyordu.

Ruth yorganı üzerinden attı, koyu kahverengi saçlarını topladı ve gece giysileriyle aşağı indi. Bir yelek ve ipek şort. Sahanlıktaki ışık düğmesine bastı, ardından birinci kata çıkan son merdivenleri çıktı.

Merdivenlerin dibine varmadan önce Scott'a seslenmeye başladı.

"Ödümü kopardın..."

Mutfağın ışığı yanmıyordu. Merdivenlerdeki ışıktan mutfak zeminindeki kırık camı gördü. İçeriye uzanıp düğmeyi aradı. Çevirdi.

Mutfak zemini camla kaplıydı. Etrafına bakındı, sonra arka kapıda bir camın kırılmış olduğunu gördü. Kapı kolunun hemen üstündeki küçük cam. Izgaradaki diğer camlar sağlamdı. Sonra, o camlardan birinde, Ruth bir yansıma yakaladı. Bir adam, uzun boylu, koyu renk giysili. Sert mavi gözler, uzun dar bir burun ve kare bir çene.

Tam arkasındaydı.

Bir kol boğazını sıktı ve bir el çığlığını bastırdı. O elde bir şey vardı. Yumuşak bir şey. Kötü kokuyordu. Kimyasal bir koku.

Ruth yere düştü, dizlerinin bağı çözüldü.

Gözleri dalgalandı ve sonra onun sesini duydu. Derin, uzun, kalın bir boğazda çatırdıyordu. Hışırtilı, kırık ve tamamen, tamamen korkunç.

"Merhaba tatlım... Ve
karanlık onu aldı.

3

Amanda

Amanda neredeyse üç saattir Center Caddesi'ndeki Manhattan Ceza Mahkemesi Binası'nın birinci katında avukatını bekliyordu. İki hafta önce trende tutuklanmış, taciz ve mahkemeye itaatsizlik suçlamalarıyla yargılanmasına rağmen bir şekilde kefaletle serbest kalmayı başarmıştı.

Mahkeme salonunun dışındaki bank affetmeyen bir meşeydi ve sırtı ağrımaya başlamıştı. Mahkeme salonuna tek başına ya da sevdikleriyle birlikte sürekli bir insan akını girmiş, bazıları tekrar çıkmış, bazıları ise çıkmamıştı. Mahkemeden gözü yaşlı yakınlarıyla çıkmayanların bazılarının doğruca Rikers Adası'na ya da yandaki mezarlığa gittiğini tahmin ediyordu. Amanda gün bitmeden kendisinin de hapse gireceklerden biri olabileceğini biliyordu. Kamu avukatı Gail Sweet, geçen hafta telefonda ona bunu söylemişti. Amanda için elinden geleni yapacaktı ama "Her ihtimale karşı yanına bir diş fırçası al" tavsiyesinde de bulunmuştu.

"Bayan White?" dedi bir ses.

Üstünde duran kadın ellili yaşlarındaydı ve soluk mavi bir iş takımının üzerine parlak kan kırmızısı bir bluz giymişti. Elinde bir perma, bir kucak dolusu dosya ve şarj kabloları, kalemler ve rulo haline getirilmiş kağıt parçalarıyla dolup taşan büyük bir çanta vardı.

Amanda başını salladı.

'Ben Gail Sweet,' dedi.

Yarım saat konuştular, sonra Gail savcıyla konuşmak için ayrıldı. Bir anlaşmayla geri döndü. Amanda'nın istemediği bir anlaşma. Amanda'nın istemediği bir anlaşma.

Bu şartlar altında iyi bir anlaşma olduğundan şüpheliydi ve kabul etmekten başka çaresi yoktu. Şimdi yapılması gereken tek şey yargıç tarafından onaylanmasını sağlamaktı.

Yargıç altmışlı yaşlarının başında beyaz bir adamdı, soluk benizliydi ve ince bir tozla kaplanmış gibi görünüyordu - sanki birisi onu eski bir çekmecede bulmuş ve o gün için yargıç koltuğuna oturtmadan önce düzgünce tozunu almamış gibi.

Yargıç, "Bayan White, lütfen öne çıkın," dedi.

Amanda banka biraz daha yaklaştı, Gail de ona ayak uydurdu.

Yargıcın sesi alçak, monoton ve her türlü duyguya kapalıydı. Yargıç ona savunma anlaşmasını kendi özgür iradesiyle yapıp yapmadığını ve başka bir nedenle değil, suçlu olduğu için suçunu kabul edip etmediğini sordu. Kadın evet dedi.

"Bu suçlama, Bay Wallace Crone'un binasına veya iş yerine beş yüz metre yaklaşmanız veya yasal bir mazeretiniz olmaksızın kamuya açık herhangi bir yerde kendisine elli metre yaklaşmanız halinde mahkemeye itaatsizlik etmiş olacağınıza dair bir yasaklama emrine dayanmaktadır. Bu emri 14 Eylül tarihinde ihlal ettinizth ve bu ihlali kabul ediyorsunuz. Bölge Savcılığı, Bay Crone'un metroda *size* saldırdığı yönündeki çapraz şikayetinize istinaden saldırı suçlamasını geri çekiyor. Her iki saldırı şikayeti de geri çekilmiştir. Sizi bir yıl süreyle gözetim altında tutmayı kabul ediyorum. Denetimli serbestlik memurunuzla randevularınıza devam edecek ve travma danışmanlığına katılacaksınız. Bu mahkemenin çektiğiniz acılara kör olduğunu düşünmeyin, Bayan White. Kırk bir yaşındasınız ve bu suç kariyerine başlamak için uygun bir zaman değil. Bay Crone'a olan bu saplantınıza bir son vermelisiniz. Yasanın gözünde, kızınızın cinayetinde masumdur. Umarım bu şartlara uyarsınız ve ben de savunma anlaşmasını onaylarım.

Ve hepsi bu kadar. Amanda binadan ayrılırken Şartlı tahliye. Şartlı tahliye memuruyla görüşmek ve mahkemenin emrettiği travma danışmanlığına katılmak için randevu alması gerekiyordu. O gün adliyeden yürüyerek çıkmayı beklemiyordu. Yazık. Olan buydu. Jess yüzünden savcı ve yargıç ona acımişti. Amanda'nın hayat hikayesi artık korkunç bir kayıp hikayesiydi.

Her zaman böyle değildi. Hikayesi eskiden farklıydı - umut ve hayallerle doluydu. O zamanlar Luis'le ve Jess'le birlikte kendi geleceklerini yazabileceklerini düşünüyordu.

Jess hikayeleri severdi.

Jess her gece yatağına yatarken "Bana bir hikaye anlat," derdi. Çocuklar bir gece rutini geliştirirler. Jess için bu, pijama, gece tuvaleti, diş fırçalama ve ardından Luis'le masal zamanıydı. Ama gece rutininin en önemli parçası Sparkles'ın yerini bulmaktı. Uyumadan hemen önce, eğer Sparkles onunla birlikte yatakta değilse, "Sparkles *nerede?*" diye sesleniyordu. *Sparkles nerede?*" diye seslenir ve evlerinde bir av başlardı. Jess oyuncak istemezdi. Odası peluşlar, oyuncak bebekler ve hatta gelişmekte olan Sylvanian Families koleksiyonu için küçük bir oyun eviyle doluydu. Ancak Sparkles onun en sevdiğiydi. Kafasında mor, ışıltılı bir boynuzu olan küçük, beyaz, kabarık bir tek boynuzlu attı. Jess ona Sparkles adını vermişti. Ucuz görünüyordu ve içini dolduracak kadar dolgusu yoktu, bu yüzden hep sarkıktı. Jess bunu dört yaşındayken Coney Adası'na yaptığı bir yaz gezisi sırasında bir atari makinesinden kazanmıştı. Bu onun makinedeki ilk denemesiydi. Luis kazandığı için Jess'e övgüler yağdırırken, Jess onun sözlerini elinin tersiyle itmişti.

'Ben kazanmadım. Sparkles sadece benimle eve gelmek istedi,' demişti o gün.

Genellikle Amanda Luis'i çağırır, Luis de Amanda yemekten sonra ortalığı toplarken ona masal okur ya da Jess yanında o oyuncak olmadan gözünü kırpmadan uyuyamadığı için Sparkles avına katılırdı. Ama bir gece Amanda kalmıştı. Jess'in küçük kutu odasının zeminine kıvrılmıştı. Sarı bukleleri yastığının üzerine düşen Jess, Sparkles'ı bir kolunun altında sıkıca tutuyordu.

Amanda, Luis'in yatağın kenarına tüneyip Jess'in hikâye kitaplarından birini almasını izlemişti. Kapağında fırtınalı bir denizde kürek çeken küçük bir kızın resmi vardı.

"Bu mu? Yine mi?" diye sordu Luis.

Jess başıyla onayladı, Sparkles'a döndü ve Sparkles da bileğinin bir hareketiyle başıyla onayladı.

"Tamam o zaman," dedi Luis.

Amanda, Luis küçük bir adada yaşayan genç bir kızın hikâyesini okurken onu dinledi. İsteyebileceği her şey oradaydı - isteyebileceği tüm meyve, balık ve sebzeler - ve tüm ailesi sevgi dolu ve koruyucuydu. Ama küçük kız denizden çok etkilenmiş. Ailesi onun balıkçılarla birlikte teknelere binmesine izin vermiyordu. Bunun çok tehlikeli olduğunu söylemişler. Bir gece, anne babası uyurken kız tekneye çıkmış. Çok geçmeden deniz dalgalanmış ve tekne ters dönmüş. Ayın ışığı olmadan küçük kız adanın hangi yönde olduğunu görememiş.

"Çok korkmuştı," dedi Luis. 'Hava karanlık ve soğuktu ve keşke ailesinin sözünü dinlemeyip tekneyi suya indirmeseydim diye hayıflandı.

Amanda Jess'in gözlerini hatırladı. Büyük ve yoğun maviydiler, başucu lambasıyla aydınlatılmışlardı ve Luis'in her sözüne kilitlenmişlerdi.

"Sonra aniden bir ışık gördü. Birisi sahilde ateş yakmıştı. Küçük kız tüm gücüyle kürek çekmiş, kürek çekmiş ve kürek çekmiş. Dağlar kadar büyük dalgalarla savaştı ve sonunda küçük adasına geri döndü ve orada, sahilde ateşin yanında duran annesi ve babası vardı. Küçük kız bir daha asla denize açılmamış.

"Vay canına," dedi Amanda. 'Bu oldukça korkutucu bir hikaye. İyi misin, Jess?'

'Ben iyiyim,' dedi Jess. 'Sparkles biraz korktu ama kızın iyi olacağını biliyordum.

"İyi geceler Jess. İyi geceler, Sparkles,' dedi Amanda ve Jess'e iyi geceler öpücüğü verdikten sonra Luis'i mutfığa kadar takip etti.

"Oldukça iyi bir hikâye anlattıcısısın," dedi Amanda.

Luis ucuz bir kırmızı şişenin tıpasını açarken, "Pratik yaptım," dedi.

"Siz ikiniz tam bir sanatçısınsınız," dedi ve şövalenin üzerinde kurumakta olan iki tuvale doğru başıyla işaret etti. Biri Amanda'nın son çalışmasıydı. Neredeyse bitmişti. Doğu Nehri'nin empresyonist bir manzarası. Diğeri ise Jess'e aitti. Amanda resim yapmayı çok severdi, ama Jess'i resim yaparken izlemeyi daha da çok severdi. Küçük yaşlardan itibaren küçük tombul parmaklarını yağlı boyaya sokmaya ve onları eski bir tuvalin üzerine yaymaya bayılır, parlak renkler karşısında zevkle kıkırdardı.

'Bir ya da iki gün sonra o resim bitmiş olacak. Sadece birkaç parça daha ve başka bir sergi için yeterli olacak,' dedi Amanda.

Gerçekten yetenekliydi ve Soho'daki küçük bir galeride açtığı ilk sergisinde birkaç parça bile satmıştı.

"Ben hala Jess'inkini tercih ediyorum," dedi Luis gülümseyerek. 'Sabah Jess'i parka götüreceğim. Yeni bir müşteriyle toplantı ayarlamıştım ama son anda iptal ettiler. Bu sana çalışmak için zaman kazandırır.

O gece Amanda'nın aklından çıkmıyordu çünkü eğlenceli, sıcak ve kocası ile kızına duyduğu sevgiyle doluydu. Ama o sırada bunun son gecesi olacağını bilmiyordu.

Luis o sabah onu bir öpücükle uyandırmıştı. Binlerce kez öptüğü bir öpücük. Luis her zaman erken kalkar ve kahvaltıda portakal yerdi. Hiç şaşmadan. Ellerinden narenciye kokusunu alabilirdi ve bu onun dudaklarını daha da tatlı yapardı. Luis Meksika'nın kırsal kesiminde büyümüştü. Küçük bir çocukken

okula giderken ağaçlardan taze bir Navelina portakalı toplardı. Ailesi Juarez'e taşındıktan sonra bile bu alışkanlığı devam etmişti. Amanda'nın kayınvalidesi onu pek sevmiyordu. Katolik değildi ve düğüne de gelmemişlerdi. Luis, yaz aylarında dijital işe alım işleri sakinleşince Jess'i Kaliforniya'ya onlarla buluşmaya götürmeyi planlıyordu.

Ona içinde yumurta, kızarmış ekmek ve kahve olan bir tepsi verdi, onu bir kez daha öptü ve Jess'le birlikte parka gideceklerini ve daha sonra döneceklerini söyledi.

Son öpücük.

Üç saat sonra, elleri boya içindeyken Luis'den telefon geldi. Çılgınca. Sadece kesik kesik cümleler duyulabiliyordu. O kadar zor nefes alıyordu ki konuşamıyordu.

Gölde . . . Jess önden koştu ... dondurma ... onu gördü ... siyah saçlı bir adamla konuşuyordu ... Jess'in elini tuttu. Koştum. . . koştum . . . koştum . . . polis . . .

Kehribar alarmı hızla yükseldi. NYPD de hızlıydı. Dedektifler Andrew Farrow ve Karen Hernandez onun elini tutarak Luis'i panikten sakinleştirdiler. Konuşmanın çoğunu Farrow yaptı. Uzun boylu, zayıf bir adamdı. Aslında takım elbise *giymiyordu*; daha çok takım elbiseyi aklından geçirmiş gibiydi. Yine de derin bir sesi vardı ve gözlerinde Amanda'nın neler yaşadığını anladığını belli eden bir şey vardı. Farrow daha önce de böyle odalarda, aynı ya da daha kötü şeyleri yaşayan ebeveynlerle oturmuş ve onlara bunu anlatmıştı. Küçük daireleri polis memurlarıyla doluydu ama Amanda'nın delirmesini engelleyen tek şey dedektiflerdi. Farrow ona Jess'i eve getireceğini söyledi. Luis'e Jess'i eve getireceğini söyledi.

Ve yaptı da.

Üç gün sonra.

Küçük beyaz bir tabutun içinde.

Jess öldürüldüğünde altı yaşındaydı. Cesedi Queens'te bir çöp konteynerine atılmış halde çıplak olarak bulundu. Nisan ayının yirmi beşiydi. Amanda'nın hayatının değiştiği gün. Amanda ve Luis'e kızlarını bulduklarını söylediklerinde Amanda konuşmadı. Feryat etti ve Luis öylece oturdu - hissiz. Hiçbir şey söylemedi. Onu teselli etmeye çalışmadı. Ona sarılmadı. Kendini suçladı. Kızı gözünün önündeydi, sonra iki saniyeliğine arkasını döndü.

Luis bir hafta sonra intihar etti. Amanda'nın uyku haplarını bulmuş, evden ayrılmış ve bir şişe votka almıştı. Bir motele yerleşmiş ve bir daha da çıkmamış.

Birlikte gömüldüler. Amanda cenazeye katılamadı - Gracie Square Hastanesine yatırılmış ve sakinleştirici verilmişti. O sakinleştirici altındayken Luis'in ailesi Juarez'den uçakla geldi, oğullarını ve torunlarını defnetti ve evlerine uçtu.

Üç hafta sonra Amanda bir programa taburcu edildi. Bıraktığı birçok programdan ilki. Denemişti. İki farklı yas danışmanı, bir psikolog ve bir psikiyatrist. İlaçlar uykusunu getiriyor ve konuşmak her şeyi daha da kötüleştiriyordu. Amanda kızını ve kocasını kaybetmeyi travmatik bir hayat *değişikliği* olarak görmüyordu - bu onun hayatının *sona ermesiydi*.

Ebeveynlerinin ikisi de ölmüştü ve başka bir ailesi yoktu, bu yüzden onu teselli etmek başkalarına düştü. İşten arkadaşları, gelişmekte olan sanatçı dostları, eski okul arkadaşları - hepsi onu görmeye geldi. Bazıları bunu nöbetleşe yaptı. Ama sonu hep aynı oldu. Kanepesine oturup konuşmaya çalıştılar, ağlarken ona sarıldılar ve sonra sessizliğe gömüldüler.

Ne söyleyeceklerini bilemediler. Her kelimededen şüphe etmeye başladılar, arkadaşlarına yardım mı ettiklerini yoksa onu daha da mı kötüleştirdiklerini merak ediyorlardı. Bazıları yiyecek paketleri, lazanyalar ve yeniden ısıtılacağı güveçlerle geldi, ama asla yapmadı. Amanda onların iyiliği için telefonlarına çıkmayı bıraktı. Yine de yiyecek teslimatları geliyordu - Wholefoods'tan kahverengi torbalar ya da meyve sepetleri. Amanda meyve sepetlerinden nefret ederdi. Geldiklerinde portakalları hemen çöpe atıyordu - kokuları göğsünde acı verici bir delik açıyordu. Ara sıra moralini düzelten tek şey, bakım evinin uzun süreli sakinlerinden gelen mektuplardı - Amanda'nın baktığı ve müdürlüğe yükselişini izleyen erkekler ve kadınlar. Eski, örümcekli el yazısıyla yazılmış bu mektuplar kalbini ferahlatıyordu ama sadece birkaç dakikalığına. Mektuplar iyiydi, çünkü onları okumak için yalnız kalabiliyordu. Endişeli arkadaşlarından gelen telefonlar çok zordu.

Artık Amanda'nın aldığı tek telefon Farrow'dan geliyordu ve onu soruşturma hakkında bilgilendiriyordu.

Farrow ve Hernandez parkın dışında çekilen güvenlik kamerası görüntülerinde bir adam bulmuşlardı. Adam, Jess kaybolduktan birkaç dakika sonra Park Avenue boyunca küçük bir kızın elini tutarak yürümüştü. Kız zaman zaman adamın tutuşuna karşı mücadele ediyor gibi görünüyordu. Polisler kızın Jess olduğuna inanıyordu. Aynı mavi şort, beyaz spor ayakkabı ve tek boynuzlu at tişörtü. Çalıntı plakalı siyah bir SUV'a binmişler, ancak NYPD güvenlik kamerası görüntülerinde adadan ayrılıp Brooklyn'e girdikten sonra aracın izini kaybetmiş.

Adam onların kayıtlarındaki birine benziyordu. Geçmiş olan bir adam. Adı Wallace Crone'du, otuz yaşındaydı. Wall Street'teki büyük bir firmada borsacı olarak çalışıyordu ve yirmi bir yaşındayken on üç yaşındaki bir kıza cinsel saldırıda bulunmaktan tutuklanmıştı. Varlıklı ailesi tarafından ödenen harika bir avukatı vardı ve suçlamayı reşit olmayan birine alkol tedarik etmeye indirgeyen bir savunma anlaşmasıyla para cezası ve şartlı tahliye ile kurtuldu. Yirmi beş yaşındayken çocukların uygunsuz görüntülerini bulundurduğu tespit edildi. Yine para cezası, yine denetimli serbestlik, ama bu kez kayıtlı bir cinsel suçlu olması gerekiyordu. Başka bir dünyada olsa bu işini kaybetmesi anlamına gelirdi ama babası şirketin sahibiyken öyle değildi.

Bazı insanlar, para ve güç sahibi olanlar, işledikleri suçların bedelini asla sıradan insanlar gibi ödemezler. Farrow Amanda'ya Wallace Crone'un onların adamı olduğunu söylemişti. Jess öldürülmeden çok önce başka bir çocuk cinayetiyle ilgili olarak tutuklanmış ve sorgulanmıştı - birkaç yıl önce ölen dokuz yaşında küçük bir kız. Farrow o davada dedektiflik yapmış ve Wallace Crone hakkında epey bir dosya oluşturmuştu. Nasıl başa çıktığını görmek ve dava hakkında bilgi vermek için uğradığında Crone hakkındaki görüşlerini özgürce ve sık sık paylaşıyordu. Crone, Farrow'un şimdiye kadar karşılaştığı en tehlikeli cinsel tacizcilerden biriydi.

'İster inanın ister inanmayın, erken yakalanıp serbest bırakılanlar gerçekten tehlikeli olanlardır. Crone tecavüz ve yasadışı görüntülerden yakalanmıştı. Bu iki suç demekti. Bir daha yakalandığında, babası onun için ne kadar avukat tutarsa tutsun, kurtulmasının mümkün olmayacağını biliyordu. Bu yüzden tanık bırakmadığından emin oldu. Bu yüzden Emily'yi asla canlı bulamadık.

"Emily mi? O dokuz yaşındaki çocuk muydu?" diye sordu.

Farrow başını salladı ve "Emily Dryer" dedi. Babası Crone'ların aile dostuydu. Wallace Crone'un babası Henry Crone'un Park Avenue'da bir malikanesi vardı ve Dryer'lar zaman zaman orada kalırlardı. Küçük kızları Emily, malikânenin bodrumundaki havuzda yüzmeyi severdi. Wallace Crone'un Emily ile arkadaş olduğu söylenirdi. Aşırı dostça. Onunla yüzer, ona kitap okur, birlikte saklambaç oynarlarmış. Emily'nin babası Wallace Crone'un onun için bir amca gibi olduğunu söyledi. Wallace'ın seks suçlusu olduğunu bilmiyordu. Biz biliyorduk. Kız kaybolduğunda, geçmişi göz önüne alındığında hemen şüpheli durumuna düştü.

Kahvesinden bir yudum aldı, Amanda'nın koltuğunda öne doğru eğildi ve yere baktı.

"Birbirlerini tanımalarından başka, onu kızın kayboluşuyla ilişkilendirecek hiçbir şey yoktu.

"Öldürüldüğünü söylemişsiniz.

Farrow başını salladı ve şöyle dedi: "Crone'u yakaladık ve terlettik ama hiçbir şey elde edemedik. O kızını onun öldürdüğünü biliyorum. Bunu gözlerinde gördüm. Hiç değişmemiş. Bunun gibi canavarlar değişmez, ama yaptıkları şey yakalanmadıklarından emin olmaktır. Artık kurbanlarını canlı bırakmıyorlar. Emily'nin cesedini bir çöp konteynerinde bulduk.

Amanda küfrederek ayağa kalktı ve odada volta atmaya başladı.

'Ama Jess'in davası Emily'ninkinden farklı, değil mi? Güvenlik kamerası görüntüleri var. Bu sefer onu yakalayabilirsin.'

"Doğru, umarım yeterli olur.

Crone hakkında ilk kez ellerinde somut bir şey vardı. Video kanıtları. Dairesine, ofisine, Aspen'deki tatil evine baskın yaptılar. Onu Jess'le ya da kamerada gördükleri araçla ilişkilendiren hiçbir adli kanıt yoktu. Yine de video görüntüsündeki kişinin o olduğundan o kadar emindiler ki onu tutukladılar ve suçladılar.

Otuz beş gün boyunca Jess ve Luis adalete kavuşacak gibi görünüyordu. O son gün, Crone'un avukatları duruşma öncesi bir taleple suçlamaları düşürdüler. Jüri bile yoktu, sadece bir yargıç vardı. Bölge savcı yardımcısı, görüntülerin yeterince net olmadığını söyleyen Wall Street avukatlarından oluşan gerçek bir orduyla karşı karşıya kalmıştı - ve elbette Crone babasının mazeretine güveniyordu. Duruşmadan sonra Farrow Amanda'yı aramadı, onu görmeye gitti.

Onun dairesinde oturdular ve ikisi de Jess ve Luis için ağladılar.

Bu Amanda'nın son kez gözyaşı döküşüydü.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Amanda sonunda.

Farrow, 'Başka bir çocuk daha almaya çalışana kadar beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok,' dedi.

'Ama onu yedi gün yirmi dört saat izleyemezsin,' dedi.

Hayır, yapamam. Kimse yapamaz. Emin olduğum tek şey bunu tekrar yapacağı.

Ve bu sefer kaçmasına izin vermeyeceğiz,' dedi Farrow.

"Ben ona göz kulak olurum," dedi Amanda. 'Bunun başka bir çocuğun başına gelmesine izin vermeyeceğim.

Farrow, "Amanda, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi.

Ona kendisini görmesine izin vermeyeceğine dair güvence verdi. Ona uzaktan göz kulak olacaktı. Ve böylece, aylarca, Amanda Wallace'ı izledi.

Crone. Onun hakkında dosyalar oluşturdu. Fotoğraflar, haber makaleleri, rutini, çöpleri, sosyal hayatı, işi hakkında notlar ...

Amanda bir saplantılı kadar hızlı bilgi toplasa da, gizli gözetleme konusunda hiçbir becerisi yoktu. Başlarda yoktu. Crone onu birkaç kez fark etti ve polise ihbar etti. Farrow, Crone uzaklaştırma emri çıkartmak için başvurana kadar işleri yoluna koymayı başardı. Amanda'nın avukat tutacak parası yoktu. Onun yerine akıllandı. Gözetleme hakkında okuyabildiği her şeyi okudu, saatlerce YouTube videosu izledi ve günün büyük bir bölümünde fark edilmeden nöbet tutmaya devam edebildi. Onun rutinini çok iyi biliyordu. Gözetlemesini planladı, notlar aldı, daha iyi oldu. Tıpkı hayatındaki her büyük hedefi planladığı gibi. Ne istediğini biliyordu ve başarılı olmak için hazırlandı.

İşe gidiş gelişleri, nerede yemek yediği, spor salonu, randevuları, genç telekızlara olan düşkünlüğü. Bu konuda Farrow'u aramıştı. Her şeyi ayrıntılarıyla not etmişti. Gece geç saatlerde tek başına dışarı çıkamayacak kadar genç bir kızın Crone'un binasına gelişini ve lobide bekleyişini izlerdi. Bazen onlarla birlikte yerel bir İtalyan restoranına ya da bara gider, sonra da evine dönerdi. Çoğu zaman onları dairesine kadar geçirirdi. Eğer ara sıra onlarla bir yerlere gitmeseydi, Amanda onun dairesine gittiklerini bilemezdi. Onun penceresini görmesinin hiçbir yolu yoktu. O kızlardan biri oraya çıkıp bir daha geri dönmeyebilirdi.

İşine geri dönmedi. Bakım evinin yöneticileri ilk başta anlayışlı davrandılar ama aylar geçtikçe anlayışları tükendi. Amanda küçük bir tazminatla kovuldu. Faturalar ve gecikmiş kira, açılmadan mutfak çekmecelerine tıktığı zarflarda birikti. Tek bir şeyi önemsiyordu. Başka bir aileyi kendi yaşadıklarından kurtarmak ve küçük kızı için adaleti sağlamak.

Sonra, Ağustos ayında bir gece Crone'un binasının karşısındaki Volvo'sunda oturmuş, onun siyah saçlı Asyalı kızla kol kola gidişini izlerken, Amanda'nın penceresi çalındı.

Farrow. Yolcu koltuğuna oturdu. Bu biraz zamanını aldı. Belinden yavaşça eğildi, bir ayağını soktu, sonra kendini daha da alçalttı, sonra başka bir ayağını. Son ayağını soktuğunda bir homurtu çıkararak ısırdı.

"Sırtın nasıl?" diye sordu Amanda.

"Ne düşünüyorsun? Sırtımı boş ver - az önce karakoldaki bir arkadaşım aradı. Bu binanın dışında yasaklama emrini ihlal ettiğine dair bir ihbar aldıklarını söyledi. Oradaki çavuş iyi bir adamdır ve beni aradı. Eve gitmen gerek Amanda. Özür dilerim. Seni bu işe ben başlatmışım gibi hissediyorum ve bu benim hatamdı. Bir hata yaptım. Hayatını bu pisliğe heba etme.'

Amanda bir sigara yaktı, camı kırdı ve 'Benim hayatım zaten bitti. Beni hapse atsalar da umurumda değil. Çıkacağım ve hemen geri geleceğim.

İçini çekti ve "Sana bunu söylemek istemezdim ama Jess'in vakasını bu hafta buzladılar" dedi.

"Buzlu mu? Bu kapalı mı demek?"

Hemen hemen. Crone'a karşı alternatif bir şüpheli ya da yeni bir kanıt yok. Avukatları komisere baskı yapıyor, o da bana olayı örtbas etmemi söyleyen başkomiserime baskı yapıyor. Amanda, bu suçun bedelini ödemeyecek. Ve bu kadar baskı altındayken risk almayacak kadar akıllı. Yapabileceğimiz tek şey bu işin peşini bırakmak.

'Bırakayım mı? O benim kızımı öldürdü!'

'Ve belki başkaları da, ama bunların hiçbirisi için bir gün bile hapis yatmayacak.

Bunu kabullenmek zorundasınız.

"Bu gece birlikte olduğu kızın muhtemelen reşit olmadığını ve eskort olarak çalıştığını biliyorsun.

'Biz biliyoruz, yardımcısı da biliyor. Arka planda daha büyük bir operasyon var. Yüzlerce genç kıızı kurtarmak ve tüm operasyonu yok etmek istiyorlar. Crone'u fahişelikten içeri atıp, dost canlısı bir yargıç tarafından üçüncü kez mahkemeye çıksa bile bileğine bir şaplak atılmasını sağlamak için bunu mahvetmeyecekler. *Evine git.*'

Amanda o gece gitmeyi ve geri dönmemeyi kabul etmişti. Ayrıca şehir dışında bir tatile çıkmayı da kabul etmişti. Kafasını boşaltmak için. İşte o zaman karanlık internetten bir silah satın aldı ve nasıl kullanılacağını öğrenmek için şehir dışına, ormana gitti.

Eğer kanun Crone'a bunu ödetmeyecekse, Amanda'nın tek bir seçeneği vardı. Her şey kafasında netleşmişti. Onu öldürecek. Ya da kendini. Önce onun ölmesi daha iyiydi. Metroda ateş etmek en iyi planıydı. Ve başarısız olmuştu.

Şimdi, son duruşmasından yeni çıkmış bir halde Centre Caddesi'ndeki kaldırımında duran Amanda başını öne eğmişti. Mahkemeyi yenemeyeceğini fark etti.

Sistem. Çocuğunu alan adamı öldürecek kadar yaklaşmadı.

Saatlerce soğukta yürüdü, rüzgârın ısırığını yanaklarında hissetti. Kendini evin genel yönüne doğru bıraktı. Binasının karşısındaki 7-Eleven'dan bir şişe votka aldı, ardından yanındaki CVS'den uyku hapi reçetesini doldurdu. Güneş batmış ve öğleden sonra akşam olmuştu. Gün yakında sona erecekti.

Amanda sadece acının dinmesini istiyordu.

Binasının lobisinde posta kutusunu boşalttı, her şeyden çok alışkanlıktan dolayı. Posta yığınının kollarının altına sıkıştırdı ve üst kattaki boş dairesine çıktı. Postaları masanın üzerine bıraktı, bir bardak doldurdu - yarısı votka, yarısı Pepsi, ve tezgahın üzerindeki uyku hapi şişesinin tamamını döktü. Ağzına iki tane aldı ve onları yıkadı. Şişenin tamamını alacaksa, bir seferde ikiden fazlasını yutması gerekecekti. Aksi takdirde boğazı kapanmaya başlayacaktı. Amanda hap yutmakta hiçbir zaman iyi olmamıştı. Silah hâlâ elinde olsaydı, bu sorunu yaşamazdı.

Boş boş postalara baktı. Yığının en üstünde, dışında bir hukuk bürosunun adı yazılı olan bir zarf vardı. Eğer ev sahibi onu evden çıkarmaya çalışıyorsa, mahkemeye gitmesine gerek yoktu. Eğer haplarla başa çıkabilirse yarın evden bir ceset torbasıyla çıkacaktı.

Zarfı yırtıp açtı ve mektubu okudu. Ev sahibinden gelmiyordu.

Mektup parmaklarından düştü, havada süzüldü ve yuvarlanarak ayaklarının dibine indi. Üzerinde bir kez tepindi, tezgâha döndü ve avucundaki hapları toplayıp şişeye geri doldurmaya başladı.

İçkisini yanına alarak dizüstü bilgisayarının başına oturdu. İlk gördüğü şey Crone hakkında yeni bir makale olduğunu söyleyen bir e-posta oldu. Amanda, polis soruşturmalarından haberdar olabilmek için onun adına bir alarm kurmuştu. Bağlantıya tıkladı: Bugünkü davasıyla ilgili, suçunu kabul ettiğini anlatan bir basın raporu. Başını salladı, sonra banka hesabına giriş yaptı.

Dört yüz on iki dolar.

Elinde kalan tek şey buydu. Luis'in hayat sigortası yoktu.

Amanda'nın artık hiçbir şeyi kalmamıştı. Ailesi yoktu. Adalet yok. İşi yoktu. Sadece biraz daha zamana ihtiyacı vardı.

Onu hayatta tutan iki şey vardı.

Kendi yaşadıklarını başka bir annenin yaşamasını istemiyordu. Bir daha hiçbir aile bu kötülük tarafından parçalanmamalıydı. Nefes almasını sağlayan ikinci şey nefretti. Wallace Crone'un avukatlarından gelen mektupla yeni ve tazelenmiş.

Amanda'yı tacizden dava ediyordu. Avukatları beş yüz bin dolar tazminat istiyordu. *Onu* dava ediyordu. *Ona* verdiği zarar ve duygusal travma için. Kalbi patlamak istiyordu. Ağlamak istiyordu ama yapamıyordu. Ağlama yeteneğini kaybetmişti. Her şey içinde düğümlenmişti. Gözyaşları yerine havlayan bir kahkaha attı. Eğer bu kadar hasta olmasaydı, komik olabilirdi.

Ama komik değildi. Amanda'nın daha fazlasını almasına izin vermesine imkân yoktu.

Ayağa kalktı ve Jess'in yatak odasına gitti. Luis'in ikisine de hikâyeyi okuduğu o son gecede olduğu gibiydi. Amanda Sparkles'ı tuttu ve yatağa uzandı.

Luis'in ailesi Jess ve Luis'i gömdüklerinde, Sparkles'ı Jess'in tabutuna koymayı akıl edememişlerdi ve bunu öğrendikten sonraki birkaç gün boyunca Amanda kederden o kadar hastalandı ki neredeyse sürekli kustu. Öldürülen çocuğunun, oynacağı olmadan ölümden bile rahat edemeyeceği düşüncesi.

Sparkles nerede?

Sparkles nerede?

Şimdi Sparkles'ı tuttu ve sıkıca kavradı. Oynacağın üzerinde ona Jess'i hatırlatan bir koku vardı. Ona daha mutlu zamanlarını hatırlatıyordu ama küçük kızıyla geçirdiği güzel günlere dair anıları bile artık kayıplarla doluydu. Ve buna daha fazla dayanamadı.

Wallace Crone'u öldürmenin bir yolu olmalıydı. Ve o bunu bulacaktı.

4

Ruth

Mount Sinai hastanesi, dedektiflerin kendisiyle konuşmasına izin vermeden önce üç gün boyunca Ruth'a ev sahipliği yapmıştı. Koridorda korkunç bir acı içinde uyanmış, karnı ve bacakları kendi kanıyla kaplanmıştı. Zayıf ve histerik bir halde sürünerek koridordaki masanın üzerinde duran ev telefonuna gitmiş ve bayılmadan önce 911'i aramıştı.

Uzun bir süre uyanmadı. Uyudu. Ve rüyaları onu o koridora geri götürdü.

Gece kıyafetleriyle durmuş, mutfak penceresinin camına, kendisini öldürmeye gelen adamın yansımasına bakıyordu.

Merhaba, tatlım.

Ruth aniden uyandı, gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzı bir karış açıktı. Sanki karanlık bir okyanusun derinliklerinden hava almaya çıkmış gibiydi.

Hâlâ adamın yüzünü görebiliyordu. Gözlerini. Sesi zihninde yankılanıyordu.

Etrafına bakındı ve kendini loş bir hastane odasında buldu. Elinin arkasında bir serum vardı. Doğrulamaya başladığında karnında ve göğsünde bir gerginlik hissetti. Sol bacağındaki ağrı daha da keskinleşti. Sonra dalga geldi. Karnında soğuk bir ateşle başladı ve hızla vücuduna yayılarak her uzvunun titremesine neden oldu. Nefes alış veriş tekledi. Derin bir nefes alamayınca, sığ ağız dolusu yutkundu ve sonunda ciğerlerine çığlık atacak kadar hava pompalayana kadar inledi.

Bir hemşire kapıyı vurarak açtı ve Ruth'u görür görmez yavaşça yaklaştı, ellerini kaldırarak ona her şeyin yolunda olduğunu, güvende olduğunu söyledi

şimdi hastanede.

Her şeyin bittiğini.

O anda bile, paniğin ortasında, Ruth bunun asla bitmeyeceğini biliyordu.

İki hemşire daha geldi ama Ruth onların ne dediğini duyamadı.

Bir an için nedenini merak etti, sonra hâlâ çılgılık attığını fark etti.

Hemşirelerden biri 'Şoka giriyor' dedi ve Ruth'un elini tuttu.

Kolunu. Ruth kelebek iğnesinin derisini çektiğini hissetti, sonra aniden başı döndü ve ardından uyku geldi.

Ve mavi gözlü adam da onunla birlikte geldi.

Uyandığında gözlerini açması biraz zaman aldı. Göz kapakları beş yüz kilo ağırlığındaydı, uzuvları ona itaat etmiyordu ve kendi kendine konuştuğunu duyuyor ama tek bir kelime bile anlayamıyordu. Parmakları yüzüne gitti ve burnunda nefes almasına yardımcı olan bir tüp hissetti.

Sonra büyük bir çabayla başını çevirdi ve Scott'ın yatağının yanındaki sandalyede oturduğunu gördü. Elini tutuyor ve ona usulca fısıldayarak kıpırdamadan yatmasını söylüyordu. Başını kaldırmaya çalıştı ama çok ağırdı. Başka bir şey yapamayınca sessizce yattı ve kocasına baktı. Yüzünde siyah, sert kirli sakallar ve soluk mavi gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Elini okşadı, öptü ve bir damla gözyaşı tenine düştü.

"Ne oldu? Bir adam vardı ..." diye başladı ve göğsünde yeniden yükselen dalgayı hissetti.

O gitti. Her şey bitti. İyi olacaksın,' dedi ve Ruth sakinleşmeye başlayana kadar bunu tekrarlardı ve sonra ağladı. Adam yatağa çıkıp ona sarıldı ve Ruth tekrar uykuya dalana kadar birlikte ağladılar.

'Ruth, benim adım Dr. Mosley. Kendini nasıl hissediyorsun?' dedi yatağının yanında duran beyaz önlüklü adam. Yumuşak bir yüzü, yuvarlak yanakları ve traşlı bir kafası vardı. Sesinde nazik bir müzik olan yakışıklı bir adamdı.

Göğsüm, karnım. Sıkı hissediyorum. Bacağım ağrıyor. Sol bacağım,' dedi Ruth. Yaklaştı ve Scott'a başıyla işaret etti.

'Kocanızla zaten konuştum, ancak polisle konuşacak kadar iyi hissedip hissetmediğinizi bilmem gerekiyor. Sizinle konuşmak için çok istekliler. Onları beş dakikalığına içeri alsam nasıl hissedersiniz?

"Tamam, sanırım," dedi Ruth. Sesi cızırtılı geliyordu. Pipetle kaç bardak soğuk su içerse içsin boğazı hâlâ kuru ve ağrılıydı. Scott bir buz küpüyle dudaklarını silmiş, kestane rengi saçlarını taramış ve yüzünü yıkamıştı. Kendini daha iyi hissediyordu ama soruları vardı.

Scott'a ne olduğunu sormaya çalışmıştı ama o sadece artık iyi olduğunu söylemişti. Her şeyin bittiğini. Bir yanı bilmek istemiyordu - öğrenmekten korkuyordu.

"Bana ne oldu?" diye sordu.

Scott oturduğu yerden kalktı, Mosley'nin bir şey söylemesini istemiyormuş gibi elini uzattı. Bir tartışma başlatamayacak kadar zayıftı ama Mosley Scott'la tartışmaya girmedi - sadece aptal bir çocuğu uyarır gibi ona baktı.

Doktor, "Ruth, ayın on beşi, Cumartesi sabahı erken saatlerde birden fazla bıçak yarası ve kesiklerle hastaneye getirildin," dedi. Ruth gözlerini kapadı, Scott'ın elini tuttu ve olabildiğince sert bir şekilde sıktı. "911'i aradıktan sonra sağlık görevlileri evinize girdi ve sizi buraya getirdi. Çok kan kaybetmiştin. Bıçak yaraları derindi ama hasarın çoğunu onarabildik. Korkunç bir saldırı geçirmişsiniz. Bildiğimiz kadarıyla cinsel saldırıya uğramadınız. Yaralarınız hakkında daha detaylı konuşmamız gerekecek ama hemen değil. Şu anda önemli olan polisle konuşmanız. Bunu yapabileceğinizi düşünüyor musunuz?"

Ruth başını salladı, gözlerini açtı ve 'Teşekkür ederim. Elimden geleni yapacağım. Mosley gülümsedi, sonra döndü ve Ruth'un hastane odasının kapısını açtı.

İki kişi içeri girdi. Biri erkek, biri kadın. Biri uzun, diğeri kısa. İkisi de siyah takım elbise ve yün palto giyyordu. Uzun boylu olan kendini Dedektif Andrew Farrow olarak tanıttı, ortağı ise Dedektif Karen Hernandez'di. Kısa boylu olanın elinin arkasında bir kuş dövmesi vardı, aynı el kalem tutuyordu. Oturdu ve not almaya hazır bir defter açtı. Farrow yatağa yaklaştı. Sanki acı çekiyormuş gibi sert adımlarla yürüdü ve ona bakarken sarı saçlarından bir tutamı gözlerinden uzaklaştırdı. Hâlâ genç bir adamdı. Belki kırklı yaşların başındaydı.

"Bayan Gelman, size Ruth dememin bir sakıncası var mı?" diye sordu. Kadın başını salladı. "Ruth iyidir.

Teşekkür ederim. Pek çok hastanede pek çok yatağın yanında durdum. Her seferinde farklı oluyor. Pek çok insan başlarına gelenler hakkında konuşmıyor. Eğer bazı sorularımıza cevap verebilerseniz çok yardımcı olursunuz. Eğer bir süreliğine durmanız gerekirse, ortağım ve ben arkamıza yaslanıp kahve içebilir ve çörek yiyebiliriz.

Sonra biraz eğildi ve "Polis olmanın avantajlarından biri" diye fısıldadı. Göz kırptı. 'O yüzden lütfen çok uzun süre konuşmak için kendini baskı altında hissetme. I

Şimdi sadece birkaç soru sormak istiyorum, sonra sizi dinlenmeye bırakacağız.

Ruth başıyla onayladı. Farrow doğrulurken biraz irkilir gibi oldu, eli beline uzandı.

"Size saldırı hakkında soru sormak istiyorum. Saldırının 14 Eylül Cuma günü gerçekleştiği kaydedildi. 911 çağrınız gece yarısından hemen önce geldi. O geceyle ilgili ne hatırlıyorsunuz?" dedi.

Kuru dudaklarını yaladı ve Scott'ın dışarı çıkıp onu evde yalnız bıraktığını hatırladı. Bir film izliyordu. Şarap. Sonra yatak, sonra her şey biraz bulanıktı ta ki ...

"O gece geç saatte uyandım. Alt kattan bir ses duydum. Cam kırılıyordu. Önce Scott olduğunu sandım. Aşağı indim ve arka kapının kırılmış olduğunu gördüm. Pencere yanı. Sonra bir yansıma gördüm.

Farrow başını salladı ama bir şey söylemedi.

"Arkamda bir adam duruyordu. Mavi gözleri vardı; bunu biliyorum. Gerçekten berrak ve parlaktılar. Yüksek elmacık kemikleri vardı. Keskin bir şekilde çıkıyorlardı. Ve kare bir çenesi vardı. Koyu renk saçları vardı. Beni tuttu, ağzıma bir şey kapattı ve bayıldım. O şey her neyse güçlü, kimyasal bir kokusu vardı. Uyandığımda gitmişti. Her yerde kan vardı. Sürünerek koridordaki masaya gittim ve telefonu aldım ama sonrasını pek hatırlamıyorum.

Farrow başını sallayarak, 'Bunun zor olduğunu biliyorum ama önemli' dedi. Onun hakkında başka bir şey hatırlayabiliyor musun? Yüzünde herhangi bir yara izi? Doğum lekeleri? Bu tür şeyler?

Ruth derin derin düşündü, çenesi titriyordu, bakışları tavana sabitlenmişti.

"Hayır, hiç sanmıyorum.

"Kıyafetlerini tarif edebilir misiniz?

'Karanlıktı, siyahtı. Ne tür olduğunu bilmiyorum.

"Seni yakalamadan önce konuştu mu ya da tehdit etti mi? Ruth hatırlayınca nefesi kesildi.

"Bir şey söyledi.

Farrow Hernandez'e baktı. Ruth'a dönmeden önce bakıştılar.

"Ne dedi, Ruth?

"*Merhaba tatlım*" dedi. Ya da onun gibi bir şey. Tanrım.'

Serbest kalan eliyle ağzını kapattı ve Scott onu omuzlarından tutarak, sanki bir depreme karşı destekliyormuş gibi kavradı.

"Aşağıya ne zaman indiğinizi hatırlıyor musunuz?

Ruth başını salladı.

"Bu adamı tekrar görseniz tanıyabileceğinizi düşünüyor musunuz?

Başını salladı.

Teşekkür ederim, Ruth. Kendinizi biraz daha iyi hissettiğinizde bir görüşme daha yapmamız gerekecek. Şimdi bize söyleyebileceğiniz başka bir şey var mı?

Başını tekrar salladı, avucunun içine hıçkırarak ağlıyordu. "Bu adamı buldun mu?" diye sordu Scott.

Ses tonu odayı sarstı. Farrow doğruldu ve Scott'tan en az beş santim daha uzun olan boyuna ulaştı.

Evinizden toplayabildiğimiz kadar kanıt topladık Bay Gelman.

..

Scott, Farrow'un sözünü keserek, "Onu hâlâ bulamadınız mı?" diye sordu.

Hernandez defterini kapattı, ayağa kalktı ve kalemini iç cebine yerleştirdikten sonra ceketinin düğmelerini ilikledi.

Hernandez, 'Mevcut tüm kaynaklar bu faili yakalamaya adanmıştır' dedi. 'Ruth hayatta olduğu için şanslı. Diğer iki kadın o kadar şanslı değildi. Bu adam bizim birinci önceliğimiz. Şehirdeki tüm polisler alarma geçti. Onu yakalayana kadar rahat etmeyeceğimize söz veriyoruz.

"İki kadın mı?" dedi Ruth, elini yüzünden çekerek.

'Evet, hanımefendi,' dedi Farrow. 'Bunun zor olduğunu biliyorum ama yakında tekrar konuşmamız gerekecek. Bu arada aklınıza başka bir şey gelirse, kocanıza kartımı verdim.

Ve böylece Farrow ve Hernandez gitmek için döndüler.

Ruth doğrulup yüzünü buruşturdu ve hareket etmeye çalışırken acıyla dudağını ısırdı. "Bekle, neden yaşamama izin verdi?" diye sordu.

Farrow ve Hernandez kapıda yavaşladılar. Hernandez kapıyı açtı ve ortağına başıyla selam verdi.

Farrow, Ruth'a dönerek, 'Bunun üzerinde çalışıyoruz. Şimdilik size söyleyebileceklerim bu kadar.

'Bize palavra atma. Bu pislik hakkında söylediğinden çok daha fazlasını biliyorsun,' dedi Scott.

"Elimizde fazla bir şey yok. Suç mahallerinde adli tıp yok. Şimdi elimizde bir eşkal var, bu gerçekten yardımcı olacak. Temas halinde olacağız,' dedi Farrow.

5

Farrow

Hernandez, "Bu tanım pek çok insana uyuyor," dedi.

Hastanenin bodrum katındaki otoparka girdiklerinde Farrow başıyla onayladı. 'Ama onu tekrar görürse tanıyacağını söyledi. Bu da bir başlangıç.

Bir şüpheli bulduğumuzda ona sabıka fotoğraflarını gösterebiliriz. En azından çalışırken kendisini izlemelerinden hoşlanmadığını biliyoruz,' dedi Farrow. 'Bu daha önce bilmediğimiz bir şeydi. Kesmeye başlamadan önce onları bayıltıyor.

"Peki bu nasıl faydalı olacak?

Kimyasallara ihtiyacı var. Kloroform. Belki izini sürebiliriz? Karakola döndüğümüzde adli tabibi ararız, bakalım ilk iki kurbanın cesetlerinde kloroform olup olmadığını test edebilecek mi? Nereye park ettiğimizi hatırlıyor musun?

Hernandez uzak köşeyi işaret etti. "Orada bir yerde.

Farrow onun önden gitmesine izin verdi. Sırtı her zamankinden daha fazla ağrıyordu. Bu onu yavaşlatıyordu ve gün geçtikçe daha da kötüleşiyordu. Onun hızına yetişmeye çalışmadı - sadece yavaşça arkasından ilerledi. Hernandez'in uzun siyah saçları vardı, sık bukleler halindeydi ve her adımda sallanıyordu. Kadın anahtarlığa basıp arabanın kilidinin açılma sesini dinlerken adam da onu takip etti.

İleriden cesaret verici bir *gümbürtü duyuldu ve buna* farların parlaması eşlik etti.

'İşte burada,' dedi.

"Ne dedektifleriz ama. Lanet arabayı bile bulamıyoruz.'

'Bu konuda kendini üzme. O piçi yakalayacağız,' dedi.

Farrow hiçbir şey söylemedi. Sessizce onu arabaya kadar takip etti. Kendini yavaşça yolcu koltuğuna bıraktı. Acıya karşı dişlerini sıktı.

"Bir hap al," dedi Hernandez.

'Bu sabah bir tane içtim.

'Vardiya dört saat içinde bitecek. Al şu lanet hapı, dostum.'

'Eve dönerken bir tane alırım,' dedi. Hernandez'in nefes aldığını duydu. Bir şeyler söylemeye başladı ama adamın yüzündeki ifadeyi görünce aniden durdu. Uzun yıllardır ortaklıklar. Bir süre sonra iyi bir evlilik gibi bir şey olmuştu. İlaçlar Farrow'un sırt ağrısına iyi geliyordu ama aynı zamanda beynini de köreltiyordu. Çoğu polis iki kere düşünmezdi. Eğer acı çekiyorlarsa ve haplar bu yükü hafifletiyorsa, gün boyu kullanırlar. Farrow öyle değildi. Davalarını yanında taşırdı. Tüm o kurbanlar sırtındaydı. Ve eğer kodein ya da oksijen alırsa, üstünlüğünü feda etmiş olurdu. Uyuşukluk ve uyuşukluk o keskin zekayı alıp götürüyordu.

Adam sadece bu şehrin kurbanlarına yardım etmek için çalışmakla kalmadı, onlar için acı çekti. Kendi seçimiyle. Bir nefes aldı, gözlerini tavana kaldırdı. Farrow düşünüyordu ve Hernandez bunun işaretlerini biliyordu ve onu rahatsız etmemenin daha iyi olacağını anlamıştı. Eğer biraz sessiz düşünme zamanı bulamazsa, Farrow sinirlenebilirdi. Aralarında hiçbir kelime geçmedi - sadece Farrow'un üzerinde bir şeylerin çalıştığını ve hazır olduğunda bunu dışarı vuracağını biliyordu. Çok uzun sürmedi.

Neden bitirmediğini bilmemiz gerekiyor. İlk iki kurbanda birden fazla bıçak yarası vardı ama ölümcül darbe şahdamarına geldi. Ruth Gelman'da o kadar ileri gitmemiş. Neden?" dedi Farrow, emniyet kemerini takarak.

Motor biraz çaba sarf ederek çalıştı ve Hernandez arabayı vitesle takıp alandan çıkarken dişlerinin arasından hava emdi.

Hernandez, "Belki de bu sefer başaramadı?" dedi. 'Oh, hiç sanmıyorum.

İki kadın öldü ve üçüncüsü saldırıya uğradı - bu adam yakın zamanda durmayacak. Onu durduracak bir şey oldu,' dedi Farrow.

Arabaları otoparktan geçip rampayı çıktı ve bariyerde durdu. Hernandez biletlerini okuttu ve çıktı. Polisler park yerlerini her zaman onaylatırlardı. Başka bir avantaj.

"Yine de hayatta kalması bir mucize. Belki de yeterince şey yaptığını düşünmüştür?"

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Farrow.

'Siyahlar içinde bir adamımız var, iyi bir eşkali var ama başka bir şey yok. Bay Gelman'ın da işi zor olacak. Ona pek ısınamadım,' dedi Hernandez.

"Onu biraz rahat bırakmalıyız. Bu tür bir tepkiyi daha önce de görmüştüm. Kadın saldırıya uğruyor ve koca tam testosteron moduna geçiyor. Bu ilkel bir durumdur - kadınlarını koruma ihtiyacı hissederler ve ilk başta bunu durdurmak için orada olmadıkları için kendilerini suçlu hissederler. Zavallı adam.'

Hernandez, 'Bu cinsiyetçi, toksik erkeklik tipi bir saçmalık,' dedi. 'Bence o sadece bir pislik. Biraz da kontrolcü. Öyle bir his var içimde. Bu adamdan hoşlanmıyorum.

'Hoşunuza gitmeyen herkesi tutuklasaydık, Rikers Adası'nda iki hapisane daha inşa etmeleri gerekirdi. Kloroform üzerinde çalışmaya başlayalım.'

6

Amanda

Amanda arabanın yolcu koltuğundan, 43rd Sokak'taki kırmızı tuğlalı binanın birinci kat pencerelerine baktı. Camlar, sanki yağla boyanmış gibi zamanla sararmış kalın bir kâğıtla karartılmıştı.

"Burası olduğuna emin misin?" diye sordu.

Farrow arabayı park etti ve "İşte burası" dedi. İkinci kat. Korkutucu olduğunu biliyorum ama bir şans vermelisin.

"Neye bir şans vereyim? Daha önce de danışmanlarla konuştum. Bir faydası olmadı.' 'Bakın, bu mahkeme kararının bir parçası. Bundan kaçış yok.

Gitmek zorundasınız, o yüzden elinizden gelenin en iyisini yapmaya çalışın.

Amanda binaya tekrar baktı. Sokak seviyesinde bir dükkan vardı. Kullanılmış müzik aletleri satıyorlardı ve bir tabelada tamirat da yaptıkları yazıyordu. Dükkân kapalıydı. Pencerelerdeki kâğıtlar yüzünden üst katta ışık olup olmadığını anlayamadı. Müzik dükkânının girişinin yanındaki kapıda kırmızı bir zil vardı.

"Kendimi yeterince iyi hissetmiyorum. Son bir kez daha atlayamaz mıyım?"

'Bunu yeterince erteledin. Eylül sonundan önce danışmanlığa başlamanız gerekiyordu, şimdi Kasım ayındayız. PO'nun seni bir ay önce ihlal etmesi gerekirdi. Sadece onu arayıp seni buraya kendim getireceğimi söylediğim için yumuşadı,' dedi.

Özür dilerim. Bak, burada görevinin ötesine geçtiğini biliyorum. Sadece ...' 'Sadece ne?"

Bir an için sessizliğe gömüldü. "Bununla başa çıkmaya hazır değilim.

Farrow biraz çabayla eğildi, sırtını gererken yüzünü buruşturdu, yolcu kapısını açtı, 'İçeri gir ve bu gece duvarda bir sinek ol. Şimdilik şu lanet mahkeme kararını ihlal etmeyelim.

Amanda başıyla onayladı. Farrow sadece onu kolluyordu ve bunu biliyordu. Ona teşekkür etti, sahte bir selam verdi ve arabadan indi. Kapıdaki zile bastı. On saniye bekledi. Zile tekrar bastı. İçeri girme düşüncesi içini dehşetle doldurdu. Sokağın etrafına bakındı. Saat neredeyse akşamın sekiziydi ve şehir hâlâ turistler, New Yorklular ve trafikle canlıydı. Caddenin karşısında, Wendy's'in yanında bir pizza salonu vardı. Bu caddedeki dükkânların çoğu 'I♥ NY' kapüşonluları, şapkaları, kartpostalları ve Özgürlük Heykeli'nin minyatür heykelciklerini satan turist tuzaklarıydı.

Farrow hâlâ kaldırımın kenarına park etmişti. Bekliyordu. Kendisi içeri girene kadar gitmeyeceğini biliyordu ama binada kimse varmış gibi görünmüyordu.

Amanda tam kapı açılırken arkasını döndü.

"Yardımcı olabilir miyim?" dedi bir ses.

Amanda durdu ve endişeyle etrafına bakındı.

Kapıda duran adam otuzlu yaşlarındaydı, bordo bir kazak ve dar bir kot pantolon giymişti. Kalın kahverengi saçları alnının üzerinden kola şişesi gözlüklerine doğru kıvrılıyordu.

"T ve B ebeveyn grubunu arıyordum?" dedi Amanda.

'Ebeveyn Travması ve Yas hemen üst katta. Benim grubum. Merhaba, ben Matt,' dedi adam elini uzatarak.

Amanda siyah yün paltosuna sarıldı, eldivenini çıkardı, adamın elini sıktı ve "Merhaba, ben Amanda" dedi.

'Ben de seni bekliyordum. Hava soğuk, lütfen içeri gel.'

Döndü, Farrow'a el salladı, o da korna çalıp uzaklaştı.

Amanda, Matt'in peşinden gıcırdayan, düzensiz ahşap merdivenlerden iki kat çıktı ve büyük bir odaya girdi. Çıplak bir ampulden çıkan tek bir ışık halesi, daire şeklinde oturmuş bir grup insanın üzerinde asılı duruyordu. Arkalarında kutular, sandalye yığınları ve beyaz çarşafarla kaplı büyük, tuhaf şekilli eşyalar vardı. Köşede bir fotokopi makinesi duruyordu. Matt ona kimliğini sordu, o da bir ehliyet uzattı. Matt onu kopyaladı, dosyaları için gerekli olduğunu söyledi ve sonra geri verdi. Amanda'nın gözleri karanlığa alıştı ve buranın alt kattaki dükkânın deposu olduğunu gördü. Davul takımlarının şekillerini, çift kişilik

Dört duvarda baslar ve gitarlar sıralanmıştı. Grubun hemen ötesinde bir kahve makinesi ve plastik bardakların bulunduğu bir masa vardı.

Grupta altı ya da yedi kişi vardı ve çoğu ayaküstü sohbet ediyordu. Sıradan görünümlü kadın ve erkekler, hepsi kazak ve tişört giymiş, sandalyelerinin arkasına büyük paltolar asmışlardı.

Çemberde sadece birkaç koltuk kalmıştı.

"Oraya gitmeden önce bir isim seçmek ister misin?" dedi Matt.

"Anlamadım?" dedi Amanda.

Sessizce konuştu, yüzünde pasif bir ifade vardı. 'Bu kapalı bir grup, Amanda. Ve iki basit kuralımız var. Birincisi, gerçek isimlerimizi kullanmayız. İkincisi, diğer grup üyelerinin sizi tanımasına izin verebilecek ayrıntıları, yerleri veya isimleri vermeyiz. Buradaki pek çok insan korkunç deneyimler yaşadı ve bunları paylaşabilmek için anonim kalmak istiyorlar. Burada duygularımız hakkında konuşuyoruz. Bazı insanlar grup arkadaşlarının eve gidip onları Google'da arayacaklarını düşündükleri için paylaşmak istemiyorlar. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?'

Amanda başını salladı. Eğer gruba katılması gerekiyorsa, tam da bu nedenle geçmiş hakkında hiçbir şey açıklamayı planlamamıştı. Bazı şeyleri gizli tutmak mantıklıydı.

"Bana Wendy de," dedi.

"Zaten bir Wendy'miz var," dedi Matt, parlak sarı saçları beyzbol şapkası ve at kuyruğuyla toplanmış küçük, zayıf bir kadını göstererek. Mavi bir kot pantolon ve hantal bir lacivert kazak giymişti, öyle ki sanki ince yapılı vücudunu saklamaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Elmacık kemikleri yüzünde gururla öne çıkıyordu ve cildi uzun zamandır güneşi hissetmemiş gibi görünüyordu. Yaşını tam olarak belirlemek zordu. Amanda'dan daha yaşlıydı ama ne kadar olduğunu söylemek zordu. Wendy'de perili bir görünüm vardı. Ama Amanda bakışlarını çemberin geri kalanına çevirdiğinde, diğer bazı yüzlerde de aynı ifadeyi yakaladı.

'Sanırım burada bana ne dendiğinin pek bir önemi yok. Jane'e ne dersin?'

Matt başını salladı, "Jane iyi. Kahvenizi alın ve oturun.

Amanda, kendisini Betty olarak tanıtan, kıvrıkcık saçlı ve sakız pembesi hırkalı iri bir kadının yanındaki sandalyeye oturdu. Kalın, yuvarlak parmaklarına dolanmış bir dizi tespah vardı. Betty ona acıyla gülümsedi, sonra gözlerini kaçırıldığı anda gülümsemesi uçurumun kenarından düşmüş bir örse bağlanmış gibi yüzünden düştü.

Grubun bir kısmı zaten sohbet ediyordu. İki ya da üç kişi basketbol konuşuyordu. Geri kalanlar ise belediye başkanlığı seçimlerini ve yerel televizyon kanallarında dolaşan evinde saldırıya uğrayan bir kadın haberini tartışıyordu. Bu tür hikâyeler her zaman insanları konuştururdu. New Yorkluların kendi evlerinde güvende olmayabilecekleri düşüncesi insanları korkutuyordu.

Amanda konuşmaların hiçbirine katılmadı. Betty arada sırada bir iki yorumda bulunuyordu. Sessizce oturan diğer tek kişi Wendy'ydi. Bir bacağı diğerinin altına sokmuş ve dün geceki maçı tartışan yanındaki iki adama arkasını dönmüştü.

Matt sandalyelerden oluşan çemberin ortasına geldi ve Amanda'nın yanına oturmadan önce sessizlik çağrısında bulundu. Amanda onun parfümünü ilk kez fark etti. Gül ve vanilya, belki de Calvin Klein. Bunu daha önce fark etmemişti ve Matt'in gizlice banyoya girip onun yararına bir Geyler sürüp sürmediğini merak etti.

"Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim, millet. Dışarının soğuk olduğunu ve kar yağacağını biliyorum. Bu gece grubumuza yeni bir üye katıldı. Millet, bu Jane,' dedi ve ellerini ona doğru uzattı, sanki Jane ışıltılı perdelerin arasından geçip köhne bir gündüz TV yarışma programının sahnesine çıkmak üzereymiş gibi.

Herkes bir merhaba mırıldandı. Kahve fincanına bakmakta olan Wendy hariç herkes. Amanda başıyla onayladı ama başka bir şey söylemedi.

Matt kollarını kavuşturdu, bacak bacak üstüne attı ve sandalyesinde arkasına yaslandı. Gözleri hâlâ Amanda'daydı. Kimse bir Gey söylemedi. Sessizlik kulaklarında, yavaş yavaş fokurdamaya bağlayan bir tencere su gibi birikmeye bağladı. Yerden başını kaldırdı ve yanaklarına doğru yükselen bir sıcaklık hissetti. İnsanlar ona bakıyordu. Gülümsüyorlardı. Dostça. Beklenti içinde.

Wendy hariç, o da bakmaya cesaret edemiyordu.

Bir şey söylemesi mi gerekiyordu? Bu muydu? Amanda ilk seansta bir şey söylemeyi planlamamıştı. Başını öne eğip bunu atlatabileceğini ummuştı. Luis ya da Jess hakkında konuşmak istemiyordu. Konuşmak her şeyi daha da kötüleştiriyordu.

Her geçen saniye, kalbini görmeye çalışan, acısına bakmaya çalışan daha fazla gözü üzerinde hissediyordu. Bunu kendine sakladı. Bu onun kederiydi. Onun kaybıydı. Onun acısıydı. Ve bunun sıcak ve özel olmasını istiyordu. Böylece

kullanın. Onu gizli silahı haline getirecekti. Sonunda Crone'un suratına o tetiği çekmesini sağlayacak olan sinir uçlarıydı.

Bunu durdurmak zorundaydı. Şimdi.

'Bunun için hazır değilim. Henüz değil' dedi.

Betty başını salladı, "Düşündüğünden daha güçlüsün tatlım," dedi ve uzanıp Amanda'nın dizini okşadı.

"Her şey çok çığ," dedi Amanda.

Dudaklarını kapattı, iki yanına sarıldı ve ifadesini çevreleyen soğuk havada ileri geri sallanmaya başladı.

'Bunu atlatabilirsin, Jane. Yardım ve destekle ve tıpkı senin gibi bu acıyla başa çıkmış ve her gün savaşmaya devam eden başkalarının da olduğunu bilerek. Bizim burada yaptığımız da bu. Bizler savaşçıyız,' dedi Matt.

Amanda'nın gözleri öne doğru kaydı. KarÇısında bir hareket sezmiÇti ve Wendy olduğu kesindi. Matt'e dramatik bir ifadeyle gözlerini devirdi, sonra başını salladı.

'Wendy, belki yeni üyemiz için bir şeyler paylaşmak istersin. Onlara nasıl yapıldığını göstereyim mi?" dedi Matt.

Wendy elini cebine attı, yumuşak bir Lucky Strikes paketi çıkardı, bir tanesi ayağa kalkana kadar salladı ve sonra onu ince dudaklarının arasına aldı.

Wendy sigarayı yakıp içine çekerken Matt, "Burada sigara içmek yasak, Wendy, bunu biliyorsun," dedi.

Wendy, 'Bu gece konuşmaya hazır değilim,' dedi.

Betty elini kaldırarak, "Konuşmak benim için sorun değil," dedi, ucuz tespih boncukları Çingirdiyordu. Matt biraz isteksizce başını salladı. Grubun geri kalanı koltuklarında kıpırdandı, bazıları yüksek sesle nefes verdi. Amanda, Betty'yi dinleyecekleri uzun bir geceye hazırlandıkları izlenimine kapıldı ve bu yoldan daha önce de geçmişlerdi.

'Bazılarınızın benim davamı araştırmış olduğunu biliyorum ve sizi suçlamıyorum. Yargılamıyorum. Oğlum sokakta vurulduğunda, bunun sorumlusunu öldürmek istediğime yemin ettim. Oğlum kimseye zarar vermedi. On altı yaşındaydı ve önünde koca bir hayat vardı. Bir de bu serserinin silah çekip onu sokak ortasında vurduğunu düşünün, ne için? Cüzdanındaki on dolar için mi? Neredeyse beni de öldürüyordu. Ama sonra duruşmaya gittim ve bu çocuğun hayatını dinledim. Dayak, yoksulluk, taciz. Yarı çılgın bir köpek kadar kötü muamele görmüş. Bir insana böyle davranırsanız, ne beklersiniz ki? Hüküm giydikten sonra papazımla birlikte onu hapisshanede görmeye gittim. Ve ben

onunla, bölge savcısıyla ve Papaz Joe ile aynı odada durdum ve kollarımı açtım ...'

Betty ne demek istediğini vurgulamak için gözlerini kapadı ve kucaklanmayı bekliyormuş gibi kollarını uzattı. Birkaç iç çekiş daha oldu ve iki kişi kalkıp kahvelerini tazeleme fırsatını değerlendirdiği için yerde kayan plastik sandalyelerden havlamalar yükseldi.

'... Ve bu genç adama, Rab İsa Mesih'e inandığımı söyledim...' diye devam etti Betty. Sonra durakladı, keskin bir nefes aldı, sanki kendini çelikleştiriyordu - bir mucizeyi ortaya çıkarmaya hazırlanıyordu. "Ben onun kilisesine ve halkına mensubum ve aileme karşı işlediğin kötü günah için seni affediyorum," dedi Betty. 'Ve onun ne yaptığını biliyor musun? Bu serseri çocuk? Ağladı. Ve sarıldık. O gün onu affetmeyi kalbimde buldum. O gün *Tanrı'yı* hissettim. O odada bizimle birlikteydi.'

Betty başını salladı, gözyaşlarını içine çekti, tespihin boncuklarını karıştırdı. Grubun diğer üyeleri arasında bazı onay mırıltıları vardı.

Wendy gürültüyle havaya bir duman üfledi ve Amanda, tavan lambasını öpüp etrafında dönerken izini takip etti.

Matt, "Keşke burada sigara içmeseydiniz," dedi.

"Neden?" dedi Wendy. '*Tanrı* kışını bu odaya sürüklemiyor, orası kesin,' dedi.

"Wendy, lütfen," dedi Matt.

Başını salladı, Betty'ye baktı ve 'Hikayeni daha önce duydum. Hepimiz daha önce duyduk. Biraz huzur bulmuş olman güzel ama bazılarımız affetmek istemiyor. Affedemiyoruz. Ve bu bizi kötü insanlar yapmaz. Bu sadece böyle. Bazı piçler affedilmeyi hak etmez. Asla.'

Matt affetme, neden bu odada kimsenin kimsenin kedere verdiği tepkiyi yargılamadığı hakkında uzun ve yatıştırıcı bir söylev vermeye başladı. Hem Wendy'yi hem de Betty'yi yatıştırıyor ve oturumun bir kavgaya dönüşmemesini sağlıyordu. Amanda sessizce oturup dinledi, Wendy'nin bir sigara daha yakmasını izledi.

Wendy'den hoşlanmaya başlamıştı.

Diğer üyelerden bazıları Matt'in deyimiyle 'kişisel yolculuklarında' nerede olduklarının kısa bir özetini verdi. Her biri konuşmaya başladığında, hikayelerine ürkütücü bir giriş yaparak başladılar.

"Merhaba, ben Lucy. Kocamı ve küçük kızımı bir araba kazasında kaybettim ...' 'Ben John, oğlum bir bar kavgasında öldürüldü ...'

"Terry, kızım, 11 Eylül'de Kuzey Kulesi'ndeydi. ...'

Ve böyle devam eder. Amanda, üzerinde bıçaklama, terörizm, nefret suçu, sarhoş sürücü... yazan yaka kartları takmalarının onlar için neredeyse daha iyi olacağını düşündü.

Hayatları, ellerinden alınan çocukları tarafından tanımlanmıştı. 'Her hayatın bir anlamı vardır,' dedi Matt. 'Çocuklarınız seviliyordu. Ve onların aşkı hala burada - tam burada, bizimle birlikte, bu odada. Bu gecelik bu kadar yeter. Haftaya görüşmek üzere.'

İnsan çemberi yavaşça dağıldı, bazıları konuşmak için koltuklarda kaldı ve diğerleri sokağa çıkmadan önce kahve istasyonuna son bir ziyaret yaptı. Amanda hızla oradan uzaklaştı. Tam merdivenlerden inmeye başladığı sırada ön kapının çarparak kapandığını duydu. Dışarı çıktı, sağına ve soluna baktı. Solunda, Wendy'nin hafif ama belirgin figürü arkasında duman izleri bırakarak uzaklaştı.

Amanda ellerini ceplerine soktu ve onun peşinden yürüdü. Fazla uzaklaşmadı. Köşede bir bar vardı ve Wendy sigarasının izmaritini trafiğe doğru fırlatıp içeri daldı. Amanda adımlarını yavaşlatarak pencereden içeri baktı. Wendy barda oturuyordu, önünde soğuk bir Miller vardı ve on adım yakınında başka kimse yoktu. Biriyle buluşmak için ayarlayacağınız türden bir yere benzemiyordu. Heavy-metal müzik çalan ve halısındaki lekeler sokaktan bile görülebilen bir bardı. Yaya geçidine ulaştığında Amanda durup ışığın yanmasını bekledi.

O tanıdık kaşınmayı hissedebiliyordu.

"Siktir et," dedi Amanda ve içeri girdi. Wendy'nin yanında bir tabure vardı. Yanında durdu ve 'Buraya oturmamın bir sakıncası var mı? Bir içki içebilirim.

Wendy dudaklarında sigara olmadan biraz rahatsız görünüyordu. Sanki yüzünde sigara olmadan yapabileceği hiçbir şey yokmuş gibi görünüyordu. Yine de Amanda'ya Wendy'nin onu tanıdığını anlatacak kadar etkileyiciydi.

'Sen yeni kızsın, Jane. Matt'in utandırdığı kız,' dedi.

'Hatırlattığın için teşekkürler. Bu koltuk dolu mu?'

Önce koltuğa, sonra da Amanda'nın yüzüne bakan Wendy cevap vermeden önce tereddüt etti: "Ehliyetini gördüğüm sürece alabilirsin.

"Ehliyet mi?" diye sordu Amanda. "Ne? Burada mı çalışıyorsun? On altı yaşından bir gün bile büyük görünmediğimi biliyorum, ama inanın bana, otuzumu çoktan geçtim. Her neyse, bütün bu grup olayının anonim olması gerektiğini sanıyordum. Matt bana kurallardan bahsetti.'

Artık grupta değiliz. Bu barın üstünde bir dizi kural görüyor musun? Bunun senin yaşınla bir ilgisi yok tatlım. Sadece emin olmak istiyorum.

Gazeteci değil. Bazıları bu gibi gruplara sızarak bir kurbandan bir hikaye çıkarmaya çalışır. Olur böyle şeyler. Neredeyse benim de başıma geliyordu ve şimdi çok *daha* dikkatliyim. Peki, ne olacak?" dedi Wendy.

Amanda çantasından ehliyetini çıkarıp tezgâhın üzerine bıraktı.

Wendy kağıdı aldı, inceledi ve sonra telefonundaki Google uygulamasına Amanda'nın adını girdi.

"Hayır, bunu yapma," dedi Amanda.

"*New York Post* için çalıştığını öğreneceğimden mi korkuyorsun yoksa ...

Amanda kimliğini aldı, kot pantolonunun arka cebine koydu ve başka tarafa baktı.

Arama sonuçlarından bazılarını görme riskini almak istemedi. Kendisinin, Luis'in ve Jess'in fotoğraflarını. Özellikle de geçen yıl şehir dışında yaptıkları yürüyüş sırasında çekilmiş olanı. Jess'in yanakları soğuktan kıpkırmızıydı ve hayat ve mutluluk dolu görünüyordu.

'Oh, lanet olsun. Özür dilerim,' dedi Wendy. 'Kontrol etmem gerekiyordu. Bunu yapmak istememiştım-' 'Sorun değil,' diye fısıldadı Amanda. Eğer biraz daha yüksek sesle konuşsaydı, Wendy sesinin titrediğini ve kırılma tehlikesi geçirdiğini duyabilirdi. "Sana bir içki ısmarlamama ne dersin?" dedi Wendy.

Amanda başını salladı, "Votka tonik," dedi ve barmene sipariş veren Wendy'nin yanındaki koltuğa oturdu. İki kadın bir süre sessizlik içinde oturdular, ancak bu Amanda'ya garip gelmedi. Sanki Wendy yanındaki kadının acısını dindirmek için biraz zamana ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Barmen Amanda'nın içkisini bira altlığının üzerine koydu ve uzaklaştı.

"Grupta ilginç bulduğum bir şey söyledin," dedi Amanda. 'Affetmekle ilgili bir şey söyledin. Bazen insanların bunu hak etmediğini söyledin.

"Doğru," dedi Wendy, "ama henüz o konuya girmeyelim. İkimiz de bu konuşmayı yapacak kadar sarhoş değiliz.

Wendy bira şişesini kaldırdı, Amanda onun içkisini aldı ve kadeh tokuştururlarken Wendy, 'Önce iyice sarhoş olalım derim. Sonra istediğin kadar konuşabiliriz.

7

Ruth

Akşamın erken saatleri geceye dönmüştü ama Ruth'un bunu anlaması zordu. Duvarda saat yoktu. Scott'a saatin kaç olduğunu sordu, o da telefonunu kontrol etti. Hastanedeki penceresiz özel odası bir tür sığınak gibiydi. Polis gittikten sonra Scott onunla kaldı ama konuşmadılar. Biraz çorba içti ama midesi bulandı. Muhtemelen ağrı kesicilerdendi. Ne kadar süreyle uyuyup uyuyamadığını bilemiyordu. İlaçlardan sonra odaklanmak zordu.

"Saat kaç?" diye sordu.

Sadece Scott onu duymamıştı. Başı yeşil deri sandalyede bir tarafa dönüktü ve göğsü uykunun ritmiyle yavaşça hareket ediyordu.

Ruth yumruklarını yatağın yanlarına gömdü ve yavaşça kendini dik bir pozisyona itti. Arkasındaki yastıkları karıştırarak rahatsız etti. Sağ eliyle yatağın yan demirlerine uzandı ve yatak kumandasını aradı. Hemşirelerden birinin bunu daha önce çorba için başını yükseltmek için kullandığını ve Ruth'un uyuyabilmesi için yatağın yavaşça yatmasına izin verdiğini hatırlıyordu.

Tek başına parmakları yerini bulamayınca nereye gittiğini görmek için eğildi. Sanki biri karnına bir olta kancası sokmuş ve eğildiği anda onu çekiştirmeye başlamış gibi hissetti. Yatak kumandasından iz yoktu ama onu ısıran bir şaşkınlıkla başka bir şey gördü. Yataktan sarkan, yarısı koyu turuncu bir sıvıyla dolu bir torba vardı. Torbanın içinde de kırmızı lekeler vardı, sanki biri içine kırmızı bir kalem damlatmış gibiydi. Torbadan yukarı ve yatak örtülerinin altına doğru bir çizgi uzanıyordu. Oturdu

düz, bacaklarının arasında hissetti. Bir kateter. Daha önce fark ettiği rahatsız edici his buydu.

'Ne yapıyorsun sen? Yere yat - dikişlerini kıracaksın,' dedi Scott, ayağa kalkarak.

'Ben iyiyim. Sadece yatak kontrolünü arıyordum,' dedi.

Scott örtülerin köşelerini kaldırdı, beyaz plastik yatak kumandasını buldu ve Ruth'un biraz daha rahat oturabilmesi için yatağın başını ayarladı. Yavaşça ve kendisine söylenmeden kolunu Ruth'un kolunun altına yerleştirdi, yastıklarla uğraşırken onu tuttu ve sonra dikkatlice yastıkların üzerine indirdi.

'Bu daha iyi,' dedi.

'Artık endişelenmene gerek yok. Ben buradayım. Ben . . . Seni bir daha asla terk etmeyeceğim,' dedi Scott.

Gülümsemeye zorlayan Ruth, üzerine bir korku dalgasının daha geldiğini hissetti. Gözlerini kırıştırdı ve kirpiklerinden yanağına bir damla gözyaşı döküldü.

'Bu senin hatan değildi,' dedi.

Ve birbirlerine sarıldılar. Ona yakın olduğu, kollarını etrafında hissettiği için mutluydu.

Başına kötü bir şey geleceğini bilemezdi. Scott kendini Ruth'a defalarca kanıtlamıştı. İlk başta onun hakkında şüpheleri olsa bile.

Neredeyse bir yıldır çıkıyorlardı. Birinci yıldönümlerine bir hafta kalmıştı ve Scott onun Çin Mahallesi'ndeki en sevdiği restoranda bir masa ayırtmıştı. Ucuz masaları ve köhne sandalyeleri olan, noodle ve domuzlu bao çöreği yapan ve başka pek bir şey yapmayan küçük bir anne-ve-pop yer. İkisi de saat yedi sularında, takım elbiseleri içinde, ofisten çıkmışlardı. Restoranda sadece on iki masa vardı ve pencere kenarındaki son masa Scott için ayrılmıştı.

'Harika görünüyorsun,' dedi.

Ona hep iltifat ederdi. Asla başarısız olmazdı. Menüye baktılar ve siparişlerini verdiler. Yemek Scott'ındı - bunu açıkça belirtmişti. Ruth çok daha fazla kazanmasına rağmen ısrar etmişti.

Scott yemek çubukları ve peçetesiyle oynadı. "Seninle bir şey hakkında konuşmak istiyorum," dedi.

Ruth bu sözler üzerine midesinde gergin bir girdap hissetmişti. Scott'la olan ilişkisi hayal edebileceğinden çok daha iyiydi. Bir masa ayırtmıştı - belli ki aklında bir şeyler vardı.

Ona her şeyin bittiğini söyleyecek cesareti topluyordu. Ruth bunun geldiğini hissedebiliyordu.

'Bugün işimden ayrıldım,'

dedi. "Ne yaptın?"

'Evet, endişelenme. Özür dilerim,' dedi ve başını kaşıdı. "Her şeyi berbat ediyorum, değil mi?"

'Neler olduğunu anlamıyorum. Hoşuna gitmeyen bir şey mi yaptım ya da söyledim?" diye sordu Ruth.

Kendine odaklanmayı bırakmış gibiydi, iki elini de uzattı ve Ruth'un avuçlarını avuçlarının içine aldı.

Tanrım, hayır. Hayır, tabii ki değil. Bu seninle ilgili değil. Şey, biraz öyle.' "Haklısın," dedi Ruth sinirli bir şekilde. "Bu işi gerçekten berbat ediyorsun. İkisi de gülümsedi. Garip bir şekilde güldüler.

"Sana neden savcı olduğumu hiç söyledim mi?"

Kadın başını salladı.

"Lise yıllarımın en küçük çocuğuydum. Vücudumda bir türlü çalışmayan büyüme hormonu her neyse, ancak ergenliğin sonlarında aniden devreye girdi. Bunun bir önemi yok. Önemli olan okulda acımasızca zorbalığa uğramış olmam.

'Tanrım, çok üzgünüm,' dedi Ruth.

'Okuldan sonra uzun süre beni etkiledi. Bu yüzden şehre taşındım, üniversiteye burada gittim. Memleketimle yüzleşemedim. Bakın, kendimi pek iyi ifade edemiyorum. Ne zaman kötü bir adamı, özellikle de şiddet yanlısı birini içeri tıksam, kendimden bir parça geri alıyorum. Bu mantıklı mı?"

Ruth bir an durakladı, sonra tam olarak anlayamadan başını salladı.

"Bu şuna benziyor: Zorbalığa maruz kaldığınızda hiçbir gücünüz yok. Bu konuda yapabileceğiniz hiçbir şey yok. Olanları aileme anlattığımda, babam sadece erkek gibi davranmamı ve karşı koymamı söyledi. Ama ben asla yapmadım. Yapamadım.'

Ruth onun ellerini sıktı.

"İşimden çok şey kazandım. Katartikti, anlıyor musun? Sanki sonunda savaşıyormuşum gibi.

"Peki bugün neden istifa ettin? Neler oluyor?"

Scott konuşmadan önce bir nefes aldı ve Ruth'un ellerini bıraktı.

"İşten ayrıldım çünkü geçen hafta şehrin en büyük ikinci hukuk firmasında bir mülakatım vardı ve bana kıdemli dava avukatı olarak bir pozisyon teklif ettiler. Bu

şimdi kazandığının beş katı.'

"Vay anasını, bu harika!

"Teşekkür ederim. Sen olmasan bunu yapamazdım.' "Ne demek istiyorsun?

'Senin için en iyisini istiyorum. Bu da iyi bir maaşa ihtiyacım olduğu anlamına geliyor. İmza ikramiyesi, şehirde bir ev için depozitoya yardımcı olacaktır. Bizim için. Ailemiz için.'

Scott masadan kalktı, bir kenarda durdu ve tek dizinin üzerine çöktü. Ceketinden küçük bir mücevher kutusu çıkardı, kapağını açtı ve "Benimle evlenir misin?" dedi.

Ruth evet dedi. Tam orada. Tüm restoranın önünde, kendiliğinden alkışlar koptu. Gerçek bir New York anı.

Scott onun için önemli olan bir şeyden vazgeçmişti. Gerçekten önemli olan bir şeyden. Ve tüm bunları onun için yapmıştı. Ruth'un artık hiç şüphesi yoktu. Bu onun erkeği idi.

Onunla ilgilenildiğinden emin olacaktı. Güvende olduğundan.

Ve Scott onu asla ama asla terk etmeyecekti.

O gün bunu biliyordu.

Kollarında hastane yatağına yaslanmış bir adam varken bunu artık biliyordu.

Ona sahip olduğu için şanslıydı. Bu kâbusun üstesinden gelmesini sağlayacaktı. "Bir dakikanızı alabilir miyim?" dedi bir ses.

Scott geri adım attı ve Ruth kapıda Dr. Mosley'i gördü. Elinde bir çizelge vardı ama yüzünde gülümseme yoktu. Bu sefer değil.

"Tabii, tabii, her şey yolunda mı?" dedi Scott.

"Sorun değil. Sadece Ruth ile geçirdiği ameliyat hakkında konuşmam gerekiyor, eğer sorun olmazsa?" dedi Mosley.

"Belki bunu sabah yapabiliriz?" diye sordu Scott. Mosley, Scott'ı görmezden gelerek, "Kendini hazır hissediyor musun Ruth?" diye sordu.

'Nasıl bu kadar kötü olabilir anlamıyorum. Hayattayım ve hepsi senin sayende,' dedi.

Mosley kapıyı kapatarak onlara biraz mahremiyet sağladı. Yatağa yaklaştı, örtüleri arkaya katladı. Ruth'un üzerinde bir hastane önlüğü vardı. Mosley önlüğün altından tuttu ve bir göz atıp atamayacağını sordu. Ruth başıyla onayladı.

Adamın elbiseyi metodik bir şekilde neredeyse boynuna kadar sıyrmasını izledi. Ruth, vücudunun üst kısmını kaplayan bandaj ve gazlı bezlerden oluşan bir ağ gördü.

Mosley karnını yoklamaya başladı. Orasına burasına hafifçe bastırıyor ve ağrı olup olmadığını soruyordu. İşi bittiğinde önlüğü tekrar aşağı sıyırdı ve Ruth'a teşekkür etti.

"İyileşeceksin," dedi Mosley. 'Dikişler güzel bir şekilde bir arada duruyor gibi görünüyor. Şimdi konuşmamız gereken bazı şeyler var.

'Bu gerçekten gerekli mi? Şu anda mı?" diye sordu Scott.

Onu koruyordu ama doktorun ne söyleyeceğini bilmediği sürece bu kadar korumacı olması için bir neden yoktu.

"Bunu zaten biliyorsun, değil mi?" dedi Ruth. Scott gözlerini kapatıp dudaklarını büzerek başını salladı. "O zaman söyleyin bana, Doktor," dedi Ruth.

Mosley yatağın kenarına oturdu. İyi doktorların yaptığı şekilde konuştu - açıkça ve gerçek bir empatiyle.

'Getirildiğinizde yaralarınız ağırdı ve hayati tehlike arz ediyordu. Karnınızda ve göğsünüzde çok sayıda bıçak yarası ve uyluğunuzda kesikler vardı. İç kanamayı durdurmak için ameliyat etmek zorunda kaldık.

Ruth konuşmadan başını salladı. Oda kararmış ve küçülmüş gibiydi, ta ki sadece Mosley ve sesi kalana kadar.

"Bunu söylemenin doğru bir yolu yok," dedi Mosley, tonu değişti, sesine daha derin, daha yankılı bir tını geldi. Sanki her kelimeyi balla kaplıyor, keskin kenarları yumuşatmaya çalışıyor, söylemek üzere olduğu şeyin acıtacağını biliyordu.

'Korkarım ki onaramadığımız bazı hasarlar vardı. Karnındaki bıçak yaralarından biri çok derindi.

Göz kapakları çırpındı, ağzı açıldı ama onlara hayat verecek ne bir kelime ne de bir nefes vardı.

"Rahimde önemli bir hasar vardı. Bu nedenle gebe kalmanızın ve doğal yollarla çocuk sahibi olmanızın pek mümkün olmadığını, hatta tehlikeli olabileceğini üzülerek belirtmek isterim.

Scott'ın elini sıktığını, okşadığını hissetti. Sonra dudaklarını parmaklarının üzerinde hissetti. Sanki kendisinden bir şey alınmış gibi hissetti. Sahip olduğunu bile bilmediği değerli bir şey. Ta ki yok olana kadar. Zalim bir soygun. Onun geleceği.

Ağlamaya başladı ve hiç duramayacağını düşündü.

8

Amanda

Bar gece ikiye kadar kapanmıyordu ama kapıcı mesaisine saat onda başlıyordu ve Amanda ile Wendy'yi saat on birde dışarı attı. Yönetim, kadınların bir akşam için gereğinden fazla alkol aldıklarını düşünse de, ne Amanda ne de Wendy ikna edilemedi ve gece içkisi için Wendy'nin Broadway'deki dairesine gittiler.

Kıkırdayarak ve üşüyerek asansöre bindiler. Güzel bir binaydı. Amanda'nınkinden çok daha büyüktü. Daire de daha büyüktü. Tam boy bir yemek masası için yer olan geniş bir mutfak. Salondaki beş kişilik kanepeler mutfaktan tavandan tabana bir kitaplıkla ayrılmıştı. Ufuk çizgisi manzarası bile vardı.

Amanda kanepeye uzandı. Kendini yorgun ama iyi hissediyordu. Wendy tam bir cümbüştü. Yeni arkadaşının sahip olduğu garip bir özgürlük vardı ve Amanda bunu en az içki kadar sarhoş edici buluyordu. Bu gece gülümsemişti. Ve hatta gülmüştü. Bunlardan birini yapmayalı uzun zaman olmuştu. Farrow'la konuşuyordu ama hep Jess, Luis ve Crone hakkında. Gerçek bir sohbet değildi. Bu geceki gibi değildi.

Wendy mutfaktan bir çift Bloody Mary ile döndü, her uzun bardakta büyük bir kereviz çubuğu vardı.

"Akşam yemeği hazır," dedi Wendy, onun yanına oturarak.

Amanda kerevizi ilk ısırana kadar ne kadar aç olduğunu fark etmemişti. Domates ve biberin arasındaki votkanın tadını almadan çabucak mideye indirdi.

"Bu gece çok eğlendim," dedi Amanda. "Teşekkür ederim. En son ne zaman eğlendiğimi hatırlamıyorum..."

"Ne kadar oldu? Bilirsin işte?"

Amanda içkiden bir yudum aldı ve "Onları kaybedeli altı ay oldu" dedi.

Wendy başını salladı. 'İlk altı ayı hatırlıyorum. Ve sonraki. En zoru sadece ilk iki yıl,' dedi gülümseyerek.

Amanda bir kahkaha attı. "Senin için ne kadar oldu?" diye sordu. "Üç yıl, on bir ay, on iki gün," dedi Wendy.

"Peki daha mı kolay?" diye sordu Amanda.

Wendy ayağa kalktı ve pencereden dışarı, şehrin ışıklarına baktı.

"Farklılaşıyor. Daha uzak sanırım. Acı değişiyor. Köreliyor.

Her zaman oradadır ama her zaman kalbinizi söküp atmaz, anlıyor musunuz?

Amanda bilmiyordu ama yine de başını salladı. "Sana ne oldu?" diye sordu.

Wendy gözleri hâlâ manzaradayken, "Kızım bir gün okuldan eve gelmedi. On beş yaşındaydı, metroya alışkındı. Okulu aradım. Sınıfın geri kalanıyla birlikte gittiğini söylediler. Kaçacak bir tip değildi. Bazı sorunları vardı ama bana açılmıyordu. Kaybolmadan birkaç hafta önce onu banyoda, ön kolunu jiletle keserken bulmuştum. Bunun hakkında konuştuk ama sadece bir şey olduğunu söyledi. Belirli bir şey değildi. Ergenlik kaygısı. Hatta bir danışmanla konuşmayı bile kabul etti.

"O gün eve gelmeyince tüm arkadaşlarını aradım. Cep telefonu kapalıydı. Sonra o gece polisi aradım. İlk başta ilgilenmediler. O yaştaki çocuklar bazen dolaşırlar ama neredeyse her zaman geri dönerler. Bazıları dönmez. Rebecca eve hiç gelmedi.'

Amanda Wendy'nin penceredeki yansımasına baktı. Arkadan gelen ışıkla onu net bir şekilde görebiliyordu, dışarıdaki gökyüzü camdaki parlak ışıltıyla biraz gizlenmişti. Wendy'nin yüz ifadesine odaklandı. Boş, donuk bir bakış. Amanda bir an için pencere camından akan yağmuru mu, yoksa Wendy'nin ağladığını mı gördüğünden emin olamadı. Ayağa kalktı, elini omzuna koydu.

"Ne oldu?" diye sordu Amanda.

Wendy burnunu çekti ve koluyla yanaklarını sildi.

"Polisi tekrar aradım. Bu sefer alarm verdiler. Odasını aradım, daha önce hiç görmediğim bir günlük buldum. Onun el yazısıydı. Günlüğünde müzik öğretmeni Bay Quinn ile bir ilişkisi olduğunu söylüyordu. Bay Quinn ona bunu gizli tutmasını, söylerse ona ya da bana zarar vereceğini söylemiş.

Herhangi biri. Günlükte yle yazıyordu. Korkmuştu. Zavallı bebeğim. Polisler onu yakaladı ve o her şeyi inkar etti. Orası bir Katolik okulu ve en iyi avukatları var. Babası o kken çekip gitti, ben de elimden geldiğince onu tek başıma büyüttüm. Bunu hiç beklemiyordum. Cesedini teşhis etmeyi hiç beklemiyordum. Onu terk edilmiş bir arsada buldular. Boğularak ldrlmştu. Polisin elinde günlük vardı ama Rebecca olmadan Quinn'e karşı bir dava aılamazdı. Savcı bunun bir günlük değil de kurgu, bir gençlik fantezisi olabileceğini söyledi.

"Tanrım.

"Yazdıklarının gerçek olduğunu biliyorum. Çok ayrıntılıydı. Kalasının i tarafında, kasıklarına yakın bir yerde bulunan doğum lekesinden bile bahsetti. Bunun yeterli olacağını düşündüm. Ona tecavüz etmediyse bunu nasıl bilebilirdi? Polisler onu enselemek istedi ama savcı makul şüpheyi aşmak için yeterli delil olmadığını söyledi. Quinn mahkemeye bile çıkmadı. Küçük kızımı öldürdü ve hala o lanet okulda. Hala genç kızlara ders veriyor, inanabiliyor musun?"

'Bu korkunç bir şey. Bunu nasıl yapabilirler?'

'Onların gücü var. Belediye meclisi üyelerinden belediye başkanına kadar hepsi onların cebinde. İşte bu yüzden. Ve o genç kızlar umurlarında değil. Son üç yıldır merak ediyorum, bir sonraki genç kız ne zaman Quinn'in muamelesine maruz kalacak ve birilerine söylemekle tehdit ederse ne yapacak? İşte bu yüzden Betty'nin affediciliğine inanmıyorum. Onun gibi bir pisliliğin affi olmaz. O ölmeyi hak ediyor.

Kelimeyi kullanmadan durdu. Başını ne eğdi.

"zr dilerim," dedi Wendy. "Benim sorunlarımı duymak zorunda değilsin.

Amanda Wendy'ye yaklaştı ve aylardır yapmadığı bir şeyi yaptı. Kollarını başka bir insana doladı ve Wendy de ona karşılık verdi. Amanda yine ağlayacak gibi hissetti. Sadece farklı hissetti. Çünkü bir kez olsun kaybettikleri için ağlamak istemiyordu. Wendy için ağlamak istiyordu. İki kadın bir süre birbirlerine sarıldılar ve bu kucaklaşmadan alabilecekleri her türlü sıcaklığı ve insani nezaketi aldılar.

Çok geçmeden, sessizce içkilerini bitirdiler. Sonra Wendy, "İstersen kanepede yatabilirsin," dedi.

Amanda metroya cesaret edemeyecek kadar yorgun ve yüklü hissediyordu ve taksii parası da azdı.

Teşekkür ederim, yapacağım. Gerçekten çok naziksiniz. Sadece tuvaleti kullanmam gerekiyor,' dedi Amanda. Boş bardağını mutfak tezgahının üzerine bıraktı ve banyoya doğru ilerledi.

koridor boyunca.

Elini soldaki ilk odanın kapı koluna koydu ve Wendy'nin mutfaktan seslendiğini duydu.

'O odaya girme, orası biraz dağınık.
Banyo soldan *ikinci*.'

Amanda küçük ahşap sandalın kenarlarına tutundu. Bir dalga daha geliyordu. Çalkantılı gece gökyüzüne karşı uzun ve siyah, sağır edici fırtınanın içinden ona doğru kükreyen bir dağ gibiydi. Soğuk deniz suyu küçük teknenin kenarına sıçradı ve zaten ıslak olan giysilerini ıslattı. Tekne dalgaların üzerinde yükseldikçe yükseldi. Rüzgâr, yağmur ve su saçlarını yanaklarına yapıştırıyor, onları yakıyordu. Tekne dalganın tepesine ulaşmıştı yana yattığında, etrafını kilometrelerce görebildiğini fark etti. Ay ışığının bir huzmesi bulutları yarmıştı ve ötesinde yükselen dalgaları gördü ve sonra, uzakta, bir ışık gördü. Kara.

Sahilde küçük bir ateş yanıyor. Alevlerin ışığında iki kişi duruyordu. Bir adam. Uzun boylu ve zayıftı, yanında da sarı saçlı küçük bir kız. O sahile ulaşmak için ne kadar çabalarsa çabalasın, karanlık dalgalar onu geri atıyordu ve Amanda bundan sonra ne olacağını biliyordu. Bunu daha önce de görmüştü. Bunu daha önce yaşamıştı. Bu rüyayı daha önce görmüştü.

Tekne alabora oldu ve Amanda buz gibi denize düştü. Şok nefesini kesti, soğuk mürekkep siyahı su ağzına doldu ve ...

Nefes nefese kalarak gözlerini açtı. Boynunun arkası ve başı da ağrıyordu. Büyük bir pencereden şehri görebiliyordu ve nerede olduğunu hatırladı. Amanda Wendy'nin kanepesinde doğrulup omuzlarını gerdi. iPhone'unun saatinde sabah yedi yirmi yazıyordu.

Kahretsın. Crone'un sabah işe gidiş gelişini kaçırmıştı.

Başını uzun zamandır hiç bu kadar ağrıamamıştı. Yavaşça ayağa kalktı, botlarını giydi ve mutfığa doğru ilerledi. Su buldu.

Sık sık aynı rüyayı görüyordu. Luis'in intiharının ardından hastaneye kaldırıldıktan kısa bir süre sonra başlamıştı. Danışmanlardan birine bundan bahsetmiş ve onlar da bunun bilinçaltının yaşadığı travma üzerinde çalışması olduğunu söylemişler. TSSB'si olanlarda tekrarlayan kabuslar yaygındır. Zamanla ve tedaviyle azalabilirler. Amanda bunu istemedi. Rüyayı seviyordu. Bir gün o fırtınadan geçip küçük şenlik ateşine ulaşabileceğini biliyordu. Crone öldüğünde o sahile varacağını biliyordu. Onun ölümü onu ışığa götürecekti. Onu Luis ve Jess'e götürecekti.

Baş ağrısı kafasının içinde nabız gibi atmaya başladı. Gittikçe kötüleşiyordu. Wendy'nin buralarda bir yerde biraz Advil'i olmalıydı.

Ev sahibini uyandırmak istemediği için sessizce açıp kapattığı mutfak dolaplarında hiçbir şey yoktu. Mutfağın dışında bir koridor vardı. Üç kapı. İkiisi solda. Biri koridorun sonunda, hafif aralıktı. O oda karanlıktı. Perdeler çekilmişti. Amanda koridorda ilerledi ve en uçtaki karanlığa baktı. Wendy'nin yatağın altındaki ayak tabanlarını seçebiliyordu, çarşaflar buruşmuş ve yere dökülmüştü. Wendy usulca horluyordu.

Dün gece banyoyu kullanmıştı. Aynanın içine yerleştirilmiş bir dolap vardı - orada ağrı kesici olabilirdi. Sonra Wendy'nin gecenin sonunda söylediği bir şeyi hatırladı. Amanda'ya banyonun nerede olduğunu söylemişti ama aynı zamanda Amanda'nın diğer odaya girmemesi konusunda da oldukça kararlı görünüyordu çünkü orası dağınıktı.

Amanda bu duyguyu bilirdi. Jess ve Luis öldükten sonra, daireyi temizlemeye kalkışması için bile iki ay geçmesi gerekmişti. Ve evet, bu hâlâ utanç vericiydi. Wendy'yi utandırmak istemiyordu, her ne kadar Amanda bunu anlayacak olsa da. Gecenin sonunda yaşananlar biraz daha net bir şekilde aklına geldi. O zamanlar Wendy'nin Amanda'yı o odadan uzak tutmak için saçma bir bahane uydurduğunu düşündüğünü hatırlıyordu. Şimdi ise Amanda, Wendy'nin bu konuda neden yalan söylediğini merak etmekten kendini alamıyordu.

Amanda mutfağa en yakın kapıyı denedi ve kapı sessizce açıldı.

Banyo değildi.

Ve kesinlikle dağınık değildi.

Wendy'nin ofise dönüştürdüğü ikinci bir yatak odası.

Bir köşede bir masa ve sandalye, karşı köşede düzgünce istiflenmiş birkaç plastik saklama kutusu. Perdeler açıktı. Amanda odadan geri geri çıkmaya başladı ve durdu. Wendy barda Amanda'nın ehliyetini görmüş ve ısrar etmişti. Amanda hakkında her şeyi biliyordu. Ve Amanda, Wendy'nin saklamaya bu kadar hevesli olduğu şeye daha yakından bakmaktan kendini alamadı.

Dinledi, Wendy'nin yatak odasından gelen hafif horlama sesini duydu ve sonra yavaşça ofise doğru ilerledi. Masanın üzerinde, üzerine düzinelerce küçük kırmızı iğneyle tutturulmuş belgeler ve yapışkan notlar olan bir mantar pano vardı. Amanda sürünerek ilerledi ve panoyu taradı.

Saint Patrick's Lisesi hakkında gazete haberleri vardı. Yeni bir bilim bloğu için finansman, okuldan kaçmalarla ilgili yeni planları ve yeni pastoral bakım planlarıyla ilgili bir haber. Belki yirmi ya da daha fazla makale, bazıları

okulun web sitesinden. Bazı haberlerde okulun ön kapısında piskoposlar, işadamları ve şık takım elbiseli diğer erkeklerle el sıkışan personelin yer aldığı fotoğraflar vardı. Gazetelerde yer almayan iki fotoğraf vardı. Parlak fotokopi kâğıdına basılmış, siyah-beyaz ve görüntü grenli olacak şekilde büyütülmüştü. Kırklı yaşlarının sonlarında, koyu renk saçlı bir adam. Bir tanesi okulun dışında arabaya binerken çekilmiş. Bir diğeri ise daha uzaktan, bir evin önüne park etmiş aynı arabadan inerken çekilmiş. Resimler biraz bulanıktı ama aynı adam olduğu belliydi.

Fotoğrafların altında, Amanda'nın çok yaklaşmadığı sürece okuyamayacağı kadar küçük el yazısıyla yazılmış notların bulunduğu bir Manhattan haritası vardı. Mantar panonun altından sarkan küçük ve dikdörtgen bir makale daha vardı.

Birden kendini rahatsız hissetti.

Genç bir kızın fotoğrafıydı. Genç bir kız. Sarı saçlarını atkuyruğu yapmış, elinde bir çift ortodontik diş teliyle gülümsüyordu. Mutlu görünüyordu ve dişleri mükemmel görünüyordu. Bu, bir annenin kızının diş tellerini çıkardığı ilk gün çektiği türden bir fotoğraftı. Wendy'nin kızı çok güzel bir kızdı ve bu yolda kötü bir adamla tanışmamış olsaydı daha da güzelleşecekti.

Fotoğrafın altında bir şey vardı. Web'den başka bir çıktı. Bir parmağını resmin altına yerleştirdi ve altında ne olduğunu görebilmek için eğdi.

Yerel gazetede bir ölüm ilanı vardı. On beş yaşında bir kız için.

Amanda odadan çıktı ve kapıyı usulca kapatıp parmak uçlarına basarak bir sonraki kapıya geçerken nefesini tuttu. Bu kapı banyoydu. Ama ecza dolabı yoktu, bir şişe ağrı kesici bile yoktu. Bunun yerine tuvaleti kullandı, yüzünü ve ellerini yıkadı, bir parça diş macunu aldı ve parmağıyla dişlerinde ve diş etlerinde gezdirdi. Tükürük.

Banyo kapısını açtı. Bu kez gürültüden endişe etmiyordu. Wendy'nin kıpırdadığını duydu.

'Ben gidiyorum Wendy,' diye seslendi Amanda. 'Dün gece için teşekkürler. Eğlenceliydi,' dedi ve bunda ciddiydi.

"Sorun değil. Sadece çıkarken ön kapıyı kapat, olur mu?"

"Elbette," dedi Amanda, çantasını toplayarak. Ceketini giydi ve tam ön kapıya doğru gidiyordu ki Wendy koridorda belirdi,

Parmaklarını ince sarı saçlarında gezdiriyor, sanki onları şekle sokmaya çalışıyordu.

"Öylece gitmene izin veremezdim," dedi

Wendy. Amanda durdu, emin değildi.

Wendy ona sarıldı ve Amanda o sıcaklığı bir kez daha hissetti. Çok özlediği bir sıcaklık.

'Bir sonraki grup toplantısından önce ararım. Belki Çin yemeği yeriz ya da sinemaya gideriz?" dedi Wendy.

"Elbette," dedi Amanda, bir gece önce sarhoşken ve birbirlerini yeni en iyi arkadaşları ilan ederken numaralarını değiş tokuş ettiklerini hatırlayarak.

Amanda Wendy'nin dairesinden çıktı, asansörü çağırdı ve birinci kata indi. Wendy'nin binasından dışarı adımını attığında zihni çoktan yarışuyordu. Camdan kuleye tekrar baktı ve yeni en iyi arkadaşına o odada gördüklerini anlatıp anlatmayacağını düşündü. Artık Wendy'nin gerçek adını biliyordu. Ve birbirlerine Wendy'nin hayal edebileceğinden çok daha fazla benzediklerini biliyordu.

9

Ruth

Ruth otelin yatak odasındaki boy aynasının önünde çırılçıplak durdu ve parmaklarının karnının alt kısmı boyunca yatay olarak uzanan pembe çizgiyi takip etmesine izin verdi. Bu, en uzun ve en ince yara iziydi, ancak kararlı bir şekilde parlak ve keloid olarak kalmıştı. Diğerleri sivri küçük kıvrımlar ve bazı kalın pembe yumruların bir karışımıydı. Çoğunlukla karnında, bazıları sol tarafında, biri uyluğunda ve bazıları da göğsündeydi.

Onları saydı.

On yedisi de.

Karnının en altındaki uzun yara, Dr. Mosley'nin onu açarken açtığı yaraydı. Yan tarafındaki de akciğerini onarmak için yapılmıştı. Nedense bu yara izlerine aldırılmıyordu. Onlar daha nazikti. Onu hayatta tutanlar onlardı. Şifonyerden bir bant aldı ve gür kahverengi saçlarını topladı. Çok uzamaya başlamıştı. Kuaföre gitmeyi göze almasının imkânı yoktu. Pek çok şeyle yüzleşmezdi.

Hastaneden ayrıldığından beri işe dönmemişti. Otel odasından çıkmamıştı. Bir kez bile. Ve böylece günler, sadece Scott'ın Pazar günleri işine ara verdiği hafta sonlarında belirginleşen uzun bir zaman karmaşası içinde yuvarlanıp gitmişti. Hastaneden ayrılalı yaklaşık bir ay olduğunu tahmin ediyordu - belki de daha fazla. Salı günü 11 Eylül'ün yıldönümüydü ve saldırı on dört Eylül Cuma günü gerçekleşmişti. Farrow ve Hernandez tam ifadesini almak için otel odasına geldiklerinde, bu tarihi, on dört Eylül'ü tekrarlayıp durmuşlar, sonra da '*söz konusu gece*' ya da bazen '*olay tarihi*' demişlerdi. O da bunun

okuyan herhangi bir savcı ya da polis için bunun tam olarak ne zaman olduğunu açıklığa kavuşturur, ancak Ruth üzerinde garip bir etkisi olmuştur.

Takvimdeki bazı tarihler, olaylarıyla hafızalara kazınır - 11 Eylül gibi. Bu tarih tüm ülke için önemliydi ama o gün sevdiklerini kaybedenlerin kalplerinde soğuk bir yer tuttuğunu biliyordu. Battery Park'tan gökyüzündeki ışık kulelerine sadece şehrin ve ülkenin paylaştığı ölümcül kayıp duygusuyla değil, gözlerinin arkasını kemiren kendi kişisel kederleriyle de bakarlardı.

Dokuz/on bir artık Ruth için ek bir öneme sahip olacaktı. Bir sonraki karanlık yıldönümüne üç gün kalmıştı. O tarihte Işığa Övgü olmayacaktı. On dördüncü Eylül'de hiç ışık olmayacağını biliyordu.

Ruth başını salladı. Kimi kandırıyordu ki?

Şimdiye kadar her gün on dört Eylül'dü. O adamın yüzünü aklından çıkaramıyordu. Ve o adam her gece rüyalarına giriyordu. Ruth rüyaların bir anlamı olduğunu biliyordu. Sanki beyni, saldırganın yüzünü asla unutmaması ve kendini bir daha asla böyle bir tehlikeye atmaması için, onu neredeyse öldüren olayları ona hatırlatıyordu.

Telefonundan tarihi kontrol etti. Ruth günlerdir tarihi kontrol etmek istiyordu. Bu akşam ilk kez kendini yeterince cesur hissediyordu. Neredeyse Kasım ayıydı. On dört Eylül'den bu yana altı hafta geçmişti ama öyle hissetmiyordu.

Tüm yaraları hâlâ hamdı. Sadece cildindekiler değil.

Duşun durduğunu duydu ve hemen bornozunu giydi. Hâlâ iç çamaşırı giyemiyordu - bel bandı yaralarına sürtünüyordu. Yatağa girdi ve televizyonun kumandasını aldı.

Scott banyodan bir buhar bulutu içinde çıktı, üzerinde sadece bir havlu vardı. Kısa sakalıyla birlikte saçları hâlâ sıırılsıklamdı. Ruth sakal konusunda emin değildi. Bu bir değişiklikti ama aklında daha çok şey vardı ve itiraz edemiyordu. Onu öptüğünde yanağında sert bir his uyandırıyor, gece çığlık atarak uyandıktan sonra ona sarıldığında ensesinde kaşıntı yapıyordu.

Bu gece yine bu konuyu açıp açmayacağını merak etti.

Scott eve gitmek istedi. Onunla birlikte eve dönmek. O evi Scott'la birlikte almak için çok çalışmıştı. Hayallerindeki ev olması gerekiyordu. İçinde yaşlanacakları ev, bebeklerini getirecekleri ev, Ruth'un kapı çerçevesinin üzerine çizgiler çizeceği ev.

Annesinin yaptığı gibi, doğum günlerinde boylarını işaretlemek için çocuğun kafasını.

Şimdi neredeyse öldürüldüğü evdi. Ve onun geleceği, onların geleceği, koridorda bıçaklanarak öldürülmüştü.

Bu ev için bebek olmayacaktı. Kapı çerçevesinde kalem izleri olmayacaktı. Parke zeminde küçük ayak sesleri olmayacaktı. Ev değişmişti. Artık güvenli değildi. Geleceği yoktu. Asla sahip olamayacağı tüm çocuklar için bir mezardı.

Yine de Ruth'un bir yanı bu canavarın evini almasına izin vermek istemiyordu. Her odayı dekore etmiş, zemini seçmiş, haftada iki kez yağlamış, her tabloyu ve her mobilya parçasını seçmişti. Canavar onun evini de alamamalıydı.

Zaten çok fazla şey almıştı.

"Jeopardy'yi izlemek ister misin?" diye sordu Scott.

"Tamam," dedi Ruth, doğru kanalı bularak. Ses çok kısıktı ve o da birkaç kademe yükseltti.

"Hiç atıştırmalık kaldı mı?" diye sordu Scott mini buzdolabını açarak.

Çok değil. Bu öğleden sonra acıktım. Belki biraz simit vardır,' dedi Ruth.

Buzdolabını kapattı, diz çöktü ve yanındaki küçük dolabı açtı.

"Hayır, görünüşe göre krakerleri de bitirmişsin tatlım.

"Üzgünüm," dedi Ruth.

'Sorun değil. Hemen gidip biraz getireceğim,' dedi.

'Ama gösteriyi kaçıracaksın,' dedi Ruth. Hiçbir şey istemiyordu. Öğle yemeğinde yediği atıştırmalıklar yüzünden kendini hâlâ biraz hasta hissediyordu.

"Sorun değil. Koridorun sonundaki otomata gideceğim. "Otomat mı var?" dedi Ruth.

"Evet, giriş yaparken geçtik.

Ruth giriş yaptıklarından beri odadan çıkmamıştı. Kimseyi de içeri almamıştı. Hizmetçi, Ruth'un notuna göre odanın dışındaki bir tepsiye temiz havlular bırakmıştı. Ruth kullanılmış olanları her sabah kapının önüne bırakıyordu. Haftada iki kez yeni yatak takımı istedi. Scott onun çarşafaları değiştirmesinden hoşlanmıyordu. Bunun hafif bir iş olduğunu söyledi. O iyiydi.

Ruth iyi olmaktan çok uzaktı. Paramount Otel'e giriş yaptıkları günü düşündü. Arabadan otele doğru ilerlerken sokakta yabancıların yanından geçmek zorunda kalışını, sonra lobiye ve etrafta öylece durup oturan tüm o insanları. Onlarda garip bir şey yoktu - sadece

misafirler ve turistler işlerine devam ediyordu. Yine de bu düşünce tüylerini diken diken etti. Şimdi otomatı hatırlıyordu. Asansörden çıkmışlar, uzun bir koridorda yürümüşler, sola dönmüşler ve kendilerini başka bir odada bulmuşlardı; bir ucunda asansörler, diğer ucunda otomat vardı, sonra dümdüz ilerleyip dört kapıdan geçerek en uçtaki odalarına ulaşmışlardı.

Scott'a baktı, yakışıklı ve yapılıydı. Güçlü. O yanındayken kendini çok daha iyi hissediyordu. Gün boyunca çalışmak zorundaydı ve saldırıdan sonra patronu anlayışlı davranarak ona biraz izin vermişti. Şimdi tam zamanlı olarak dönmüştü. Scott bazı geceler saat yedi ya da sekizi geçene kadar otele dönmüyordu. Bunlar en kötü zamanlardı. Hava kararmadan önce onu yanında istiyordu.

Saçlarını havluyla silerken su damlacıkları etrafa saçılıyordu. Bu damlaların şifonyerin üzerinde yığılı duran ilaç kutularının üzerine düştüğünü duydu. Hayatına yeni bir şey daha eklenmişti. Ruth artık her gün hap almak zorundaydı. Sabahları iki tane - şeytanlarla savaşmak için anti-depresan. Öğleden sonra bir hap, hafif bir anti-psikotik ve geceleri uyumasına yardımcı olmak için bir tane.

"Bir saniye içinde makineye gideceğim. Ne istersiniz?" dedi.

Ruth otomatı düşündü. Koridorda. Odalarından kırk, belki elli metre uzakta. Koridorlar sessiz olurdu. Sabah kahvaltıya koşturmak gibi değildi. Oda servisi ve Scott'ın getirdiği pizza ya da Çin yemeği Ruth'un bugünlerde yediği tek şeydi.

Otomat hemen dışarıdaydı. Romanıyla kapıyı açık tutabilirdi. Odanın ışığını görebiliyordu.

Kırk ayak.

Otomatta bir dakika. Üstler.

Ruth ayağa kalktı ve bol, yüksek belli eşofman altını giydi - Scott'ın Macy's'den ona aldığı eşofman altı, böylece hastaneden çıkarken rahat bir şeyler giyebilecekti. Scott'ın tişörtlerinden birini, ardından da beyaz havlu banyo terliklerini giydi.

"Sende var mı?" diye sordu. "Makineye gideceğim.

Scott havluyla başının üstünü ovmayı bıraktı ve Ruth'a baktı. Gülümsedi, sonra bunu saklamaya çalıştı. Bunun onun için büyük bir şey olduğunu biliyordu. İki haftadır bu odanın konforunun dışına ilk adımını atıyordu. Önemli bir şeydi. Çok önemliydi. Ama bu şekilde oynamamalıydı. Çok fazla büyütürse, Ruth cesaretini kaybedebilirdi. Tüm bu düşünceler yüzünde bir film perdesi gibi oynuyordu. Beş yıllık evlilikten sonra Ruth onu nasıl okuyacağını biliyordu.

'Tabii, kot pantolonumun içinde,' dedi.

Ruth gardırobun dibinde onun kot pantolonunu buldu, ceplerini karıştırdı ve tek kişilik on iki dolar buldu. Kapıya doğru döndü.

Kitabı. Neredeyse unutuyordu. Yataktan Patricia Highsmith'in romanını aldı, kapının önünde durdu. Bir elinde para. Katlanmış. Diğer elinde kitap.

Ruth kapıdaki her bir tahta parçasını biliyordu. Gözetleme deliğinin hemen altındaki meşe kaplamadaki koyu girdapları. Bunun üzerine iğnelenmiş, altın boyalı plastikle çerçevelenmiş tahliye bildirimi. Kapı kolunda asılı olan kapı işaretleri.

O kapıyı bir mahkûmun hücresinin kapısına baktığı gibi incelemişti. Sadece Ruth özgürlük istemiyordu. Ötesine geçmek istemiyordu. Kapıyı seviyordu, ne kadar sağlam hissettirdiğini. Ve ondan nefret etti.

Ruth nefes aldı. Yavaşça bıraktı. Sonra kapıyı açtı, iki adım ilerledi ve dışarı baktı. Koridorda kimse yoktu. Döndü, kitabını çerçevenin dibine yerleştirdi, böylece kapı kapanamadı, sonra hızla doğruldu ve döndü, durumun değişme ihtimaline karşı korkuyla gözlerini koridorda sabitledi.

Kimse yoktu.

Desenli halı burada daha zengindi. Daha derindi. Havlu terlikleri içine battı. Bir nefes daha.

Dışarı.

Bir noktada Scott'ın muhtemelen kapıya gelip boşluktan onu izleyeceğini bilerek öne doğru adım attı. Bu onu gergin ama aynı zamanda biraz daha cesur yapıyordu. Ona bir şey olmasına izin vermezdi.

Ruth yavaşça ilerlemeye devam etti, bir kapıyı, sonra diğerini geçerken TV'lerin seslerini topladı. Bir ritim geliştirdi. Nefes alıyor, adım atıyor, bırakıyor, bir adım daha atıyordu. Elleri yanında kaskatı kesilmiş, gerilmiş, yumrukları sıkılmıştı. Bir yumruğunda dolarlar, diğerinde tırnaklarının avuç içine battığını hissediyordu.

Koridorun sonuna ulaştı, yavaşça sola, köşedeki asansör bankasına baktı. Orada kimse yoktu. Hemen ileride ve iki adım sağda bir otomat duruyordu. İçinde su, soda, çikolata, patates cipsi ve kuruyemiş vardı. Kıpırdamadan durdu ve dinledi. Uzaktan gelen sesler, çarpan bir çekmecenin sessiz gümbürtüsü, kapanan bir kapı, bağırان birinin hayalet yankıları, bir TV reklamının müziği.

Otomata ulaştığında, Ruth onu bir dolarlık banknotlarla beslemeye başladı. Tüm atıştırmalıklar camın arkasında sergileniyor, bir seğim yaptığında onları serbest düşüşe geçiren siyah plastik bobinler tarafından dik tutuluyordu. Ruth kendi favorilerinin ve Scott'ınkilerin kodlarını yazdı. Bir dolar daha soktu ve portakallı Fanta'yı seçti ve bir ınlamayla alt çekmeceye indi. şimdi orada alüminyum bir kapağın arkasında bir dizi eşya vardı. Para iade düğmesine bastı, bozuk para yuvasına çarpan onluk ve eyrekliklerin tıkırtısını dinledi. Para üstünü almak için eğildiğinde tavandaki ışık otomatın camına vurdu.

Bir şey gördü. Vücudunu kaskatı kesen bir şey.

Camda kendi yansımasını gördü. Ve bir adamın çarpık yüzünü. Arkasında duruyorum.

Ağzı açıktı, büyük bir nefesle havayı içine çekiyordu. Ve sonra nefes veremedi. Oksijen göğsünde çimentoya dönüştü. Gözleri kocaman açılmış, bakıyor, bedeni hareket edemiyor, sesi panik içinde boğuklaşıyordu.

Birden beyninin kertenkele kısmı devreye girdi. Arka beyin. Ruth için her şey titremeyle başlamıştı, çünkü korku tüm damarlarında dolaşıyor, kalp atışlarını hızlandırıyor ve *hareket etmesi için* ığlık atıyordu.

Ayağa fırladı ve yarı yarıya döndü. Göğsü açıldı ve koridoru hızla dolduran uzun, tiz bir çığlık attı.

Döndüğünde yaşlı adamın kendisinden uzaklaştığını gördü. Seksen yaşlarındaydı, kahverengi bir hırka ve terlik giymişti. Yüzünde büyük bir şaşkınlıkla geriye doğru sendeleyerek yürürken ayaklarını kaldırdı.

Sadece yaşlı adam vardı. Keskin yüz hatları ve elektrik mavisi gözleri olan bir saldırgan yoktu.

Güçlü ellerin kendisini kavradığını hissetti ve tekrar çığlık atarak elleri peneledi. Ama sonra gözlerini odakladı ve onun Scott olduğunu gördü. Ondan uzaklaşıyordu, sanki tavana doğru düşüyordu - ama sonra hareket edenin o olmadığını fark etti. Yere yığıldı ve koridor halısı etrafında yüzmeye başladı.

Birkaç dakika içinde her yerde insanlar vardı. Otele girişlerini yapan resepsiyon görevlilerinden birini tanıdı. Konuşurken zorlukla hareket eden büyük kırmızı dudaklı sarışın.

Ruth kötü ve güçlü bir koku alıyordu. Kokulu tuzlar.

Kendini oldukça baygın hissetmişti ama tuzlar onu kendine getirdi. Odaklanmasına yardımcı oldu. "Arkamda biri vardı. Çok zr dilerim, sadece panikledim.'

Scott arkasındaki hırkalı, koyun gibi görünen yaşlı adamı göstererek, "Sadece Bay Perkins'ti," dedi. Birisi ona bir sandalye getirmişti. Etrafında başka insanlar da vardı. Otel çalışanları, diğer konuklar. Başı ağrıyordu ve ağzında berbat bir tat vardı. Yaşlı adamdan özür diledi.

"Merak etme tatlım. Bu yürüteçle yavaş ve sessiz hareket ediyorum. Seni korkutmak istememiştim."

"Seni korkutmak istememiştim," dedi Ruth.

Ruth kendini hiç bu kadar küçük hissetmemişti. Yine de Bay Perkins bir şekilde ona kendini iyi hissettiriyordu. Korkmuştu. Ve bu sorun değildi.

Onu koruyacak Scott vardı. Önemli olan tek şey buydu.

10

Amanda

Amanda üç gün boyunca başka hiçbir şey düşünemedi.

Üçüncü gün çok fazla olduğunu kanıtladı. Ucuz dizüstü bilgisayarını sırt çantasına koydu ve evinden yola çıktı. Bir blok ötede bir Starbucks vardı. Manhattan'da, çoğu büyük şehirde olduğu gibi, nerede olursanız olun Starbucks bir bloktan daha uzakta görünmüyor. Amanda Starbucks'ın önünden geçip merdivenlerden metroya doğru yürüdü. Beş durak bindi, Grand Central'da indi ve caddeye doğru ilerledi. Lexington'da, tren istasyonundan yarım blok ötede bir Starbucks buldu.

Kahvesini yudumlarken pencereye bakan bir bankta oturdu ve Wi-Fi üzerinden internette arama yaptı. İlk denemesinde aradığını bulamadı. Daha rafine terimlerle yaptığı ikinci aramada çok sayıda sonuç elde etti. Arama sonuçlarının beşinci sayfasında aradığını buldu.

USA Today'den alınmış. Tarih, Wendy'nin ona verdiği zaman çizelgesiyle uyuşuyordu. Üç yıldan fazla bir süre önce. Tarihler ve isimler de uyuşuyordu.

On beş yaşındaki Rebecca Cotton dün gece halktan biri tarafından boş bir arazide ölü bulundu. İki gün önce annesi tarafından kayıp olduğu bildirilmişti.

Rebecca'nın annesi Naomi Cotton şunları söyledi: 'Kızım öğretmeni tarafından tecavüze uğradı. Onu tehdit etti, sessiz kalmasını söyledi ve kızım gerçeği söyleyemeden onu boğarak öldürdü. Bunu biliyorum. O adam bebeğimi öldürdü' dedi.

Okul bir açıklama yayınlayarak öğrencilerinden birinin trajik ölümünü duymaktan üzüntü duyduklarını ve Bay Frank Quinn'in tüm iddiaları reddettiğini belirtti.

merhum Rebecca Cotton'ın iddiaları. Bir NYPD sözcüsü dava hakkında yorum yapmayı reddetti.

Rebecca Cotton için düzenlenecek tören . . .

Yazıya eşlik eden üç fotoğraf ilginçti. Biri okulun; biri Wendy'nin ofisindeki fotoğraflarda gördüğü adamın, yine çok iyi bir fotoğraf değildi; diğeri de Rebecca'nın.

Naomi hâlâ Amanda'nın aklındaki Wendy'ydi. Yanlıslıkla ona Naomi deme ihtimaline karşı bu ismi aklında tutmak istiyordu. Bu olmazdı. En azından şimdilik. Şimdilik, Amanda arama üstüne arama yaptı ve *New York Daily News*, *Metro New York*, *Queens Chronicle* ve daha fazlasından benzer makaleler buldu. *Catholic New York*'ta bu hikâyeden hiç bahsedilmediğini fark etti. Makalelerin çoğu birbirine çok benziyordu. Ne Naomi, ne Quinn ne de Rebecca hakkında yeni bir bilgi vardı.

Aldığı son darbe ilginçti.

Facebook Paylaşımı Nedeniyle Tutuklanan Gencin Yashlı Annesi.

New York Post'ta yayınlanan makalede Rebecca ile yaşananların geçmişi anlatılıyor ve Naomi'nin Aziz Patrick'in Facebook sayfasında Quinn'in bir pedofil ve katil olduğu ve vurulması gerektiği yönünde bir paylaşımda bulunduğu belirtiliyordu. Polis tarafından suçlanmadı, ancak sosyal medyada benzer paylaşımlar yapmaktan kaçınmayı kabul etti. Amanda bu sayfayı yer imlerine ekledi ve daha sonra diğerleriyle birlikte çıktısını almak için aklına bir not düştü. Quinn'in resmi biraz daha net ve renkliydi. Yakışıklı bir yüzü vardı. Hatırlayacağı bir yüz.

Ekranının köşesindeki saatte öğleden sonra bir buçuk yazıyordu. Başındaki kasketi indirdi, bir çift güneş gözlüğü taktı ve dizüstü bilgisayarından başını kaldırdı.

Sokağı taradı. Köşede inşaat çalışmaları devam ediyordu ve işçiler kahve ve çöreklerini uzun zamandır bir şey yememiş gibi görünen evsiz bir adamla paylaşıyorlardı. Uzun paltolar ve botlar giymiş kadınlar, eşarpları rüzgârda uçuşarak hızla yürüyorlardı. Takım elbiseli adamlar şemsiyeleri ve iPad'lerini kollarının altına sıkıştırmışlardı. Sokaktaki havalandırma deliklerinden buhar yükseliyor ve sarı taksiler birbirleriyle konuşur gibi korna çalıyordu.

Her an olabilir.

Ve işte oradaydı. Wallace Crone koyu renk takım elbiseli, siyah paltolu, kulaklarında AirPods, omzunda bir çanta. Grand Central'dan çıktı ve yaya geçidini kullandı. Amanda onun tam karşısındaki binaya girişini izledi. Geç kalıyordu. Normalde oraya saat bir onda varırdı. Şimdi saat neredeyse bir yirmiydi. Amanda onun her hafta aynı gün, aynı saatte buraya geldiğini biliyordu ama şu ana kadar binada ne aradığını ancak tahmin edebiliyordu. Altmıştan fazla kiracı vardı.

Haftada bir kez yapılan ziyaretler bu işlerin çoğunu eledi. Crone için iş değildi, çünkü bazen spor kıyafetleriyle geliyor ve sonrasında koşuya çıkıyordu. Haftada bir kez doktora gitmesi gerektiğinden şüpheliydi. Bir psikiyatrist randevusu en muhtemeliydi. Zengin bir aileden geliyordu. Babası bir Wall Street efsanesiydi ve Crone babasının şirketinde çalışıyordu. Harvard Hukuk'tan onur derecesiyle mezun olmuştu. Sabıka kaydı hiçbir zaman sorun olmamıştı, çünkü babası bunun sorun olmasına izin vermemişti.

Psikiyatrist koltuğunda haftalık seansın Crone'un babasının ısrar ettiği bir şey olduğunu düşündü. Eğer oğlu düzenli olarak bir psikiyatriste gidiyorsa, bu onun eğilimlerini dizginleyebilirdi.

Amanda, kızı ve kocası erkenden mezarlarında yatarken Crone'un şehirde serbestçe dolaştığını her gördüğünde midesi bulanıyordu.

Amanda, Luis ve Jess ile bu sokaklarda yürümeyi çok severdi. Bir yıl önce, yazın, tam da bu caddede on blok yürümüşlerdi. Yaklaşık yarım mil. Doksan derece sıcakta beş yaşındaki bir çocuk için büyük bir yürüyüş. Jess şikâyet etmemişti ama küçük yüzü güneş şapkasının altında kızarmıştı ve susadığını söylüyordu. Son iki blok boyunca Luis Jess'i belinden tutup omuzlarına kaldırdı. Şehrin en eski oyuncak mağazalarından biri olan Mary Arnold's'a vardıklarında, Jess içeri girmeden önce meyve suyunun çoğunu içti.

Jess, Mary Arnold'un oyuncak dükkanını çok severdi. Luis de öyle. Jess, Amanda'yı dükkânın arka tarafına doğru çekerken, Luis eski Fisher Price oyuncaklarını işaret etti - o zamanlar Jess için fazla bebeksi.

"O telefon bende vardı," dedi Luis, yüzü olan ve tabanında tekerlekler bulunan beyaz bir döner telefonu göstererek. Kırmızı bir ahizesi ve tekerlekleri çevirdiğinizde sallanan gözleri vardı.

"Sanırım o da bende vardı," dedi Amanda.

Jess, Amanda'nın elini çekiştirdi.

'Aptal Macun bu tarafta anne,' dedi.

Mağazada bir saat geçirdiler. Jess macunu, birkaç çizgi roman ve Jess'in Sparkles'a uyacağını umduğu bir oyuncak bebek için bir çift ucuz mini güneş gözlüğüyle ayrıldı. Alışveriş torbaları oyuncaklarla dolu olarak Yukarı Doğu Yakası'nda güneş ışığına geri adım atan Jess dönüp ikisine de baktı. Sonra küçük kollarını bacaklarına doladı ve 'Siz dünyadaki en iyi anne ve babasınız' dedi.

Luis ve Amanda göz göze gelmişlerdi. Onu hiç bu kadar mutlu görmemişti.

O gece Jess uyurken Amanda ve Luis televizyonun karşısında yemek yediler, birbirlerinin kollarında SNL izlediler ve yorgun ve mutlu bir şekilde yattılar.

En mükemmel gündü.

Jess ve Luis için başka gün kalmamıştı.

Yine de Crone'un günleri önüne serilmişti.

Bunun peşini bırakamazdı. Bunun peşini asla bırakmayacaktı.

Amanda dizüstü bilgisayarını kapattı, telefonunu çıkardı ve Wendy'ye bir mesaj yazdı.

Kahve ya da bir şeyler içmek

ister misin? Aklına bir fikir

gelmişti. Çılgınca bir fikir. Ve işe yarayabilirdi.

11

Ruth

Dedektif Farrow, Paramount Otel'de Ruth'un odasındaki masa sandalyesine oturdu. Ortağı Karen Hernandez ise ayakta duruyordu. Ter Farrow'un saçlarını alnına yapıştırmıştı ve Hernandez çenesini göğsünden bir an bile kaldıramıyordu. Scott yatakta Ruth'un yanına oturdu. Bir eli Ruth'un ellerinde, diğeri omuzlarında. Scott bir gün önce Dedektif Farrow'dan gelen telefonla buluşmayı ayarlamıştı.

Ruth otel odasında tam bir açıklama yapmıştı bile. Ve daha sonra odada bir saat boyunca kendisiyle birlikte oturup bir robot resim çizen bir ressamla çalışmıştı. Bu, düne kadar polisten aldığı son haberd.

Bugün Kasım'ın on dördüydü. Saldırıdan bu yana tam iki ay geçti.

"Peki işler nasıl gidiyor?" diye sordu Farrow.

'İyi değil,' dedi Ruth. 'Kabuslar görüyorum. Hastanede uyandığımdan beri iyi bir gece uykusu çekemedim. Her zaman endişeliyim.

'Bu anlaşılabilir bir durum. Son zamanlarda hiç doktora gittiniz mi?" diye sordu Farrow.

Ruth dedektifin gerçekte ne demek istediğini biliyordu. Aslında 'psikiyatrist' demek isterken 'doktorlar' kelimesini kullanmıştı.

Pek sayılmaz. Düzenli olarak kimseyle görüşemedim. Bir randevum vardı - bana bazı ilaçlar verdi' dedi.

Farrow, "Size birkaç tavsiyede bulunabilirim," dedi.

'Hayır, sorun değil. Birkaç terapist tanıyorum. Onlara dairelerini sattım. Şu anda kimseyle görüşmek istemiyorum. Her şey çok ham. Siz bu adamı yakalayana kadar kendimi açıkta hissediyorum. Bu odadan çıkmıyorum, gerçekten.'

Farrow'un kaşları birbirine düğümlendi ve sordu, 'Hastaneden ayrıldığından beri bu odadan dışarı çıkmadın mı? Ne kadar zaman oldu?.'

"Yaklaşık altı hafta," dedi Scott.

"Altı biz- Bak, Ruth, gerçekten biriyle görüşmen gerektiğini düşünüyorum. Senin için endişeleniyoruz. Her kurbanın geçtiği bir süreç vardır - bunun aşamaları vardır. Üstesinden gelinebilir, biliyor musun? Doğru yardımla.'

"Ben iyiyim," dedi Ruth, kapalı dudaklarını titreyen bir gülümsemeye dönüştürerek.

Scott, "Bazı bağlantıları bırakabilir ya da bana e-posta ile gönderebilirseniz, bir göz atabiliriz," dedi.

'Güzel, harika. Bunu yapacağım,' dedi Farrow, sandalyede daha dik oturarak.

Bunu yaparken hafifçe irkildi, uzandı ve sırtını tuttu.

'Dava hakkında size bilgi vermek istedik. Biraz zaman aldı ama adli tıp sonuçları elimizde. Korkarım ki haberler iyi değil. Failden gelmiş olabilecek herhangi bir adli materyal bulamadık.

Ruth, Scott'ın parmaklarının kendi parmaklarının etrafında sıkıştığını hissetti.

Farrow başka bir şey söylemedi. İri gözleriyle Ruth'a bakarak öylece oturdu.

"Peki ya parmak izleri? Ya da güvenlik kamerası görüntüleri, bunun gibi şeyler?" diye sordu Scott.

Hernandez çoktan başını sallamaya başlamıştı.

Korkarım ki hayır. Bölgede bazı kameralar var. Korkarım onlarda işe yarar bir şey yakalayamadık. Bulduğumuz şey, saldırının uzun süreli bir gözetleme döneminden sonra gerçekleştiği. İlk kurban uzun boylu, kapüşonlu bir adamın kendisini işten eve kadar takip ettiğini bildirmiş. Bu ihbar, söz konusu kurban saldırıya uğramadan beş hafta önce yapılmış. Hernandez, "Muhtemelen adam bloktaki kameraların nerede olduğunu ve onlardan nasıl kaçacağını biliyordu" dedi.

"Bu adam hakkında ne biliyorsun?" dedi Scott, sesi yükselmişti. Farrow çenesindeki kirli sakalı ovuşturdu, sonra kollarını kavuşturdu.

Scott'a baktı ve şöyle dedi: 'İlk iki kurbanımız üzerinde daha detaylı bir

analiz yaptırdık ve kloroform izlerine rastladık, dolayısıyla artık bu saldırıların birbiriyle bağlantılı olduğundan eminiz ve bu failin profilini oluşturuyoruz. Elimizde bir eşkâl var ve Ruth'un robot resim sanatçımızla birlikte çalışması sayesinde bir robot resme sahibiz. Medyamızla konuşuyoruz.

Robot resmin halka açıklanmasıyla ilgili departmanla konuştum. Kurbanlarını takip ettiğini biliyoruz; Ruth da onun sesini duydu. Halktan uyanık olmalarını istiyoruz.'

Scott Ruth'un elini bıraktı. Kadın onu tekrar aşağı çekmeden hızla ayağa kalktı.

'Taslağı henüz yayınlamadınız mı? Bunu neden hemen yapmadınız?

"Artıları ve eksileri var. Eskiz güzel ama pek çok insan için bir benzerlik olabilir, anlıyor musunuz? Bunu yayınlarız ve bir sürü telefon alırız. Hemen hemen hepsi yanlış ipucu olacak ve şu anda çizimdeki adama biraz benzeyen beş yüz kişiyi kovalayacak insan gücümüz yok.

'O zaman daha fazla polis gönderin. Henüz bir şüpheliniz var mı?' dedi Scott.

Farrow Hernandez'e baktı. Ellerini kot pantolonunun ön ceplerine soktu ve dikkatini tekrar halıya vermeden önce bir saniye boyunca ona baktı.

Farrow, 'Hayır, henüz bir şüphelimiz yok,' dedi.

'Ama şu anda dışarıda,' dedi Ruth.

"Öyle olduğunu biliyorum. Ve bir hata yaptığında onu yakalayacağız. O gece saldırının olduğu saatlerde bloğunuzdaki birine bir sağlık görevlisi çağrısı olduğunu anladık. Onu ürküten ve kaçmasına neden olan sirenlerdi. Bir dahaki sefere belki bu kadar şanslı olmaz.'

"Bir dahaki sefere mi? Yani bir hata yapmasını ya da başka birini öldürmeye çalışırken yakalanmasını mı umuyorsunuz? Bu yeterince iyi değil,' dedi Ruth.

Hernandez, Farrow'u savunmak zorunda olduğunu hissetmiş olmalı. Bir adım öne çıktı ve şöyle dedi: 'Mahalleyi araştırdık - ambulansı bu şekilde öğrendik. Güvenlik kayıtlarını kontrol ettik ve evinizin ve arazinin her santimetrekaresini gözden geçirdik. Serserinin izine rastlamadık.

Son sözü söyler söylemez Farrow ona bir bakış fırlattı. "Serseri mi? Ona böyle mi diyorsunuz?" diye sordu Scott.

Farrow, "Hayır, bazı gazeteler ona böyle diyor," dedi. Onlara Hernandez'in ve karakoldaki diğer bazı polislerin artık zanlıya başka bir isim taktıklarını söylemedi. Ona Bay Mavi Göz demeye başlamışlardı.

Bu kadar mı yani? Eve gitmek, bir psikiyatriste görünmek, benim için geri gelmemesi için dua etmek ve tüm bunları unutmaya çalışmak mı? Bana bunu mu söylüyorsun?" dedi Ruth, gözlerinde yaşlarla.

'Bu adamı yakalayacağız ama gerçekçi olmalıyız. Kimliğini tespit etseniz bile, kimlik tespiti muhtemelen tek başına makul şüphenin ötesinde bir mahkumiyet için yeterli olmayacaktır. Yasalar böyle işliyor. Özür dilerim. Bu adamı bulmak için mümkün olan her şeyi yapıyoruz. Bak, senin için endişeleniyoruz, Ruth. Neredeyse iki aydır bu odadan çıkmadın ve bence çıkmalısın-'

Sözünü kesti. 'Ne yapmalıyım? Psikiyatriste mi görüneyim? Psikiyatriste ihtiyacım yok. Dışarı çıkmak istemediğimi mi sanıyorsun? Hayatıma geri dönmek istemediğimi mi sanıyorsun? İşime?'

Farrow sessiz kaldı ve o konuşurken sadece başını salladı.

'Bunun bitmesini istiyorum, Dedektif,' dedi. 'Gerçek şu ki korkuyorum. Dehşet içindeyim. O şu anda dışarıda bir yerde. Bunun beni nasıl hissettirdiği hakkında bir fikrin var mı? Artık korkmak istemiyorum. Beni öldürmeye çalışan adamı yakalamanı istiyorum. İstedğim şey bu. Senden *tek* istediğim bu. O parmaklıklar ardına girene kadar hiçbir danışmanlık ya da ilaç bu korkuyu hafifletmeyecek.

12

Farrow

Hernandez Paramount Otel'i'nin otoparkından çıktı ve New York trafiğinin kalabalığına katıldı. Otel odasından ayrıldıklarından beri ne o ne de Farrow konuşmuştu. Söyleyebilecekleri çok az şey vardı.

Hernandez sessizliği bozarak, "Siktir et bu adamı," dedi.

'Hangi adam? Sinsi herif mi?'

"Evet, o ismi orada söylediğim için özür dilerim.

"Bay Mavi Gözlü kulağa *çok* daha kötü gelirdi sanırım.

'Henüz adli bir bulguya ulaşamadığımıza inanamıyorum. Gerçekten hiçbir şey yok.'

Farrow başını salladı ve şöyle dedi: 'Bence bir iz olsaydı, adamlarımız onu bulurdu. Bu teknoloji departmanının bir beceriksizliği değil. Bay Blue-eyes çok dikkatli ama buna rağmen bize tek bir fiber bile vermemiş olması inanılmaz. Nasıl bu kadar temiz çalışabiliyor? Kontrollü bir suç mahalli değil. Kurbanın evinde öldürüyor, yani yabancı bir bölge. İçeride neyle karşılaşacağını bilmiyor. Ama yine de kafasından tek bir saç teli bile düşmedi.

"Belki temizlik yapıyordur?" dedi Hernandez, sonra bir taksi yolcu almak için ilerideki şeritte durunca kornaya bastı.

'Kendini nasıl temizleyebildi? Her yerde kan var. Sıçramış olmalı.'

"Tehlikeli madde kıyafeti mi?

"Ruth'un verdiği tanıma uymuyor.

'Buna bir tanımlama demek zor. Belki de bu yüzden onları kloroformla bayıltıyor, böylece işe başlamadan önce takım elbisesini giyebiliyor?

"Kulağa mantıklı geliyor," dedi Farrow. 'Ne yazık ki bu giysiler ABD'nin her yerinde satılıyor ve eminim tıpkı kloroform gibi onlar için de bir karaborsa vardır. Bu giysilerin metamfetamin evlerinde kullanıldığını gördüm. Onun izini bu şekilde bulamayız.

Hernandez küfredip direksiyona vurdu. "Ne oldu?" diye sordu.

'Bayan Gelman, olan bu. Çok çaresiz görünüyor. Umarım iyileşir.'

'Ruth Gelman asla iyileşemeyecek. Tam olarak değil. Düşünün, evinizde, güvenli alanınızdasınız ve bir canavar içeri girip sizi bıçakla parçalıyor.

.. Yani, tekrar nasıl çalışabilirsin ki?'

"Görevimi yapardım," dedi Hernandez. 'O orospu çocuğunu bulur ve bacaklarının arasına bir kurşun sıkardım. Sonra da onun üzerinde çalışmaya başladım.

"Herkes senin gibi psikopat değil, Karen.

'Psikopatları eleştirme. Biz de faydalı olabiliriz.

Bunu gerçekten yapar mıydınız? Adamı bulsanız ve suçlu olduğunu bilseniz ama bunu kanıtlayamasanız? Onu dışarı çıkarır mıydınız?" dedi Farrow.

Hernandez içini çekti, bir taksinin etrafından dolaşmak için yan şeride geçti ve gaza bastı.

"Bu kayıtlara geçecek bir soru mu?" diye sordu.

Burada İç İşleri'yle konuşmuyorsun. Hadi ama, biz ortağız. Bana anlatabilirsin.'

"O zaman, kayıt dışı, varsayımsal olarak, evet. Adamın o olduğundan emin olsaydım ve onu kovuşturamaysaydık, gitmesine ve bunu başkasına yapmasına izin verme şansım yoktu.

"Yani Bay Mavi Göz'ü bulsak ama ona karşı bir dava açamasak onu öldüreceğinizi mi söylüyorsunuz?

"Tabii ki onu indirirdim. Tetiği çekerken yüzümde bir gülümsemeyle.

Bir süre sessiz kaldılar ve doğruya doğru ilerlerken şehrin sesleri arabayı sarstı.

"Peki ya sen?" diye sordu Hernandez.

"Peki ya ben? Bunu yapıp yapmayacağımı mı bilmek istiyorsun?" 'Elbette.

Farrow pencereden dışarı baktı. Kaldırımında iki evsiz adam bir karton kutu için kavga ediyordu. Her ikisinin de bir ucu vardı ve

parçalara ayırdı. Her bir yırtıkla birlikte, itirazları ve öfkeleri de artıyordu.

'Burada Bay Mavi Göz'den mi bahsediyorsunuz? Yoksa gerçekten Wallace Crone'dan mı bahsediyorsunuz?

'İkisinden biri,' dedi Hernandez.

'Bu soruyu kendime çoktan sordum,' dedi. "Cevabını hala bilmiyorum.

13

Amanda

İki kokteyl içmişlerdi, çalkalayıcıda bir Negroni ile menüde ilerliyorlardı ki Amanda sohbeti değiştirmeye başladı.

"Beni tacizden dava ettiğini biliyorsun, değil mi?"

"Kızını öldüren adam mı, Crone?" diye sordu Wendy.

"Evet, orospu çocuğu.

Wendy tekrar açık hava ısıtıcısına vurdu ve bir sigara yaktı. Bar,th Caddesi 39 numaradaki Pod 39 otelinin çatısındaydı. Hava soğuktu ama ısıtıcı şaşırtıcı derecede güçlüydü. Amanda masada ceketini çıkarmak zorunda kaldı.

Bu korkunç. Neden seni dava ediyor? Sen ne yaptın ki? Umarım kötü bir şeydir.'

Onu takip ediyordum. Hareketlerini, nerede yemek yediğini, nerede uyuduğunu ve kiminle olduğunu izliyordum. İlk başta bir şeyler öğrenebileceğimi düşündüm. Jess'in davasına yardımcı olabilecek bir şey. Ama hiç bulamadım. Sonra aklıma başka bir fikir geldi.

"Neydi o?"

'Eğer onu sokaktan kurtaracak bir şey bulamayacaksam, bir sonraki en iyi şey onu dışarı çıkarmanın bir yolunu bulmaktı.

Wendy hiçbir şey söylemedi. Amanda'yı değerlendirmek için bir an bekledi. Ve bardağındaki kokteylin son kalıntılarını yudumlarken Wendy'nin bakışlarını hissetti.

"Onu dışarı çıkarmak mı? Yani ..."

Amanda başıyla onayladı.

"Bu konuda ciddi misin?" diye sordu Wendy.

"Bir planım vardı. Bunu kalabalık bir metroda yapacaktım. "*Tanrım*, sen ciddisin," dedi Wendy öne doğru eğilerek.

Amanda başıyla onayladı ve bir sigara yaktı. Bu süreyi oturmuş, sakın ve meşgul olan Wendy'yi incelemek için kullandı. Amanda bunu çok dikkatli değerlendirmeliydi. Ağırdan almalıydı.

"Bu sadece ikimizin arasında, değil mi?" diye sordu Amanda.

Wendy'nin kaşları bir an için yukarı doğru kalktı, sonra tekrar yerine oturdu. Ya gergindi ya da konuşmanın ne yöne gidebileceğini merak ediyordu.

"Kesinlikle," dedi Wendy.

"Aramızda kalsın, bunu hiç düşündün mü?" diye sordu Amanda.

Wendy sigarasından bir nefes çekti, dalgınca başparmağıyla izmarite vurdu ve tuğla döşeli zemine bir kül şalesi gönderdi. Gözleri gökyüzünde gezindi, sonra konuşurken Amanda'ya döndü.

"Kızıma tecavüz edip öldüren adamı öldürmeyi hiç düşündüm mü demek istiyorsun?" dedi Wendy kesin bir ifadeyle.

Amanda ilk başta nasıl cevap vereceğini bilemedi. Wendy'nin ses tonunu okumak zordu.

"Sakın bana bunu düşünmediğini söyleme," dedi Amanda.

Wendy tekrar ufuk çizgisini inceledi, derin bir nefes aldı ve sarı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına attı. Karşı binanın pencerelerinden gelen ışıklar kahverengi gözlerine yansıyor. Amanda'ya Jess'i hatırlattı. Onu Rockefeller Plaza'daki Noel ağacını görmeye götürürdü. Tüm o güzel ışıklar onun kocaman gözlerinde dans ediyordu. Amanda sigarasından bir nefes daha çekti ve manzarayı hayranlıkla seyretti. Siyah yekpare binalar, gül rengi bulutların fırça darbelerine karşı yükseliyordu. Onlar sigaralarını içerken sessizlik büyüdü ve Wendy o soruyu kafasında evirip çevirdi.

Sonra Wendy'nin gülümsemesi kayboldu ve dikkatini Amanda'ya odakladı.

'Dairemde geçirdiğin o gece ofisimi gördün. Senden oraya girmemeni istemiştin,' dedi Wendy.

Bu bir açıklamaydı. Bir soru değil. Bunu inkâr ederse, inşa etmek için çok uğraştığı güven katmanlarını parçalamış olacaktı.

Özür dilerim. Hangi kapının banyo olduğunu hatırlayamadım. Tesadüfen içeri girdim ve bir göz atmadan duramadım. Bunun için özür dilerim ama sorun değil, içeride gördüklerimi kimseye anlatmayacağım,' dedi Amanda.

"Peki ne gördün?" diye sordu Wendy. Ses tonunda yeni bir keskinlik vardı.

Amanda dikkatli olması gerektiğini biliyordu; her şey çok ince bir dengeye oturmuştu. Ya Wendy'yle ömür boyu arkadaş olacaktı ya da Wendy bir hışımla çekip gidecek ve onunla bir daha hiç konuşmayacaktı. Her ikisi de mümkündü. Amanda gerçeği söylerse pişman olmayacağına karar verdi.

"İlk başta emin değildim," dedi Amanda, "ama mantar panoyu gördüğümde mantıklı geldi. Bir gece önce bana söylediklerinle uyuyordu. Hatırladın mı? Bana kızından bahsetmiştin. Ve Quinn'den. Ve grup seansında bazılarımızın çocuklarımızı öldüren insanları affedemediğini söylemiştin. Ben de *aynen* böyle hissediyorum. Ve o zaman neye baktığımı biliyordum. Harita, fotoğraflar, makaleler. Quinn'i izliyordun. Belki de onu nasıl öldüreceğini planlıyordun?"

Wendy hiçbir şey söylemedi. Gözleri Amanda'nın kilitlendi. Ve bir süre öyle kaldılar.

Garson içkilerini getirdi ve iki kadın da ona teşekkür etti. Negronilerin üzerinde bir dilim portakal duruyordu. Amanda onu içkisinden çıkardı, peçetesine sardı ve kül tablasına attı. Meyvenin kokusu bile boğazını sıkıyordu. Luis ve onun kahvaltı portakallarının görüntülerini ve kokularını getirdi. Beklemediği küçük bir keder saplanmasıydı bu. Yas bazen hiç geçmeyen donuk bir sızıdır, bazen de alışveriş poşetinin içine gizlenmiş bir iğnenin parmağına batması gibidir. Amanda kendini bir yudum almaya zorladı. Bu sırada Wendy merakla ona bakıyor, bir sonraki sözlerini dikkatle tartıyordu.

"Burada sadece konuşuyoruz, değil mi?" diye sordu Wendy. Amanda başıyla onayladı.

Quinn'i öldürmeyi düşündüm. Bu sadece bir düşünce, değil mi? Bir intikam fantezisi. Bu bir suç değil,' dedi Wendy.

"İntikamınızı hayal etmek bir suç değil. Çok düşündüm. Belki de çok fazla. Çok düşündün. Planlama da. Tıpkı benim yaptığım gibi."

Wendy Negroni'sinden uzun bir yudum aldı, bardağı yavaşça masaya geri koydu, dudaklarını şapırdattı ve "Metro planında ne kadar ilerledin?" diye sordu.

Amanda, Wendy'nin imalı soruyu görmezden geldiğini ve kendi sorusuyla karşılık verdiğini fark etti. Kendine Wendy'ye baskı yapmaması gerektiğini hatırlattı - sabırlı olmalıydı. Ama yine de yol göstermesi gerekiyordu. Wendy'nin ona gerçeği söyleyecek kadar güvendiğini bilmesini sağlamalıydı.

"Oradaydım, metro vagonundaydım, silah cebimdeydi. Her şeyi yapmaya hazırdım ve o orospu çocuğu beni hissetmiş olmalı. Bilmiyorum. O

kafasını kaldırıp bana baktı ve konuştu. Dikkatleri üzerime çektikten sonra bunu yapamazdım. İnsanlar bakıyordu. Tetiği çektiğimi görebilirlerdi. Hemen yakalanabilirdim. Bu yüzden durdum. Polisleri çağırdı ve beni tutukladılar. Silahı saklamayı başarmam sadece bir şanstı, yoksa mahkeme kararıyla danışmanlık ve şartlı tahliye yerine şu anda hapiste olurdum.

Wendy öne doğru oturdu ve "Bu kadar ileri gittiğini bilmiyordum" dedi.

Amanda, "Beni ilk o fark etmeseydi çok daha uzağa gidebilirdim," dedi.

Wendy başını salladı ve kokteylin yarısını bir yudumda içti. Bir an için yan tarafa baktı, düşünüyordu.

'Kahretsin, kendimi o pozisyonda hayal etmişim. Söyle bana, varsayımsal olarak, seni görmemiş olsaydı, o tetiği gerçekten çeker miydin?" diye sordu Wendy.

Amanda gece geç saatlerde, yanında Jess'in oyuncağı Sparkles ile yatağında uyanık yatarken aynı soruyu kendine defalarca sormuştu. Her zaman aynı cevabı almıştı. Bu bilgide garip bir rahatlık buluyordu.

"Evet," dedi.

Wendy başını salladı. "Sana inanıyorum.

'Bu garip bir şey - adalet. Kişisel hissettiriyor, anlıyor musunuz? Sanki bir hak olarak sahip olmam gereken bir şeymiş gibi. Jess öldürüldüğünde, tüm dünyam alt üst olmuş gibi hissettim. Jess ölmemeliydi. Luis ölmemeliydi. Tüm hayatınız boyunca bir sonraki adımda ne olacağını düşünüyorsunuz - ne zaman daha büyük bir daire alacağız? Jess büyüdüğünde nasıl biri olacak? Okulda popüler olacak mı? Tanrım, düğün gününde onu hazırlanırken izlerken nasıl hissedeceğimi bile düşündüm ... ve sonra her şey bir anda *yok oldu*. Bu doğru değil. Ve kızınızı öldüren adamın yaptığı yanına kar kaldığında - bu *da doğru değil*...'

Amanda devam ederken Wendy başıyla onayladı.

'Bunların hiçbirinin olmaması gerekiyordu - dünya o kadar rayından çıktı ki düşünebildiğim tek şey onu tekrar rayına oturtmak. İşleri yoluna koymak. Bunların hiçbirisi Jess'i ya da Luis'i geri getirmeyecek, bunu biliyorum. Ama dünyanın kontrolden çıkmasını engelleyebilir.

'Nasıl hissettiğini biliyorum,' dedi Wendy. 'Sana her şeyin daha kolay olacağını söylediğimde yalan söyledim. Rebecca'nın cesedini buldukları gün hissettiklerimin aynısını hissediyorum. Yas tutmak bir süreçtir, değil mi? Matt'in ve diğerlerinin

danışmanlar size söyler. Ancak size söylemedikleri şey, çocuğunuzun katili hala özgür bir adam olarak dolaşırken bu süreci başlatamayacağınızdır. En azından ben yapamam.'

Wendy'nin sözleri Amanda'nın göğsünün derinliklerinde bir yerde yankılanıyor gibiydi.

Wendy'yi sadece duymadı, onu hissetti.

'Benim için de öyle,' dedi Amanda. 'Kederin orada olduğunu biliyorum. Bekliyor. Her gün biraz daha büyüyor ama bana gelmiyor. Artık Jess için ağlayamıyorum. Her şey yoluna girene kadar bunu kaldıramam. Her geçen gün daha da kötü hissediyorum.

'Bu şekilde olmak zorunda değil - bu piçlere doğru yürüyebilir ve bam! Beşinci Cadde'nin ortasında kafalarına iki tane sıkabiliriz. Bazen yapmam gereken şeyin bu olduğunu düşünüyorum,' dedi Wendy.

Ben de aynısını düşünmüştüm. Ama o zaman hapse girerdim. Crone'un ailesi kızımın mahrum bırakıldığı adalete kavuşacaktı. Hayatım boyunca bu cinayetin bedelini ödeyecektim. Bunun ne kadar adil olduğunu anlamıyorum.

Wendy başını salladı ve "Bu hiç adil *değil*" dedi.

"Ya ..." dedi Amanda, sonra durakladı, yutkundu ve paketten yeni bir sigara çıkardı. Cesaretini toplamaya çalışıyordu, acele etmiyordu. Sessizlik rahatsız edici bir hal aldı ve Amanda kendine sadece tükürmesini söyledi. 'Ya birbirimize yardım etseydik? Ya Quinn'i öldürmene yardım ettiysem? Ve sonra sen de Crone'u öldürmeme yardım etsen?

Wendy bu sorunun gecenin karanlığında bir süre asılı kalmasına izin verdikten sonra soruyu ele aldı.

"Eğer Quinn'e bir şey olsaydı, ona karşı olan kan davam yüzünden polisler anında üzerime çullanırdı, tabii ..." dedi Wendy, Zippo'sunu ateşlemek için durakladı ve Amanda'ya uzattı.

"Neye kadar?" diye sordu Amanda, sigarayı ateşe yaklaştırıp içine çekerken onu teşvik ederek.

'Tabii onu öldüren ben değilsem. Ve çok sağlam bir mazeretim vardı,' dedi Wendy.

Amanda dumanını üfledi. Günlerdir aklında olan şey buydu - ikisi birlikte çalışıyordu ama tam olarak böyle değil. Amanda yükü paylaşmaya niyetlenmişti - zihinlerini bir araya getirmeye. Bu onun beklemediği bir plandı.

"Hiç eski filmleri izler misin?" diye sordu Wendy.

"Elbette, bazen," dedi Amanda. 'Ne, siyah-beyaz filmler gibi mi? Humphrey Bogart, Audrey Hepburn?'

'Hitchcock filmlerini düşünüyordum. *Trendeki Yabancılar?*' dedi Wendy.

'Evet, gördüm. Uzun zaman önce,' dedi Amanda.

Wendy, "Asıl büyüleyici olan kurgusu," dedi. 'İki yabancı bir trende tesadüfen karşılaşılıyor. Konuşmaya başlıyorlar ve birinin babasını öldürmek istediğini, diğerinin de karısını öldürmekle ilgili gizli fantezileri olduğunu öğreniyoruz. Mesele şu ki, her ikisinin de birini öldürmek için iyi bir nedeni var. Ama koca eski karısını öldürürse, otomatikman şüpheli olur. Babasını öldürmeye çalışan oğlu da aynı şekilde. Sonra içlerinden birinin aklına bir fikir gelir.

Amanda gülümseyerek ve başını sallayarak, "Cinayetleri değiş tokuş ediyorlar," dedi.

Doğru. Bu şekilde her biri mükemmel bir mazeret uydurabilir ve suçla ilişkilendirilemezler. İki adam arasında hiçbir bağlantı yok.'

Bunu yüksek sesle duymak Amanda'nın teninde bir heyecan ürpertisi yarattı. "Tanrım, bu harika bir fikir," dedi Amanda.

Amanda daha önce hiç kimseye gerçekten zarar vermek istememişti - kötülük hayatını parçalayana kadar. Amanda'nın hissettiği de buydu - Crone'un içinde bir kötülük vardı. Başka türlü bir çocuğu nasıl öldürebilirdiniz? Kötülük olmalıydı. Ve bu tür bir hastalık durdurulmalıydı. Öldürdüğü çocuğun ve şu anda tehlikede olan çocukların iyiliği için. Onu öldürmeyi o kadar çok istiyordu ki bu onun hayatını ele geçirmişti. Bu onu daha da izole etmişti. Arkadaşlarıyla, eski meslektaşlarıyla, Farrow dışında hiç kimseye konuşmuyordu. Ve işte onu hayatta tutan aynı tür nefretle ateşlenmiş biri vardı.

İki kadın da sigaralarını söndürdü.

Amanda bunu yüksek sesle söyleyen ilk kişi olmak istemedi. Açıkça ifade etmek gerekirse. Bu, dünyanın altındaki tektonik plakaların yer değiştirmesi gibi bir şey olurdu - kaçınılmaz olarak bir volkanik patlamayla sonuçlanırdı. Bir kez konuştu mu, geri dönüşü olmazdı.

'Bunu gerçekten yapabiliriz. Cinayetleri değiş tokuş edebiliriz,' dedi Amanda. 'İkimizin karşılaşma ihtimali nedir? Grubun anonim olması gerekiyor, yani aramızda bir bağlantı yok.

Wendy gülümseyerek, 'Biz terapi gören yabancılarız,' dedi. 'Ama şu konuda açık olalım. Çocuklarımızı öldüren pislikleri temizlemekten bahsediyoruz. Eğer Quinn'e Beşinci Cadde'de bir kamyon çarparsa, polisler bir hafta boyunca kırımın dibinde olacaklar. Benim bu işle bir ilgim olduğunu düşünecekler. Crone'a bir şey olursa sana da aynısı olur. Bunu yapmanın tek yolu sağlam bir mazeretimiz olduğundan emin olmak. Crone'u senin için öldüreceğim, sen uzakta bir yerdeyken, düzinelerce görgü tanığı varken ...'

Amanda onun sözünü kesti, 'Ve sen başka bir yerdeyken Quinn'i öldüreceğim, mazeret tanıklarınla birlikte. Kimse arkadaş olduğumuzu bilmeyecek. Zavallı kızım ve kocam için adalet istiyorum. Ya alacağım ya da denerken öleceğim.

Wendy vurulmuş gibi sandalyesine yığıldı. Yanaklarını üfledikten sonra Negroni'sinin kalanını içti. Bir süre orada oturduktan sonra gözleri dolasmaya başladı. Amanda onun bu fikir üzerinde çalıştığını görebiliyordu. Bütün açıları düşünüyordu. Bu işin yanlış gidebileceği tüm olası yolları. Sonunda Wendy doğrulup öne doğru eğildi.

'İşe yarayacak,' dedi Wendy.

"Öyle olacağını biliyorum," dedi Amanda.

Wendy elini uzattı, "Konuşmaya devam edelim." dedi. Wendy saçmalığını siktir et. Adımın Naomi olduğunu biliyorsun, o yüzden öyle devam edelim. Bunu yapabiliriz ama doğru yapmamız gerek. Bana Wallace Crone hakkında bildiğin her şeyi anlat.'

"Hâlâ sadece konuşuyor muyuz?" diye sordu Amanda.

Wendy koltuğunu daha yakına çekti, sesini alçalttı. "Ne düşünüyorsun?" dedi.

14

Scott

Scott ayrıldığı günden beri bölge savcısının ofisine adım atmamıştı. Scott hukuk fakültesine gitmeden önce çeşitli işlerde çalışmış, seyahat etmiş, sonra da mahkeme bürosunda işe girmişti. Orada bin dolarlık takım elbiseler giyen avukatları görmüş ve bu işten pay almak istediğine karar vermiş. Çok çalıştı, hukuk fakültesini bitirdi ve baro sınavında başarılı oldu. Savcılık ofisinde bir iş bulmadan önce bir süre bir hakimin katipliğini yaptı. İşte o zaman paranın ilk cazibesi ortadan kalktı. Scott, savcılık ofisinde geçirdiği bir hafta içinde, büyük bir şirkette altı haneli maaşın ortasına sıçramak için yeterli bağlantılar kurabilmek amacıyla zamanlarını eyerde geçiren diğer bölge savcı yardımcılarını gibi olmadığını biliyordu. Scott için bu bir görevdi. Toplum için işleri yoluna koyuyordu.

Ve genç benliği için, sadece bir soyunma odasını ya da sessiz bir okul koridorunu düşünürken bile hala korkuyu bilen parçası için. Eğer Ruth'la daha iyi bir hayat yaşamak istemeseydi, Scott hala bu ofiste kötü adamları içeri tikiyor olurdu.

Orada çalıştığı dönemdeki savcı yardımcılarından biriyle ara sıra raketbol oynardı ama o bile artık görevinden ayrılmıştı. Tekrar görse tanıyacağı bazı kariyer savcıları vardı ama hiçbir zaman aşırı samimi olmamışlardı. Onları gününü geçirecek kadar tanıyordu - hepsi bu.

Personel değişmiş olsa bile mekân pek değişmemişti. Hala aynı karo zemin, hala küçük resepsiyon ofisindeki aynı eski deri mobilyalar, hala havadaki aynı rutubet kokusu. Burası eski bir binaydı ve borular gecenin geç saatlerinde ısıtma çabasıyla inliyordu.

Resepsiyon görevlisi, 'Bay Rush şimdi sizinle görüşecek,' dedi.

Scott resepsiyon görevlisini meşe panelli koridordan geçerek son ofise kadar takip etti. Kapıyı çaldı, açtı ve "Scott Gelman sizi arıyor," dedi ve gitti.

Dosyalarla dolu geniş maun masanın arkasındaki yeşil deri koltukta oturan adam, Ruth'un davasından sorumlu bölge savcı yardımcısı David O. Rush'tı. Ofisi sade, endüstriyel bej rengine boyanmış, etrafına birkaç sulu boya sığır ve kale resmi serpiştirilmişti.

"Bay Gelman, sizinle tanıştığımıza memnun oldum," dedi Rush, gülümseyerek ve erkekçe el sıkışmaya hazır açık bir avuçla öne çıkarak.

"Lütfen, Scott iyi.

"David. Ben de," dedi ve Scott'ın kolunu medya tarafından eğitilmiş bir el sıkışma hareketiyle sıktı. Rush, Scott'la hemen hemen aynı yaşta görünüyordu. Ufak tefek bir adamdı, üzerinde hak etmediği bir otorite havası vardı ve takım elbisesi askıdan fırlamış gibiydi.

Scott adamın elini bırakarak, "Ben de memnun oldum," dedi.

"Eskiden burada çalışıyordunuz, değil mi?" dedi David.

"Elbette, uzun zaman önce. Bu toplantıyı düzenlediğiniz için teşekkürler. Bunu ayarlayabildiğimize sevindim.

"Ruth seninle mi?" diye sordu David.

"Hayır," dedi Scott, ofis kapısını arkasından kapatarak. 'Gelemedi. Gidemezdi. Yani, kendini iyi hissetmiyordu.

David başını salladı, ne kadar üzgün olduğunu açıkladı ve yeşil deri ofis koltuğuna dönerken Scott'a masanın diğer tarafına oturmasını teklif etti.

"Peki, sizin için ne yapabilirim? Anladığım kadarıyla Dedektif Farrow üç gün önce sizinle ve eşinizle konuşmuş.

Scott boğazını temizlemeden önce, 'Ben de bu yüzden buradayım,' dedi. 'Farrow'un bırakma şeklinden memnun değildim. Bak, anlıyorum. Çok çalışan bir polis. Ve böyle bir davada sadece kimlik kanıtlarına dayanarak mahkumiyet kararı almak kolay değil. Bunu anlıyorum ama Farrow ve Hernandez hiç denememiş gibi hissettim, anlıyor musunuz?

David yüzünü sempatik görünmesi gereken bir şekle soktu. Scott, Farrow ve Hernandez'in hiçbir çaba göstermediklerini söylediğinde David'in bir bileğini diğer dizinin üzerine koyduğunu fark etti. Sonra sandalyesini bir o yana bir bu yana döndürmeye başladı.

"Farrow'u neredeyse on yıldır tanıyorum. Kendini işine adanmış bir memurdur - işiyle evlidir. Damarlarında mavi var. Babası 20 yıl önce polisti.

artı yıllar. Farrow sabahın dördünde beni arayan hıyarlardan biri çünkü laboratuvarın ona bazı sonuçları vermesi çok uzun sürüyor. O saatte vardiyada olduğundan da değil - sadece uyumuyor. Eğer yanlış bir şey yapmış olsaydım, peşime düşmesini istemeyeceğim tek adam Farrow olurdu.

'Yani kendini işine adanmış biri ama belki de Ruth'un davasından bir şey elde edemeyeceğini düşündü ve şüphelileri doğru düzgün araştırmadan çok hızlı ilerledi.

"Benimle Ruth'un davası hakkında konuştu. Dosyayı inceledim. Eşkal muhtemelen sadece bu bölgede on bin kişiye uyuyor. Onu sıraya dizerek gösterse bile, savunma avukatı onu parçalara ayırırdı çünkü saldırganı sadece yarım saniye mi görmüştü? Ve o zaman bile sadece camdaki bir yansımayı görmüş. Bir ayna görüntüsü. Bu iyi bir kimlik tespiti davası değil.

Onun gözlerini gördü. Yüzünü gördü. Ama önemli olan Farrow'a adamı tekrar görürse tanıyacağını söylemiş olması.

"Scott, hadi ama. Eskiden burada çalışırdın. Elimizde bir şüpheli yok. Ve, adamı bulsak bile, başka bir destekleyici kanıt olmadan hiçbir yere gitmiyor. Özür dilerim. Bu orospu çocuğunu yakalamayı gerçekten çok isterdim, inan bana.

'Yani bu adamı yakalasanız ve Ruth onu teşhis etse bile bu yeterli değil mi? Adam açıkça itiraf etmediği sürece Ruth'un adaleti sağlamasının hiçbir yolu yok, bana bunu mu söylüyorsunuz?

Rush ayağa kalkarak toplantının bittiğini işaret etti ve şöyle dedi: 'Karınıza olanlar için çok üzgünüm ama kanıtlara tarafsız bir gözle bakmak zorundayım. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirsiniz. Burada bir dava yok.

Scott ilk başta hareket etmedi. Oturduğu yerde kaldı, öne doğru eğilerek dirseklerini dizlerine dayadı ve yere baktı.

"Özür dilerim Scott.

'Ben de öyle. Onu o gece asla yalnız bırakmamalıydım. . .' Scott cümlesini bitiremedi. Bitiremedi. Ellerini sıkıca yumruk yaptı, sonra başını salladı, kısa kesik kesik nefes alıp verdi ve sakinleştikten sonra uzun bir nefes verdi. Gerçekten patlamadan önce kendini sakinleştiriyordu.

Ayağa kalktı, Rush'ın elini sıktı. Onun önünde kendini kaybedeceğinden korkuyordu. O ofisten hemen çıkmak istiyordu.

"Bak Scott, yardım etmek istiyorum. Çizimi yerel haberlere, birkaç gazeteye ve internet sitesine koyacağız. Bakalım bir şey çıkacak mı?"

"Teşekkür ederim.

Scott beş dakika içinde Foley Meydanı'ndaydı ve metroya doğru gidiyordu. Bir sıcak yemek standında durdu ve kahve aldı. İşe geri dönmesi gerekiyordu. Şirketi ancak bu kadar boş zamana tahammül edebilirdi, sonra bu bir sorun haline gelirdi. Yine de ofisin yüzüne bakamıyordu. Henüz değil. Kahvesini yudumladı ve bir süre dolaştı, firmasından başka bir avukat onu aylak aylak dolaşırken yakalarsa diye ayaklarının onu adliyelerden uzaklaştırmasına izin verdi.

Göğsünde sarsamadığı bir gerginlik vardı. On ikinci sınıftan beri ilk kez kendini tamamen güçsüz hissediyordu. Scott Hartford, Connecticut'ta büyümüştü. Üst orta sınıf bir mahalle ve iyi bir okul. Ama yine de bazı kötü çocuklarla dolu bir okul. Scott o yıllarda küçüktü. Annesine göre geç olgunlaşmıştı. Boyu onu öne çıkarıyordu ve sıska kolları sınıfta konuşuluyordu. Hakaret üstüne hakarete katlanmak zorunda kalmış ve bu konuda hiçbir şey yapmamıştı - ta ki bir güne kadar. Son senesinde, soyunma odasında kendisine her zamanki muameleyi yapan bir grup sporcuya çattı. Onlara karşı çıktı, bir avuç korkak olduklarını söyledi.

O gün duşta çıırılçıplak yediği dayak onu titretmişti. Soğuktan mı yoksa dayaktan mı bilmiyordu ama günlerce titremesini durduramadı. İşte o zaman dambıl setini bırakıp bir spor salonuna yazıldı ve biriktirdiği paranın bir kısmını kişisel antrenman seansları için kullandı. New York'taki üniversite hayatı boyunca, Scott ders çalışmıyorsa, sınıfta değilse ya da dışarıda parti yapmıyorsa, spor salonunda saatlerini harcıyordu.

Çalışmanın karşılığını almıştı. Artık bir atlet gibi görünüyordu. Son gençlik yıllarında boyu da uzamıştı. Omuzları genişlemiş, kolları kaslarla kalınlaşmıştı. Onu harekete geçiren şey, lisedeki duş bloğunda soğuk beyaz fayansların üzerinde yatarken hissettiği duyguydu. Kendini güçsüz hissetmişti. Tamamen güçsüz. Kötü insanları hapse göndermek ona bir tatmin, hatta intikam duygusu vermişti. Ama her nasılsa, Scott'ın o duş odasında yere serilen parçası bir daha asla ayağa kalkmadı - ne yaparsa yapsın.

Bu çaresizlik hissi her zaman onun bir parçasıydı.

Ve bu his şimdi tüm gücüyle geri dönmüştü. Bu kez spor salonunda kendine işkence ederek bu duygudan kurtulamayacağını biliyordu ve artık bir savcı değildi, dolayısıyla diğer kötü adamları cezalandırarak vekâleten iyileşemezdi. Bununla başka bir şekilde başa çıkmak zorundaydı. Ve bunu Ruth'tan elinden geldiğince saklamalıydı.

Scott kahveyi fırlattı ve Foley Meydanı'na ve metroya doğru yola koyuldu. Sokaklarda başı eğik, nereye gittiğine pek bakmadan dolaştı. Akli başka yerdeydi. Sokaktaki insanların yanından geçerken, bazı adamları incelemeden edemedi. Ruth'a saldıran katil serbestti.

Neredeyse karısını öldürecek olan adam.

Scott bir aile istiyordu, mükemmel bir aile. Bu hayali gerçekleştirmeye hiç bu kadar uzak olmamıştı ve bir adam bunu ondan almıştı. Katil bu şehirdeki herhangi bir adam olabilirdi. Ve Ruth bir mahkum gibi otel odasında kalırken o etrafta dolaşmakta özgürdü.

Ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

15

Ruth

Polisin ziyaretinden bir hafta sonra Ruth, Scott'la birlikte otelin asansörüne adım attı. Onun elini sıkıca kavradı. Saat akşamın yedisiydi ve akşam yemeği için giyinmişlerdi. Asansörde başka kimse yoktu ve sorunsuz bir şekilde lobiye doğru ilerliyordu.

Asansör yavaşladı, durdu.

Ruth nefes verdi, omuzlarını yuvarladı.

Scott, 'Bunu yapabilirsin' dedi.

Ruth başını salladı.

Kapılar lobiye açıldı.

Scott öne çıktı. Ruth hareket etmedi. Ona doğru geri döndü.

Gözyaşlarına ve karnında bir tirbuşon gibi dönmeye başlayan o tanıdık paniğe karşı savaşıyor onun bakışlarını tuttu. Sanki ayakkabılarının topukları yere yapışmış gibi hissediyordu.

'Sorun yok, tatlım. Ben buradayım. Hadi, yemek yiyelim' dedi.

Asansöre binebilmek için çıkmalarını bekleyen üç kişi vardı. Genç bir çift ve yürümeye başlayan bir çocuk. Adam Scott'ın yaşlarında görünüyordu. Kadın ise Ruth'tan biraz daha gençti. Diz çökmüş pozisyonundan kalkıyor, hâlâ çocuğunun elini tutuyordu.

Kadın küçük oğluna, "Sadece güzel bayanı bekle," dedi. Çocuk asansörün kapısından geçmeye çalışıyordu ama kadın onu engelliyordu.

Ruth gözlerini kapadı ve bir adım attı. Sonra bir adım daha. Lobideydi; aile onu geçmişti. Kapıların kapanırken çıkardığı makara seslerini duydu. Bu sesin üzerinde, otelin PA sisteminde bir melodi çalıyordu. Bir piyano.

Yumuşak, yavaş ve jazzy bir şey. Kulaklarında gümbürdeyen nabzının sesinden zar zor duyabiliyordu.

Scott'ın elinin onu nazıkçe öne doğru çektiğini hissetti ve gözlerini açtı.

Otelin lobisi bir dizi sessiz lamba ve mozaik döşeli zeminin üzerinde asılı duran büyük bir cam avize ile loş bir şekilde aydınlatılmıştı. Her yerde insanlar vardı. Genç, yaşlı, siyah, beyaz, Asyalı, kimi uzun kimi kısa. Erkekler ve kadınlar.

Yabancılar.

Tüyleri diken diken oldu.

'Bu insanların hiçbiri seni tanımıyor. Kimse bizi izlemiyor. Güvendeyiz. Söz veriyorum,' dedi Scott.

Scott'a daha sıkı tutundu ve sağa döndüğünde onunla birlikte yürüdü. Birlikte halı kaplı bir koridor boyunca ilerlediler. Siyah deri ceket giyen uzun boylu bir adam karşıdan geliyordu.

'Sorun değil,' dedi Scott.

Ve öyleydi. Her adımda Ruth kendine güvende olduğunu hatırlattı. Kimse ona zarar vermeyecekti. Scott buradayken olmazdı.

Yine de elleri titremeye devam ediyordu. İzlendiğini hissetmek, ensesinde soğuk bir bıçak varmış gibi.

Koridorun sonunda genç bir karşılayıcı onları restorana soktu ve Scott'ın istediği gibi köşedeki bir masaya yerleştirdi. Ruth sırtını duvara vererek oturdu, tüm restoran önündeydi. İyi bir kalabalık vardı ama yine de birkaç masa boştu. Bir otel için iyi bir restorandı. Paramount'ta iyi servis edilen harika yemekler onlara sadık bir müşteri kitlesi kazandırmıştı. Beyaz keten masa örtüleri, hafif bir aydınlatma, mumlar ve gümüşler ve hepsi de sıcak ve becerikli personel tarafından idare ediliyordu. Scott şarap listesine göz atarken garson her ikisi için de su doldurdu.

Ruth, "Bana yok, lütfen, ama siz devam edin ve ne isterseniz sipariş edin," dedi.

"Yemekle birlikte bir kadeh bile mi yok?" diye sordu Scott. "Rahatlamana yardımcı olabilir.

Ruth başını salladı. En son o gece içki içmişti. Ve bir daha asla dokunmak istemedi. Ayrıca, ilaçlarını etkileyebileceğini düşünüyordu. Şimdiye kadar onu dik tutuyorlardı ve bunu test etmek istemedi.

Scott şarap listesini kapattı ve "Sadece bir kadeh Malbec alayım lütfen" dedi.

Garson teşekkür etti ve ellerinde yemek menüleri ve spesiyalleri açıklayacak birinin geleceğine dair bir sözle yanlarından ayrıldı.

"Harika gidiyorsun," dedi Scott. "Ve harika görüldüğünden bahsetmiş miydim?"

Ela kahverengi saçları için zaman harcamış, çıplak omuzlarını okşasın diye diplerinden kıvırmıştı. Elbise internetten sipariş edilmiş ve otele teslim edilmişti. Kendi bedeniydi ama üzerinde biraz büyük duruyordu. Egzersiz yapmamış olsa da, gerçekten yemek de yemiyordu. Bu, ...'dan beri ilk gerçek akşam yemeği olacaktı.

Eylül'ün on dördü.

Farrow'un *deyimiyle olay gecesi*.

İki gün sonra Şükran Günü olacaktı. Saldırının üzerinden iki aydan fazla zaman geçti. Bu düşünceler artık sık sık aklına geliyordu. Hayatı bir anda o gecedan önceki kadın ile şimdiki kadın arasında bölünmüştü. Bu bir çizgiydi. Öncesinde bir hayat ve sonrasında pek bir hayat yoktu. Bu hayat ona ölüm gibi geliyordu. Ya da en az onun kadar kötü bir ceza. Her şeyden korkuyordu - insanlardan, seslerden, tek başına olmaktan. Çünkü ona bunu yapan adamın hâlâ dışarıda bir yerlerde olduğunu biliyordu.

Başka bir garson geldi, onlara spesiyalleri anlattı ve düşünmeleri için onları bıraktı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Scott.

Ruth, 'Kafam biraz daha netleşti,' dedi. 'İlk başta sadece her şeyin eski haline dönmesini istedim. Sıfırlamak için. Şimdi bunun olamayacağını biliyorum. Artık normal diye bir şey olduğunu sanmıyorum. Benim için değil.

Scott başını salladı, "Biliyorum," dedi. Ama Scott'ın kaşlarındaki kırışıklıklardan, gözlerinin bir sola bir ona kaymasından bilmediğini anlayabiliyordu. Gerçekten bilmiyordu. Denemediğinden değil, ona çok iyi bakmıştı ama asla tam olarak anlayamayacaktı.

'Sanki sevdiğim biri ölmüş ama ben onun için yas tutamıyorum. Doğru düzgün değil. Ve bu yüzden acı devam ediyor. Özür dilerim. Bu konu hakkında şimdi konuşmamalıyım. Bunun özel bir gece olması gerekiyordu.

Uzandı, elini narin parmaklarının üzerine nazikçe koydu. 'Sanırım normale yaklaşabiliriz. Ş u halimize bir bakın. Dışarıdayız Halk, güzel bir yemeğin tadını çıkarmak üzere. Normal insanlar böyle yapar. Bu anları yakalamalıyız. Bunlardan daha çok olacak. Ağırdan alabiliriz, yavaş yavaş. Belki Perşembe günü Şükran Günü için buraya geri gelebiliriz?"

Ruth, Scott'a kendisine baskı yapmamasını söyleme dürtüsüne direndi.

'Hâlâ harika bir hayatımız olabilir,' dedi.

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı ama bu gülümseme gözlerinde saklı olan hüznü ve korkuyu silemedi. Bunu aynada görmüştü. Soluk kahverengi gözlerinde, bir kehribar boncuğunun içinde sonsuza dek hapsolmuş bir sivrisinek gibi donup kalmış endişeli bir korku.

Scott bazı arkadaşlarından bahsetti - Gordon ve devam eden evlilik zorlukları. Ruth onun normal bir konuşma yapmaya çalıştığını biliyordu. Başıyla onayladı ve sonra Scott konuyu ofise çevirdi. Bu sıradan çiftlerin konuştuğu şeydi ve hepsi çok anlamsız görünüyordu. Scott içini çekti ve menüye baktı, belki de Ruth'un hiçbir şey anlamadığını hissetmişti. Deniyordu. Ve bu Ruth'un da denemek istemesine neden oluyordu ama bu çok zordu.

Ruth zaten yemek yiyemeyeceğini biliyordu. Menüdeki yemeklere bakmak bile onu biraz hasta hissettiriyordu. Dirseklerini masaya koydu ve çenesini birbirine kenetlenmiş parmaklarına dayadı. Bu onların titremesini durdurdu. Eğer bu korkudan asla kurtulamayacaksa, en azından korkmuyormuş gibi davranabilirdi. Kendisi için olduğu kadar Scott için de.

Küçük çocukları olan aileler gece için giyinmişlerdi - erkek çocukları küçük boyun bağlarını takmış, kız çocukları ise güzel elbiseler giymişlerdi. Köşedeki bir grup kadın en gürültülü olanlarıydı, sahte kahkahalar atarak tıraşlı başlarını geriye atmadan önce kadehlerini tokuşturuyorlardı. Birkaç çift, neredeyse kadınlar kadar gürültücü iki erkek grubu ve tek başına oturan bir adam vardı.

Ruth'un kalp atışları hızlanmaya başladı. Dört masa ötede oturuyordu.

Koyu renk saçları yandan ayrılmıştı, kömür rengi spor ceketinin altında siyah boğazlı bir kazak vardı. Kolu testere gibi hareket ediyor, kırmızı ağzına attığı bir dilim az pişmiş bifteği kesiyordu. Yanaklarındaki soluk ten ıslak, kanlı kırmızı dudaklarını vurguluyordu. Elmacık kemikleri sarkan bir kaya gibi çıkıktı ve altlarında kare bir çene vardı. Her şeyi tamamlayan ise tabağından hiç ayrılmayan bir çift korkunç mavi gözdü.

Adam başını kaldırdı, doğrudan Ruth'a baktı, sonra bıçağını bifteğe sapladı ve kesmeye başladı.

Bir garson, tepside bir bardak kırmızı şarap taşıyarak masasına yaklaştı. Masanın üzerine bir peçete koydu ve şarap bardağını onun üzerine koydu.

Ruth öne doğru eğildi. Arka plandaki gürültü, masalardaki konuşmaların kesilmesiyle birlikte azaldı.

Adam garsona baktı, göz kırptı ve 'Teşekkür ederim' dedi,
Tatlım.'

O ses - o . . .

Söyleyemedi. Düşünemiyordu. Ruth'un aniden tuvalete gitmesi gerekti - mesanesi boşalmak üzereydi ve nabzının şakaklarındaki büyük damarda zonkladığını hissedebiliyordu. Ayağa kalktı, başı dönüyordu, tökezledi, kendini düzeltti.

"Kadınlar tuvaletine gitmem gerek" dedi.

Scott ayağa kalktı, 'Arkandalar' dedi. Hadi, ben de seninle geleyim.

Ruth masadan uzaklaştı, gözleri yabancıya kilitlenmişti.

Çünkü o bir yabancı değildi. Ruth o gözleri gördüğünde bir şeyin midesini ezdiğini ve nefesini kestiğini hissetmişti. Bunun bir antilobun uzun otların arasında bir çift aslan gözü gördüğünde hissettiği duyguyla aynı olduğunu hayal etti. Beyninde derin ve eski bir şey vardı, nesiller boyunca aktarılmıştı ve ona yüksek sesle ve net bir şekilde bağırıyordu - burada *tehlike var*.

Scott onun koluna girdi, o da arkasını döndü ve tuvalet tabelasını gördü. Sadece birkaç adım ötede kısa bir koridora açılan bir oyuk vardı. Solda iki kapı vardı. Sonunda bayanlar.

"İyi misin?

Ruth başını salladı ama konuşamadı, göğsü ciğerlerine hava dolduruyordu. Bayanlar tuvaletine vardıklarında Scott onun kolunu bıraktı ama Ruth onu tuttu, kapıyı iterek açtı ve hızla içeri girdi.

Banyo iyi aydınlatılmıştı ve zemindeki ve duvarlardaki beyaz fayanslar, dışarıdaki loş koridorla tam bir tezat oluşturarak banyoyu daha da parlak hale getiriyordu. Solda lavaboların üzerinde bir dizi ayna, sağda bir dizi kabin. Beş tanesinin de kapısı açıktı. Banyoda başka kimse yoktu.

'Bana bir saniye verin. Lütfen burada bekleyin' dedi.

Ruth en yakın kabine yöneldi, kapıyı çevirdi ve kilitledi, nefes nefese kalmıştı, ellerini kapıya dayamıştı, sanki bir koçbaşına karşı çaresizce onu sağlam tutmaya çalışıyordu. Başını eğdi.

İşte o zaman tek ve hafif bir *damlama sesi* duydu. Fayansa çarpan sıvı. Yere odaklandı, gözyaşlarından birinin daha ayaklarının arasındaki beyaz fayansa doğru düşüşünü izledi.

Damla.

Ağladığını fark etmemişti bile. Ta ki yüzünü silip yanaklarındaki ıslak çizgileri hissedene kadar.

Onu hemen tanımişti. Hayatında hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştı ve bu onu çok korkutmuştu. Adam da onu görmüştü. Bıçağı ete saplarken doğrudan ona bakmıştı.

Ve sonra garson kıza söylediği cümle. Ruth bunu *Ruth* duyabilsin diye söylediğinden emindi.

Onu bulmuştu. Onun için gelmişti. Onu teşhis edebilecek tek kişiyi öldürmek için.

Tam zamanında klozet kapağına oturdu. Daha fazla dayanamazdı. Nefes almak gittikçe zorlaşıyordu, sanki biri ellerini boğazına dolamıştı ya da daha kötüsü ağzını bir bezle kapatmıştı. Koca otelde ona yetecek kadar oksijen yoktu - havaya ihtiyacı vardı, yoksa boğulup ölecekti.

Sonra danışmanının ona söylediği bir şeyi hatırladı.

Vücudunun kontrolü ondaydı. Her şeyini. Nefes alış veriş, kalp atışları, her şey.

Gözlerini kapatan Ruth, öğrendiği nefes egzersizlerine başladı. Büyük bir nefes aldı - beş dakika tuttu - nefes verdi ve tekrarladı. Omuzlarını yuvarladı, karnını gerdi.

Hiç iyi değildi. Panik damarlarına doldu ve iki kelime kafasının içinde tüneldeki siren gibi yankılandı.

Bu o. Bu o. Bu o.

"Ruth, iyi misin?" diye sordu Scott.

Egzersizler işe yaramıyordu. Yüzünü ellerinin arasına sakladı. Restorandan hemen çıkması gerektiğini biliyordu. Bir an önce uzaklaşması gerekiyordu ve ayakta durabilmek, düşünebilmek ve hareket edebilmek için kendini toparlaması gerekiyordu.

Tuvalet kabininden çıktı, karşıdaki lavaboya yaslanan Scott'ı gördü ve elini tuttu.

"İyi misin?" diye sordu Scott.

Hemen gitmemiz gerekiyor. Masada tek başına oturan bir adam var. Gelin ve görün.'

Scott onun elini tuttu ve banyodan çıkıp koridorun sonuna doğru yürüdüler, ta ki adam görünene kadar.

"İşte," dedi, işaret ederek.

Adam bifteğini bitirmiş, son lokmasını çiğniyordu. Tek başına oturan tek müşteriydi. Scott yüzünde şaşkın bir ifadeyle Ruth'a döndü.

'Tanıdık biri değil,' dedi Scott.

Ruth tekrar işaret etti ve zihninin içinde çığlık atan iki kelime dudaklarından döküldü - ve hiçbir şeyi şimdi yaptığı kadar kesin ve inançlı bir şekilde söylememişti.

'Bu o. Bana saldıran adam bu,' dedi.

16

Amanda

Amanda müzik aletleri mağazasının girişini geçti ve destek grubunun üst kattaki ayrı girişinin ziline bastı. Telefonu çalmaya başladı.

Wendy ya da şu anda kendisine ısrarla hitap edildiği gibi Naomi olabileceğini düşündü.

Naomi değildi. Ekranda *Farrow yazıyordu*. Bu akşamki toplantıya gitmesini hatırlatmak için o gün erken saatlerde onu aramıştı. Telefonu açtı.

"Bana şu anda 43rd Sokak'ta olduğunuzu ve seansınıza gittiğinizi söyleyin" dedi.

"Ėster inanın ister inanmayın, ben de tam olarak oradayım," dedi gururla. Kapı açıldı ve Matt onu karşıladı.

"Merhaba Matt," dedi ve sonra telefona dönerek "Danışmana merhaba demek ister misin?" diye sordu.

'Buna gerek yok. Sadece bunu yapacağın için mutluyum. Bana ihtiyaın olursa, nasıl ulaşacağını biliyorsun. Dayan biraz. Harika gidiyorsun.

Amanda st kata çıktı, kahve istasyonunu geçti ve toplanan grubun bir kısmına baktı. Betty ve birkaç kişi daha oradaydı.

Naomi'den iz yok.

Saatini kontrol etti. Saat neredeyse sekiz olmuştu. Amanda kahvesini aldı ve yanındaki boş sandalyeye oturdu. Paltosunu Naomi'ye saklamak için o sandalyenin üzerine koydu.

Pod 39'un çatı katındaki barda geçirdikleri gecenin üzerinden sadece üç gün geçmişti ve geceyi geç saatlere kadar sürdürmüşlerdi. Bir sürü kokteyl, bir sürü bira içmişler ve kendilerini diğer sarhoşlarla birlikte bütün gece açık olan bir pizzacıda bulmuşlardı.

ve Manhattan'da sadece sabahın küçük saatlerinde ortaya çıkan bağımlılar.

Büyük bir pepperoni pizzayı bitirdikten sonra bile Amanda hâlâ sohbetin ve içkinin etkisindeydi. Naomi hiç susmuyor, Crone hakkında sorular soruyordu. Rutini, geçmişi, aleyhindeki dava, polislin Amanda'nın kızını öldürenin o olduğundan gerçekten emin olup olmadığı. Nasıl yaşadığını, nerede çalıştığını, sosyal hayatını bilmek istiyordu. En ince ayrıntısına kadar.

O gece konuştukları tek şey buydu. Ta ki Naomi'nin vanilyalı kolasının son damlasını da içip pizza hamurunu yere attığı ve "Bunu gerçekten konuştuğumuza inanamıyorum" dediği ana kadar. Bu, gecenin başında beklemediğim bir şeydi. Biliyor musun, oldukça ikna edici olabiliyorsun.

"Buna ihtiyacım var," dedi Amanda. 'Aylardır başka bir şey düşünmedim.

"Bunu yapabileceğini düşünüyor musun? Quinn'i öldürebileceğini düşünüyor musun?" diye sordu Naomi.

Amanda birini öldürebileceğini biliyordu. Bu arzusun gücünden şüphe yoktu ama bu arzu belirli bir hedefe yönelikti. Küçük kızını öldüren adamı. Crone'un tek canavar olmadığını biliyordu. Onun gibi başkaları da vardı. Ve Quinn de en az onun kadar kötü görünüyordu. Crone *gibi* birini öldürebilir miydi? Alkolden mi, şirketten mi, yoksa her ikisinden mi kaynaklandığını bilmiyordu ama cevap çabucak geldi.

"Elbette yapabilirim.

Naomi başını salladı ama ikna olmuş görünmüyordu.

Amanda, Naomi'nin yüzündeki kuşkuyu hemen fark etti ve ona yapıştı. Amanda gazozunu boşalttı, bardağı yere bıraktı ve şöyle dedi: "Bir söz verelim. Bu geceyi, konuştuklarımızı unutmayacağız. Bunu gerçekten yapabiliriz. Birlikte. Gerçek kız kardeşler gibi.

Ve böylece Amanda titrek bir el uzattı. Naomi gülümseyerek elini tuttu ve Amanda arkadaşının elini tutuşundaki güç karşısında şaşırды.

"Söz veriyorum geri adım atmayacağım," dedi Amanda. "Şimdi sen.

"Söz veriyorum," dedi Naomi ve elini gevşetti. Amanda gevşetmedi. Sıkıca tuttu.

'Hayır, hayır, hayır, bunu gerçekten yapmalısın. Geri adım atmayacağına söz ver. Söyle.'

"Söz veriyorum geri adım atmayacağım," dedi Naomi.

İkisi de başka bir kelime konuşmadı. Masadan kalktılar, sokağa çıktılar, döndüler ve birbirlerine sarıldılar. Söze gerek yoktu. Birbirlerine sarıldıklarında kollarındaki güç her şeyi anlatıyordu.

Aradan geçen üç gün boyunca hiç konuşmamışlardı ve zaman geçtikçe Amanda o gece için daha da utanıyordu. Bu üç gün Amanda'nın yeni rutini içinde hızla geçmişti. İstendiği gibi gözetim memuruyla görüşmüş, bazı haplar almaya başlamış, daireyi temizlemiş ve geceleri evde kalmak için çaba göstermişti. Crone ona taciz davası açtığından, gözetimi azaltmak zorunda kalmıştı. Akşamları daha uyanık oluyordu, bu yüzden evde kalıyordu. Sabahları, şehir arabalar ve insanlarla dolup taşarken, Amanda onu günlük işe gidip gelirken uzaktan izliyordu. Gün boyunca saklanmak daha kolaydı.

Eğer Amanda Crone'u yakalamaya odaklanmamışsa, zihnini meşgul edecek başka bir şey yoktu. Sadece kaybı vardı. Bitmek bilmeyen. Onu tüketmekle tehdit eden boş bir boşluk. Onu gördüğünde öfkesi alevlendi. Adaletsizliğe duyduğu öfke gerçek bir duyguydu. Duyularını harekete geçirdi, ona yaşadığını hissettirdi. Uğruna yaşamaya değer bir şey olduğunu hissettiriyordu - bu sadece onun öldürülmesini istemek gibi basit bir eylem olsa bile. Onun ölümünü hayal etmek de *bir şeydi*. Bu olmadan *hiçbir şey olmazdı*.

Naomi'nin o geceden beri kendisine ulaşmamış olması, Amanda'nın Naomi'nin aralarındaki konuşmadan utandığını düşünmesine neden olmuştı. O zamanlar harika bir fikir gibi görünmüştü, ama şimdi Amanda bunun Naomi için muhtemelen sadece bir fantezi olduğunu görebiliyordu - sadece alkol konuşuyordu. Karnınız güçlü bir likörle doluyken birine neler yapabileceğinizi hayal etmek kolaydır. Belki de en iyisi buydu. Amanda tanımadığı bir adamı öldürebileceğinden o kadar emin değildi - bir canavar olsa bile.

Şimdi böyle bir sorunla karşılaşacakmış gibi görünmüyordu. Naomi sessizleşmişti ve Amanda doğru zaman geldiğinde Crone'u kendi başına öldürmek zorunda kalacağı gerçeğini kabullenmişti.

Amanda o sabah Naomi'ye bir mesaj göndererek bu gece gruba gelip gelmeyeceğini sormuş ve yanıt olarak basit bir başparmak yukarı emojisi almıştı.

Saatini kontrol etti. Saati beş dakika geçiyordu. Matt seansa başlamak üzereydi. Naomi'ye mesaj atmak için telefonunu çıkardı ve ondan gelen yeni bir mesajın okunmayı beklediğini gördü.

Grup seansında mısınız?

Amanda mesaj attı.

Evet, sana bir koltuk ayırdım.

Bir cevap hızla geri döndü.

Üzgünüm, gelemeyeceğim. Bir işim çıktı. Seni yarın ararım.

x

Amanda içini çekti ve telefonunu kaldırdı. Umarım her şeyi mahvetmemiştir.

Naomi ile iyi bir arkadaşlık olabilirdi. Matt toplantıyı açıp gruba yeni birini tanıttığında bu düşünce kısa sürede kayboldu. Ebeveynlerin geri kalanı Betty'ye baktı. Amanda onun heyecanlı olduğunu, kurtuluş hikâyesini yeni bir dinleyiciye anlatmaya hazır olduğunu söyleyebilirdi.

Amanda saat dokuzda gruptan ayrıldı, eve gitti ve yatakta huzursuz bir gece daha geçirdi. Yine o rüya - azgın bir kara denizde sürükleniyordu, uzakta sahilde bir şenlik ateşi vardı.

O sahilde, ateş ışığında el ele tutuşan iki figür. Luis ve Jess.

Rüya teknenin tekrar alabora olmasıyla sona erdi.

Amanda o dalgaları asla yenemeyeceğini biliyordu.

O sahile asla ulaşamayacaktı.

Alarmı onu sabah altıda uyandırdı. Crone'u izlemek için mesaiye başlama vakti gelmişti. Duş aldı, giyindi ve günün ilk kahvesini düşünerek kapıdan çıktı.

Yarım saat sonra Amanda lattesinin üstünden bir buhar bulutu üfledi. 96th Sokağı'nın köşesindeki küçük şarküteri sabahın bu saatlerinde hep kalabalık olurdu. Haki pantolonlu ve kazaklı adamlar sıcak sandviç, takım elbiseli ve topuklu kadınlar kruvasan ve meyve alırdı ve dışarıdaki küçük masalar düzenli olarak doluydu, sadece ısıtıcının etrafında ayakta yer vardı. Bu sabah ısıtıcı çalışmıyordu, bu yüzden biraz boşluğu vardı.

Gözleri Crone'u ararken 96th Sokak istasyon girişini izledi. Onu görmek için sabırsızlanıyordu. Özgürce yürürken onu acı bir şekilde görmeyi bekliyordu. Boşluğu dolduracak bir şeydi bu. Onu öldürmenin bir yolunu bulana kadar.

İnsanlar yürüyor, bazıları istasyona giriyor, bazıları da yollarına devam ediyordu.

Amanda soğuktan korunmak için lattesinden bir yudum daha aldıktan sonra şarküteri vitrinindeki Miller Lite afişinin üzerindeki saate baktı.

Yedi yirmi beş. Bu doğru olamaz.

Kadın 96th Sokak istasyonunun girişini dikkatle izliyordu. Ve Crone istasyona girmemişti. Hiç bu kadar geç kalmazdı. Amanda

aptallık ettiğini düşündü. Onu kaçırmamasının belli ki bir nedeni vardı. Belki de dikkat etmemiştir ve adam yanından geçip gitmişti.

Bu neredeyse dün oluyordu. Aynı yerde durmuştu. Aynı kahve, aynı şarküteri. Ve adam içeride kaybolurken arkası dönük bir şekilde onu görmüştü.

"Siktir et," dedi Amanda.

İstasyonun önünden bir kez daha geçti. Saat yedi buçuktu. Ondan hiçbir iz yoktu. Kalabalığın içinde onu gözden kaçırmış olmalıydı. Bugün onun randevu günüydü. Öğleden sonra Starbucks'a gidip pencereden izleyebilirdi. Onu o açıdan kaçırmazdı. Düzeltmeye ihtiyacı vardı. Nefreti hissetmeye ihtiyacı vardı. Bir gün onu yeryüzünden sileceğini bilmeye ihtiyacı vardı.

Amanda eve gitti, haftalardır ilk kez haberleri açtı ve birkaç akılsız saat boyunca televizyonun karşısında oturdu. Zaman ilerliyordu ama bazı şeyler aynı kalıyordu: Ünlüler seks skandallarına karışıyor, çocuklar okulda vuruluyor, başkan basın toplantılarında ya da ağzını her açtığında kendini rezil etmeye devam ediyordu - dünya hala çatışma içindeydi. Tek fark Amanda'nın artık bunun bir parçası değilmiş gibi hissetmesiydi.

Saatini kontrol etti, ceketini giydi ve metroya bindi.

Oturduğu Starbucks'ın cam kenarında bir koltuk kalmıştı. Saat öğleden sonra bire geliyordu. Amanda sade kahvesini elinde tutarken bir yandan da caddenin karşısına bakıyordu.

Saat 10:00 ve Crone'dan bir iz yok.

Saat otuzda, adamın her zamanki randevusuna gelmediğini biliyordu. Şükran Günü'ne iki gün vardı ve onun tatil için bir yerlere uçup gitmediğini merak etti. Tabureden kalktı, hâlâ Crone'u düşünüyordu ki telefonu titremeye başladı. Cep telefonunu çıkarırken kapıya yöneldi. Arayanın kimliğinde *Naomi yazıyordu*.

"Merhaba," dedi Amanda, telefona cevap vererek. "Kahve nasıl?" dedi Naomi.

Amanda dondu kaldı, döndü ve Naomi'nin kafenin arka tarafındaki kanepeden el salladığını gördü. Amanda önce Naomi'nin neden orada olduğunu anlayamadı. Sonra Naomi'nin ona dışarı çıktıkları gece burayı anlattığını ve Crone'un binaya girerken nasıl mükemmel bir manzaraya sahip olduğunu hatırladı.

Naomi'ye yaklaştı, sarıldılar ve Amanda kanepede onun yanına oturdu. Aralarında hiçbir gariplik, hiçbir utanç yoktu. Bu onu memnun etti, çünkü belki Naomi de onun hayatında bir şey olabilirdi. Gerçek bir insan, bir arkadaş - boşluktan başka bir dikkat dağıtıcı. Karşı masada oturanlar vardı ama fısıldaşmalarına gerek kalmayacak kadar uzaktaydılar.

Amanda, 'Biliyorsun, sadece arayıp buluşmak istediğini söyleyebilirdin,' dedi.

'Telefonda iyi değilimdir. Ayrıca, sana söylemem gereken bir şey var ve bunu yüz yüze yapmak istiyorum.

Amanda yanaklarının utançtan kızardığını hissetti. 'Bak, geçen geceki konuşmamızın biraz fazla ileri gitmiş olabileceğini biliyorum. Arkadaş olmamızı istiyorum. Birbirimize güvenmek. Belki kendimi kaptırdım ama deli değilim.

Naomi Amanda'nın sözünü kesti ve "Kesinlikle deli değilsin, çünkü işe yarayacak" dedi.

"Ne işe yarayacak?" "Cinayetleri
değiş tokuş etmek," dedi Naomi.

"Gerçekten mi? Senden haber alamayınca vazgeçtiğini düşündüm.'

Naomi Amanda'nın elini tuttu ve usulca fısıldadı, 'Ciddiydim. Umarım sen de ciddiydin. Bunu kastettiğine kesinlikle inanıyordum. Bana söz verdirmiştin, hatırladın mı? Bu yüzden buraya geldim. Sana şahsen söylemek için. Crone bugün işe gelmedi. Öğleden sonraki randevusuna da gelmeyecek. Yarın da işe gelmeyecek. Ve size karşı açtığı dava da ortadan kalkacak.'

Amanda'nın Naomi'nin parmaklarını
kavrayışı sıkılaştı. "Neden bahsediyorsun?"
diye sordu Amanda.

"Onu dün gece öldürdüm. Sen grup toplantısındaiken. Ben sözümü
tuttum. Şimdi sıra sende.'

Ruth

"O olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu Scott.

Ruth ağızını kapattı. Dişleri gıcırdayarak birbirine çarpıyordu. Umutsuzca ağlamamaya çalışıyordu. Burada, oyukta durup restorana bakarken olmazdı. Çıglık atmak ve olabildiğince hızlı koşmak istiyordu. Tüm içgüdöleri ona uzaklaşmasını, adamdan mümkün olduğuunca uzaklaşmasını söylüyordu.

Çünkü o olduğunu *biliorum*. O yüzü nerede görsem tanırım. Her gece uyumadan önce onu görüyorum ve sabah uyandığımda o gözler bana bakıyor. Onu asla unutmıyacağım. Ben de *oradaydım* Scott, hatırladın mı? Senin aksine,' dedi Ruth ve anında pişman oldu. Yapmamaya dikkat ettiğı tek şey saldırı için Scott'ı suçlamaktı. Elbette, olay olduğuunda evde değildi, ama sinsî adam da bunu biliyordu. Scott sorumlu değildi. Günün yirmi dört saati onunla birlikte olamazdı. İkisinin de hayatları ve kariyerleri vardı.

En azından eskiden öyleydi.

Son sözleri onu yaralamıştı. Onları göğsüne sıkılmış bir kurşun gibi aldı. Başî öne eğildi ve kadın onun sağ elinin yumruk haline gelişini izledi. "*Özür dilerim*," dedi, biraz fazla yüksek sesle.

'Burada olamam. Beni buldu,' dedi Ruth.

Garson aniden yanlarında belirdi ve "Her şey yolunda mı, millet?" diye sordu.

Ruth, Scott'ın sesinin restoranda yankılandığını biliyordu, belki k e n d i sesinin de - birkaç müşteri dönüp onlara doğru baktı.

'Kendimi iyi hissetmiyorum. Özür dileriz ama gitmemiz gerekiyor,' dedi Ruth. 'Oh, çok üzgünüm. Yapabileceğim bir şey var mı?' dedi garson.

'Hayır, sorun değil. Sadece gitmemiz gerekiyor,' dedi Scott.

"Sorun değil. Lütfen tekrar gelin ve bizi ziyaret edin. Ayarladığınız gibi şarabı odanıza getireceğim,' dedi garson ve hızla yan masaya geçti, onlar da daha fazla su için kendisine işaret ediyorlardı.

Ruth, Scott'ı elektrik mavisi gözlü katille arasında tutmaya özen gösterdi. Kapıya doğru ilerlediklerinde Ruth baygınlık hissetmeye başladı. Şimdi bayılamazdı. Oradan çıkmak zorundaydı. İrade gücüyle bir ayağını diğerinin önüne attı ve Scott'ın koluna girdi.

Ona güvende olduğunu, burada olduğunu ve her şeyin yoluna gireceğini fısıldadı. Bunun doğru olmasını umutsuzca istiyordu. Kapıya varmadan hemen önce Ruth, Scott'ın omzunun arkasından boynunu uzatarak arkasına baktı.

Masadaki adam yüzünde yarım bir gülümsemeyle onların gidişini izliyordu. Biftek bıçağını eline alırken gözleri gizli bilgilerle dolu gibiydi. Bıçağı dudaklarının arasında kaydırıp ucunu yalayarak temizlerken bıçağın üzerinde hâlâ pembe sular vardı; mavi gözleri Ruth'a sabitlenmişti.

Ruth hızla arkasını döndü, hızını artırdı ve Scott'ı koridorda asansöre doğru sürükledi. Nefes alamıyordu ve gözyaşları yüzünden akarak makyajını lekeledi. Katın ortasında durup yardım için çığlık atmamak için tek yapabildiği buydu.

"Beni odaya götürün lütfen," dedi Ruth.

Asansör için lobide beklediler. Sırada başka konuk yoktu. Kendi başlarına kalacaklardı.

Ruth, 'Polisleri aramalıyız,' dedi.

"Hayır," dedi Scott. 'Ne anlamı var ki? Bilmek istemiyorlar. Onlara adamı teşhis ettiğinizi söylesek bile bize inanmazlar. Onu suçla ilişkilendirecek başka bir şey yok. Yapabilecekleri hiçbir şey yok. İşe yaramazlar.'

Asansör geldi ve kendi katlarına çıktılar. Ruth'un parmakları acımaya başladı - Scott onun elini çok sıkı tutuyordu. Ona bakmıyor, sadece dijital ekranda yükselen kat numaralarını izliyordu. Kapılar açıldı ve Scott hızla odalarına doğru ilerledi, kapıyı açtı ve onları içeri aldı.

Ruth kapı arkalarından kapanıncaya kadar nefes almadı ve masa sandalyesini kapıp kapı kolunun altına sıkıştırdı. Arkasını döndüğünde Scott odanın ortasında elleri başının üzerinde duruyordu.

Konuşmaya başladı ama Scott onun sözünü kesti. "Bana bir dakika ver, düşünüyorum," dedi.

Ruth dudaklarını sıkıca kapattı. Scott sinirlenmişti. Onu uzun zamandır böyle görmemişti. İlişkilerinin başlangıcında, muhtemelen dördüncü buluşmalarında, rastgele bir pislik bir kulüpte Ruth'un kışını tutmuştu. Ruth eli hissetmiş ve adamla tartışmak için hızla arkasını dönmüştü ama daha ağzını açamadan önünde bir yumruğun parladığını görmüştü ve adam yerde bir yığın halinde kaybolmadan önce yüzü geriye doğru sallanmıştı.

Scott çok sinirliydi.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Ruth.

'Eğer polisler bir şey yapmazsa, o zaman gidip bu pisliğin ne istediğine bakacağım. Bu herif neden burada? Bu otelde?'

'Ona yaklaşmayın. O tehlikeli,' dedi Ruth.

'Yalnız bir kadın ve elinde bir bıçak varken sert bir adamdır.

Bak, sadece onun kim olduğunu bilmek istiyorum. *Emin misin-*'

Cümlesini bitirmedi. Daha o konuşmadan kızın genişleyen gözlerinden cevabını almıştı.

"Farrow gibi konuşuyorsun. Sana söylüyorum, bana saldıran adam bu ve şu anda otelimizde, Scott.

"Tamam, sana inanıyorum tatlım. Özür dilerim. İsteyerek yapmadım-'

"Bana bunu yapan adamın yüzünü *asla* unutamayacağım. 'O zaman birkaç şey öğrenmeye çalışayım. Yardımı dokunabilir. Belki de Polisleri arayacak kadar mı? Bak, en azından bir şeyler yapmaya çalışmalıyım.'

"Lütfen dikkatli ol Scott. Sana bir şey olursa buna dayanamam. Ona yaklaşma,' dedi Ruth.

"Yapmayacağım. Sadece nereye gittiğini, ne yaptığını görmek istiyorum. Neden haplarından birini almıyorsun? Titriyorsun.'

Yatağa oturdu, kalbi ve zihni hızla çarpıyordu. Scott ona uyku hapi, anksiyete hapi ve bir bardak su getirdi. Ruth bunları yuttu ve Scott onun yanına oturdu. Bir süre hiçbir şey söylemedi. Saçlarını okşadı ve sakinleşmesini bekledi.

Oraya gitme. Beni arıyormuş. Bizi nasıl bulduğunu bilmiyorum ama önemli değil. O bir canavar. Ya yaralanırsan? Ben ne yapardım? Beni kim koruyacak?' dedi Ruth.

Sorun değil. Beni görmeyecek bile. Sadece bir göz atacağım. Neyin peşinde olduğunu görüp geri döneceğim. Seni seviyorum ve kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim.

bir daha asla. Söz veriyorum.'

Ruth'un göz kapakları ağırlaştı. Nefes alış veriş i yavaşladı. İlaçlar etkisini göstermeye başlamış tı. Scott'ın kolunu sanki bir cankurtaran sal ı gibi daha sıkı ve daha sıkı tuttu, ancak ilaçlar çok güçlüydü ve tutuşunun gevşediğini hissetti. Yatağa uzandı ve kısa sürede uykuya daldı.

18

Amanda

"Bu bir şaka, değil mi?" dedi Amanda.

"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?" diye sordu Naomi. Öne doğru oturdu, dirseklerini masaya dayadı, yüzü saf bir kararlılık içindeydi.

Amanda o gece pizza salonundaki ayrılık kucaklaşmasını düşündü. Sarhoş sözü. Sadece konuşma değildi.

Bu gerçektir.

"Ne yaptın?" diye sordu Amanda.

"Onu kalabalık bir metro vagonunda yakalamaya çalışmadığımdan eminim. Bu asla işe yaramazdı. Hayır, zayıf noktasını buldum ve onu kullandım. Telekızlar . .

!

"Ne?

"Dün gece onu binasına kadar takip ettim, katına çıkmasını izledim, sonra asansöre bindim ve bekledim. Çok uzun sürmedi. Kız gitti, minyon bir sarışındı, gülünç derecede gençti. Hemen ardından kırmızı peruk, kısa siyah deri etek, askılı bluz ve botlarla içeri girdim. Kapıcılar fahişelere soru sormaz. Bu onların maaş derecesini aşar. Kapısına gittim ve çaldım. Hemen açtı, muhtemelen az önce çıkan kız olduğunu düşündü - sanki bir şey unutmuş da almaya gelmiş gibiydi.

Amanda Naomi'nin yüzünü inceledi, her kelimeyi, her ifadeyi anladı. Sadece bir hikâye dinlemiyordu, onu yaşıyordu.

"Kapı açılır açılmaz ona biber gazı sıktım," diyerek çantasına uzandı. Siyah, plastik bir başlık içine yerleştirilmiş, bir tarafı parmakla tutulan küçük, ince bir aerosol kutusu çıkardı.

'Bütün kutuyu suratına boşalttım. Yakın mesafeden,' dedi Naomi ve kutuyu çantasına geri koydu. "Kapıyı kapattım, sonra mutfığa gidip bulabildiğim en büyük bıçağı aldım. Geri döndüğümde hala koridordaydı, yerde yuvarlanıyor ve çığlık atıyordu. O zaman korktum. Birinin onu duyacağını düşündüm.

Amanda çenesinde donuk bir ağrı hissetmeye başladı. Dik oturdu, ağzını açıp kapadı - dişlerini endüstriyel bir preste olduğundan daha sıkı sıkıyordu.

Ama kimse gelmedi. Burası büyük bir daire ve tahminimce kendi lanet olası sebepleri için A sınıfı yalıtımlı. Elimde bıçakla başında dikildim. Yüzüstü yatmış, ellerini yüzüne kapatmıştı. Bir hata yapmıştım. Çok fazla püskürtmüştüm. Gözlerim sulanmaya başladı - o lanet şeyin tadını alabiliyordum. Odaklanamıyordum ve boğazım yanmaya başladı. Iskalamamak için yanına diz çöktüm ve bıçağı başımın üzerine kaldırdım.

Konuşmayı bıraktı, yutkundu. Kelimeleri çıkarmak giderek zorlaşıyor gibiydi.

"Sevgili Rebecca'mı ve Jess'ini düşündüm. Ve bıçağı sırtına saplamak için tek ihtiyacım olan buydu. Tam boynunun arkasına. O zaman hareket etmeyi bıraktı. Ve çığlıklar kesildi. Bıçağı çıkardım, çok sert çekmek zorunda kaldım. Oraya iyice saplanmıştı. Kabzasına kadar. Bıçak çıktığında çok kan vardı. Onu ters çevirdim, boğazına sapladım. Sonra oradan ayrıldım.'

'Ama binasında tam bir güvenlik kamerası sistemi var. Seni görürlerdi.'

"Hayır, kırmızı peruklu, size benzemeyen, sizden daha uzun, koyu renk paltolu, mini etekli, çizmeli ve eldivenli bir kadın gördüler. Kapıcı bana ikinci kez bakmadı bile - yemin ederim. Crone'un dairesinde çok hareket vardı. Kapıcı başka tarafa bakması için para alıyordu. Başka bir fahişe olduğunu düşündüğü şeyi gördüğünde de aynen öyle yaptı. Beni tanıyamaz, ama tanısa bile asıl önemli olan *seni tanıyamayacak olması*.

"Ben mi?

Dün gece grup oturumundaydın. Tanıklarla birlikte. Polisler güvenlik kayıtlarına baktıklarında Crone'un beni dairesine aldığını ve kılık değiştirerek tek başıma ayrıldığımı görecekler. Ölüm zamanı benim ziyaretimle aynı zamana denk gelecek. Polisler geldiğinde sağlam bir mazeretin olacak.

Arıyorum. İhtiyacım yok çünkü Wallace Crone ile bir bağlantım yok ve kimse beni tanımaz. Size söylüyorum - mükemmel gitti.'

"Tanrım," dedi Amanda, parmaklarını dudaklarına götürürken titriyordu. "Gerçekten öldü mü?"

Naomi, 'O gerçekten ama gerçekten öldü,' dedi.

Polisleri çağırın. Yani, lanet olsun. . . Polisler beni arıyor olacak.'

'Elbette, biri Crone'un cesedini bulur bulmaz. Hizmetçisi muhtemelen yarın ev ziyaretinde görecektir. O zaman polisler sizi görmeye gelirse şaşırmayın.

Amanda midesinde bir kasılma hissetti. Mide bulantısı artıyordu. 'Bu yüzden bu gece iyiliğe karşılık vermelisin ...'

'Bekle, bekle, bekle - ne? Bu gece mi?" dedi

Amanda. Naomi arkasına yaslandı ve Amanda'ya sert bir bakış attı.

Amanda bunu ayakkabılarına kadar hissetti.

"Gerçekleşiyor," dedi Naomi. 'Ve beni hayal kırıklığına uğratmayacaksın, Amanda. Bunu senin için yaptım. Jess için. Ve Luis için. Sen de benim ve Rebecca için yapmalısın. Beni buna sen ikna ettin. Bana söz verdirdin. Ve ben sözümü tuttum. Şimdi sıra sende.'

Amanda yutkundu ve Crone'un 96th Sokak istasyonunda bulunmayışını ve bu öğleden sonra da ortaya çıkmayışını düşündü. Bunların hiçbirini yapmamıştı çünkü ölmüştü. Amanda nefes aldı, gözlerini kapadı ve havanın daha tatlı koktuğunu düşündü.

O gitmişti.

Başka kimseye zarar veremezdi ve acı içinde ölmüştü. Bir arkadaşı onun için bunu yapmıştı ve elleri titremeye devam etse de üzerine garip bir huzur çökmüştü. Birden kendini özgür hissetti. Dehşete kapılmıştı ama yine de aylardır her saniye düşüncelerine musallat olan bir iblisten kurtulmuştu. Onun ölümünü izlemek için orada olmaması önemli değildi. Onu öldürenin kendisi olmaması da önemli değildi. Önemli olan onun ölmüş olmasıydı. Bu bir hediye idi. Ona bu kadar çok şey vermiş birine bu hediye yi vermeyi reddedebilir miydi?

"Hissedebiliyorum," dedi

Amanda. "Neyi

hissedebiliyorsun?"

"Onun ölümü. Tanrım, çok rahatladım ve aynı zamanda gerçekten çok korktum.

"Kendini iyi hissetmelisin. Bu dünyada bir canavar eksildi. Bu gece bunu ikiye çıkaracaksın. Ama yalan söylemeyeceğim.

Crone.'

Amanda kendine geliyordu. Crone'un ölümünü düşünmek yerine, şimdi düşünmek zorundaydı. Naomi, Amanda'nın kızının intikamını almıştı. Altı yaşındaki kızına işkence edip öldüren adamdan. Ve bu bir kurtuluştı. Ama bunun bir bedeli olduğunu biliyordu.

"Neden bu gece olmak zorunda?"

'Bu gece olmalı, çünkü az önce senin için kışımı astım. Ömür boyu hapis cezasını göze aldım. Artık bu işte beraberiz, kan içinde. Benim ellerim kirli ve senin de ellerin kana bulanana kadar rahat etmeyeceğim. O zaman polise gitmeyeceğini bileceğim. O zaman sana tekrar güveneceğim. Küçük kızıma tecavüz edip öldüren adamı öldüreceksin. Ne kadar beklersen, bunu yapmak o kadar zorlaşacak. Ayrıca, şu anda polislerin radarında değilsin.'

Amanda dünyanın eğildiğini hissetti. Şimdi sanki bütün kahve dükkânı yavaş yavaş dönmeye başlıyordu. Geçen gece otelin barında yapılan sarhos plan. Sadece içki konuşmuyordu. Bu gerçekten oluyordu. Ve şimdi Amanda tamamen yabancı birini öldürmek zorundaydı.

'Bekle, dur. Buna hazır değilim' dedi.

'En son konuştuğumuzda hazırdın. Ben varım. Sen de hazırsın.'

Amanda'nın biraz daha zamana ihtiyacı vardı. Her şeyi kafasında oturtmak için. Birkaç gece önce, bir barda, donmuş bir tepeye bir kartopu fırlatmıştı ve şimdi kartopu yirmi metre yükseklikten aşağı yuvarlanıyordu ve onu ezecekti.

"Biraz zamana ihtiyacım var. Bunu beklemiyordum..."

"Zamanınız yok. Çok basit. Tek yapman gereken tetiği çekmek.

Silahım yok. Artık yok. Polisler beni metroda yakalamadan hemen önce atmıştım.

Naomi'nin başı masaya düştü. Küfretti, bir an düşündü, sonra Amanda'ya baktı.

'Tamam, o zaman benim yöntemimle yaparız. Ama bu gece olmak zorunda.' 'Neden bu gece olmak zorunda?'

Anlamıyorum.

Çünkü Crone'un cesedi bulunmadan önce Quinn'in ölmüş olması gerekiyor. Hizmetçisinin onu bulması en fazla bir gün sürer. Ama şunu bilin, Crone'un cesedi bulunduğunda polisler *peşinize düşecek*. Seni içeri alacaklar, olabildiğince uzun süre terletecekler ve gitmene izin verdiklerinde de uzun bir süre yirmi dört saat seni izleyecekler. Polisler gelecek hafta seni Quinn'in evine kadar takip eder ve sen onu öldüremeden tutuklarsa planımız suya düşer. Hadi ama - doğru düşünemiyorsun.'

Bu kesindi.

"Tamam, bir dakika bekle. Polisler Crone'un cinayeti hakkında benimle konuşana kadar beklesek, tanığımı tespit etsek ve beni rahat bıraksalar nasıl olur?"

"Hayır," dedi Naomi, kastettiğinden biraz daha yüksek sesle. Yakındaki masalardan birkaç kafa iki kadına baktı, baktı, sonra kendi işlerine geri döndüler.

'Uzun süre peşinde olacaklar. Crone'un babası bu şehrin en zengin adamlarından biri. Bunun gibi güçlü adamlar polisin işini eksiksiz yapmasını sağlayacaktır. Polis pes etmeden önce aylarca peşinde olabilir. Hayır, bunu soruşturma altına girmeden önce yapmalısın. Bu gece başka bir gruptayım. Çocuk yası seansım. Saat 9'da bir saatliğine oradayım. Bu senin zamanın. Şimdi bana nasıl hissettiğini söyle.

"Ne?"

"O öldü. Bunun nasıl bir his olduğunu anlat bana.'

Amanda sandalyesinde doğruldu ve şöyle dedi: "Gerçekten ne hissedeceğimi bilmiyorum. Biraz mutlu, biraz boş. Özgür. Sanki biri hayatımın bir bölümünde reset düğmesine basmış gibi.

Bunu ben de istiyorum. Her şeyden çok. Bunu bana verebilirsin. Bu adamlar kanser gibi. Yapılması gereken doğru şey bu. Quinn kızıma tecavüz etti ve öldürdü. Ve pedofiller öylece durmazlar. Tedavi edilemezler. Tekrar yapacaktır. Bir kıza tecavüz etmesinin an meselesi olduğunu biliyorsunuz ve eğer kız çılglık atmaya ya da birine söylemeye kalkarsa onu öldürecektir. Olacak olan bu. Bunu sen de biliyorsun, ben de biliyorum.

Amanda başını salladı, çünkü Naomi doğruyu söylüyordu. Crone'u araştırırken Amanda çocuk katilleri ve seri katiller hakkında bulabildiği her makaleyi ve kitabı okumuştı. Naomi'nin az önce ortaya koyduğu senaryo çok tanıdıktı. Farrow'un bu sapıkların nasıl katile dönüştüğüne dair anlattıklarına uyuyordu. Daha önce de olmuştu. Birçok kez.

"O şerefsiz Crone'u öldürmek iyi hissettirdi," dedi Naomi, pencereden dışarı bakarken gözlerinde yaşlar oluşuyordu, görmüyordu, iç görüşü anıyı mükemmel bir şekilde tekrarlıyordu. "Sızlanıp çılglık attı ve çarmıhta İsa'nın üzerine yemin ederim ki Rebecca'yı yanımda hissettim, o şeytani orospu çocuğunu bıçaklamamı istiyordu. Bitir onu. O binadan çıkarken yıllardır hissetmediğim kadar iyi hissediyordum. Ve bunun bir parçası da bir arkadaşım olmasıydı. Sen vardın. Ve sen de benim için aynısını yapacaktın.'

Amanda başını öne eğdi. Ne olması gerektiğini anlamıştı. Naomi'nin haklı olduğunu biliyordu ama yine de düşünemiyordu. Odaklanamıyordu. Uzun zamandır tek bir şey hissediyordu - onu öldüren adamdan nefret etmek

Kızım. Şimdi gittiğine göre, uyum sağlayamazdı. Henüz alışamadı. Ve doğru olanın bu olduğunu bilse de şimdi yapması gereken şeyden korkuyordu.

'Bunu yapabileceğimden emin değilim. Korkuyorum,' dedi Amanda.

Naomi dedi ki, 'Cesur olmalısın kızım. Bunu yapabilirsin. Crone'un ölmesini ne kadar çok istiyordun?'

"Oh, lanet olsun, her şeyden çok. O adamın yaptığı şey için acı çekmesini istedim. *Aylardır* tek düşündüğüm buydu.

'Ben de *yıllardır* böyle hissediyorum. Bunu yapabilirsin. Tıpkı Crone gibi. Belki daha da kötü. Bunu yapabileceğini biliyorum.

Titreyen parmaklarını dudaklarına götüren Amanda başını salladı. Artık başka seçeneği yoktu.

Naomi uzanıp onun elini tuttu.

"Senden rica ediyorum, lütfen. Bunu benim için yap. Bunu senin için yaptığım gibi. Düşündüğünden daha güçlüsün. Bunu yapabileceğini biliyorum. Sadece Jess'i yanına almalısın. Luis'i de. Onları yanında, aklında tut. Ve kalbine. Bu dünyada canavarlar var ve kanunlar onlar için geçerli değil. Binlerce yıl önce mağaralarda yaşarken yaptığımız şeyi yapmalıyız. Eğer mağaranın ağzına bir kurt gelirse, ona ilk saldıranlar çocuklarını savunan kadınlar olurdu. Çocuklarımız öldü...'

Naomi'nin yanağına bir damla gözyaşı düştü. Elinin tersiyle sildi, burnunu çekti ve şöyle dedi: 'Çocuklarımızı kurtarmak için çok geç kaldık. Artık yapabileceğimiz tek şey kurdu öldürmek.

19

Scott

Scott, Ruth uyuyana kadar otel odasından ayrılmadı. Çok uzun sürmedi. Uyku hapını yuttuğu andan itibaren on dakika. Saatlerce uyanmayacaktı.

Hızla lobiye girdi ve restorana giden koridordan aşağıya doğru yürüdü. Girişe varmadan önce yavaşladı. Durdu. Cep telefonunu çıkardı ve açık kapı aralığında durdu.

Mavi gözlü adam bir yandan hesabı incelerken bir yandan da kahve fincanından bir yudum alıyordu.

"Yardımcı olabilir miyim, efendim?" dedi bir ses. Kapıdaki karşılama görevlisiydi.

"Evet, yemeğimizi yiyemeden karım hastalandı. Bir kadeh şarap içtim ve onu odama koydum ama bahşiş için hesabı imzalamadım. Benim için getirebilir misiniz?"

"Elbette, efendim. Oda numaranız nedir?"

Scott, garsonlardan biriyle konuşan karşılama görevlisiyle birlikte restorana ilerledi ve ardından ona hesabı getireceklerini söyledi. Scott onlara oda numarasını verdi, teşekkür etti ve elektronik kasanın yanında bekledi. Garson bir dakika içinde geri döndü. Mavi gözlü adam hâlâ masasındaydı.

Buldum. Otomatik olarak yüzde on iki buçuk bahşiş ekledik. Bu tatmin edici mi, efendim?"

"Sorun değil. Sadece bahşişi unutmadığımdan emin olmak istedim. 'Hepsi halledildi,' dedi garson.

Scott başını salladı ve restorandan çıkıp ceketinin düğmelerini ilikleyerek lobiye doğru ilerledi. Ortada, cam kaplamalı ve ortasında egzotik çiçeklerle dolu kocaman bir vazo bulunan büyük, yuvarlak bir masa vardı. Masanın etrafına konuklar için dağıtılan ücretsiz gazeteler yığılmıştı. Scott *The New York Times*'ın bir nüshasını aldı, asansörlerin olduğu tarafa bakan bir sandalye buldu ve yerleşti.

Uzun süre beklemek zorunda kalmadı.

Mavi gözlü adam Scott'ın yanından geçti, masanın üzerindeki kâğıtlara bir göz attı ve asansörü çağırmak için düğmeye bastı.

Scott elindeki kâğıdı kolunun altına katladı, ayağa kalktı ve adamın biraz arkasında durdu. Scott modaya pek dikkat etmezdi ama adamın el yapımı ayakkabılar giydiğini biliyordu. Büyük ayakları vardı. En azından on üç numara. Uzun boylu, zayıf biriydi. Takım elbise üzerine tam oturmuştu ve Scott bunun da ısmarlama olduğunu tahmin ediyordu. Kömür rengine yünlü bir karışımdı. Koyu renk saçları ayırıktı ve teni çok solgundu.

Ping.

Asansörün kapıları açıldı, Scott dişlerini sıktı ve adamı içeri kadar takip etti. Adam on ikinci katın düğmesine bastı ve Scott'a baktı.

"On iki iyi," dedi Scott.

Adam başını salladı ve ellerini önünde birleştirip bacaklarını biraz açtı. Sırtını dik tutarak geniş bir duruş sergiledi. Scott şirkette eski asker olan bazı ortakların da aynı şekilde durduğunu görmüştü.

Gözleri. Sanki her bir kürenin arkasında kırk vatlık bir ampul vardı ve onları tüm dünyanın hayranlıkla izlemesi için aydınlatıyordu. Tutuklayıcı olsalar da Scott onları soğuk buluyordu. Bir katilin gözleri. Onunla asansöre binmek riskliydi. Katil Scott'ın neye benzediğini biliyor olmalıydı. Ruth'a saldırmadan önce evlerini izlemişti.

Scott midesinde yükselen korkuyu bastırdı.

Kapılar kapandı. Scott asansörün içine doğru ilerledi. "İş için mi buradasın?" diye sordu Scott.

Adam yarı dönerek, "Onun gibi bir şey," dedi.

New York'luydu. Scott aksanından bunu anlayabiliyordu.

"New Yorklu gibi konuşuyorsun," dedi Scott.

Adam gülümseyerek bir sıra küçük, beyaz dişini gösterdi ama başka bir şey söylemedi.

Asansör yavaşladı, durdu.

Kapılar ayrıldı.

Kapılar tam olarak açılmadan önce adam öne çıktı ve sonra dönerek, 'Umarım eşiniz yakında iyileşir. Gerçekten çok tatlı birine benziyor.

Bu yorum Scott'ı topuklarının üzerinde geriye doğru salladı. Nereden biliyordu ki? Restoranda onları izliyor olmalıydı. Asansörde dururlarken, normal bir insanın gerçekten endişelendiğinde yapacağı gibi konuyu açmamıştı. Onları izliyordu ve şimdi Scott'a bir veda şansı veriyordu. Scott adamın konuşurken yüzünde bir gülümseme izi olduğuna yemin edebilirdi.

Ve o kelime.

Tatlım.

Saldırı sırasında Ruth'a da aynı şeyi söylemişti. Ruth çok haklıydı.

Bu *oydu*.

Kendini beğenmiş orospu çocuğu, bunu kurbanının kocasına söylüyor.

Scott asansörden çıkıp ilerledi. Sağa baktı. İşaret yoktu. Sola baktı. Adam Scott'ın on beş adım önündeydi, koridorda ilerliyor, ilk odaların önünden geçiyordu.

Scott aralarındaki mesafeyi daraltmak için birkaç adım öne atladı. Adam yürürken kollarını sallıyordu. Rahat. Korkusuz. Sanki buranın sahibiymiş gibi. Uzun, kendinden emin adımlar atıyordu ve Scott ona ayak uydurabilmek için kendini normalden çok daha hızlı yürürken buldu.

Yanaklarının yandığını hissedebiliyordu. Adrenalin derisini haşlıyor, kaslarını ateşliyor, yumruklarını kıvırıyordu. Vücudu kimyasallarla köpürürken, zihni sorularla kaynamaya başladı. Bu otele gelmeye nasıl cüret etmişti? Bu hasta orospu çocuğu - bu onun için bir oyundu. Buraya tam olarak iş için gelmediğini söylemişti - *öyle bir şey miydi?* Bu ne anlama geliyordu? Şehirde yaşayan biri neden bir otel odası tutar?

Tabii başka birine yakın olmak için değilse.

Ve sonra Scott neredeyse duracaktı. Bir düşünce ona on kiloluk bir çekiç gibi çarptı. *Buraya Ruth için gelmişti. Onu öldürmek istiyordu.*

Tabii ki sinsi Ruth'un işini bitirmek isteyecektir. Hayatta kalmayı başaran tek kurban oydu. Ve tek kurban, dünyada onun sinsi olduğunu teşhis edebilecek tek kişi. Onu öldürmek için oradaydı.

Scott adımlarını hızlandırdı. Önündeki adamın evlerinin dışında beklediğini hayal etti. Scott'ın o gece evden çıkışını izlediğini, sonra geri dönüp camı kırdığını. İçeri girdi. Ve karanlıkta Ruth'u beklediğini.

Scott aniden nefesinin kesildiğinin farkına vardı. Bir parça ter gömleğinin arkasından tenine yapışmıştı ve titriyordu.

Koridorda loş, yumuşak bir ışıklandırma vardı; her on adımda bir duvar lambası ve her elli adımda bir de büyük bir asma kubbe şeklinde tavan lambası bulunuyordu. Scott onlar geçerken kapılara bakmaya başladı. 1242, 1243, 1244 numaralı odalar hızla geçti. Sola dönmek üzereydiler. Koridor sola kırılmadan önce sadece iki kapı daha vardı.

Bu adam karısını mahvetmişti. Ruth'un bebeğini taşıma umudunu mahvetmişti. Ve bu olduğunda, Scott orada değildi. Ruth'u yalnız bırakmıştı. Orada olmalıydı. Bunu durdurabilirdi.

Adam biraz yavaşlamaya başladı ve sağ elini pantolonunun cebine daldırdı. Koridordan dönmeden önce soldaki son kapının önünde durdu. Oda 1248.

Scott'ın görüşü daraldı. Daha hızlı hareket etti ama etrafındaki her şey yavaşlamış gibiydi.

Adam cebinden anahtar kartını çıkardı ve kapıdaki sensörlü kilide doğru kaldırdı. Diğer elini de kolun üzerine koydu. Kapının kilidi açıldığında bir bip sesi duyuldu ve adam kolu aşağı itti.

Adam durakladı, belki de bir hareket sezmişti.

1246 numaralı oda bir şeyi kutluyor olmalıydı. Dışarıdaki tepside iki şarap kadehi, gümüş bir buz kovası ve boş bir şarap şişesi duruyordu. Scott yanından geçerken eğildi ve şişeyi boynundan tutup kaldırdı.

Sonra da adamın kafasına doğru olabildiğince sert bir şekilde savurdu.

Amanda

Amanda, Naomi'yle iki saat geçirerek Quinn'in rutinini ve evin arka tarafının planını gözden geçirdi. Naomi'nin bir planı vardı. İşe yarayacak bir plan. Naomi'nin Quinn'in evini gözetleyerek ve hareketlerini izleyerek dikkatle koreografisini yaptığı bir plan.

'Benim de silahım yok,' dedi Naomi. 'Senden daha büyük ve güçlü birini silahsız ya da zehirsiz öldürecek, büyük hasar verecek bir silaha ihtiyacın var. Onları gafil avlamalısın. . .'

Bu saatler önceydi. Amanda şimdi Quinn'in evinden üç blok ötede park etmiş arabasında oturuyordu. Biraz daha kahve içti. İki saat olmuştu ve iyice soğumuştur. Ama umurunda değildi. Kafeine ihtiyacı vardı.

Aslında kafeinden daha güçlü bir şeye ihtiyacı vardı ama bunu riske atamayacağını biliyordu. Buzlu bir Jack sinirlerini yatıştırmaya yardımcı olabilirdi. Ama bu onun felaketi olabilirdi. Bunun yerine bir sigara yaktı.

Sokak lambaları yanıyordu ve kaldırımında kimse yoktu. Bu gece çok soğuktu. Ayı ince ipek bir tülün arkasına saklanmış gibi bir sis örtmüştü. Sonraki dört blok boyunca sokağın her iki yanında arabalar sıralanmıştı. Quinn'in evinin önünden geçmişti bile. Greenwich Village'in en eski bölgelerinden birinde üç katlı tuğla bir şehir evi. Buraya iki kez gelmişti. Birinde evi kontrol etmek için - ışıkların açık olup olmadığını ve komşuların evde olup olmadığını görmek için. O seferde perdelerin çekildiğini ve Quinn'in evinin içinde yanan lambanın karartıldığını görmüştü. Alçak, sıcak bir ışık. Muhtemelen televizyon izliyordu.

İkinci geçişimiz yaya trafiğini kontrol etmek içindi. Sakin bir yerleşim bölgesiydi. Birinci sınıf gayrimenkul. Ancak Quinn bunun için para ödüyordu.

Bir retmen maaşıyla değildi. Belki de eski New York parasıyla gelmiştir.

Amanda saatte on mil hızla rotasını takip ederken, birinin kendisine doğru baktığını gördü. Arabasının yan aynasından yansıyan bir adamın yüzü. Sağ tarafa park etmiş, koyu renkli bir Chevy Escalade'in sürücü koltuğunda oturuyordu. Yüzünü sadece bir saniyeliğine gördü, arabanın içindeki bir tür ışıktan yansımıştı - belki de bir cep telefonundan.

Arabayı sürdü, dikiz aynasını kontrol etti.

Adam arabanın cadde boyunca ilerleyişini izledi. Escalade, Quinn'in n kapısının yaklaşık elli metre ötesinde, sokağın karşı tarafına park edilmişti.

Amanda adam için fazla endişelenmemişti. Muhtemelen bir komşuydu ve arabadan inip eve gitmeden önce cep telefonunu kontrol ediyordu. Amanda zaten n tarafa gitmiyordu - sadece evin hemen dışında bir polis arabası olmadığından emin olmak istiyordu.

Bir park yeri bulana kadar üç blok sürdü. Saat dokuz buçuktu ve Naomi destek grubunda olacaktı. Naomi tekrar sokağa çıkmadan önce yarım saati daha vardı ve mazereti işe yaramazdı.

Bir adamı öldürmek için 30 dakika.

Amanda kahvesinden bir yudum daha aldı, izmariti sokağa fırlattı ve Wallace Crone'u düşündü. Naomi onu ldrmşti. Onu soğuk bir bıçakla bu dünyadan göndermişti. Amanda bu haberin ilk şokunu atlatmıştı.

Bu anı birçok kez hayal etmişti. Garip bir huzur duygusu vardı. Sanki bir şey ona geri verilmişti. Rotasından sapmış olan dünya yavaş yavaş kendini düzeltiyordu.

Naomi'nin yaptıklarının şokunu atlattıktan sonra minnettar oldu. Gerçekten minnettardı. Arabada oturmuş, kızını düşünüyordu. Kocasını. Ve aylardır ilk kez yanaklarında sıcak gözyaşları hissetti. Kederi bir nefret ve öfke barajıyla kontrol altına alınmıştı ve şimdi onu tutacak hiçbir şey yoktu.

Yüzünü sildi ve o anda bunu başka birine inkar etmesinin mümkün olmadığını anladı. Özellikle de bir anneye. Hem de ona aynı serbest bırakmayı veren bir anneye.

Yapılması gereken bir iş vardı. Naomi için tek bir şey yapacaktı. Bir canavarı daha öldürecek ve bu kâbusun bir kısmı sona erecekti.

Ama bu sadece Naomi için değildi. Aynı zamanda Naomi'nin kızı içindi. Tıpkı Naomi'nin Crone'u Jess ve Luis için öldürdüğü gibi.

Çıktısını aldığı haber makalesindeki Frank Quinn'in resmine baktı. Uzun boyluydu ama yine de yapılıydı. Yakışıklıydı. Quinn fiziksel olarak güçlü görünüyordu. Hızlı olması ve planının işe yaraması için dua etmesi gerekiyordu.

Amanda bir çift eldiven giydi, arabadan indi, kapıyı kapattı ve kilitledi. Cadde boyunca üç blok boyunca güneye doğru ilerledi, sonra sağındaki ara sokağı gördü.

Naomi'nin talimatları sadece birkaç saatlikti. Bunun üzerinden defalarca geçmişlerdi. Naomi'nin planını kelimesi kelimesine hatırlıyordu.

Eski bir blok. Kapılı bir sokak var ama kapı hiç kilitlenmiyor. Arka bahçeden giriyorsun. Quinn'in silah ruhsatı yok. Silahlı değil. Evde köpek yok ama sokağın iki ev ilerisinde bir Alman kurdu var. Çoğunlukla içeride kalıyor. Güneyden yaklaşırsanız köpeği havlatmanız pek olası değil.

Naomi araziye çok iyi araştırmıştı. Bunu titizlikle planlamıştı. Amanda'nın tek yapması gereken Naomi'nin talimatlarına uymaktı.

Ön taraftan ona ulaşmanın bir yolu yok. Arka bahçe duvarını sokaktan aşmak zorundasınız. Duvar 2 metre yüksekliğinde. Köşede tırmanmak için kullanabileceğin bir çöp konteyneri var.

Amanda, Naomi'nin söylediği gibi sokağın köşesindeki çöp bidonunu gördü. Kapağını açtı. İçi cam doluydu. Yerinden oynatırsa, bir kutu zili sert betonda sürüklemek gibi çok ses çıkaracaktı. Onu bıraktı ve Naomi'nin söylediği gibi sokağın kapısını kilitli bulmadı. Arkadan evleri sayarak kuzeye doğru ilerledi ve Quinn'in evinin arkasına geldiğinde durdu. Amanda kürek kemiklerini karşıdaki duvara dayadı ve Quinn'in arka bahçe duvarına doğru koştu. Sıçradı, ellerini duvarın üstüne koydu, kendini yukarı sürükledi ama sağ dizini sertçe tuğlaya çarptı. Çırpınarak üstüne çıktı ve bacaklarını salladı. Botları çimlere çarptı. Alçakta kaldı, evi izledi.

Arka taraftaki pencerelerin hiçbirinde ışık yanmıyordu. Amanda çömelmek için yukarı doğru itti, ama dizi klik sesi çıkarıp eklemine doğru bir acı dalgası gönderince kısık bir inlemeye engel olamadı. Sağ dizi - duvara çarptığı diziyle aynıydı. Şimdi ona baktığında kot pantolonunun diz kapağının üzerinden yırtılmış olduğunu gördü.

İlk başta onun ağırlığını kaldıramadı. Her an çökebileceğini düşündü. Sikeyim.

Geçici olarak bir adım attı ve eklemi test etti. Kullanmaya çalıştığında zonklama alevlendi. Şimdi iki seçenek vardı. Devam etmek ya da kendini duvarın arkasına atıp Naomi'yi aramak ve ona bir şeylerin ters gittiğini söylemek.

Alet kulübesi hemen önündeydi. Bir an düşündü.

Hâlâ işe yarayabilir.

Şimdi topallayarak kulübeye ulaştı. Sürgü çubuğunu kilitli konumda tutan eski bir asma kilit vardı. Tıpkı Naomi'nin söylediği gibi.

Alet kulübesinin kilidi tek cıvatalı ve asma kilitli. Çerçeve paslanmış, vidalar da. Ahşap eski. Bu alet kulübesi muhtemelen yetmişli yıllardan beri orada. Bu şeyi bir arada tutan sadece birkaç yüz kat vernik var. Bir tornavida cıvatayı halleder.

Çubuk sekiz vidayla tahtaya sabitlenmiş. Hepsi paslanmıştı. Amanda cebinden tornavidayı çıkardı. Yanlış tipte bir tornavida getirmişti. Düz uçlu bir tornavida daha kolay olurdu. Tornavidayı çubukla tahta arasına sokmayı başardı ve sonra çekti. Vidalar kuru bir çatırtıyla tahtadan çıktı. Çubuk çimenlere düştü, sesi çimenlerin üzerinde donuklaştı.

Kapı dışarı doğru açıldı. Kulübenin küçük yan penceresi örümcek ağlarıyla kaplıydı ama çalışma masası temizdi. Aletler çivilere asılmış, odun kalasları yere yığılmıştı. Canavarların bile hobileri vardır.

Dediğim gibi, eğer silahınız yoksa, başka bir şeye ihtiyacınız olacak - bu adamı alt etmek için ağır bir şeye. O büyük ve çok güçlü. Bir bıçak bunu yapmaz. Crone gibi değil. Alet kulübesinin içinde bir balta göreceksin. Kulübenin penceresinden gördüm. Hala orada olmalı. Al onu. Kullanacağın şey bu. Tek ihtiyacın olan iyi bir vuruş.

Amanda baltayı üst rafta buldu ve aşağı indirdi.

Bunun için sadece bir şansın olacak. Bunu iyi değerlendirmelisin. Bundan sonra yere düşmezse oradan çık çünkü seni öldürecek. Sana söylediklerimi yaparsan, o vuruşu yapmak için çok zamanın olacak. Şu kullan at telefonları al. . .

Amanda cebinden ilk kullan-at telefonu çıkardı, açtı ve tezgâhın üzerine koydu. Sonra da alet kulübesinin kapısını aralık bıraktı.

Şimdi tam zamanıydı.

Bu noktaya kadar iptal edebilirdi. Sadece yürüyüp gidebilirdi.

Birkaç saniye içinde çok geç olacaktı.

Tereddüt etti, balta ellerinde ağırlaşmıştı. Ama onu ağırlaştıran sadece balta değildi. Bir adama saldırmak üzereydi. Gerçek bir insana. Onun hayatını kanlı, korkunç bir cinayetle sona erdirecekti.

Orada öylece durdu, hareketsizdi, doğuştan gelen insanlığı yüzünden olduğu yerde donup kalmıştı. Birini öldürmek için çok şey gerekir. Krizdeki insanlar doğru düşünemezler; yaşamı koruma içgüdüleri çaresizlik denizinde bir kenara itilir. Psikolojik bir bozukluk veya kriz ya da uyuşturucu veya alkolün getirdiği rasyonel düşünme bozukluğu olmadıkça, insan ırkının yaşayan, nefes alan bir başka üyesini öldürmek çok zordur. Bütün bunları biliyordu. Bunlar hakkında çok düşünmüştü.

Amanda'nın rüyası aklına geldi. Hastaneden çıktığından beri neredeyse her gece gördüğü rüyanın aynısı.

Fırtınalı bir denizde, küçük bir teknede sürükleniyor.

Luis ve Jess, sahilde yanan ateşin yanında, ona evine rehberlik ediyorlardı ama ulaşmaları imkânsızdı. Crone'un ölümüyle Amanda denizlerin sakinleştiğini hissetti. Atlatması gereken son bir fırtına daha vardı ve sonra kuma basabilir ve o sıcak ateşin tadını çıkarabilirdi.

Baltaya baktı.

Crone'un ölümünü birçok kez rasyonalize etmişti. Onu öldürmenin bir cinayet olmadığına inanmaya başlamıştı: bu bir merhamet eylemiydi - onun gelecekteki kurbanlarının hayatlarını kurtarıyordu. Başka bir ebeveyn onun acısını, kaybını hissetmek zorunda kalmayacaktı. Şimdi kendine Quinn için de aynı şeyin geçerli olduğunu söylüyordu.

Amanda gözlerini kapattı. Metrodaki o günü hatırladı. Crone ona bakmadan hemen önce. Vagonda etrafını saran diğer insanların kokusunu alabiliyordu - parfümlerinin, tıraş losyonlarının, terlerinin ve metroyu saran sıcak motor yağı ve gresin hafif kokusunun. Ayaklarının altındaki frenlerin titreşimini hissedebiliyordu. Eldivenlerin içindeki elleri ter içindeydi. Yumruğu silahın kabzasına sarılmıştı. Silahı ceketinden çıkarıp Crone'un kafasına doğrulturken ve tetiği çekerken, patlamayı duyarken, artık hafızasında değil ama neler olabileceğinin hayalinde kendini gördü.

Gözleri birden açıldı. Hayali silah sesleri hâlâ kulaklarındaydı. Amanda'nın zihninde, hiç tanımadığı bir kıza tecavüz edip öldüren Quinn adında bir adamı öldürmeyecekti. Hayır, Amanda bu gece Crone'u öldürecekti.

Baltayı evin mutfak penceresine doğru savurdu ve beklediğinden daha büyük bir gürültüyle kırıldı. Etrafındaki camlar patladı ama çoğu evin içine düştü. Amanda baltayı aldı ve topallayarak alet kulübesinin arkasına geçti, çömeldi ve bekledi.

Çimenlere vuran bir ışık huzmesi gördüğünde eve doğru baktı. Mutfak ışıkları.

İkinci cep telefonunu çıkardı. Başka bir kullan at. Açtı.

Karanlıkta bir ses, mırıldanıyor, belli belirsiz. Çizmelerin camda çıkardığı çıtırtı. Amanda baltayı sıkıca tuttu ama ellerinin titremesine engel olamadı.

Arka kapı açıldı. Amanda ikinci kullan-at telefonunu çıkardı ve önceden programlanmış tek numarayı tuşladı. Adamın adım adım yaklaştığını duydu.

Amanda ayağa kalktı, sırtı kulübeye dönüktü, dizi çığlık atıyordu.

Kulübenin kapısı vınlayarak açıldı. Quinn alet kulübesindeki kullan-at telefonun ışığını görmüş ve araştırmaya gelmiş olmalıydı.

Alet kulübesine geldiğinde, neler olup bittiğini öğrenmek isteyecektir. Telefonun çaldığını görecektir ve ona doğru adım atacaktır. Alet kulübesinin arkasından dolan ve ona arkadan vurur. Boynuna ya da kafasının arkasına vurur. Hepsi bu kadar. Dikkatli ol. Bu kısmı beceremezsen başın büyük belaya girer.

Amanda barakanın etrafından dolandı, baltayı sol omzunun üzerinden kaldırdı. Quinn ileride ve sağdaydı, kulübenin kapısında durmuş, kulübenin içine bakıyordu. Tam kulübenin önüne döndüğünde, onun açıkta kalan sırtını gördü. Eşofman, spor ayakkabı ve tişört giymişti. Bu oydu. Fotoğraflarda gördüğü adam olduğuna şüphe yoktu. Önünde bir beyzbol sopası tutuyordu.

Bu onun şansıydı. Arkası dönük. Tamamen açık.

Kurdu öldürecekti.

Amanda nefes aldı. Tuttu.

Dişlerini sıktı.

Kaslarını gerdi.

Baltanın sapını sıkıca kavradı.

Bir adım ileri ve menzile girmiş olacaktı. Bir vuruş.

Quinn'in boynu yerine Crone'un boynunu hayal etti.

Keskin, ağır çelik kafanın etini ısırıldığını hayal etti.

Amanda bir adım öne çıktı.

Tereddüt ettim.
Balta ellerinde titredi. Bütün
vücudu titredi.
Nefes verdi.
Ve balta onun yanına düşsün.
Bir adım geri çekildi, ciğerlerini boşalttı.
Ne kadar öyle olmasını istese de, kızını öldüren adam bu değildi. Bu bir
yabancıydı. Bir hayat.
Bunu yapamazdı. Kalbi ona izin vermedi.
Bu adam bir canavar olsa bile, onu soğukkanlılıkla öldüremezdi. Amanda
gözlerini kırptırdı. Akli kararsızlık içinde dolaşıyordu.
Görüşü gerçekliğe geri döndü.
Quinn denen adam dönmüştü. Hâlâ alet kulübesindeydi, yüzü gölgeler
içindeydi. Ama şimdi mutfaktan gelen ışığın adamın vahşi gözlerine
yansıdığını görebiliyordu.
Karanlığın içinden ona doğru parlayan ikiz aylar.
"Özür dilerim, bir hata yaptım," dedi Amanda, geri adım atarak, sol
avucunu ona doğru kaldırdı.
Karanlık kulübenin dışına doğru ilerledi. Sesi yumuşaktı ama yine de
uğursuz bir tıslama taşıyordu.
Quinn, Amanda'nın geri çekilmesiyle aynı hızda ilerleyerek, "Çok
haklısın, bir hata yaptın," dedi.
Bu adam ondan korkmuyordu. Amanda kendini ormanda tökezlemiş ve
aniden bir jaguara rastlamış biri gibi hissediyordu. Quinn'in gözleri o kadar
büyük ve sinir bozucuydu ki, sanki kapakları yokmuş gibi görünüyorlardı.
Hareket etmiyorlardı. Amanda'ya sabitlenmişlerdi. Büyük ve geniş ağzı,
keskin, sararmış dişlerini ortaya çıkaran bir sırıtışa dönüştü.
Amanda birden çevresinin aşırı derecede farkına vardı. Arka kapıdan çok
uzaktaydı ve dizi her adımda onu acıyla ısıırıyordu.
"Seni kim gönderdi?" diye sordu.
Özür dilerim. Bir hata yaptım. Ben giderim,' dedi Amanda.
"Hiçbir yere gitmiyorsun," dedi ve bir anda muazzam bir hızla ona doğru
ilerlemeye başladı, beyzbol sopası sağ elinde kıvrılıyordu.
Amanda içgüdüsel olarak baltayı önünde tutarak kendini olabildiğince
hızlı bir şekilde geriye doğru fırlattı.

Beyzbol sopası balta sapına çarparak onu avuçlarından kopardı ve hem sopa hem de balta gece havasında takla attı.

Amanda arpmanın etkisiyle irkildi. Gözlerini aamadan boğazının kapandığını ve düştüğünü hissetti. Sırt üstü yere düştü, çimler acımasızdı.

Quinn Amanda'nın üzerine çıktı, iki eliyle boynuna sarıldı. Amanda nefes alamıyordu. Hareket edemiyordu.

Çok ağırdı. Göğsüne oturuyordu. Gözleri şişkin, ağız şiddetli bir zevkle kocaman açılmış, boğazını sıkarken kaslı kollarındaki damarlar ortaya çıkmıştı.

"Şimdi uyu..." diye tısladı. '*Uyu artık ...*'

21

Scott

Boş, ağır bir şişenin bir insanın kafatasına çarparken çıkardığı ses donuk, yankılı bir *gümbürtüydü*. Şişe kırılmadı ama adam odanın içine ve yere düşerken boğuk bir homurtu çıkardı.

Yüzüstü yere düştü ve hemen kollarını altına alarak kendini yukarı doğru itti, bacaklarını bükerek ilerlemeye ve ayakta durmaya çalıştı.

Scott daha hızlıydı.

Kapı büyük bir gürültüyle karşı duvara çarpmıştı ve şimdi sallanarak kapanıyordu. Scott odanın yarısına kadar gelmişti bile ve içeri eğilip kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı.

Adam dizlerinin üzerine çökerken bağırmaya başladı. "Bu da ne böyle?"

Şişeyi başının üzerine kaldıran Scott, ileri ve aşağı doğru salladı. Bu kez şişe adamın kafatasının tepesine çarparak patladı. Scott şişenin hala sağlam olan boynunu tutuyordu. Adam öne düştü, yana yuvarlandı ve başının üst kısmını kavradı.

O anda Scott, evli, büyük bir evi ve yüklü bir maaşı olan başarılı Manhattan avukatı değildi. O, sporcular tarafından tekme tokat dövüldükten sonra düşün zemininde çıplak ve kanlar içinde yatan çocuktü. Scott kalbinin göğsünü yırtıp geçtiğini hissediyordu. Öfkeliydi, korkuyordu ve kontrol edemediği bir öfkeyle doluydu. Düşünce yoktu. Sadece hareket vardı. Sanki vücudu kontrolü ele alıyordu.

Diz çöktü, adamın üzerine çıktı.

Scott, 'Karımı incittin,' dedi.

Adam cevap vermedi. Gözleri sımsıkı kapalı, elleri başının üstündeydi.

Ve sonra aniden gözleri açıldı ve sağ eli yukarı doğru uçarak Scott'ın yüzünün yan tarafına bir yumruk indirdi ve başını omuzlarının üzerinde geriye savurdu. Görüşü dalgalandı ve çenesine şiddetli bir darbe daha inerek ağzını kapattı, çenesini hortumdaki eski bir pencere camı gibi salladı.

Bir yumruk daha. Bu seferki Scott'ın boğazına geldi. Altındaki adam çığına dönmüştü, tekmeliyor, debeleniyor ve yumruk atıyordu. Scott paniklemeye başladı. Bir hata yapmıştı. Bir katili kışkırtmıştı. Bu adam onu bayılıta kadar dövecek ve sonra da Ruth'u öldürecekti.

Scott hâlâ şişenin boynunu tutuyordu. Kavrayışını tersine çevirdi, şişenin ağzı başparmağına yakındı, camın sivri kalıntıları artık bir hançerdi.

Her yumrukta görüşü daha da bulanıklaşıyordu. Scott şişeyi kaldırdı, sonra aşağı sapladı. Adamın yüzüne.

Yine de katil karşılık verdi.

Scott şişeyi kaldırdı, tekrar sapladı. Bu sefer camın kırıldığını duydu.

Tekrar yukarı ve aşağı, bu sefer daha sert. Scott gözlerini kapattı. Tekrar.

Tekrar

.

Tekrar

.

Scott temiz havayı yuttu. Çorba kadar yoğun geldi. Ellerini boğazına götürdü ve öksürdü. Katilin darbesi nefes borusunu neredeyse paramparça etmişti. Adamın üzerinden sırtüstü yuvarlandı, göğsü pompalandı ve ciğerlerinin dolmasına izin verdi.

Birkaç dakika boyunca orada yatmış olmalıydı, yanındaki adam o süre boyunca hiç kıpırdamamıştı.

Scott ayağa kalktı ve ona baktı. Şişenin boynu hâlâ altın folyoyla kaplıydı. Kırmızıya boyanmıştı. Yüzü kesik ve kanlıydı ve sadece tek bir mükemmel mavi gözü tavana bakıyordu. Diğer gözü yoktu. Onun yerine, göz çukurundan bir baca gibi dik duran on santimlik bir şarap şişesi vardı.

Scott geriye doğru tökezlerken baldırları yatağa takıldı ve oturur pozisyonda yatağın üstüne yığıldı. Sonra aynada kendini gördü.

Adamın kanı Scott'ın ceketini, gömleğini ve pantolonunun belini ıslatmıştı. Yırtılan göz çukurundan sızan kan halıya yayılmıştı.

Scott'ın ayakkabılarının tabanında vardı.

Siktir, düşün.

Biraz gürültü vardı ama çok fazla değildi. Dinledi ama hiçbir ses duymadı. Koridorda çarpan ayak sesleri yoktu, yan odadan telefonla resepsiyona bir rahatsızlık olduğunu bildiren acil, paniklemiş sesler de yoktu.

Hiçbir şey.

Scott banyoya gitti, ışığı açtı. Aynadaki görüntüsüne dehşet i ç i n d e baktı.

Şehirdeki dava işini almadan önce yıllarca bölge savcısı yardımcılığı yapmıştı. NYPD'yi ve nasıl düşündüklerini biliyordu. İnsanları nasıl yakaladıklarını. Polisin ne aradığını biliyordu ve şimdiye kadar aptalca davranmıştı.

Akıllı çalışma zamanı.

Soyundu, cep telefonunu ve cüzdanını yere bıraktı ve kanlı giysilerini küvete attı. Hızlı bir duş. Havlu kullanmadı - adamın dolabına bakarken havayla kuruması daha iyiydi.

İki takım elbise, bir çift siyah kot pantolon, birkaç düz siyah tişört ve bir palto. Hiç ayakkabı yoktu.

Scott tişörtünü ve pantolonunu giydi. Pantolon onun için çok uzundu ve bacaklarını birkaç kat yukarı kaldırdı.

Hızla cesede doğru ilerledi. Adamın başının altındaki kan gölü genişlemişti ama şimdiye kadar omuzlarının ötesine ulaşmamıştı. Adamın ayakkabıları lekeli değildi ama iki numara büyüktü. Scott adamın son üç çift çorabını aldı, hepsini giydi, sonra ayakkabıları ve paltoyu giydi. Kendi cüzdanını ve cep telefonunu paltonun içine koydu.

Son bir şey daha. Kana basmamaya dikkat ederek yere göz gezdirdi.

Orada, konsol masasının altında.

Adamın anahtar kartı.

Scott sürünerek yanına gitti ve kan lekelerinin üzerinden uzanarak kartı aldı. Üzerindeki kan lekelerini banyo lavabosunda yıkadıktan sonra cebine koydu. Kana basmadan kapıya ulaşmak için yatağın üzerinden yürümesi gerekti ama başardı.

Daha yeni duş almış olmasına rağmen Scott paltosunun içinde terliyordu. Bir elini h   ıslak olan saçlarında gezdirdi, y  ne gelmesini engelledi, sonra da belli belirsiz kapıyı açtı.   nce sola, sonra sağa baktı.

Nefes verdi. Kocaman bir i ekiş.

Kapının on beş metre solunda, tavanda, koridorun gerisini g  steren bir g  venlik kamerası vardı. Adama yaptığı saldırı kameralara yakalanmazdı. Adamı takip ettiğini g  rebilirlerdi ama Scott'ın şişeyi kaldırdığını g  remezlerdi. Kamera 1246 numaralı odanın arkasındaydı. Bu ona bir şans verdi.

Scott kapıdan sağa, koridorun sola doğru kıvrıldığı yere d  nd  . Bu kısa koridorda ve merdivenlere açılan kapıda hiç kamera yoktu. Merdiven boşluğu betonu ve demir merdiven korkulukları boyalıydı. Aşağı inmek için uzun bir yol vardı ama kamera yoktu. Merdivenlerin dibinde iki çıkış vardı. Sol ve sağ. Biri soldaki lobiye, diğeri de bodrum kattaki otoparka. Scott sağa gitti, otoparktan geçti, rampayı çıktı ve caddeye ıktı.

Dişleri takırdıyordu. V  cudu h    adrenalini ve korkuyla doluydu. Ama en azından şimdi doğru d  ş  n  yordu. Ve bundan sonra ne yapması gerektiğini biliyordu.

Alışveriş yapması gerekiyordu.

Amanda

"Uyumaya git ...

Panik Amanda'yı ele geçirmişti.

Topuklu ayakkabıları toprağa saplandı, bacakları çırpınıyordu. Elleri umutsuzca Quinn'in bileklerini çekiyordu ama hepsi boşunaydı. Adam çok ağırdı ve boğazına dolanan elleri Amanda'nın ensesini çimenlere gömdü. Başının içinde muazzam bir basınç oluşmuştu. Gözbebekleri kafatasından fırlayacakmış gibi hissediyordu. Yanaklarındaki deri bile yanıyordu - sanki yüzündeki küçük kan damarları bu baskı altında yırtılıyormuş gibi.

Gözleri karardı.

Bayılmadan önce sadece birkaç dakikası vardı - bir daha uyanmamak üzere.

Büyük bir çabayla başını hafifçe çevirmeyi başardı. Sağ kolu dışarı çıktı ve çimlerin üzerinde gezindi.

Baltayı hissediyorum.

Elinin erişemeyeceği kadar uzakta yattığını görecektik kadar döndü. Bir sonraki eyalette de olabilirdi.

O zaman öleceğini biliyordu. Bu adamı üzerinden atamıyordu ve uzuvları kurşun gibi hissetmeye başlamıştı.

Amanda her şeyi planlayarak başarırdı. Bu geceyi planlamak için çok az zamanı vardı.

Ama sonunda, bedenini ve zihnini saran şok, korku ve mutlak dehşetin içinden, ilkel bir hayatta kalma içgüdüğü devreye girdi.

Amanda'nın sağ eli ceketinin cebine daldı. Eldivenleri sert bir şeyin üzerine düşene kadar etrafı yokladı.

Bir saniye sonra yüzüne sıcak bir şey sıçradı,

Quinn'in kızın boğazını kavrayışı gevşedi ve başı aşağı doğru dönerek pazılarını delip geçen tornavidanın sapına baktı.

Adam onu bıraktı ve Amanda'nın ağzı kocaman açılarak ciğerlerine dolan havayı soludu. Quinn'in ağzı da çığlık atarak açılmıştı. Amanda tornavidayı kolunun arkasına saplamıştı. Adam Amanda'nın üzerinden yuvarlandı ve Amanda dizlerinin üzerine çökebildi.

Öksürdü, nefes aldı ve ayağa kalktı.

Quinn çoktan dizlerinin üzerine çökmüş, ayağa kalkmış, sağ kolu yanında işe yaramaz bir şekilde sallanıyordu. Amanda ile arka kapı arasında duruyordu. Ayağa kalkar kalkmaz dizinde yakıcı bir acı hissetti.

Bu adamı geçecek kadar hızlı olamazdı. Sağlam dizinin üzerinde dönerek eve doğru koşmaya başladı.

Arkasından ağır ayaklar hızla ilerlemeye başladı. Arka kapıya da ulaşamayacaktı.

Amanda döndü, dizi şimdi acıdan inliyordu ve topallayarak ve zıplayarak alet kulübesinin açık kapısına doğru ilerledi. Son anda sıçrayarak kapının iç tarafındaki kolu tuttu ve arkasından çekerek kapattı.

Bir saniye sonra, baltanın kapıya çarpmasıyla büyük bir gürültü koptu.

Amanda ayağa kalktı, kolu çekerken dizi acı içinde şarkı söylüyordu, Quinn böğürüp diğer taraftan çekerken kapıyı kapalı tuttu. Kapıyı bir santim açabildi.

Bir santim daha.

Tek eliyle bile güçlüydü. Amanda kolu daha sert çekti, ayaklarını kapıya sıkıştırdı ve arkasına yaslandı.

Bıraktı ve kapı çarparak kapandı.

Sonra sağ üst köşeden bir panel yarılrken bir çarpma daha oldu ve Amanda balta başının tahtanın arasından çıktığını gördü. Quinn baltayı kurtarmaya çalışırken sağa sola yalpaladı, sonra kayboldu ve bir *gümbürtüyle* tekrar ortaya çıktı, bu sefer kapının ortasında.

İyi bir vuruşla uzanıp onu yakalayabilirdi.

Amanda alet kulübesinin etrafına baktı. Demir testereleri, tornavidalar, iki mengene ve köşede tam da aradığı şey vardı.

Bir bilyeli çekiç.

Quinn başka bir darbe için baltayı geri çekerken tahta gıcırdadı. Amanda çekice uzandı. Hâlâ bir metre uzaktaydı. Ona ulaşmak için kapıyı bırakması gerekiyordu.

Slam.

Kapının ortasında şimdi bir kafa büyüklüğünde bir delik belirdi ve balta bu kez serbest kaldı.

Polis sirenlerinin sesi ona geldi. Hâlâ uzaktaydı. Ama giderek yaklaşıyordu.

Amanda ne yapması gerektiğini biliyordu. Gözyaşları ve ter yüzünü kapladı. Onları gözlerinden sildi. Zamanlaması mükemmel olmalıydı. Yoksa sonu ölüm olurdu.

Slam.

Balta bu kez ahşap kapıya saplandı. Bıçağın kıpırdanışını izledi, sonra serbest kalınca kapıyı bıraktı, çekici kaptı ve tekrar kapı kolunu tuttu.

Slam.

Balta kapının orta kirişine çarptı ve orada kaldı. Baltayı keresteden kurtarmak için büküldüğünü görür görmez tüm ağırlığıyla kapıya yüklendi.

Kapı açıldığında, hâlâ tahtaya gömülü olan balta Quinn'in elinden kurtuldu. Çekiç kafasının yan tarafına saplanırken ona doğru döndü. Ses çıkarmadan yere yığıldı.

Sirenlerin sesi giderek yükseliyordu.

Quinn sırtüstü yatıyordu, başının yanından kalın bir kan akıyordu. Sağ kolu kendi kanıyla ıslanmıştı ve gece gökyüzüne karşı yağ gibi siyah görünüyordu.

Başını salladı ve yarasından kanlar akmaya başladı. Hızla ondan uzaklaştı ve ayağa kalkmaya başladı.

Amanda çekici bıraktı, baltayı kapıdan çıkardı.

Baltanın sapının alt kısmını sol elinde, sağ elini de baltanın başına doğru tutuyordu.

Tekrar saldırgana baktığında Quinn hareketsiz duruyordu. Sağ kolunu kaldırdı ve boştaki eliyle boğazından tükürükler saçarak, zehirli bir tıslamayla tornavidayı pazusundan çıkardı.

"Bunu karnına sokacağım," dedi, tornavidayı sallayarak ona doğru koşarken, kanlı yüzünde manyak, çılgın, canı bir ifade vardı.

Kaçamadı.

Başka çıkış yolu yoktu. Başka seçenek yoktu. Ya karşı koyacaktı ya da ölecekti.

Kollarını kaldırarak baltanın kavis çizmesine izin verdi ve bunu yaparken sağ elinin sapından aşağı kaymasına izin verdi. Salınımın momentumunu kullanarak

gücünü kullanarak çekti, silahı yönlendirdi, kalçalarından bükerek tüm gücünü kullandı.

Balta Quinn'in göğsünün ortasına saplandı ve onu ayaklarından yere düşürdü. Sırt üstü yere düştü. Bacakları ve kolları kasıldı ve sonra hareketsiz yattı. Ölü gözleri geceye bakıyordu. Amanda başka bir darbe için etrafta dolaşmadı.

İş bitmişti.

Çekici aldı, arka kapıya doğru topallayarak yürüdü ve kilide iki kez vurduktan sonra kilit kırıldı, böylece ara sokağın serin karanlığına geri döndü. Çekici bırakan Amanda hızla tökezleyerek uzaklaştı, siren sesleri her geçen gün daha da yükseliyordu.

Ara sokağın sonuna ulaştığında ayağa kalktı ve arabasına doğru yöneldi. İleride park etmiş arabasını görene kadar bloklar boyunca topalladı.

Ve arkasına park edilmiş araba.

Siyah bir Escalade. Yüzü ona dönüktü ve caddenin diğer tarafına, Saab'ının hemen arkasına park etmişti. Sürücü koltuğunda bir figürün dış hatlarını görebiliyordu.

Amanda kaldırımın ortasında durdu. Siren sesleri de aynı şekilde aniden kesildi. Polislerin Quinn'in evine vardığını tahmin etti.

Amanda sokağın etrafına baktı. Park etmek için bolca yer vardı. Escalade'in arkasında otuz metrelik bir açık alan vardı. Eski Saab'ı, park ettiği yerin hemen ilerisinde, bir apartmanın girişinden belki yirmi adım ötedeydi. Binanın dışında da boş yerler vardı. Birinin arabasına bu kadar yakın park etmesi için bir neden yoktu. Bu, daha önce Quinn'in evinin yakınında gördüğü Escalade'in aynısıydı.

Amanda döndü ve geldiği yoldan geri yürüdü. Arabanın görünüşünden hoşlanmamıştı ama içinde kimin olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Belki Naomi'nin bir arkadaşı? Amanda'nın işi yapmasını sağlayacak biri. Ya da Quinn'e göz kulak olan biri. Ya da belki de sadece işine giden sıradan bir Joe Public üyesiydi. Her iki durumda da fark etmezdi. Amanda, şoförün kendisini Quinn'in evinin önünden iki kez geçmiş biri olarak tanıma riskini almak istemiyordu.

Metrodan dört blok ötedeydi. Amanda titreyen ellerini kaldırdı, ceketinin yakasını yukarı çekti ve uzaklaştı. Cep telefonundan saate baktığında saatin onu biraz geçtiğini gördü.

Köşeyi döndüğünde, arkasında ağır bir araba kapısının çarparak kapandığını duydu.

23

Scott

Bu elektrikli panik, alışveriş yaptığı süre boyunca Scott'ın peşini bırakmadı. Sakinleşebileceğinden hiç şüphesi yoktu. Vücudundan geçen düşük seviyeli bir akım gibi hissediyor, onu titretiyor ve sadece sığ nefesler almasına izin veriyordu.

Scott, cinayetten paçayı kurtarmak için ihtiyaç duyduğu şeylerin çoğunun bir Target'ta tezgahdan satın alınabileceğini biliyordu. Köşedeki dükkâna doğru yürüyordu. Her adımda düşünüyordu. Düşünmek yardımcı oluyordu. Her zaman yardımcı olmuştur. Scott ne tür bir durumda olursa olsun, eğer düşünürse bir çıkış yolu bulabilirdi. Kör edici bir öfkesi olan bir rasyonalistti. Beyninin mantıksal kısmı her zaman kışını kurtarırdı.

İhtiyacı olan ilk şey bir sırt çantasıydı. En ucuzunu değil, en büyüğünü seçti. Sekiz galon kapasiteli. Altmış dolar. Nakit yüz altmış doları vardı ve elli dolarını taksi ücreti için saklaması gerekiyordu. Bu alışverişlerin hiçbirinin banka hesabında görünmesini istemiyordu.

Listesinde daha sonra bir rulo çöp torbası, bir karton tek kullanımlık lateks eldiven ve iki adet üç galonluk güçlü çamaşır suyu şişesi vardı. Kapüşonlu bir kazak, kot pantolon, iç çamaşırı, çorap ve spor ayakkabı.

Hepsini sırt çantasına koydu ve nakit ödedi. Kasadaki kadın onun aldıklarına gözünü bile kırpmadı. Yeterince masumdular.

On dakika sonra otelin merdivenlerini tırmanıyordu ve yarı yolda mola verdi. On ikinci kat uzun bir yoldu. O kattaki koridora açılan kapıyı ittiğinde ter içindeydi ve zor nefes alıyordu. *Etrafta* başka kimse olup olmadığını kontrol ettikten sonra

Kart okuyucunun anahtar kartını tanıyabilmesi için *rahatsız etmeyin* işareti. Bip sesi onu içeri aldı ve kapıyı kapatmadan önce işaretin güvenli olduğundan emin oldu.

Yerdeki ölü adamdan gelen bir koku vardı. Çoğunlukla kan kokuyordu ama Scott bağırsaklarının ve mesanesinin de boşalmış olduğunu tahmin etti.

Scott eldiven kutusunu açtı ve başka bir şey yapmadan önce bir çift eldiven giydi. Parmak izlerini ve DNA'sını suç mahalline daha fazla yaymasına gerek yoktu. Eğilip adamın kalça cebini kontrol etti ve bir cüzdan buldu.

Beş yüz dolarlık banknotlar, bir yığın kredi kartı ve New York Eyaleti ehliyeti.

Patrick Travers.

İsim Scott için hiçbir şey ifade etmiyordu. Adresi ezberledi, parayı aldı ve cüzdanı kanlı zemine atmadan önce kartları bıraktı. Scott cesedin üzerinden geçti, sırt çantasını yatağın üzerine koydu ve işe koyuldu.

Kanlı giysileri küvetten bir çöp torbasına gitti. Çamaşır suyu şişelerinden birinin kapağını açtı ve duş teknesinin üzerine biraz serpti. Daha sonra duşu çalıştırarak kendisinden hiçbir iz kalmadığından emin oldu. Şişenin geri kalanı önce halıya sonra da Travers'a döküldü. Travers'ın göz çukurundan çıkan şişeyi ıslattığından emin oldu. Üzerinde bir sürü DNA ve parmak izi olacaktı. Çamaşır suyunun izleri yok edeceğini biliyordu. Travers'ı kaplamaya yetecek kadar yoktu, bu yüzden Scott ikinci şişeyi açtı.

Derisinin değdiği her yeri kapladığını düşündüğünde Scott banyoya girdi, ölü adamın giysilerini çıkardı, kanlı giysilerle birlikte çöp torbasına koydu ve Target'tan aldığı yeni giysilerini giydi. Çöp torbasını sıkıca bağlayan Scott, daha sonra onu sırt çantasına doldurdu. Sırtına tam oturmuştu.

Scott kendi ceplerini kontrol etti. Cep telefonu ve cüzdanı yanındaydı. Onları geride bırakmak istemedi. Travers'ın yerdeki boş cüzdanına baktı.

Şansımız varsa, NYPD bunun bir soygun olduğunu düşünür.

Önemli değildi. Arkasında herhangi bir adli kanıt bırakmadığı sürece sorun olmayacaktı. Scott temizlikten memnundu. Kapıyı açtı, *Rahatsız Etmeyin* tabelasını yerinde bıraktı ve merdivenlere doğru ilerlerken kapının arkasından kapanmasına izin verdi.

İki kat yukarıda.

Scott koridorda odasına doğru giderken birden Ruth'a ne söyleyeceğini bilemediğini fark etti.

Ona gerçeği söyleyemezdi. En azından henüz.

Ruth'un hayatının geri kalanında bu adamdan korkarak yaşaması düşüncesi de bir seçenek değildi. Bir aşamada ona söylemek zorunda kalacaktı. Onun iyiliği için. Böylece kâbusun sona erdiğini, bu adamın bir daha ona ya da başkasına zarar veremeyeceğini bilecekti.

Kırılıyordu. Şu anda, hiç bu kadar kırılman olamamıştı. Adam odalarına girip ona saldıran adamı öldürdüğünü ve her şey bitene kadar bir süre uzaklaşmaları gerektiğini söylerse, bu Ruth'un dayanamayacağı kadar ağır olabilirdi. Çatlayabilirdi. Ona daha fazla zarar verebilirdi.

Hayır, şimdi doğru zaman olmadığına karar verdi. Beklemesi gerekiyordu. En azından polislerin onu yakalamayacağından emin olana kadar. Ruth'un da daha iyi bir ruh halinde olması gerekiyordu. Bu şehirden uzakta olmalıydı - kimseyi tanımadığı ve kimsenin onları tanımadığı uzak bir yerde. Eğer her şey boka sarar ve Scott için tutuklama emri çıkarılırsa, en azından eski dostu Jack'le temasa geçebilirdi. Eğer yasadışı bir işse, Jack bir yerlerde bu işin içindeydi ya da bir tanıdığının tanıdığı bir adam vardı. Eski lise arkadaşı ona ve Ruth'a sahte kimlik ayarlayabilir ve ülke dışına bir uçak bileti almalarını sağlayabilirdi.

Yedek planımız buydu.

Zihnini boşaltmaya çalışarak başını salladı. Düşünmesi gereken daha acil şeyler vardı. Bu otelden bir an önce çıkmak gibi.

Otel odasının kapısını açmak için anahtar kartını kullandı. Ruth yatağında uyuyordu ama kapı arkasından kapandığında kıpırdandı.

Ve sonra çılgılık attı.

Scott çantasını yere bıraktı, başucu lambasını yaktı ve yatağa, onun yanına oturdu. Omuzlarından tuttu ve ona usulca iyi olduğunu fısıldadı. Bir oteldeydi. Güvendediydi. O da yanındaydı.

Gözleri faltaşı gibi açılmıştı, göğsü kabarmıştı ve odaya bakıp kendine çeki düzen verince biraz sakinleşir gibi oldu. Ama sadece bir saniyeliğine. Uzanıp adamın kollarını tuttuğunda restorandaki anıları zihninde yeniden canlandı.

Ne oldu? Nereye gittiniz? Restorandaki adam hakkında bir şey öğrendin mi?

'Sakin ol - sorun yok. Onu biraz takip ettim ve sonra geri geldim. Yine de adını öğrenmeyi başardım. Telefonda konuşurken kulak misafiri oldum.

Ceketin nerede? Onlar yeni mi? Ne ...'

'Sorun değil, adamı şehirde takip ettim ve yağmurda ıslandım. Neyse ki eşofman çantam aşağıda, otelin spor salonundaki dolapta duruyordu.

Ruth önce yerdeki çantaya, sonra da pencereden dışarı baktı. Hava açık gibi görünüyordu, ama Scott açılmayan yüksek bir otel penceresinden karanlıkta bunu anlamasının zor olacağını düşündü. Dışarı çıkmış gibi de değildi.

"Patrick Travers ismi size bir şey ifade ediyor mu?

Ruth yan tarafa baktı, gözleri sanki kafasının içinde bir Rolodex'te geziniyormuş gibi hızla hareket ediyordu.

"Hayır, adını hiç duymadım.

"Kesinlikle bir müşteri değil mi?

Kesinlikle hayır. İsmi bilmiyorum. Tanrım, Dedektif Farrow'a söylemeli miyiz?"

'Hayır, dediği gibi tatlım, yapabilecekleri bir şey yok. Sadece zamanımızı boşa harcamış oluruz.'

Sonra onu yakaladı, sıkıca tuttu ve o da onu tuttu. Birbirlerine tutunarak hareketsiz bir şekilde birlikte oturdular.

On dört Eylül'den, Scott'ın karısının saldırıya uğradığını haber veren polis telefonunu aldığı gecedan beri ilk kez her şeyin yoluna gireceğini biliyordu. Eğer oradan şimdi çıkarlarsa, her şey yoluna girecekti. Bunu hissedebiliyordu.

'Toparlanıp bu otelden gitmemiz gerekiyor. Onun burada olmasından hoşlanmıyorum. Burası güvenli değil. Gitmemiz gerek. Hemen gitmeliyiz, tamam mı?'

Onu bıraktı, gözlerinde yaşlarla başını salladı. Ve bir gülümseme. Scott neredeyse yıkılacaktı. Son doksan dakika boyunca bir tür rahatlama istemişti ve bu onu neredeyse insansızlaştırıyordu. Patrick Travers'ı öldürdüğü için pişman değildi. Ama şimdi değil. Hele onun yüzünü gördükten sonra. Onun ölümü - hak ettiği ölüm - onlara biraz umut ve gelecek bir hayatın vaadini geri vermişti.

Ruth'un arkasında iki büyük ve iki küçük bavul vardı. "Hadi toplanalım," dedi Scott.

Eşyalarını bavullara doldurmaları uzun sürmedi. Ruth aceleyle kot pantolon, bot ve kazak giydi.

"Nereye gideceğiz?" diye sordu.

Scott saatine baktı; saat neredeyse on olmuştu.

'Şehirden çıkmakla başlayalım. Her yere gidebiliriz, ama şimdilik sadece gidelim. Kimsenin bizi takip etmeyeceği ve kimsenin bakmayı düşünmeyeceği bir yere gitmek istiyorum. Artık sorun yok, tatlım. Her şey yoluna girecek. Grand Central'a taksiyle gideriz ve trene atlarız.'

Amanda

Amanda, Christopher Street metro istasyonundaki turnikede MTA kartını okuttu ve perona doğru ilerledi. Köşeyi dönerken omzunun üzerinden baktı.

Arkasında birkaç kişi vardı. Bir anne ve genç kızı. Bastonlu yaşlı bir adam. Ve girişte koşarak etrafına bakınan bir adam. En az üç metre uzaktaydı. Boyunun iki metreden uzun olduğunu tahmin ediyordu ve yapılı görünüyordu. Kumlu kahverengi saçları vardı. Başını bir o yana bir bu yana çevirdi ve Amanda'yı görünce durdu. Sonra hızla ona doğru ilerledi.

Amanda dizinden gelen itirazlara karşı dişlerini sıktı ve merdivenlerden hızla inerek perona doğru ilerledi. Bir tren yanaşmak üzereydi. Frenlerin gıcırtısını ve ardından kapıların açıldığını duyabiliyordu. Amanda perona ulaştı, hızla trene bindi ve vagonun arkasına doğru ilerledi. Çoktan oturmuş bir avuç insan vardı. Arkasına bakmaya cesaret edemedi.

Uyarı sinyali duyuldu ve birkaç saniye içinde kapılar kapandı. Adam perona ulaştığında tren hareket etmeye başladı. Amanda koltuğuna eğildi, kendini küçülttü ama adamı gözünün önünden hiç ayırmadı.

Onu tanıyamadı. Yine de onun Quinn'in evinin önündeki siyah Escalade'de bulunan adam olduğundan emindi. Arabasının arkasına park eden aynı Escalade ve arabadan inip onu takip eden aynı adam.

Ve onun kim olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Polis mi? Quinn için kişisel güvenlik mi?

Önemli değildi. Yakın zamanda arabasını almak için geri dönmeyecekti. Arabanın etrafına baktı ve oradaki bazı insanların ona ilgi gösterdiğini fark etti. Her bakışa karşılık verdiğinde bakışları hızla değişti. O zaman nefes nefese kaldığını fark etti - nefes nefese - ama bundan daha fazlası. Yüzüne dokundu. Eli ıslak çıktı. Yanağında kurumuş kan lekeleri vardı. Onları tükürüğüyle sildi.

Amanda koltukta arkasına yaslandı ve yaralı dizini gererken ısırdı. Tren Times Meydanı'na girdiğinde nefes alış verişini rahatlamamıştı. Adrenalinin etkisi altındaydı. Ve bu yakın zamanda geçmeyecekti.

Dikkat çekmek istemediği için tren değiştirdi ve Grand Central'a giden #7 numaralı trene bindi. Kendini kaybetmek için iyi bir yerdi. Grand Central'da trenden indi, yürüyen merdivenlerden yukarı çıktı ve ana salona girdi. Sıcak mermer koridorlar ona hep Noel zamanını hatırlatırdı. Başının üzerindeki boyalı yıldızlar, parıldayan büyük avizeler, danışma kulübesinin ortasındaki dört yüzlü pirinç saat. Kabinin etrafında bekleyen, cep telefonlarını kontrol eden insanlar vardı. Her New Yorklu saati bilirdi. '*Saatte buluşalım*' deyimini sadece bu saat için kullanılırdı.

Önümüzde Metlife Binası'na çıkan yürüyen merdiven ve ötesinde 45th Caddesi vardı.

Sağ tarafta durdu, yükselirken yukarı baktı.

Sağ tarafındaki yürüyen merdivene binen bir çift yolcu salonuna iniyordu. Yaklaşık onun yaşlarındaydılar - bir erkek ve bir kadın. Kadının yumuşak, kestane rengi saçları ve geniş, korku dolu gözleri vardı. Bu gözler o kadar yuvarlak, o kadar tetikteydi ki ona az önce yanından geçtiği saatin opal yüzlerini hatırlattı. Kadın partneriyle kollarını birleştirmişti.

Yürüyen merdivende birbirlerinin yanından geçerlerken Amanda kadına baktı. Kadın da ona baktı ve sonra her iki kadın da hızla gözlerini kaçırdı. O yarım saniye içinde Amanda rahatladı. Karşısında onun kadar korkan ve emin olamayan başka biri vardı. Gözlerinden endişe ve korku akıyordu. Ve bakışlarının buluştuğu o anda Amanda kendini yalnız hissetmedi. Sekiz buçuk milyonluk bir şehirde yalnızlık yaygındır. Çoğu insan yalnızdı. Tıka basa dolu metro vagonlarında şehrin göbeğinde seyahat ederken yalnızdı. Manhattan'ın tuğla ve çelik kanyonlarında yabancılarla dolu kaldırımlarda ilerlerken yalnızdılar. Geceleri yataklarında sorunları ve acılarıyla yatarken yalnızdılar.

Tam o anda Amanda, başkalarının korku ve yalnızlığında bulunan arkadaşlığı tanıdı.

Yürüyen merdivenin tepesine ulaştı, durdu, döndü ve Escalade'deki adamın onu takip edip etmediğini görmek için baktı. Bir dakika bekledi. Adamdan iz yoktu.

Metlife Binası'nın lobisinden geçip 45th Sokağı'ndaki soğuk gece havasına giren Amanda'nın omuzları çöktü ve gerginliği bir nebze olsun azaldı.

Cep telefonunu çıkardı. Naomi'yi aradı.

Cevap yok. Mesaj bırakmak da istemedi. Belki de bu gece konuşmaları daha iyiydi. Sadece eve gitmek istiyordu. Daireye girip kapıyı kapattığında, bu gece yaptıklarının ağırlığının bir yük treni gibi üzerine çökeceğini biliyordu.

Amanda dairesine döndüğünde saat sabahın iki buçuğuydu. Anahtarlarını mutfak masasının üzerine fırlattı ve hemen banyoya gitti.

Bir kez kustu ve vücudu daha fazlasını istedi ama midesinde hiçbir şey kalmamıştı. Boğazı acıyordu, ağzında iğrenç bir tat vardı, Amanda küvete sıcak su doldurdu, giysilerini çıkardı ve paltosuyla birlikte bir çöp torbasına koydu. Çok yakından bakmamıştı ama üzerlerine kan sıçramış olabileceğini tahmin ediyordu. Kesinlikle eldivenler. O giysilerin günün ilerleyen saatlerinde rastgele bir çöp kutusuna girmesi gerekecekti. Çoğunlukla kollarını kullanarak kendini suya bırakmayı başardı. Hava sıcaktı. Rahat edebileceğinden çok daha sıcaktı ama cildi yakında buna alışacaktı. Sıcağa ihtiyacı vardı.

Dizi futbol topu gibi görünüyordu. Çok acıyan bir kesik vardı ama derin değildi ve çoktan kapanmıştı. Diz kapağının üzerinde oluşan mor ve siyah çürüklere kıyasla kötü görünmüyordu. Amanda dizindeki kasları ve tendonları yoğurdu, sonra da bacağını sürüklediği için ağrımaya başlayan kaval kemiğini. Boynu hâlâ kızarıklık ve hassas durumdaydı ve yarın boynunda morluklar oluşacağını biliyordu. Bunu kalın bir fondötenle kapatabilirdi.

Dün gece her şey boka sarmıştı ve hayatta olduğu için şanslı olduğunu biliyordu.

Bu cümle zihninde şekillendi.

Hayatta olduğun için *şanslısın*.

Konuşan bilinçli zihni değildi. Bu onun bilinçli ya da bilinçsiz olarak kategorize edilemeyen içsel düşünce süreciydi, çünkü bu düşünce ortaya çıktığında bunun doğru olduğunu gördü - büyük bir şaşkınlıkla.

Hayatta olduğum için şanslıyım.

Daha birkaç gün önce Amanda'nın hayatta olmakla ilgili hiçbir güçlü duygusu yoktu. Eğer nefes alıyorsa, bunun tek nedeni Wallace Crone'un nefes almasını durdurmasıydı.

Artık ölmüştü.

Ve başka bir canavar da ölmüştü.

Bunun yapılması gereken doğru şey olduğunu biliyordu. Belli bir seviyede. Amanda, yasal olanla doğru olanın genellikle iki farklı şey olduğu görüşüne yaklaşıyordu. Babası bir sendika örgütleyicisi ve sivil haklar protestocusuydu. Bu, içki sorunu olan Jersey'li bir liman işçisinden daha uzun bir tutuklama siciline sahip olduğu anlamına geliyordu. Ve bununla da gurur duyuyordu. Onun New York polisi tarafından grev gözcülerinden ve protesto yürüyüşlerinden alınışını defalarca izlemişti.

Az önce yaptığı şey hakkında ne söyleyecekti?

Amanda cevabı biliyordu. Korkunç bir hata yaptığını söyleyecekti.

Ve evet, kendini bir katile karşı savunmak zorunda kalmıştı, ama ...

Amanda o duvara asla tırmanmaması gerektiğini biliyordu. Hayatı için savaşmak zorunda kalacağı o duruma asla girmemeliydi.

Jess'i aynı küvette yıkadığını düşündü. Küveti köpüklerle doldurmayı, su sıçratırken ve şu anda pencere kenarında hareketsiz ve kullanılmadan duran küçük sarı kayığıyla oynarken onun sevinç çığlıklarını dinlemeyi.

Amanda aşağı kaydı ve başını suyun altına bıraktı. Yüzeyin altı sessizdi. Ve sıcaktı. Tekrarlayan rüyasının sonunda buz gibi bir denize atılmanın tam tersiydi. Amanda için suyun altında olmak farklı bir dünyaya gitmek gibiydi. Ya da eskisini farklı bir mercekten görmek - sakın, girdaplı su tarafından değiştirilmiş ve yatıştırılmış bir görüş.

Hava almak için tekrar ayağa kalktı, biraz daha iyi hissetmeye başlayan dizini gerdi. Kollarını küvetin kenarlarına dayayan ve başının arkasına bir havlu koyan Amanda kendini uykuya bıraktı.

Gözlerini tekrar açtığında, güneş kızgın kırmızı bir pusla gökyüzünü tehdit ediyordu ve küvetteki su neredeyse soğuktu. Sahildeki ateşten bu kadar uzakta, o kükreyen kara denizde, o teknede olmayı hayal bile etmemişti.

Bugün Çarşamba, Şükran Günü arifesiydi. Geçen yıl bu zamanlar çoktan kalkmış, ertesi gün için yemek hazırlıyor, patates salatası ve mısır böreği yapıyordu.

Bugün bunların hiçbirini yapmayacaktı. Yarın için hindi bile almamıştı. Bunu düşünmek bile onu hasta hissettiriyordu.

Ayağa kalktı, banyo fişini çıkardı ve vücuduna ıslığı geri kazandırmak için duşu açtı.

Ecza dolabında sargı bezi ve ameliyat bandı buldu ve dizini bağladı. Dün geceki kadar ağrıyordu ve bantlar sabitlenmesine yardımcı olmuştu. İhtiyacı olan son şey, dizinin kırılması nedeniyle bir dizi merdivenden düştükten sonra acil servise gitmekti.

Midesi de daha iyi hissediyordu. Karnı acıkmıştı. Morlukları gizlemek için mavi bir kot pantolon ve siyah balıkçı yaka bir kazak giydikten sonra 96th Sokağı'nın köşesindeki şarküteriye gitti. Kahvaltılık dürümlerini çok severdi ve kahveleri de her zaman güzeldi. Yemeğini dışarı çıkardı ve tentenin altında boş bir masa buldu. Amanda oturdu ve dürümünü yemeye başladı.

Naomi'nin cep telefonunu aradı. Direkt sesli mesaja düşmüş.

Arkasındaki Miller Time tabelasına bakınca saatin yedi buçuk olduğunu gördü. Belki Naomi henüz kalkmamıştı. Amanda'nın şu anda burada olması için kahvaltılık sandviçleri ve sıcak kahveden başka bir neden yoktu ve bunun farkına varmak ona bir sıcaklık hissi verdi. Birdenbire, birazcık hayat yavaş yavaş ona geri dönüyordu. Acı, yalnızlık ve öfkeden başka bir şey hissediyordu. Ne de olsa dışarıda bir yerde hayat vardı.

Ekmeğini bitirdi, paketini kapattı ve etrafına bakınarak bir çöp kutusu aradı.

Bakışları 96th Sokak metro girişine kaydı ve zihninin arkasında bir şey alarm verdi. Metro girişine odaklandı, etrafına bakındı ve ...

İşte oradaydı.

Paltosunu, sırt çantasını ve AirPods'unu giyiyor. Haftanın altı günü yaptığı gibi istasyona yürüyordu.

Hayır, o olamaz.

Amanda ilk başta caddenin karşısındaki görüntüyü algılayamadı. Masasından kalktı, kahveyi döktü ve paketini rüzgâra bıraktı. Caddenin karşısına geçmek için soluna bakmadı ve onu sadece öfkeli bir araba kornası kurtardı

arpmaktan kurtardı. Geri çekildi, arabanın geemesine izin verdi ve sonra koşarak karşıya geçti. Bacakları hızlanmaya başlayınca dizine bir ağrı saplandı ama aldırmadı, devam etti. MTA kartını turnikeden geçirdi, Downtown & Brooklyn'e, 1, 2 ve 3 numaralı trenlere doğru sola döndü, rayları kavradı, ellerini aşağı kaydırarak dizini rahatlattı ve bir kat aşağı indi. Sonra diğerine.

Perona ulaştığında, trenin kapılarının kapanırken çıkardığı o tanıdık sesi duydu. Amanda son üç basamakta tökezledi, dizine verdiği sarsıntıyı gizlemek için dudağını ısırđı ama dik durmayı başardı. Daha yakından bakması gerekiyordu. Bilmek istiyordu. Belki de bu bir hataydı. Onu sadece uzaktan görmüştü. Tek ihtiyaı olan iyi bir bakıştı. Amanda bu adamın yüzünü, küçük kızının yüzünü hatırlayabildiğinden daha iyi tanıyordu.

Peronda kimse yoktu. Trenin penceresinden onu perona bakan vagonda otururken gördü. Elinde cep telefonu vardı.

Tren uzaklaşmaya başladığı sırada Amanda pencereye yaklaştı.

Wallace Crone'un başı kalktı ve ona baktı. Sadece bir saniyeliğine. Tren hareket ediyordu ama ihtiyaı olan tek zaman buydu.

Crone

yaşıyordu.

Naomi yalan

söyledi.

25

Ruth

Taksi onları 45th Sokağı'nda indirdi. Bavullarını aldılar ve Metlife Binasına girdiler. Lobiden geçtiler ve Grand Central'daki ana yolcu salonuna inen yürüyen merdivenlere bindiler. Ruth Scott'a sarılmış, kolunu onun kolunun altına dolamıştı.

Bağırsaklarında katı bir korku taşı oturuyordu. Dışarıda olmaktan nefret ediyordu. Her lanet saniye nefesini kesiyordu. Zekiydi, akıllıydı. Beyninin bir kısmı ona bunun doğru olmadığını söylüyordu - bu bir hastalıktı. Korkmasına gerek yoktu. Halkın içinde saldırıya uğramayacaktı, hele yanında kocası varken.

Yine de korkmakta haklı olduğunu biliyordu. Bir katil onu takip ediyordu. Oteline gelmişti. Etine bıçak saplayan adam onun kim olduğunu biliyordu ve kendini korumak için işi bitirmek mantıklı geliyordu.

Korkmak için iyi bir nedeniniz varsa paranoyak değilsinizdir.

Bu ona on iki yaşında olduğu bir zamanı hatırlattı. O yıl anne ve babası ayrılmıştı ve ikisi de Ruth'u yaz boyunca kimin alacağı konusunda anlaşamamıştı. İkisinin de ona bakamayacağı ortaya çıkınca, o yaz tatilini büyükannesi ve büyükbabasının göl kenarındaki köhne evinde geçirmişti. Gıcırdayan döşeme tahtaları, etrafı saran bir verandası ve gıcırtilı kapıları olan kolonyal boyalı bir evdi. Geceleri rüzgar şiddetlenip pencereleri tıkırdattığında, bunun pencere camına vuran ve içeri davet etmek isteyen bir vampir olduğundan emindi. Ruth kendini yalnız, sevilmemiş ve kaybolmuş hissediyordu. Korkusu ve yalnızlığı, o ağaç dallarını penceresindeki bir vampirin tırnaklarına dönüştürdü. Ama bundan daha fazlası vardı. O zamanlar geceleri her karanlık köşede bir hayalet ya da korkutucu bir yüz olurdu. Scott onunla tanıştığında tüm korkularını alıp götürmüştü.

Ta ki mavi gözlü adam ayın on dördünde onu çağırana kadar.

Büyükannesi ve büyükbabasının evinde yaşadığı korku şimdi de yanındaydı. On iki yaşında olmaması dışında. Onların eski ürkütücü evlerinde değildi. Ailesi gitmişti. Gölgeledeki her yüzden, her karanlık köşeden ve orada gizlenenlerden korkan yetişkin bir kadındı. Artık bu korkuyu besleyen gençlik travması ve çocuksu hayal gücü değildi. O gerçektir. Tehlike gerçektir.

Canavar gerçektir.

Etrafına bakındı, yemekte gördüğü mavi gözlü adamdan başka bir şey düşünemiyordu. Patrick Travers. Canavarın artık bir adı vardı. Takip ediyor olabilir diye arkasına baktı ama orada kimse yoktu.

Arkasına döndüğünde, yandaki yürüyen merdivende birinin olduğunu gördü. Kendi yürüyen merdivenlerinin yanında, 45th Sokağı'na doğru ters yönde ilerleyen bir yürüyen merdiven. Sadece bir kadındı. O değildi. Birkaç hızlı nefes aldı.

Yürüyen merdivenin dibine vardıklarında Scott, 'Çabuk olmalıyız. Trenimiz kalkıyor.

Bilet gişesine vardıklarında, görevli az önce kaçırdıklarını söyledi. Tam olarak koşturuyor olmalarına rağmen Scott'ın nefes nefese kaldığını fark etti.

Scott, "Sorun değil, feribota bineriz," dedi.

Bir taksi daha ve sonra nehrin karşısındaki feribota binene kadar kısa bir bekleyiş. Ruth üst katta oturmuş, soğuğa karşı paltosuna sarılmış, Scott sırtını ovarken hafifçe ileri geri sallanıyordu. Dondurucu soğuk diğer yolcuları aşağıda, ısıtmalı kabinde tutuyordu. Scott biraz hava almaya ihtiyacı olduğunu söyledi.

Feribot Buttermilk Kanalı'ndan geçip Vali Adası ile 12. İskele arasında ilerlerken yanındaki banktan kalktı. Adanın ışıkları siyah suyun üzerinde neon hayaletler gibi parlıyordu. Daha iyi hissediyordu. Daha sakindi. Suyun taze kokusu, saçlarındaki rüzgâr, güvertedeki izolasyon, teknenin hafifçe sallanması - hepsi yardımcı oldu. Hâlâ titriyordu ama bunun dışarıda olmanın verdiği endişeden mi yoksa soğuktan mı kaynaklandığını bilmiyordu. Beş dakika içinde Red Hook'a yanaşacaklardı ve kalabalığın arasından geçme korkusu içinde büyüdü, ama Ruth gözlerini kapadı ve onunla savaştı. Gemiye binen küçük yolcu grubunu dikkatle izlemişti. Adam onları takip etmiyordu. Bundan emindi.

Scott küpeşteye yaslanmış, adaya bakıyordu. Bakışlarını suya indirirken omuzlarının çöktüğünü gördü. Rüzgârın ve motorun gürültüsü duymayı zorlaştırıyordu ama hıçkırdığını düşündü.

O da travmatik bir deneyim yaşamıştı. Kendisinin yaşadığı dehşete hiç benzemiyordu ama Ruth bazen tüm bunların Scott üzerindeki etkisini takdir edemediğini biliyordu. Saldırıdan bu yana kaya gibi duruyordu ama bu durum ona zarar vermeye başlamıştı. Bazen onu kendisine acıyormuş gibi bakarken yakalıyordu.

Ya da suçluluk, belki.

Güvertede başka kimse olmamasına rağmen Scott'tan ayrı kalmaktan hoşlanmıyordu. Bu şekilde değil. Açıkta değil.

Ayağa kalktı ve ona doğru ilerledi. Adam bağırsaklarını kenara fırlattığında durdu, dudaklarından rüzgârda uzun bir kahverengi tükürük izi sarkıyordu. Elinin tersiyle sildi, gövdesini küpeştenin üzerine uzattı ve başını eğdi. Kadın birkaç adım daha atıp elini adamın sırtına koydu.

"İyi misin?" diye sordu.

Döndü, irkildi ve sonra yumuşadı.

Deniz tutması. Ben iyiyim, tatlım. Bir de kendine bak. Harika gidiyorsun. Gördün mü, dışarıda olmak o kadar da kötü değil.

Başını salladı, gözlerini suya dikti. 'Onun bu teknede olmadığını biliyorum. Travers, yani. Beni aradığını biliyorum. Ben sadece ...' Paniği artmaya başladı, göğsü daraldı, üst dudağından ter boşandı. "Oh, Scott, ne yapacağız?"

Adam onu kollarına aldı ama kadın önce direndi. Sonra onun gücünü hissetti. Sağlam. Emin. Onun koruyucusu.

'Önce güvenli bir yere gidelim. Sonra konuşabiliriz. Her şey yoluna girecek,' dedi Scott.

Amanda

Dairesinin kapısını çarparak kapatan Amanda, topallayarak mutfak dolabına gitti, kapağını açtı, votka şişesini kaptı ve bir firt çekti.

Yanık iyi hissettirdi.

Buna ihtiyacı vardı. Düzgün düşünemiyordu. Naomi, Crone'u öldürdüğü konusunda ona yalan söylemişti ve onu trende canlı ve iyi görmek Amanda'nın hiç bilmediği bir şekilde canını yakmıştı. O acıyı bilirdi. Aylardır onunla birlikte yaşayan bir hayvandı. Yine de bu, bu ihanet, pençeleri etini yepyeni bir şekilde parçalayan farklı türde bir yaratıktı.

Crone'un öldüğü bilgisi ona verilmişti ve o da buna inanmıştı. Her kelimesine. Daha da ötesi, bunu hissetmişti. Ve onu gördüğünde bu huzur acımasızca elinden alınmıştı.

Artık Crone'un ölmesinin nasıl bir şey olacağını tattığına göre, bunu istediğini, buna her zamankinden daha çok ihtiyacı olduğunu biliyordu. Rüyalarındaki o azgın denizleri sakinleştirmek zorundaydı. Amanda gözlerini kapadı, Crone'un ölüm haberiyle gelen sükûnet anının bir anlığına da olsa tadını çıkardı. O zaman kendi kendine onu öldüreceğine söz vermişti. Bunu kendi başına yapacaktı. Yapmak zorundaydı.

Ama henüz değil.

Votka şişesini masanın üzerine bıraktı, yatak odasına gitti ve internetten çıktısını aldığı sayfaları buldu. Crone'un randevusunu almasını beklerken Starbucks'ta oturup Naomi'yi araştırırken bulduğu makaleydi bu. *New York Post* gazetesindendi. Quinn'in en büyük, en net resmini içeren tek makale olduğu için evde yazdırmıştı. Hâlâ yüzünün sadece yarısı görünüyordu, diğer yarısı gölgede kalmıştı.

Resim ona benziyordu. Dün gece öldürdüğü adamın o olduğuna şüphe yoktu.

Dizüstü bilgisayarına gitti ve arama terimlerini tekrar yazdı. Bu sefer Naomi'ye odaklandı.

Hiçbir şey.

İlgili bir vuruş bile yok.

Tarayıcıdaki sık kullanılanlar  buğuna tıkladı. İlgili siteleri yer imlerine eklemişti. En  stte *USA Today*'deki makalenin yanında Quinn'in resmi vardı. Yer imlerine eklediği bağlantıya tıkladı.

Sonuçlar ciğerlerindeki havayı emdi. Hata

404 'Sayfa Bulunamadı'.

New York Daily News, ardından *Metro New York*, *The Queens Chronicle* ve *New York Post* için yer imlerinin geri kalanını tıkladı.

Her biri için aynı hata mesajı.

Amanda başını sallayarak 'haberler' için yeni bir arama yaptı ve bu yayınların tüm web sitelerinin açık ve çalışır durumda olduğunu gördü. Naomi, Quinn ve okul hakkında yeni bir arama yaptı.

Sıfır ilgili vuruş.

Sonra Amanda'nın aklına bir şey geldi.  ıktısını aldığı makaleyi eline aldı ve çıktının üst kısmındaki URL'yi inceledi.

<https://www.usetoday.com/ny/frankquinn/naomi> . . .

Daha fazla okumasına gerek yoktu. USATODAY değildi, USETODAY'di. Bir harf değiştirilmişti.

İnternet makaleleri sahteydi.

Hepsini. Ve şimdi silinmişlerdi.

Amanda  ğleden sonra sanatı için bir web sitesinin nasıl oluşturulacağına dair bir kurs almıştı. Bu günlerde çok kolaydı. Birkaç saat içinde yapabiliyordunuz. Herkes yapabilirdi.

Naomi, Amanda için dikkatli ve ikna edici bir tuzak hazırlamıştı. Neredeyse onu  ld rtecek ve hayatta kalmak için bir can almasına neden olacak bir tuzak.

Yatağından sıçradı. Dizleri ona düzgün çalışmadığını hatırlattı ve eklemlerinden sıcak bir acı fişkırtarak onu yere düşürdü.

Amanda dikkatle ayağa kalktı, mutfağa gitti ve bir kutu Advil buldu. Hapları daha ucuz bir votkayla yıkadı, anahtarlarını aldı ve metroya doğru yola  ıktı.

Naomi'nin dairesine kadar yol boyunca ona telefonla ulaşmaya çalıştı. Çalmadı bile. Ya kapalıydı ya da çekmiyordu. Naomi'nin apartmanına vardığında ön kapıyı hafif aralık buldu. Saat neredeyse dokuzdu ve insanlar son iki saattir işe gitmek için aceleyle binadan çıkıyorlardı. Son çıkan kişi kapıyı düzgün kapatmamış olmalıydı. Bu, o sabah sahip olduğu ilk şanstı. Asansörden Naomi'nin katında indi ve dairesinin kapısına vurdu.

Cevap yok.

Amanda kapıyı dinledi ve dışarıdan gelen hiçbir şey duymadı. Sadece kendi kalbinin güm güm atışını duydu.

Naomi'ninkine en yakın daire koridorun sonunda, belki yirmi adım ötedeydi. Naomi'ninki köşe daireydi ve bu da komşulardan biraz uzakta olmak anlamına geliyordu. Bu binada oturmaya parası yeten herkesin iyi bir maaşa ihtiyacı olduğunu düşündü. Hatta belki iki maaş.

Büyük olasılıkla Naomi'nin en yakın komşuları binada değildi, çoktan işe gitmişlerdi.

Koridor, dairelerin geri kalanını ortaya çıkarmadan önce kıvrıldı. Daha uzun bir koridora dönüşmeden önce duvarda kırmızı bir yangın hortumu duvara monte edilmişti. Yangın hortumu makarasının altında iki büyük yangın söndürücü duruyordu. Amanda yaklaştı, yangın söndürücülerden birini kaldırdı ve ağırlığını test etti.

Yeterince ağır hissettirdi.

Naomi'nin dairesine geri döndü, yangın söndürücüyü bir eliyle sapından tuttu, diğer eliyle de tabanını tuttu ve kapı kolunun hemen altındaki noktaya doğru bir koçbaşı gibi savurdu.

İlk darbeye yangın söndürücü elinden fırladı ve metalik bir *gümbürtüyle* yere düştü. Sol bileği sanki biri onu koparmaya çalışmış gibi hissediyordu. Bileğini salladı, sonra yangın söndürücü yuvarlanmadan önce onu yerden aldı. Geri çekildi. Kapıya doğru koştu. Söndürücünün tabanı kapı kolunun bir santim altına çarptı ve çerçeve gürültülü bir şekilde çatladı. Bir kez daha. Bu sefer kapı açıldı.

İçeri girdi, yangın söndürücüyü düşürdü. Söndürücü yere düştüğünde, bir *çınlama sesi* daha duyuldu. Aşağı baktı, kafası karışmıştı. Yangın söndürücü sessizce apartman halısının üzerine düşmeliydi.

Ama halı gitmişti.

Amanda dairenin içinde hızla ilerledi. Salon, mutfak, banyo, yatak odası, ikinci yatak odası.

Tuvalet ve küvetten başka bir şey yoktu.

Duvarlarda resim yok, mobilya yok, yatak yok, masa yok, Quinn'in fotoğraflarının olduğu mantar pano yok, halı yok, perde yok, panjur yok, ampul bile yok.

Sanki Naomi buraya hiç gelmemiş gibiydi. Amanda dairenin n kapısına döndü ve buranın doğru yer olduğundan emin olmak için iki kez kontrol etti.

Ve yleydi.

Amanda rperdi. Naomi her konuda yalan söylemişti. Amanda'yı birini öldürmesi için kandırmıştı ve nedenini bilmiyordu.

Panik aklını başından almadan önce Amanda koşarak daireden çıktı ve asansöre bindi. Asansör aşağı inerken düşünmeye çalıştı. Az önce ne olduğunu anlaması gerekiyordu.

Crone beklemek zorunda kalacaktı.

Amanda kendini büyük bir riske atmıştı. Ona mr boyu hapis cezası getirebilecek bir risk. Cevaplanması gereken sorular vardı.

Naomi kimdi?

İkinci soru boğazında bir yumru oluşturdu - Amanda'nın dün gece öldürdüğü adam kimdi?

Ruth

Scott onları Red Hook feribot iskelesinden Jamaica İstasyonu'na taksiyle götürdü ve oradan da Huntington, Long Island'a giden bir trene bindirdiler. İstasyondan trene geçip Huntington istasyonunda trenden indiklerinde Ruth Scott'ın kolunu hiç bırakmadı.

Peronda durduklarında "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

'Port Jefferson'a giden bir trene bineceğiz. Herkes Şükran Günü için evine gittiğinden, gece geç saatlerde bir sefer koydular - Bridgeport'a giden gece yarısı feribotuna ve Hartford'a giden başka bir trene bineceğiz," dedi Scott sırt çantasını omzuna alarak.

"Neden Hartford'a gidiyoruz?"

'Çünkü Florida'ya taşınmadan önce ailemle birlikte bir süre orada yaşadım. Orayı biliyorum ve kimsenin bizi orada aramayacağı kadar da uzak bir yer.

Ruth, birinin onları aradığı düşüncesiyle ürperdi.

Platformda bir düzine insan vardı ve hepsi de aynı yöne, ana salona doğru yürüyordu. Ruth, Scott'ın başını eğdiğini ve yüzünü beyzbol şapkasının altına sakladığını fark etti.

"Hartford'a gidiyor olsaydık, Grand Central'dan başka bir trene binemez miydik?" diye sordu Ruth.

'Evet, ama saatlerce beklemek zorunda kalacaktık. Hareket etmek istiyorum. Long Island Sound'dan geçen feribotu da seviyorum. Son geçişi de yapmalıyız. Geceleri gerçekten huzurlu oluyor.

Port Jefferson'a gidecekleri treni beklerken tren istasyonundaki Starbucks'ta kahve ve sandviç yediler. Scott dizüstü bilgisayarını açtı ve

çalışmaya başladı. Masada Ruth'un karşısına oturdu, böylece Ruth onun neye baktığını göremedi, sadece ekrandan gelen parlaltı sert yüzünü aydınlatıyordu. Ruth sandviçten sadece birkaç lokma aldı. Acıkmıştı ama midesi endişeyle doluydu.

Scott'ın da yemeğine dokunmadığını fark etti. Starbucks'ın içi sıcak olmamasına rağmen ter alnını parlatıyordu. Scott ayağa kalktı ve kafenin etrafına bakındı. Ruth gerildi ve Scott'ın gözlerini odada gezdirdi. Dükkanın diğer tarafında genç bir çift vardı, birbirlerine çok aşıklardı, gülüyorlar ve telefonlarıyla fotoğraflarını çekiyorlardı. Tezgâhın arkasında bir barista.

'Tatlım, tuvalete gitmem gerek,' dedi.

Ruth dudağını ısırdı ve iki eliyle masanın kenarını kavradı.

En fazla bir dakika sürer. Söz veriyorum. Travers'in nerede olduğumuzu bilme ihtimali yok. Burada güvendesin, tamam mı?'

İlk başta Ruth konuşmadı. Ağzı kupkuru olmuştu. Kahvesinden bir yudum aldı ve fincanı titreyerek masaya geri koydu.

"Emin misin?" diye sordu.

Eğildi, ellerini kadının omuzlarına koydu ve 'Eminim' dedi. Bizi takip etmiş olamaz. Sadece bir dakika sürecek.'

Yakından bakınca yüzündeki gerginliği görebiliyordu. Sol gözünün köşesindeki kaslarda küçük bir titreme vardı ve derisi taze kemiğin soluk rengine dönmüştü.

'Kendini iyi hissediyor musun? İyi görünmüyorsun,' dedi.

Ben iyiyim. Tekneden dolayı hala biraz midem bulanıyor o kadar.

Çabuk olacağım. "Lütfen," dedi Ruth, gözleriyle yalnız bırakılmamak için yalvararak.

'Sorun yok, tatlım. İyi olacaksın. Bir dakikaya geliyorum,' dedi yüzündeki teri silerek.

Başını salladı ve onun banyoya doğru gözden kayboluşunu izledi. Ruth kendine güvende olduğunu söyledi. Starbucks'ta hiç pencere yoktu ve en arkada oturuyorlardı. Sadece bir dakikalığına iyi olacaktı ama bu, iki eliyle masayı kavrarken ayakkabısının tabanının yere vurmasını engellemedi.

Gülüşen ve tekrar öpüşen genç çifte baktı. Bir şekilde bu onu daha iyi hissettirdi. Ne yaptığını görmek için Scott'ın dizüstü bilgisayarını çevirdi. Aklına kötü düşüncelerin gelmesini engelleyecek herhangi bir şey. Onu ele geçirecek, çılgına çevirecek düşünceler.

Yerel haberleri kontrol ediyordu. İki sekme açıktı. İkisi de New York'taki son dakika haberleriyle ilgiliydi. Ruth saldırıdan beri haberlerden uzak duruyordu. İnsanların bıçaklandığını, vurulduğunu ya da öldürüldüğünü bilmek istemiyordu. Hepsi çok fazlaydı. Dizüstü bilgisayarı Scott'ın oturduğu yere doğru çevirdi ve hızlıca geri dönmesini istedi.

Scott koltuğuna geri döndüğünde saçları ıslaktı ve biraz daha sakin görünüyordu.

"Bir Airbnb rezervasyonu yapacağım, tamam mı?"

Ruth başını salladı ve Scott dizüstü bilgisayarına dokunmaya devam etti.

Port Jefferson'a giden tren uzun sürmedi ve feribota gitmek için başka bir taksiye bindiler. Bu Long Island kasabasının sokakları kısa, karanlık ve büyük ölçüde ıssızdı. Herkesin yürüdüğü ya da metroya bindiği Manhattan'dan çok farklıydı. Buralarda kimse yürümüyordu. Herkes araba kullanıyordu. Son sefer için biletlerini aldılar ve Scott yine en üst güverteye çıkmalarını önerdi. Hava rahatlatıcıydı. Cehennem kadar soğuktı ama en azından gemiye binen sadece bir avuç insan vardı ve hepsi aşağıda sıcakta oturuyordu.

Feribot Long Island Sound'u geçerken Port Jefferson'dan gelen ışıklar arkalarında kayboldu ve geriye sadece ara sıra görülen şamandıraların parıltısı ve uzakta Bridgeport'tan gelen yaşamın loş ışıltısı kaldı. Feribotta Ruth'un beklediğinden daha fazla yolcu vardı. İki gün sonra Şükran Günü'ydü ve insanlar tatil için evlerine dönüyorlardı.

Scott bariyerin üzerinden baktı, sonra döndü ve gülümseyerek Ruth'a göz kırptı. Orada durdu, beyaz boyalı parmaklığa yaslandı, arkasındaki karanlık sularla çerçevelendi.

O anda onu sevmiştir. Bunun stresi kendini göstermeye başlamıştır. Kendine bunu onun için yaptığını hatırlattı. Onu korumak, güvende hissetmesini sağlamak için. Çok tedirgindi ve her ikisi için de endişeleniyordu ama her şeye rağmen onu gülümsetmeye çalışıyordu - bunu eğlenceli bir yolculuğa dönüştürmeye çalışıyordu. Ve bir kalp atışı için öyle hissetti. Sadece bir saniyeliğine, bir canavardan kaçmıyorlardı - kendilerinden ve son haftalardaki tüm acılardan kaçıyorlardı.

Ruth ayaklarına baktı ve kendi gülümsemesinin ortaya çıkmasını diledi. Ve gülümsediğinde başını kaldırıp Scott'a baktı.

Sadece sırtı ona dönüktü.

Ve artık yeni sırt çantasını takmıyordu. Ayağının yanında değildi. Önünde de değildi.

Bir an için ona ne olduğunu merak etti. Sonra hafif bir şırıltı duydu.

Farrow

NYPD'nin havuz arabası taş binaya yanaştığında, adli tıp teknisyenleri ekipmanlarını minibüslerinin arka kapısında topluyorlardı.

Hernandez motoru durdurmuş ve Farrow'la aynı anda Crown Vic'ten inmiştir. Ayakları Hernandez'le birlikte asfalta değmiş olsa da Farrow'un doğrulması çok daha uzun sürdü. Giderek kötüleşen bel fıtığı sorunu artık neredeyse kontrol edilemez hale gelmişti. İyi günler ve kötü günler vardı. Son zamanlarda, çoğunlukla kötü günler. Ağrı geçene kadar bekledi. İlk hareketleri yavaştı ama hareket etmeye başladığında gevşeyeceğini biliyordu.

Farrow kaldırıma ilk adımını attığında Karen Hernandez adli tıp teknisyeniyle konuşmaya başlamıştı bile. Bir siyah-beyaz ve bir başka plakasız ekip arabası evin önündeki kaldırıma park etmişti. Sessizce, devriye arabasının tepesinden yanıp sönen çilek ve kirazlar sokağın etrafına mavi ve kırmızı ışık gönderdi. Ambulans yoktu ve adli tabipten de henüz bir iz yoktu. New York'taki herhangi bir cinayet mahallinde, adli tabip en pahalı arabayla gelen kişiydi. Mercedes ya da BMW, bazen bir Audi.

Görünürde pahalı bir Alman mühendisliği olmadığına göre Farrow, ME'den önce davranmış olabileceğini düşündü. Birkaç adım daha attı ve hafif bir dikkat dağıtıcı olarak sırtındaki yanmayı hissetti ve sağ bacağındaki ağrı da geçmişti. Ne kadar uzun süre ayakta kalırsa o kadar kolaylaşacaktı.

Ağır metalik kapıların çarptığını duydu ve adli tıp teknisyenlerinin aracın önüne doğru ilerlediklerini gördü, arka kapılar artık kapalıydı. Hernandez ona bilgi vermek için geri geldi.

"Olay yerindeki teknisyen kimdi?" diye sordu

Farrow. "Belucci," dedi Hernandez.

Güzel. Çok titiz. Bir şey bulabildiler mi?"

"Görünüşe göre pek bir şey yok. Laboratuvar sonuçları gelene kadar bunu bilemeyeceğiz.

'Umutlanmayacağım. Hadi içeri girelim.'

Brownstone'un ön kapısında elinde bir pano ile üniformalı bir devriye polisi duruyordu. Hernandez ve Farrow bandın altından geçip merdivenlerden yukarı çıktılar ve kimliklerini memura gösterdiler. Olay yeri kayıt defterine isimlerini yazdı ve "Statler ve Waldorf dışarıda," dedi.

Hernandez gözlerini devirdi ve devriye polisi bir gülümsemeyi bastırdı.

Farrow ve Hernandez eve girdiler. Ayakkabı rafı ve şemsiye standı olan temiz bir koridor. Rafta sadece bir çift bot ve bir çift spor ayakkabı vardı. Her iki çiftin de boyutlarına ve renklerine bakarak bir erkeğe ait olduğunu tahmin ettiler.

Sağ tarafta bir salonun önünden geçtiler. Deri bir kanepenin önünde sessizce bir televizyon duruyordu. Solda bir mutfak lokantası buldular. Ankastre ocaklı bir mutfak adasının üzerindeki tavan armatüründen bir sıra bakır tencere ve tava sarkıyordu. Çift fırını, çok sayıda dolabı ve yemek kitapları raflarıyla dolu duvarıyla pahalı bir mutfağa benziyordu. Yine de dekor ve kitaplar kesinlikle erkek eğilimiydi. Duvarı, manyetik bir şeride tutturulmuş bir dizi mutfak bıçağı sergileniyordu.

Açık olan arka kapıya doğru ilerlerken Hernandez, "Birileri yemek yapmayı çok seviyormuş," dedi. Durdular.

Kırılan mutfak penceresinin kırık camları yerde duruyordu. Dikkatlice üzerinden geçtiler.

"Tanıdık geliyor mu?" dedi Hernandez.

Farrow henüz emin değildi. Bay Blue-eyes kurbanlarının evlerine arka taraftan girmiş, mutfaktaki bir pencereyi kırarak içeri girmişti. Bu kez lavabonun üstündeki pencerelerden biri kırılmıştı. Cam parçaları hâlâ çerçeveye yapışmış durumdaydı. Yanındaki pencere kapalı ve sağlam kalmıştı.

Farrow, "Pencereden tırmanmışlar gibi görünmüyor," dedi. "Cam, eve girmek için kırılmamış.

Farrow arka kapıyı açarak önce Hernandez'in gitmesine izin verdi, sonra da onu takip etti.

Bahçe genişti. Belki de Farrow'un Manhattan'da gördüğü en büyük bahçeydi. Elli metre ya da daha uzun, otuz metre genişliğinde, sol tarafında gül çalıları olan bir çimenlik.

Yan taraf. Arka tarafta bir tuğla duvar. Sağ tarafta, çimenlerin üzerinde küçük bir alet kulübesi vardı. İşte orada Statler ve Waldorf'u kulübenin dışında dururken buldular. Gerçek isimleri değil tabii ki. Dedektif Donnelly ve Carter, 86th bölgesinden, şehirdeki çoğu polis tarafından iyi tanınan kişilerdi. Reagan başkan olduğunda göreve başlamışlardı. İki yaşlı beyaz saçlı adam

Kırk yıl boyunca birbirlerinin ve diğer herkesin taşaklarını sıktılar.

"Bakın burada ne varmış, Aziz Jude ve havarisi," dedi Donnelly.

Farrow başını salladı. Bu lakabı birkaç yıl önce almıştı ve doğrusu pek de umurunda değildi.

'Kendine dikkat et, Carter. *Gerçek* polis burada,' dedi Donnelly.

"Eğer *gerçek* polisler onlarsa, on yıl önce emekli olmalıydım," dedi Carter.

'On yıl önce emekli oldunuz. Sadece sana söylemeyi unuttular,' dedi Donnelly. "Bizi bilgilendirmek ister misin?" diye sordu Hernandez.

"Bana çıkma mı teklif ediyorsunuz, genç bayan?" dedi Donnelly.

Hernandez, 'İsterdim ama huzurevi saat on birde yatağa dönmeni istiyor,' dedi.

İki yaşlı adam içtenlikle güldüler ve o anda Farrow çimenlerin üzerindeki sarı polis kanıt işaretlerinin bir kan gölünü vurguladığını gördü. Kan hâlâ ıslaktı ve karanlıkta simsiyah görünüyordu.

"Merak etme," dedi Farrow. 'Senin davana karışmıyoruz. Herhangi bir haneye tecavüz saldırısı ya da cinayetle ilgili bir çağrımız var. Siz olay yerini aradığınızda memurunuz bize haber verdi. Bu bizim adamımıza benziyor mu?'

Yaşlı adamlar birbirlerine başlarını salladılar. Sidik yarışı sona ermişti.

'Hiç sanmıyorum. Kötü bir aile içi olaya benziyor,' dedi Donnelly. 'Komşular arkadan bağırırlar duyunca aramışlar. Bir kadınla bir erkek kavga ediyor gibiymiş, öyle dedi içlerinden biri. Kurban erkek.

Bir erkek profillerine uymuyordu ama bir şüphelinin kurban seçimini değiştirmesi duyulmamış bir şey değildi. Ya değişiklik istedikleri için ya da polislerin dikkatini dağıtmak için.

'Kurban bıçaklandı mı? Silah sizde mi?" diye sordu Hernandez.

"Silahı bulduk, tamam," dedi Carter, boğazından balgam dolu bir kahkaha atarak. 'Suçlu onu göğsünde bırakmış. Bir ateş baltası. Ya da ona benziyor. Doktorlar göğüs kafesinden ayırdığında daha iyi görebileceğiz.

"Tanrım," dedi Hernandez. 'Bu ne biçim bir ev içi.

Farrow kan gölünün üzerinden geçip alet kulübesine baktı. Sanki biri baltayı ev sahibinin göğsüne gömmeden önce kapının dışına saplamış gibi görünüyordu. Kulübenin sürgüsü çimenlerin üzerinde yatıyordu. Yerinden sökülmişti. Farrow kulübenin içine girdi ve etrafta düzgünce dizilmiş aletlere baktı. Farrow'un garajından çok daha düzenliydi, ancak ikisinin de örümcek ağlarıyla ilgili bir sorunu vardı. Her aletin bir yeri vardı. Düzgün ve akıllıca düzenlenmişti. Bu kulübeyi gayretli bir zanaatkâr bir araya getirmişti. Duvarda bir nokta vardı, iki kalın çivi, iki ayak arayla - bir balta asmak için mükemmel bir yer.

Tezgâhın üzerindeki cep telefonunun yanında bir olay yeri işaretleyicisi duruyordu. Kulübeden dışarı çıktı.

"Peki bu nasıl oldu?" diye sordu Farrow.

"Sevgili kavgası. Aldattığı için, parasını çaldığı için, her neyse, baltayla saldırıyor. Bahçede bir beyzbol sopası var. Belki de önce onu tehdit etmiştir? Fark etmez. Onu öldürüyor, sonra da sınıra doğru kaçıyor, arka kapıdan çıkıp ara sokağa giriyor," dedi Statler.

Farrow ve Hernandez arka kapıya doğru ilerlediler. Kapı açıktı. Bir asma kilitle sabitlenmiş olan sürgü tahtadan kırılmıştı. Yolda bir çekicinin yanında duruyordu, hepsi de suç mahalli işaretleriyle belirlenmişti.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Farrow.

'Bay Blue-eyes değil, ama ben bir yerli almıyorum. Henüz değil,' dedi Hernandez.

Ben de öyle. Ama bu ikisi bir davada kendi burunlarının ucunu bile görmezler. Ve yavaş çalışıyorlar. Şunlara bir bakın,' dedi Farrow.

Hernandez bir tarafa eğilerek iki adamı izledi. Ellerinde katlanmış defterler vardı ve her biri bir belgeyi doldururken bu defterlere yaslanıyordu.

'Fazla mesai formlarını dolduruyorlar. Onların önceliği bu,' dedi.

'Bu, yerli halktan milyonlarca kilometre uzakta gibi geliyor. Belki onları yönlendirebiliriz.

Formlarını tamamlamakta olan Statler ve Waldorf'un yanına geri döndüler. Gitmeye hazırdılar.

Farrow, "Evde herhangi bir rahatsızlık belirtisi var mı?" diye sordu. "Sıfır," dedi Donnelly.

Yeterince makul. Adli tıp bir şey bulursa bana haber verin. Bizim adamımıza benzemiyor ama henüz ihtimal dışı da bırakamıyorum. Yine de bunun bir aile içi cinayet olmadığını düşündüren birkaç şey var,' dedi Farrow.

"Ne gibi şeyler?" diye sordu Carter.

'Alet kulübesinin kırık kapısı, arka kapının kırık kilidi, kırık pencere. Eğer kadın, şimdilik kadın olduğunu varsayalım, partneriyle kavga ettiyse, neden kilitleri kırdı? Neden sadece anahtarı kullanmadı? Ya da ön kapıdan çıkmadı? Ve neden camı kırdı?'

"Kim bilir. İnsanlar sevgililerinin göğsüne bir balta indirdiklerinde sağlıklı düşünemezler. Umarım sabaha kadar tam olarak ne olduğunu öğreniriz,' dedi Donnelly.

Sabaha kadar mı? Bu Şükran Günü arifesi. Erken bir tatil mucizesi mi düşünüyorsun?" diye sordu Hernandez.

"Hayır, küçük hanım," dedi Donnelly. 'Sağlık görevlileri kurbanı götürdüğünde hala nabızı atıyordu. Bu adam ölmemiş. Eğer başarırsa, bize neler olduğunu anlatabilir.

Amanda

Amanda için dünya tersine dönmüştü.

Tekrar.

Kanepesine oturdu. Saat şimdi sabahın on buçuğuydu. Uyuması gerekiyordu, vücudunun halsizleştiğini hissediyordu ama zihni çarşafın altına girmeyi bile düşünemeyecek kadar çok çalışıyordu.

Hayat böyle olmamalıydı. Büyürken tek istediği resim yapmaktı. Bir anı, bir duyguyu tuval üzerinde yakalamak ona en büyük zevki veriyordu. Bir gün hayatını bu şekilde kazanmayı ummuştu. Otuzlu yaşlarında bir koca ve kendi ailesini kurmak istemişti. Ve bir süre için bu güvenceye sahipti. Faturaları ödeyen bir işi vardı - akşamları yaptığı sanat da bir gün o faturaları ödeyebilirdi.

Noel'den üç gün önce bebeği Jess'i hastaneden eve getirdiğinde, hayatın böyle olması gerektiğini biliyordu. Yolunu bulmuştu. Mutlu olacağı yeri. Luis ağacı süslemiş, daireyi temizlemiş, yeni kızı ve sevdiği kadın için bir yuva yapmıştı ve Amanda kendini hiç bu kadar umut dolu hissetmemişti.

O altı muhteşem yıl boyunca hayatı olasılık ve huzurla doluydu.

Wallace Crone ondan her şeyini almıştı. Sahip olduğu ve gelecek olan hayatı yok etmişti. Geçmiş ve geleceği gitmişti. Çalışamıyordu. Resim yapamıyordu. Ağlayamadı. Kocasının ve küçük kızının yasını bile tutamadı. Sadece öfke ve acı vardı.

Televizyonu açması gerektiğini biliyordu. Yerel haberlerin öldürdüğü adamın hikâyesini vereceğini biliyordu. Ama yine de yapamadı.

Ya ona bir isim verdilerse? Ya suçluluğuna bir *isim* verselerdi? Hayatı için savaşılan isimsiz bir adam yerine onu gerçek bir insan yapsalardı.

Görüntüler zihnine hücum etti. Yasak ve istenmeyen. Quinn'in tornavidayla delinen kolu ve göğsüne saplanıp orada kalan bıçağın çıkardığı ses. Ay ışığı göğsünde oluşan küçük kan gölüne yansiyordu. Bunlar anılarına musallat olacağını bildiği yeni iblislerdi.

Kendine başka seçeneği olmadığını söyledi. Onu öldürebilirdi.

Bu düşünce, onu bu duruma sokan Naomi'ye duyduğu öfkeyi dağıtmadı.

Sonra bir şey oldu. Uzun zamandır olmayan bir şey.

Amanda ağladı.

Kendisi için değil, öldürdüğü adam için ağlıyordu.

Farrow'u aramayı düşündü. Ona ne yaptığını anlatmayı. Naomi onun danışmanlık grubunun bir üyesiydi elbette, ama özel olarak konuştuklarını başka kimse bilmiyordu. Birkaç alakasız kısa mesaj ve sahte bir web sayfasından alınan bir çıktı dışında, konuşmalarının gerçekleştiğine dair hiçbir kanıt yoktu. Ve cinayetlerin takas edilmesiyle ilgili bir hikayeyi destekleyecek hiçbir şey yoktu - herhangi biri sahte bir web sayfası oluşturabilirdi. Farrow'a gerçeği söylerse, işler sadece tek bir yöne gidecekti - bu ona şartlı tahliye olmaksızın ömür boyu hapis cezası için bir bilet alacaktı. Naomi ortadan kaybolmuştu. Polisler Amanda'ya inanmayacaktı. Jüri de inanmazdı.

Buna yönlendirilmişti. Naomi'nin planı Amanda'yı bu adamı öldürmeye ikna etmektir. Görünüşe göre fazla iknaya ihtiyacı yoktu. Şimdi bunun neden olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. Bu adam neden hedef olmuştu? Bununla yüzleşmeliydi. Televizyonu açmalıydı. Naomi hakkında bir şeyler öğrenmenin tek yolu, öldürdüğü adam hakkında bir şeyler öğrenmektir.

Amanda gözlerini sildi, oturma odasına gitti ve televizyonu açtı. Haberler

Amerika'da bir nehir gibiydi. Sürekli akan, sürekli değişen ve sanki izleyicinin hayatı bu hikayeleri şu anda duymasına bağlıymış gibi sunulan

bir nehir. Haber spikerleri Başkan'ın günün ilerleyen saatlerinde yapacağı

bir açıklamanın peşindeydi. Basın onu aptal gibi göstermeye bayılıyordu.

Adil olmak gerekirse, onlara sık sık yardım eli uzatmıştır.

Haber kanalının New York'taki yerel bir kanala bağlanması uzun sürmedi. Bugün Karartma Çarşambasıydı ve NYPD'nin elleri tatil için evlerine dönen ve partiden önce dışarı çıkan sarhoşlarla dolu olacaktı.

Yarın Şükran Günü. Amanda işaret parmağını ağzına sokup ısırđı. Sadece acıtacak kadar. Keskin olması gerekiyordu. Ana haber Yukarı Doğu Yakası'ndaki ölümcül bir bıçaklama olayıydı, sonra ...

'Diğer bir haber de Greenwich Village'dan elli beş yaşındaki bir adamın vahşi bir haneye tecavüz sırasında hayati tehlike arz eden yaralar almasının ardından bugün yakındaki bir hastanede durumunun kritik olduğu...'

Başını iki yana salladı. Hikaye bu değildi. Amanda gözlerini kapadı, haberlerde cinayetin yer almasını beklerken yavaşça nefes aldı.

'... Komşuları dün gece saat sekiz buçuk sularında arka bahçeden gelen bir rahatsızlık sesi duyunca polisi aramışlar...'

Amanda'nın gözleri parlayarak açıldı. Haber spikerinin yüzünü gördü.

'... Polis ve sağlık görevlileri ev sahibini göğsüne bir balta saplanmış halde çimenlerin üzerinde yatarken buldu. Hastanedeki durumu ciddiyetini koruyor. Diğer bir haber de New York İtfaiyesi'nden. ...'

Öğleden sonra güneşi duvarlarının etrafında dans eden parlak güneş ışığı serpintileri gönderirken Amanda'nın kafasında düşünceler uçuşuyordu. O yaşıyordu. Ve bunun için kurtulmuş hissediyordu. Kendini savunurken bile olsa bir can almış olmanın utancından ve suçluluğundan kurtulmuştu. Ama eğer yaşarsa, saldırganı tarif edebilirdi. Onu teşhis edebilirdi.

Adamın iyileşmesi halinde yapılacak ilk şeylerden birinin hastanedeki yatağının başında polislerle bir görüşme yapmak olacağını biliyordu. Belki gün içinde ya da yarın.

Polislerde sabıka fotoğrafı vardı. Ve DNA'sı. Hepsi Crone hakkındaki yasaklama emrini ihlal ettiği için tutuklanmasının ardından saklanmış. Adamlarla kavga ederken, arkasında biraz DNA bırakmış olabilir. Bu mümkündü. Her şey çok acımasız ve dağınık bir hal almıştı ve dizini kesmişti. DNA'ya ihtiyaçları bile olmayabilirdi. Tek yapmaları gereken, adamın onu altılı sabıka fotoğrafından seçmesi olurdu. Onun için gelmeleri uzun sürmezdi.

Belki kırk sekiz saat. Tatil olduğu için belki yetmiş iki. Üç gün. En fazla. Polislerin onu bulması bu kadar sürer.

Naomi Amanda'yı kullanmıştı. Onun acısını kullanmıştı. Ve bunun için cevaplar istiyordu. Ödeşmek istiyordu. Bunun peşini bırakamazdı. Crone'u şimdilik bir kenara bırakıp Naomi'nin izini sürecekti. Kurban olmaktan bıkmıştı. Naomi'nin bundan kurtulmasına izin vermeyecekti.

Karşı koymak zorundaydı.

Polisler Amanda'yı bulmadan önce Naomi'yi bulmalıydı.

Pek faydası olmayabilirdi ama polise manipüle edildiğini -buna zorlandığını- söylerse belki bir fark yaratabilirdi. Bu ve uzaklaşmaya çalıştığı ve adamın ona izin vermediği gerçeği. Savaşmak zorunda kalmıştı.

Amanda dizindeki kayışı değiştirdi, daha fazla ağrı kesici aldı, ceketini kaptı ve dışarı çıktı.

Wallace Crone'u öldürmek beklemek zorundaydı. Saat işliyordu.

Ve gerçeği öğrenmek zorundaydı.

Şafakta uyandı.

Yatak odasının penceresinde karartma perdesi yoktu. Sadece ince perdeler vardı. Yüzüne vuran güneş onu hafifçe uyandırdı. Ruth arkasını döndü, bir kolunu uzattı ve Scott'ın yattığı tarafı boş ve soğuk buldu.

Doğrulup oturdu. Etrafına baktı.

Başkasının dairesindeydi, Scott'ın Hartford'da tuttuğu Airbnb'de. Geç gelmişlerdi ve Ruth yorgun ve duygusal bir halde doğruca yatağa gitmişti. Scott'ı en son önceki gece görmüştü, hala giyinik bir şekilde yanında uzanıyordu. Uykuya dalana kadar ona eşlik etmişti. Scott eşyalarını yerleştirmek istediğini, daha sonra televizyon izleyeceğini söylemişti. Uyuyamayacak kadar gergin olduğunu anlayabiliyordu.

Saati sabah altı yirmiye gösteriyordu. Yarın Şükran Günü'ydü. Scott'ın ailesinden çoktan özür dilemişlerdi ve Florida'da onlarla birlikte olamamalarının bahanesi Ruth'tu. Onlara tatil için evde kalmaya karar verdiklerini, bu yıl Şükran Günü için hiçbir plan yapmadıklarını söylemişti. Ruth'un şükredecek pek bir şeyi yokmuş gibi geliyordu.

Scott'ın dün gece yatağa gelip gelmediğini merak etti. Bu düşünce onu huzursuz etti. Kalktı, esnedi, gerindi ve yara izlerinden tanıdık bir çekilme hissetti. Sabahları ilk iş hep aynı şey olurdu. Sıcaktan ve pamuktan tahriş olmuş yaralar, sıcak bir yatakta yattıktan sonra kaşınıyor ve acıyordu.

Ruth, Scott'ın gecelik yerine geçen tişörtlerinden birini giydi. Perdeleri açtı ve aşağıdaki sokağa baktı. Daire üç katlı bir binanın en üst katındaydı. Bu bina Scott'ın

'mükemmel altı' olarak adlandırılan, yüz yıl önce inşa edilmiş orta sınıf apartmanların eski tarzı: dikdörtgen binanın her iki tarafında üç katlı yay cepheleri olan her katta iki daire. Scott'ın anne ve babası ilk evlendiklerinde mükemmel altılıda yaşıyorlardı. Park Terrace'daki bu tarihi apartmanlar parka bakıyordu, dolayısıyla adı da buradan geliyordu, ama arkalarında şehrin çürümeye yüz tutmuş bir bölgesi vardı. Hartford'un bu kısmına Frog Hollow deniyordu. Park Nehri eskiden evlerin yakınından akardı ve Samuel Colt burada silah üretmeye başlayana kadar arazi kısmen bataklık kısmen de bataklıktı ve beraberinde başka işletmeler de geldi - ülkede ilk bisiklet ve dikiş makinesi üretildi.

Frog Hollow fabrikaların etrafında büyüdü ve onlar kapılarını kapattıkça mahalle de kapandı.

Yine de Ruth manzaranın hoş olduğunu düşünüyordu. Neredeyse huzurlu.

Scott'ı mutfakta, tezgahın üzerinde, dolapların altında duran küçük düz ekran televizyonda haberleri izlerken buldu.

"Açlıktan ölüyorum," dedi Ruth kollarını ona dolarken.

Hiçbir şey söylemedi. Scott kendini sıkıca sarılmış bir yay gibi hissediyordu. Sert, soğuk ve patlamaya hazır. Ondan yayılan gerginlik, tıpkı bir statik elektrik şoku gibi kıza bir sarsıntı verdi.

Geri çekildi, "İyi misin?" dedi.

"Ben iyiyim. Bir dakika içinde dışarı çıkıp yiyecek bir şeyler alacağım. Sesi ölü gibiydi. Monoton.

Bakışları televizyondan hiç ayrılmadı. Ruth, Başkan'ın golf gezisinden dönüp bir tür açıklama yapacağını, adama bakılırsa muhtemelen aptalca bir şey yapacağını düşündü.

Ruth yatak odasına geri döndü, çantasını buldu, yatağın üzerine attı ve kapağını açtı. Kot pantolon, kazak ve iç çamaşırı seçti. Duş aldı, giyindi ve saçlarını kuruttu. Yirmi dakika sonra mutfığa döndüğünde Scott hâlâ kımıldamamıştı. Haber kanalında hâlâ Başkan'ın yapacağı konuşma üzerine spekülasyonlar yapıyordu.

Ardından kadın haber sunucusu bir röportajı yarıda keserek tam ekranı kapladı.

'En önemli haberimizde son dakika gelişmesi var - Yukarı Doğu Yakasında Cinayet. NYPD'deki kaynaklar muhabirimize New York Belediye Başkanı'nın üst düzey bir danışmanının dün gece Paramount'taki otel odasında ölü bulunduğunu doğruladı ...'

Ağzı açık kaldı, gözleri ekrana kilitlendi.

Zihni hesaplamalar yapıyordu. Bağlantılar. *Dün* gece otellerinde bir adam öldürüldü.

Scott bir adamı takip etmek için dışarı çıkmıştı. Saldırgan olduğunu teşhis ettiği adamı. Bir süre uyumuştı ve ne kadar süreyle gittiğini bilmiyordu. Geri döndüğünde üzerinde ucuz giysiler vardı. Asla giymeyeceği türden. Ve hastaneden ayrıldığından beri kaldıkları otelden aniden ayrılmak zorunda kalmışlardı. O gece odaya sadece yeni kıyafetlerle değil, yeni bir sırt çantasıyla da gelmişti. O sırt çantası bu daireye ulaşmamıştı. Feribotta yan yatıp kanalın karanlık sularına karıştığını biliyordu. Bu yüzden Grand Central'dan direkt trene binmek yerine Hartford'a uzun bir feribot geçişi de dahil olmak üzere dolambaçlı bir rota izlemişlerdi. Adamın atması gereken kanlı giysileri olduğunu tahmin ediyordu.

' . . *kurban vahşice öldürüldü...*' dedi Paramount Oteli'nin dışında duran TV muhabiri.

Ruth'un sesi ancak fısıltının üzerine çıkabildi, "Dün gece ne yaptın?"

Şok ve korku onu hemen etkiledi. Bir adamın öldürüldüğü haberi değil, diye düşündü Ruth. Hayır, Scott onun ikiyle ikiyi bir araya getirmesinden endişeleniyordu. Bunun yüzüne yansıdığını görebiliyordu. Televizyona ve manşete baktı.

Scott hiçbir şey söylemedi. Sadece ekrana baktı, sanki bir yük treninin farları ona doğru gürlüyordu ve o ışığın içinde sıkışıp kalmıştı, hareket edemiyordu - tamamen donmuştu.

Ruth'un düşünceleri zapt edilemiyordu - ağzından dökülüyorlardı - sanki kendi iradeleri varmış gibi ses veriyorlardı.

"Haberler dün gece otelimizde bir adamın öldürüldüğünü söylüyor. Dışarı çıktığında kıyafetlerini değiştirmişsin. Uzun zamandır yoktun. Ve o yeni çantayı nehre attığını biliyorum. Sen . . . sen . . ."

Cümlesini bitirmedi. Yüksek sesle söylemek çok ağırdı. Söylemesine de gerek yoktu. Scott başını eğdi, dizleri çözülürken mutfak tezgahına tutundu. Yere yığıldı. Sanki vücudu yaptığı şeyin fiziksel ağırlığını aniden üstlenmiş gibiydi.

'Onu öldürmek istememiştim,' dedi. Kendimi kaybettim ve ona vurdum. O da bana karşılık verdi. Başka seçeneğim yoktu. Beni öldüreceğini ve sonra da senin için geleceğini düşündüm. Hiç ...'

Son sözleri, bir elini ağzına götürüp gözlerini sıkıca kapatmasıyla son buldu. Gözyaşları parmaklarının üzerinde yuvarlandı.

Ruth'un nefesi hızlandı; göğsü sıkıştı.

"Polisler bizi mi arıyor?" diye sordu.

Scott burnunu çekti, "Bilmiyorum" dedi. Hiç sanmıyorum. Olay yerini oldukça iyi temizledim...'

Ciğerlerindeki havayı dışarı üflerken sırtı dikleşti. Sıcak hissetti. Zehirli. Bir nefes daha çektiğinde serinledi. Sakin bir dağın üzerinde süzülen sabah sisini solumak gibi.

Scott'a yaklaştı, diz çöktü ve işaret parmağıyla çenesini kaldırdı. Omuzları artık gerginlikten ağrıyordu. Elini Scott'ın yüzünden çekerken durdu ve parmaklarına sanki başka birine aitlermiş gibi baktı - hareketsizdiler. Titreme yoktu. Her zaman korkuyla bulanık olan düşünceleri birden sakinleşti - berraklaştı.

'Travers'ı sen öldürdün. Bana saldıran adamı öldürdün,' dedi.

Scott gözyaşları arasında konuştu. Dudaklarının arasında uzun bir tükürük izi uzanıyordu, hiç kesilmiyordu ama her kelimede oradaydı.

"Özür dilerim. Her şeyi berbat ettim.'

Yakınına eğildi, başparmağıyla dudaklarını sildi ve sonra onu öptü.

"Bizi *kurtardın*. Beni *kurtardın*. Peşimizden gelemez. Korkmama gerek yok. O öldü ve ben seni *seviyorum*. Seni söyleyebileceğimden çok daha fazla seviyorum.

Amanda

Naomi'nin izini sürmenin iki yolu vardı.

İkisi de kolay değildi. İlki en açık olanıydı. Eğer Naomi Quinn dediği adamın ölmesini istiyorsa, o zaman bir bağlantı olmalı. Belki de yakın bir bağlantı. Ve bu yüzden onu öldürecek kişi o olamazdı. Amanda'ya saldırmadan önce, onu kimin gönderdiğini sormuştu. Naomi'nin bu adamla bir geçmişi vardı. Polis otomatik olarak onu şüpheli olarak düşünecekti. Belki de Naomi'nin söylediklerinin bir kısmı doğrudu. Amanda bunun mantıklı olduğunu düşündü. Aradaki bağlantıyı bulmak için önce adamın gerçek kimliği. Bu onu Naomi'ye bir adım daha yaklaştıracaktı.

Telefonunda konuyla ilgili bulabildiği tüm haber uyarılarını taradı. Hiçbiri yoğun bakımda yatan ve göğsünden balta çıkarılan adamın kimliğini açıklamıyordu. Hastaneye gitmenin de bir anlamı yoktu. Saldırganın işini bitirmek için geri dönmesi ihtimaline karşı adamı korumak için koğuştaki bir polis görevlendirilmiş olabilirdi ve hastaneye yaklaşırsa kendini daha erken bir tutuklanma riskiyle karşı karşıya bırakırdı. Tutuklanma vakti gelecekti. Bundan emindi. Adam uyandığında polise eşkalini verecekti ve tabii ki muhtemelen o dağınık olay yerinde bir yerlerde onun DNA'sını bulacaklardı. Mesele cinayete teşebbüsten tutuklanıp tutuklanmayacağı değil, *ne zaman* tutuklanacağıydı. Ve o an geldiğinde, gerçeği söylemeye hazır olmak istiyordu. Başka biri onu bu işe bulaştırmış ve bu duruma zorlamıştı. Ayrıca, gitmek istemişti ama adam ona saldırmıştı. Nefsi müdafaaydı. Bunun bir anlamı olmalıydı ama bunu destekleyecek bir kanıt yoksa hiçbir anlamı olmazdı. Yine de araştırması gereken adama fazla yaklaşamıyordu. En azından hastanede.

Hayır. Onu bu şekilde takip edemezdi. Bu çok tehlikeliydi.

Bir alternatif vardı. Naomi'nin izini sürmenin Quinn adını verdiği adamı içermeyen ikinci bir yolu.

Matt ve danışmanlık grubu aracılığıyla. Naomi Matt'e kimliğini göstermek zorunda kalmış olabilir mi? Amanda'nın yaptığı gibi. Onun gerçekte kim olduğunu bilirdi. Elinde dosyalar olurdu. Kayıtlar.

Amanda, Lexington ve 33rd adresindeki bir şarküteride köşedeki masaya oturmuş, ön kapıyı izlerken ızgara peynirinin yarısı yenmiş ve önünde soğumaya başlamıştı. Telefonundan saati kontrol ederken Matt'in neredeyse yarım saat gecikeceğini hesapladı. Onu duraksatacak kadar geç değildi, yine de önümüzdeki beş dakika içinde gelmezse onu yenecekti. Öğleden sonra saat neredeyse bir buçuktu. Şehir her zamankinden daha yoğundu. Tatil trafiği. Yarın, arabalar Macy'nin Şükran Günü geçit töreni için şehri terk edecekti.

Matt'ten yeni mesaj yok. Son mesajında onunla buluşmaya geleceğini söylemişti. Amanda ona mesaj atarak moralinin çok bozuk olduğunu, karanlık düşünceler içinde olduğunu ve konuşmak için bir saatini ayırabileceğini söylemişti. Matt de ona mesaj atıp gelebileceğini söylemişti ama bu alışılmadık bir durumdu ve normalde grup saatleri dışında kimseyle görüşmezdi. Bir istisna yapabileceğini söyledi. Bu seferlik.

Matt şarküteriye girerken Amanda telefonundan başını kaldırdı. Boynuna yarım düzine kez doladığı uzun, kalın bir atkı, yünlü bir kot ceket ve kot pantolon giymişti. Yağmur yağmadığı halde yanında bir şemsiye taşıyordu. Matt çoğu şeye hazırlıklı olan bir adamdı.

Kadın el salladı, adam da masaların arasından köşeye doğru ilerlerken ona el salladı.

"Nasılsın?" diye sordu.

'Harika değil. Beni kabul ettiğiniz için teşekkürler' dedi.

Ceketini çıkardı, sonra atkısını çözdü. Şarküterinin içi sıcak, dışı ise soğuktu. Gözlükleri sıcaktan buğulanmıştı. Onları çıkardı ve masanın üzerine koydu.

'Bazı insanlar bir grup içinde açılmakta zorlanır. Bunu anlıyorum. Ama denemek zorundasınız. Sekiz seanstan sonra gözetim memurunuza bir rapor vermem gerekiyor. Onlara katıldığını söylemek iyi olur.'

Amanda başını salladı ve "Bu yüzden sizinle iletişime geçtim. Açılmak istiyorum ama Wendy ile bazı sorunlar yaşıyorum. O ve ben grup dışında konuşuyorduk. Bazen biraz korkutucu olabiliyor. Belki de sadece onun saçmalıklarıdır ama o oradayken gruba geri dönebileceğimi sanmıyorum.

Tam o sırada garson kız geldi. Matt çavdar ekmeğine ton balıklı sandviç ısmarladı, Amanda da bir kahve doldurdu.

'Bakın, grup üyeleri arasında sosyal teması teşvik etmiyorum. Bu felaket için bir reçetedir. Bunu daha önce de gördüm.

Özür dilerim. Gerçekten çizgiyi aşmak istememiştim. Bir çizgi olduğunu bilmiyordum.'

Başını salladı ve narin parmaklarını ona doğru salladı.

"Merak etme. Sorun değil. Wendy'nin bir tavrı var. Hepsi bu. İlk başta gözünüzü korkutabilir ama sizi temin ederim ki burası güvenli bir ortam. Düşüncelerinizi ve duygularınızı paylaşırken kendinizi rahat hissetmenizi istiyorum.

Amanda başını salladı ve ona gülümsedi. O da gülümsedi.

"Konuşmak istediğin özel bir konu var mı?" diye sordu. "Sesin gerçekten kötü bir yerdeymişsin gibi geliyordu.

"Evet, kendimi çok aptal hissediyorum. Grubun benim için iyi olabileceğini biliyorum ama Wendy ...' Amanda durakladı, cümlesini bitirmeden önce bir an düşündü.

Matt gözlüğünü gömleğine sildi, sonra taktı ve öne doğru eğildi. Parmaklarını dikleştirdi, dirseklerini masaya dayadı, başını hafifçe yana eğdi.

"Ee?" dedi.

Başka seçeneği yoktu. Oyalanacak zamanı yoktu. Amanda doğrudan söyledi.

"Wendy bana gerçek adının Naomi olduğunu söyledi.

Matt'in yüzünü aradı. Tepkisini ölçüyordu. Kaşları sadece yarım saniyeliğine kalktı. Biraz şaşırmıştı, ama Wendy'nin gerçek adını paylaşmasına mı, yoksa sahte bir ad vermesine mi şaşırmıştı? Amanda bunu tam olarak anlayamadı.

'Ben de onun gerçek adının bu olduğunu sanmıyorum' dedi. Aptal yerine konulmaktan hoşlanmıyorum. Küçük kızım ve kocam benden alındı. Bunu beni istismar etmek için kullanacak biri, gerçek zararlar verebileceği bir grupta yer almamalı. Ona güvenmiyorum.'

Arkasına yaslandı, teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı.

'Bakın, ikinizin arasında tam olarak ne geçtiğini bilmiyorum. Grup dışında olan herhangi bir şey beni ilgilendirmmez. Bunu kontrol edemem, ancak seanslarımda olanları etkilemeye başlarsa o zaman bu konuda bir şeyler yapmam gerekecek.

"Peki, ne yapabilirsin?"

"Bana ne olduğunu anlatabilir misin?"

"Bu biraz kişisel bir şey, anlıyor musun? Sadece onun seviyeli olduğunu bilmem gerekiyor.

Eğer değilse, başka bir gruba ihtiyacım olabilir. Onunla konuşabilir misin?" "Tabii. Onu arayıp ne söyleyeceğini öğreneceğim," dedi Matt. "Ne zaman?" diye sordu Amanda.

Matt durakladı ve "Onu ne zaman arayacağım?" diye sordu. Matt gülümsedi, gergin bir şekilde güldü ve sonra, "Sanırım konuşmamız bittikten sonra arayacağım," dedi.

"Hemen mi? Onu şimdi arayamaz mısın?"

'O bende değil. Yani, dosyalarım arabamın bagajında," dedi ve başparmağıyla omzunun üzerinden işaret etti. 'Şehrin her yerinde gruplar yönetiyorum, bu yüzden kayıtları arabada tutmak daha kolay. Burada işimiz bittiğinde onu arayacağım. Söz veriyorum.

Garson sandviçiyle geldi ve Matt peçetesini açıp masanın üzerine koydu, etrafına bakındı ve, "Ben tuvalete gidiyorum," dedi. Bir saniye sonra dönerim.

Amanda bir sonraki hamlesini düşünürken kahvesinden bir yudum aldı. Ne olması gerektiğini biliyordu. Bu onu biraz rahatsız ediyordu ama başka seçeneği yoktu.

Saat işliyordu.

Tuvalet, Gehirdeki pek çok restoran gibi bodrum katındaydı. Matt *tuvaletler* yazan bir kapıdan geçerek gözden kayboldu ve Amanda ayağa kalkıp masanın Matt'in tarafına doğru yürüdü ve ceketini aldı. Anahtarların takırtısını duydu, cebini yokladı ve birbirine geçmiŞ birkaç anahtarlığın üzerinde büyük bir anahtar demeti buldu. Demetin üzerinde bir BMW anahtarlığı vardı.

Karşısında takım elbiseli bir adam vardı ve masanın üzerinde bir iPad duruyordu.

'Affedersiniz, dışarı çıkıp bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Masamıza biraz göz kulak olabilir misiniz? Arkadaşım tuvalette.

"Sorun değil," dedi adam.

Amanda ona teşekkür etti, koşarak kapıya gitti ve Matt'in Çarküteriye yaklaştığı yöne doğru olabildiğince hızlı yürüyerek sokağa çıktı.

Bu bölgede hiç park yeri yoktu, en azından onun aklına gelen yoktu. Park etmiş arabalar kaldırım boyunca uzanıyordu. Bloğun sonundaki son araba gümüş renkli bir BMW'ydi. Fob'a bastı. Işıklar yanıp söndü. Amanda bagajı açtı.

İçinde düzgün sıralar halinde klasörler bulunan üç kutu vardı. Kutular danışmanlık türüne göre etiketlenmişti - Çiftler - Bağımlılık - Ebeveyn Travması.

Amanda son kutuyu çekti ve incelemeye başladı. İçinde kendi dosyasını gördü - Jane - ince ve yeni. Parmakları dosyaların üst kısımlarında gezindi, her dosyanın üzerindeki isimleri görebilmek için onları hızla ayırdı.

İşte oradaydı - Wendy. Kaldırdı, fiskeyle açtı.

Matt'in dosya üzerindeki notlarını atladı. Onu herhangi bir terapist olarak değerlendirmiyordu ve görüşleri de pek bir şey ifade etmeyecekti. Gruba katıldığında Matt'in dosya için ehliyetinin fotokopisini çektiğini hatırladı. Sayfaları çevirdi. Wendy'ninkini buldu.

Naomi Cotton. Doğum tarihi ve adresi vardı. Terk edilmiş daireyle aynı adres.

Kahretsin. Telefonuyla fotoğrafını çekmiş.

Dosyanın geri kalanına baktı, hayal kırıklığına uğramıştı ama yine de işe yarar bir şeyler bulabileceğini umuyordu.

Görünüşe göre Naomi gruba Amanda'dan iki hafta önce katılmış. Dosyada bir telefon numarası vardı, yan tarafa el yazısıyla yazılmıştı ama kullan-at telefonun numarasıyla aynıydı. Naomi'nin attığına şüphe olmayan telefon.

Naomi'nin gerçek adının orada olmasını umuyordu. Naomi Cotton'ın sahte bir isim olduğundan ve bunun da sahte bir kimlik olduğundan emindi. Eğer öyleyse, bu iyiydi. Çok iyiydi.

Dosyayı kapatıp kutuya geri koydu, sonra da bagajı çarparak kapattı. Masasına döndüğünde Matt çoktan gelmişti. Efor sarf etmekten dizleri yanıyordu. Anahtarları ceketinin cebine koydu, yerine oturdu ve takım elbiseli adama bir teşekkür mırıldanması yaptı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Matt.

"Tamam, özür dilerim. Bankamı aramak zorunda kaldım. Kartımla ilgili sorunlar varmış. O zamandan beri çalışmıyorum..."

Matt başını salladı, "Merak etme. Bu benden.

Ondan sonra çok az konuştular. Matt sohbeti egzersiz, meditasyon ve yoganın iyileştirici özelliklerine getirirken Amanda kibar yorumlar yapıyordu.

Hesabı ödedi, ayağa kalktı ve ceketini aldı. Palto hareket edince Amanda anahtarlarını masanın altına fırlattı.

Matt yere baktı, onları gördü ve muhtemelen cebinden düğüğünü düğünerek sorgulamadan aldı. Kadın ona teşekkür etti ve Matt de Wendy'yle temasa geçtikten sonra ona geri döneceğini söyledi.

Amanda şarküteriden çıkıp metroya yöneldi ve düşünmek için biraz vakti olduğu için memnundu.

Bu konuda yetersiz kalmıştı. Ama bazı açılardan Naomi hakkında eskisinden daha çok şey biliyordu.

Naomi'nin sahte bir isim olduğunu biliyordu. Birinin onu grup aracılığıyla izlemeye çalışmasını bekliyordu. Sadece Amanda şartlı tahliye cezasına çarptırıldıktan ve o gruba atandıktan sonra seanslara katılmıştı. Ve Amanda, Naomi'nin zeki olduğunu, belki de bu kadar iyi bir sahte kimlik alabilmek için arkasında para olduğunu ve dikkatli olduğunu biliyordu. Sahte kimlik almak için suç bağlantıları da vardı.

Naomi belki de Amanda'nın fark ettiğinden daha tehlikeliydi.

Köşeyi döndü ve Manhattan metrosuna doğru yola koyuldu. Bazen trenlere binmeyi severdi. Düşünmesine yardımcı oluyordu. MTA kartını okuttu, şehir merkezine giden trene bindi ve bir koltuk buldu.

Kapılar kapanırken Amanda bir sonraki hamlesini çoktan biliyordu.

Elinde kalan tek oyun buydu. Tek soru hâlâ zaman olup olmadığıydı.

Belki Quinn çoktan uyanmıştır? Belki de şu anda Amanda'yı polislerle tarif ediyordur? Kendini parmaklıklar ardında bulmadan önce gerçeği öğrenmeliydi. Naomi'nin kim olduğunu ve bunun neden olduğunu öğrenmeliydi. Onun için neredeyse bir adam öldürüyordu. Belki iyi bir adamdı? Belki eski kocası? Belki bir tefeci? Belki bir şantajcı?

Belki bir akraba?

Amanda'nın kesin olarak bildiği tek şey, Naomi'nin Quinn dediği adama saldırması için neden manipüle edildiğini bilmek zorunda olduğuydu. Mahkemede bir hikaye anlatması gerekecekti. Ama bundan da öte, kendisi için bilmek istiyordu. Tamamen masum bir insana saldırmış olabileceği düşüncesi onu hasta hissettiriyordu. Bilmek zorundaydı. İyi ya da kötü.

Bu riski almak zorundaydı.

Ve bu gece yapılması gerekiyordu.

Scott'ın sakinleşmesi bir saat sürdü.

Ruth onunla birlikte mutfakta oturuyordu. Kollarını gövdesine dolayarak mutfak zemininde ileri geri sallanıyordu. Artık ağlamayı kesmişti.

"Bunu nasıl yapmış olabilirim?" dedi. Bunu üçüncü ya da dördüncü kez söylüyordu. Ve bu sefer Ruth cevap vermek zorundaydı.

'Sen doğru olanı yaptın,' dedi.

Ona baktı, gözlerinin altındaki deri gözyaşları yüzünden kızarmış ve şişmişti. Ruth'a inanmak istiyordu. Buna ihtiyacı vardı. Bu korkunç olaydan bir anlam, bir gerekçe çıkarmak için duyduğu çaresizliği hissedebiliyordu.

'Polisler hiçbir şey yapamazdı. Gitmesine izin verirlerdi. Daha fazla kadını öldürmekte özgür olacaktı. O bizi avlıyordu, Scott. Yapacak başka ne vardı ki? Bu hayatta kalmaktı.'

Başını salladı. Kokladı. Düşük bir inilti çıkardı.

Beni öldürmeye çalıştı. Yaptığın şey doğrudu. Bunu asla unutma.'

Onun kalkmasına yardım etti ve uzun bir süre birbirlerine sarıldılar. Çenesini onun omzuna yasladığında, uzun zaman önce yaşadığı bir şeyi hatırladı. Bir hayattaki duygusal mihenk taşları, bir koku, bir kelime ya da bir hisle yeniden canlanabilecek güçlü anılar yaratır.

Ruth'un annesi, Ruth'un lise son sınıfında mide kanserine yakalanmıştı. O yıl çok şey olmuştu ve Ruth bunların çoğunu kaçırmıştı. Anne ve babası yıllar önce boşanmış ve babası yeni eşiyle birlikte Hollanda'ya taşınmıştı. Ruth'un annesi Beth'in desteğe ihtiyacı vardı ve bu yüzden Ruth aylarca kemoterapi için ona kliniğe kadar eşlik etti. Geç saatlere kadar oturmuş, annesi tuvalete kusarken saçlarını tutmuş; annesini silmiş

Bütün gece annesinin bir deri bir kemik kalmış bedenini serin bir bezle sardı; ilaçlarını aldığından emin oldu; hafif yemekler hazırladı ve hatta bazen başka bir şey tutamadığında annesine kaşıkla dondurma yedirdi.

Mezuniyet balosunun sabahı, Ruth'un annesi başına parlak mor bir eşarp bağladı ve onları kliniğe götürdü. İkisi için de büyük bir gündü. İki nedenden dolayı bir süredir takvimlerinde işaretli bir tarihi - tabii ki balo ve Beth'in tarama sonuçlarının çıkacağı günle aynı gün olması. Ruth klinikte, antiseptik bir koridorda bej deri kaplı çam bir sandalyede oturuyor, bacaklarını sallıyor ve yanından geçen hemşirelere ve hastalara gülümsüyordu. Annesi konsültasyon odasındaydı ve doktorla konuşuyordu. Ruth o yarım saatin çoğunu hemşire odasının duvarındaki zile bakarak geçirdi. Zil eskiydi. Hastanedeki her şey yeni gibi görünürken, bu pirinç çan koyu bir kir tabakasıyla kaplıydı ve pirince işlemişti. Rengi solmuştu ve beyaz duvarlı, beyaz fayanslı koridorda yeri yoktu. Küçük bir çekiç, çanı tutan dirsekten bir ip parçasına asılmıştı.

Annesi kötü haber alırsa, Ruth onu o gece yalnız bırakamayacağına çoktan karar vermişti. Sadece baloyu kaçıracaktı. Annesi daha önemliydi ve şu anda birlikte geçirdikleri zaman çok değerliydi.

Beth onkoloğunun ofisinden çıktı. Ruth henüz onun yüzünü göremiyordu. İfadesini henüz okuyamadığı için sonuçların nasıl olduğunu kestiremiyor. Sonra Beth döndü, yüzünde boş bir ifade vardı. Ruth'un kolçaklardaki tutuşu sıkılaştı. Beth ona bakmadı, sadece sakince çana doğru yürüdü, çekici eline aldı ve kiri pirinçten temizledi.

Ruth aceleyle annesini kollarına aldı ve zil çalınırken birbirlerine sarıldılar ve tüm hemşireler, hastalar ve doktorlar alkışladı ve çığlık attı. Kanser hastaları *temiz çıktıklarında* zili çalıyorlardı. Bu, Ruth'un hayatında duyduğu en güzel sestti ve o anda hissettiği duygu tarif edilemezdi. Bu sadece rahatlama değildi - bu daha da güçlenen bir sevgiydi, hastalıktan ve yaklaşan ölümden kutsanmış bir kurtuluştı. Birbirlerine sarıldılar ve sevinçten de öte bir şeyle ağladılar.

Ruth, Hartford'daki küçük dairenin mutfağında Scott'a sıkıca sarılırken, o olağanüstü sevinç ve rahatlama duygusunu tekrar hissetti. Ancak bu sefer daha güçlüydü. Gözlerini yeterince sıkı kapatıp dinlerse, *gerçekten* dinlerse, bir çan sesi bile duyabileceğini düşündü

uzaktan usulca. Artık bir katilin musallat olduğu uzun ve karanlık günler olmayacaktı.

Ruth iyileşiyordu.

Yüzünü ellerinin arasına alarak, 'Zor olduğunu biliyorum. Ama bunu kendi başına getirdi. Ya o ya da ben. Sen doğru olanı yaptın, artık gözyaşı yok.

Başını salladı, boğazını temizledi.

Ruth dedi ki, 'Neden kendine kahve yapmıyorsun? Ben de markete gidip bize kahvaltı getireyim.

Şaşkınlıkla ona baktı. Ve sonra kaşları şüpheyile çatıldı. "Beni terk mi ediyorsun?

"Aptal olma. Kendi başıma çıkıyorum. Eskiden yaptığım gibi. Artık korkmak için bir sebep yok. Bana hayatımı geri verdin. Onu alacağım.'

Amanda

Üç saat boyunca dizine buz koyması ona düşünmek için zaman kazandırdı.

Her şeyi planlamanın zamanı geldi.

Televizyonun karşısına oturdu. Ön kapı kilitli. Sandalye kolun altında. Telefonu yanında şarj oluyor.

Çeşitli haber bültenlerinde baltalı manyağın haneye tecavüzünden ve diğer şiddet suçlarıyla ilgili basın toplantılarından bahsediliyordu. Ve sonra, öğleden sonra, onun fotoğrafını gösterdiler.

Mesleği yazmıyordu, sadece yaşı ve adı yazıyordu.

Frank Quinn.

Demek gerçek adı buydu. Ama internette onunla ilgili hiçbir şey yoktu. Kontrol etmişti.

Kanal, Amanda'nın Naomi'nin internetteki sahte makalelerinin hiçbirinde daha önce görmediği bir Quinn fotoğrafı kullandı. Kahverengi saçları vardı. Güçlü, erkeksi yüz hatları - geniş bir çene, köşeli elmacık kemikleri. Gri-mavi gözleri.

Amanda'nın bundan daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Bunu zor yoldan yapmak zorunda kalacaktı. Bu da geç saatlere kadar dışarı çıkmak demekti. Ve asla geri dönmeyebileceğini bilerek. Naomi'nin izini sürmek için ihtiyaç duyduğu bilgiyi elde etmenin başka yolu yoktu. Bu adam, Quinn, onun tek bağlantısıydı. Evine girmeli ve onun hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmeliydi.

Naomi'yi bulmak için son şansın.

Ve polisler kapısını kırmadan önce bu gece olmalıydı.

Pantolonunu tekrar giydi, dizini daha gevşek ve daha serin hissediyordu. Buz, sabahki efordan kaynaklanan şişliği indirmişti. Hâlâ acıyordu.

Ama bu, Amanda'nın onu ele geçirmesi halinde Naomi'nin hissedeceği acıyla kıyaslanamazdı.

Çok az yedi, hafifçe uyudu ve karanlığı bekledi.

Doc Marten botlarını giymişti - tabii ki siyah - koyu renk bir kapüşon ve siyah deri bir ceket. Saçları bir bere şapkanın altına gizlenmişti. Ayrıca, içinde bir el feneri, uzun saplı düz uçlu bir tornavida, bir çakı ve yeni bir çift tek kullanımlık lateks eldiven bulunan küçük bir çanta hazırladı.

Greenwich Village'a giden metroya binerken, dün gece onu takip eden adamı düşündü. Naomi'nin ihanetinin kör edici ışığında onu düşünecek zamanı olmamıştı. Belki de hâlâ Quinn'in evinden birkaç blok ötede park etmiş olan arabasının başında bekliyordu? Belki polisle konuşmuştur? Belki de onlara cinayet gecesi bölgede şüpheli davranan biri olduğunu ve arabanın da onun arabası olduğunu söylemişti?

Bunu düşündükçe Amanda polislerin onu çoktan arıyor olabileceğine daha fazla ikna oluyordu. Naomi'yi olabildiğince çabuk bulmalıydı.

Düşünceleri bu geceki işe yöneldi. Daha önce de mülkün arka tarafında bulunmuştu. Ne bekleyeceğini biliyordu ve bunu planlamıştı. Kolay olmayacaktı. Ama yapılması gerekiyordu. İlk yirmi dört saati dolmuştu. Metro istasyonundan çıktı, bir gece önce park ettiği sokağa doğru yürüdü. Arabası uzakta görünüyordu, etrafında başka araç yoktu. Koyu renkli Escalade'i ve onu takip eden iri yarı adamı aradı ama sokak sessizdi, kaldırımlar temizdi. Yine de sokak lambalarının arasında karanlık havuzlar vardı ve ışıktan her çıkmak zorunda kaldığında geriliyor, parmakları ceketindeki çakının etrafında kilitleniyor, bir çift büyük elin onu yakalamasını bekliyordu.

ve onu gölgenin derinliklerine sürüklüyor - bir daha asla ortaya çıkmamak üzere.

Yine de yürümeye devam etti, çünkü başka seçeneği yoktu. Şu anda yakındaki bir hastanede yatan ve durumu hâlâ kritik olan Quinn'e ait kahverengi taşın yanından geçti. Evin dışında polis yoktu. Ön kapı mavi-beyaz NYPD suç mahalli şeridiyle kaplıydı ve kapıya iliştirilmiş bir not vardı - şüphesiz girişi yasaklayan not. Ev karanlıkta kalmış gibi görünüyordu. Sokağa bakan odaların hiçbirinde ışık yanmıyordu. Escalade'den de iz yok.

Yürümeye devam etti, blokta bir tur attı. Hiçbir yerde polis arabası yoktu. Sokakta polis yoktu. Dün geceki gibi kaldırımın iki yanına park etmiş birkaç araba vardı ama hiçbiri NYPD devriye arabası değildi, hiçbiri

dolu olduğunu ve hiçbirinin Escalade olmadığını fark etti. Dün geceki saldırı nedeniyle komşularının alarında olabileceğini düşündü, bu yüzden eskisinden daha da dikkatli olmak zorundaydı. Dizindeki ağrı hâlâ devam ediyordu ama tolere edilebilirdi. Her adımda gelen o küçük sarsıntılar onu tetikte tutmaya yardımcı oluyordu.

Amanda köşeyi döndü, kahverengi taşın arka duvarına ve bahçesine açılan ara sokağa doğru yürüdü. Önceki gece atladığı duvarın aynısı.

Ama şimdi ara sokaktan aşağı inemiyordu.

Giriş boyunca en az iki ya da üç şeridi yırtmadan geçmenin mümkün olmadığı şekilde çapraz olarak yerleştirilmiş daha fazla polis şeridiyle kapatılmıştı.

Nefes verdi, arkasını döndü ve sokağı kontrol etti. İki yüz metre ileride, arkaları Amanda'ya dönük yürüyen iki kişi vardı. Artık geri dönemeyecek kadar uzağa gelmişti. Bu çok önemliydi. Devam etmekten başka çaresi yoktu. Eldivenlerini giydi, çakısını aldı ve bandın alt iplerini kesti. Bantlar gevşediğinde, yaralı dizini kurtarmaya çalışarak dirseklerinin üzerinde sürünerek ilerledi. Polis bandının diğer tarafında durdu. Tekrar bantlamanın bir yolu yoktu. Yanında hiçbir şey getirmemişti. Sadece kimsenin fark etmemesini ya da fark etseler bile bandın sadece gevşemiş olduğunu düşünmelerini ummak zorundaydı.

Bu bir riskti. Her şeyin güvenli olmadığına dair bir işaret.

El feneri dar bir ışın gönderiyordu. Bir açıp bir kapatıyordu. Karanlık sokağın temiz olduğundan emin olmak için. Karanlık bir girintide, yanından geçerken onu yakalamak için bekleyen biri olmadığından emin olmak için.

Çok açıktı.

İlerlerken parmaklarıyla duvarın bir tarafını yoklayarak ilerledi. Sonra bir gece önce tırmandığı arka duvara ulaştı. Arka kapıyı yavaşça itti. Yeni bir kilit takılmamıştı. Belki on santim açıldıktan sonra diğer tarafta bir şeye çarptı. Bu ona çok şey anlatıyordu. Yirmi dört saat önce evde bir saldırı olması ve arka kapının kilidinin tamir edilmemiş olması, evde başka kimsenin yaşamadığı anlamına geliyordu. Eğer olsaydı, güvenlik için sürgüyle kapatırlardı.

Muhtemelen polisler kapının açılmasını engellemek için önüne bir şey koymuşlardır. Bu ve sokağı kapatmak yapabilecekleri tek şeydi.

Daha sert itti. Kapı üstten eğilmişti, bu da engelin kapının alt kısmında, yerde olduğu anlamına geliyordu. Tahtaya yaslandı, sonra tüm ağırlığını kullandı ve baskıyı sağlam bacağından almaya devam etti.

Bir ızgara sesi vardı. Metal beton yola çarpıyor. Yüksek değildi. Ama yine de duyulabilirdi. Ağır ilerliyordu ama kısa süre sonra kayarak geçebileceği kadar bir boşluk buldu.

Yolun üzerinde bir bahçe bankı. İşte orasıydı. Alçakta durdu ve eve doğru ilerledi. Arka pencerelerden hiç ışık gelmiyordu.

Evin bir gece önce ayrıldığı haliyle büyük ölçüde aynı görüldüğünü görünce şaşırdı. Alet kulübesinin kapısı hâlâ açıktı, menteşelerine asılı duruyor ve hafif esintide hafifçe sallanıyordu. Çimlerin üzerinde küçük, yuvarlak bir mutfak masası büyüklüğünde koyu bir leke vardı. Arka pencere hâlâ kırıktı. Altındaki bahçede birkaç kırık kalmıştı. Amanda, NYPD'nin en azından birinin gelip pencereyi değiştireceğini ya da tahtayla kapatacağını düşünmüştü.

Belki de bu onların sorunu değildi.

Eve ve olası giriş noktalarına odaklanması gerekirken kendini tekrar alet kulübesine bakarken buldu.

Alet kulübesinde aklının bir köşesinde sürekli bir şüphe uyandıran bir şey vardı. Ne olduğunu tam olarak bilmiyordu. Belki de alet kulübesinde bir şey yapmak istemişti ama unutmuştu diye düşündü.

Unutulmuş.

Amanda alet kulübesine koştu ve içeri baktı.

Naomi'nin Quinn'i kulübeye çekmesi için ona verdiği kullan-at telefon. Gitmişti.

Amanda gitmeden önce telefonu almayı unuttuğunu hemen anladı. Şimdi polisin elindeydi.

Dün olanları düşündü. Hatırlayabildiği kadarıyla o telefona eldivensiz dokunmamıştı. Naomi ona telefonları hâlâ ambalajlarındayken vermişti. Birini geride bırakmak hataydı. İkinci kullan-at telefonu hâlâ evinde, dün gece giydiği kıyafetlerin bulunduğu bir çantanın içindeydi. Eve gider gitmez o çantayı atması gerekiyordu.

Amanda nefesinin altında küfredip başını salladı. Aklını tekrar işine vermesi gerekiyordu. Aksi takdirde başka bir hata daha yapabilirdi.

Evin arka kapısını kontrol etti ve kilitli olduğunu gördü. Boyalı ahşap kapının üst yarısında dört cam panel vardı. Kırılmış mutfak penceresi sürünerek geçemeyeceği kadar yüksekti. Camın keskin kenarları hâlâ duruyordu. İçeri girmek için o parçaları kırmak çok gürültülüydü. Ya tornavidayla kapıyı deneyecek ya da eve dönecekti. Düz tornavidayı kapı pervazına, kilidin hemen altına yerleştirdi ve itip kakarak, boyayı ve ahşabı kazıyarak kapı ile dikme arasına sokmaya çalıştı.

Şansı yok. Bunu aşmak için bir çekiç ve keskiye ihtiyacı olacaktı. Ve bu çok gürültülü olurdu. Komşuları uyarma riskini göze alamazdı.

Amanda daha önce hiç bir eve zorla girmemişti. Bu kadar zor olacağını hiç tahmin etmemişti. Birkaç saniye hareketsiz durup sorunu düşündü. Yavaşça dizlerinin üzerine çöktü, sol dizi ağırlığını taşıırken dudağını ısırıldı. El fenerini çıkardı, bir elini üzerine koydu ve kilide yaklaştırdı. İçeri baktı ve anahtarın kapının diğer tarafındaki kilidin içinde olduğunu gördü.

Ayağa kalktı ve el fenerini söndürdü. Quinn muhtemelen dün gece dışarı çıkarken anahtarı kapıda bırakmıştı. Mülkü bir şekilde güvenli hale getirmek zorunda olan polisler, büyük olasılıkla bu kapıyı kapatmış, kilitlemiş ve anahtarı kilitte bırakmış olacaktı.

Sağ alt camı kırabilirse, içeri uzanıp anahtarla kapının kilidini açabilirdi.

Ama kırmak komşuları uyarır.

Amanda alet kulübesine geri döndü, içeri girdi ve etrafına bakındı. Etrafı net bir şekilde göremeyecek kadar karanlıktı ve el fenerini riske atamazdı.

Bunun yerine, etrafı yoklamak için ellerini kullandı.

Tezgâhın altında, üzerine küçük bir minder bağlanmış bir tabure vardı. Kaybedecek zamanı olmadığı için çakısıyla kayışları kesti, sonra da rafta bir rulo koli bandı buldu.

Mükemmel.

Amanda arka kapıya döndü. Bölmeye koli bandı şeritleri koyarak kapladı. Sonra ortasından tek bir şerit, çerçevenin üzerinden sıkıca aşağıya ve kilidin altına kadar uzandı. Acele etmeden yastığı bantlı bölmeye yerleştirdi ve tornavidayı sapladı, böylece tornavidanın başı yastığın içinden camın kenarına saplanıyordu. Kokteyl çalkalayıcısında kırılan buz gibi ses çıkarıyordu ama bir şekilde sessizdi.

Eğer yakınlardaki başka bir odada oluyorsa. Kendi arka bahçelerinde olmadıkları sürece yan komşular tarafından duyulacak kadar yüksek değildi.

Amanda bu düşünceyi bir kenara itti. Minderin yerini değiştirdi. Bıçakladı.

Yastığı camın kenarlarından geçirdikten sonra alet kulübesine geri fırlattı. Sonra da bölmeyi itti. Cam kapının diğer tarafına düştü ama ortasına yerleştirdiği bant camın yere düşmemesini sağladı. Kırık camların hepsi hâlâ banda bağlıydı ve tek parça halinde duruyordu. Çerçevenin kenarını çevreleyen küçük parçalardan kaçınmaya dikkat ederek kolunu kapıdan geçirdi ve kilidi açtı.

Kapı açıldı. Sessizce. Gıcırtı yok. Alarm yok. O içerideydi.

Sonunda.

Mülkü aramak için kendine on dakika verdi. Evrakları arıyordu. KİMLİK. Posta. Kredi kartı ekstreleri. Naomi'yi nerede bulabileceğine dair ipucu verebilecek herhangi bir şey. Naomi'nin Quinn'i tanıdığından emindi - Amanda'ya mülkün arka tarafının planı hakkında verdiği tüm o bilgiler. Ya uzun zamandır onu izliyordu ya da daha önce o evde bulunmuştu.

Kimse bir adamın ölmesini onu iyi tanıyan biri kadar isteyemez.

Amanda, hızlı bir çıkış yapması gerekebilir diye kapıyı arkasından tam olarak kapatmadı. El feneri ona yol gösterirken kurbanının evine doğru hızla ilerledi. Işığın pencerelere vurmasına dikkat ediyordu. Perdelerin hepsi kapalıydı ama ne kadar kalın olduklarını bilmiyordu ve varlığını belli etmek istemiyordu.

Mutfak çekmecelerinde ilgi çekici bir şey yok. Duvarlarda oturma odasında olduğu gibi bazı sanat eserleri vardı. Yine de ne fotoğraf ne de şöminenin üzerinde Quinn'in, ailesinin ya da sevdiklerinin resimleri vardı. Yemek odası küçük bir ofisti, masanın üzerinde bir dizüstü bilgisayar ve oturma odasındakine benzer bir kitaplık vardı. Masanın çekmecelerinde kâğıt yoktu, bir defter bile yoktu. Ev temiz, minimal, düz çizgiler ve renk paleti olarak beyaz ve siyahtı.

Amanda yukarı çıkmadan önce koridorda bir konsol masası gördü. Çekmeceyi açtı ve baltayı taşa vurdu.

Bazı faturalar ve diğer çeşitli postalar.

Hepsi Frank Quinn adına.

Evde ona ait hiçbir resim yoktu. Konsol masasının üzerinde ince bir toz örtüsü vardı ama bu örtü bozulmuştu. Yaklaşık sekiz inç uzunluğunda ince bir çizgi ve arkasında daha küçük bir çizgi daha. Muhtemelen bir resim çerçevesi. Quinn'in bir resmi, diye düşündü. Büyük ihtimalle televizyonda kullandıkları resim.

Mektupların arasında bir doğum günü kartı buldu. Yığının en dibindeydi ve bir zamanlar beyazdı ama yaşlandıkça sararmıştı. Ön yüzünde yanan tek bir doğum günü mumu vardı. Kartı açtığına içinde daha fazla toz buldu.

*Dünyanın en iyi oğlunun doğum günü
kutlu olsun. Seni çok seviyorum,
Frankie.*

*Tanrı seni
korusun,
anne.*

X

Yutkundu, boğazının arkasında biriken duyguların sızısını fark etti. Quinn, Naomi'ye cinayetini planlaması için pek çok şey yapmış olabilirdi. Belki de sadakatsiz bir sevgiliydi? Onu dolandırıp parasını alan bir dolandırıcı? Belki de onu fiziksel olarak inciten ya da ona yakın birini yaralayan ya da öldüren biri? Ya da belki masumdu ve Naomi intikam için değil, kötü niyetle hareket ediyordu. Şu anda Amanda bunu bilmiyordu. Tek bildiği Quinn'in birinin oğlu olduğuydu.

Yaptığı şey için bir bedel ödemesi gerektiğini biliyordu. Hem duygusal hem de yasal. Adamın arka bahçesine girdiğinde ve adam onu baltasını tutarken bulduğunda nefsi müdafaa yaptığına kim inanacaktı?

Amanda postayı ve kartı çekmeceye geri koydu, yavaşça iterek kapattı. Gözlerini kapattı, sıfırlanmaya çalıştı, sanki suçluluk duygusunu daha sonra ele alınmak üzere çekmeceye kapatıyormuş gibi.

Şu anda yapılması gereken bir iş vardı.

Frank Quinn hakkında internette bulabileceği hiçbir şey yoktu. Sahte web siteleri kapatıldığından beri. Kesinlikle bir öğretmen değildi ve bu isimle bir okul arasında hiçbir bağlantı bulamadı ve şu ana kadar bu adamın gerçekte kim olduğunu ve Naomi ile arasındaki bağlantıyı ortaya çıkaracak hiçbir şey yoktu.

Amanda üst kata çıktı.

Banyoda tek bir diş fırçası.

Üç yatak odası vardı, bunlardan biri yedek bir çift kişilik yatak dışında boştu. İkinci yatak odası aslında bir gömme dolaptı. İki gardırop,

bir ayakkabı dolabı ve bir çekmeceli dolap. Sadece kıyafetler: takım elbiseler, gömlekler ve bir raf dolusu kitap.

Ana yatak odasında çift kişilik bir yatak ve bir komodinin vardı. Yatağın yanına yığılmış kitaplar vardı, çoğunlukla tarih üzerine ve casusluk ve casus halkaları üzerine bazı kitaplar. Kurgusal olmayan kitaplar. Bunlar kısa süreliğine merakını uyandırdı ama konuyla ilgisi yoktu ve bunu biliyordu.

Komodinin oldukça derin tek bir çekmecesine vardı. Açtığında içinde metal bir kilit kutusu buldu. Küçüktü, bir ofisin küçük nakit paraları ya da önemli belgeleri içinde saklamak için kullanabileceği türden bir kutuydu. Griye boyanmıştı ve kutunun kilidi ve yapısı sağlam görünüyordu.

Komodinin üzerindeki anahtarları aldı ve kutuya sığabilecek gibi görünen küçük bir anahtar bulana kadar karıştırdı. Amanda anahtarı kilide soktu ... ve sonra bir patlama sesi duydu.

Ağır bir şey çarptı. Sonra sesler duyuldu. Ve koridorda ayak sesleri.

Patlama sesi ön kapının çarparak kapanmasından gelmişti.

Evin alt katında insanlar vardı. El fenerini söndürdü.

Amanda nefesini tuttu, odanın etrafına baktı. Yatağın altına. Saklanabileceği tek yer orasıydı. Yavaşça, ses çıkarmamaya dikkat ederek dizlerinin üzerine çöktü ve kilitli kutuyu da yanına alarak yatağın altına girdi.

Farrow

'Burada ne işimiz var? Bunun Bay Mavi Göz olmadığı konusunda anlaştığımızı sanıyordum,' dedi Hernandez, Quinn'in mülkünün ön kapısını kapatırken.

Farrow anahtarları Statler ve Waldorf'tan almıştı. Etrafa bir kez daha bakmasına aldırmadılar. Özellikle de kurban henüz komadan çıkmamış ve faili teşhis edememişken. Statler ona bu davayı alabileceğini bile söylemişti, umurlarında bile değildi - yığınlarından bir faili meçhul eksilmesi kazanmak demekti.

'Bizim adamımız olmadığını biliyorum. Ama aile içi bir mesele de değil,' dedi Farrow. 'Tamam, bu ne zamandan beri bizim sorunumuz oldu? Statler ve Waldorf bir bize bok gösterisi mi?'

'Hayır, kabul etmedim. Henüz kabul etmedim.'

'Neden alalım ki? Elimizde dolu bir dava listesi yok değil ya. Teğmen bundan hoşlanmayacak.'

'Onu bana bırak. Bak, artık beni tanıyorsun.'

'İşte tam da bu yüzden bu konuşmayı yapıyoruz. *İhtiyacımız* yok başka bir dava.'

'Quinn'in bir akrabası olsaydınız, Muppet'ların bu davayı soruşturmasını ister miydiniz?'

'Bu departmanın sorunu. Bizim değil, *Aziz Jude*.'

Farrow bir an duvara yaslandı, ışık düğmesini buldu ve açtı. Bir an için ikisinin de gözleri kamaştı. Katolik Kilisesi'nde Aziz Jude umutsuz vakaların koruyucu aziziydi ve Farrow adını ve hatırı sayılır bir ünü bu şekilde kazanmıştı, çünkü

Ne kadar uzun sürerse sürsün, kimsenin yapamadığı davalar. Duvara tosladıklarında diğer polislerin davalarını üstlendi ve onları temizledi.

'Manhattan'daki her çözülmemiş olayı üstleneceğimizi söylemiyorum. Bunu biliyorsunuz. Ama bu davanın mantıklı olmayan yönleri var. Hadi, kabul et. Statler ve Waldorf'un umurunda değil.

'Bizim sorunumuz değil, bizim davamız değil,' dedi.

'Hadi ama, alet kulübesinin ve arka kapının kilitleri kırılmış. Bu davetsiz bir misafir, evcil bir hayvan değil. Böyle bir şey-'

Hernandez, Farrow'un sesini taklit ederek, '*Bu beni geceleri uyutmayacak,*' dedi.

Farrow ayağa kalktı, sırtını gerdi ve "O kadar tahmin edilebilir miyim?" dedi.

'Bu cümleyi daha önce de duymuştum. Aslında geçen yıl ATM cinayetinde, ondan altı ay önce Central Park'taki silahlı saldırıda ve ondan önceki yıl-'

"Anlıyorum. Ama o davaları kapattık, değil mi?"

'Tamam, biraz uyumanıza yardımcı olacak her şey,' dedi alaycı bir tavırla. 'Hadi etrafa bakalım. Ama davayı şimdilik Statler ve Waldorf'a bırak. Notlarını onlara ver. Belki yaklaşımlarını değiştirirler?

"Ya yapmazlarsa?"

'O zaman biz çalışırız. Onu teslim etmekten çok mutlu olacaksınız.

Birlikte koridordan geçerek oturma odasına gittiler ve giderken ışıkları açtılar. Farrow'a en azından kurban için bir isim verilmişti: Frank Quinn. Ev sahibi olarak listede adı vardı. Köşede büyük bir düz ekran televizyon, bir rafa dizilmiş birkaç kitap ve tek bir kanepe vardı. Farrow, Hernandez'i çalışma odasına kadar takip etti ve Hernandez masanın çekmecelerini karıştırırken kitaplığa daha yakından baktı.

'Hiçbir şey,' dedi. 'Bu adam biraz minimalist. Temizlik manyağı. Ne iş yapıyor?'

"Statler herhangi bir aile bulamadı - evlilik ya da boşanma kaydı yok, Quinn'inki dışında doğum belgesi de yok, bu yüzden çalışan kayıtlarını aramaya başladı. Vergi beyannamesinde serbest çalışan bir danışman olduğu yazıyor ve bankada tonla parası var. "Bu adamın ne tür bir danışmanlık yaptığına dair bir ipucu yok.

'Her neyse, iyi kazandırıyor olmalı. Bu ev çok pahalı.'

Çalışma odasından çıktılar ve Hernandez koridordaki konsol masasının çekmecesini kontrol etti.

'Frank Quinn'e gönderilmiş birkaç posta buldum. İlginç bir şey yok,' dedi ve postayı çekmeceye geri koyup kapattı.

"Yine mi arka bahçe?" diye sordu Hernandez.

Farrow gözlerini merdivenlerden yukarı dikti ve içini çekti.

'Önce üst katı kontrol edelim. Bütün evi çamur içinde bırakmak istemeyiz. Yatak odalarını kontrol edin, sonra bahçeye çıkarız.'

Amanda

Alt kattaki koridorda bir erkek sesi duydu. Bir kadınla bir şey tartışıyordu - gündelik bir şey. Çoğunu anlayamamıştı. Belki dostça bir tartışma.

'Önce üst katı kontrol edelim. Bütün evi çamur içinde bırakmak istemeyiz. Yatak odalarını kontrol edin, sonra bahçeye çıkarız.'

Erkek sesi tanıdık geliyordu ama tam olarak çıkaramıyordu.

Gecenin geç saatlerinde bir suç mahalline gelenlerin kim olabileceğini merak etti. Tek tahmini polis ya da belki bir ev sahibi olabilirdi.

Merdivenlerdeki ağır ayak sesleri ensesindeki küçük tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Şu anda yukarı çıkıyorlardı, tepeye yakın bir basamak ağırlıklarının altında gıcırdıyordu. Koridorun ışığı yandı. Ebeveyn yatak odasının kapısı açıktı ama koridorun dışını göremiyordu, sadece yatak odasının halısına vuran ışık üçgenini görebiliyordu.

Daha fazla ayak sesi.

Şimdi ikisi de üst kattaydı. Bir kapının gıcırtısını duydu, bir ışık yandığında bir vantilatörün gürültüsü eşlik etti.

Banyo. Olması gerekiyordu.

Artık ikisi arasında hiçbir konuşma geçmiyordu. Bir dolabın kapanma sesi. Muhtemelen banyo dolabıydı. Daha önce kafasını banyoya soktuğunda fark etmişti ama lavabonun üzerindeki kapta tek bir dış fırçası görünce kontrol etme zahmetine girmemişti.

'Bu adam çok fazla hap alıyor. Görünüşe bakılırsa ağır uyku hapları,' dedi erkek sesi.

Şimdi o bariton sesi daha önce nerede duyduğunu biliyordu. Derin ve zengindi ama içinde yumuşak bir şey vardı. Nazik bir şey.

Dedektif Farrow. Tabii ki bu suçu araştıran oydu.

Bu yüzden evdeydi.

Kahretsin.

Bu, mekânı aradıkları anlamına geliyordu. Sırtına bir kova buz atılmış gibi bir his bu düşünceye eşlik etti. Amanda önündeki çelik kutuya baktı. Yatağın altına girdiğinde onu da yanında götürmüştü. Anahtarlar hâlâ içindeydi. O zaman komodinin çekmecesini açık bırakıp bırakmadığını merak etti.

Eğer olsaydı, bu odada biraz zaman geçirirlerdi. Yatağın altına bakarlardı, Farrow ve ortağı. Ve Amanda'nın zamanı dolacaktı.

Yatağın altından kayarak çıkmayı, pencereyi kaldırarak açmayı ve oradan atlamayı düşündü. Bu yatak odası evin ön tarafındaydı. İkinci kattaydı. Aşağıdaki sert kaldırıma uzun bir düşüş olacaktı. Yaralı dizinin bunu kaldırmasına imkân yoktu. Bu sadece tutuklanacağı ve dizinin kırılmasıyla suçlanacağı anlamına gelirdi.

Gözlerini sıkıca kapadı, bir çıkış yolu düşünmeye çalıştı. Fark edilmeden koridora çıkmanın hiçbir yolu yoktu. Merdivenlere ulaşamazdı.

Ya pencereydi ya da olduğu yerde kalıp dua edecekti.

Başka bir kapı gıcırtısı. Bir ışık düğmesi daha. Şimdi daha yakın.

Misafir odasındaydılar. Orada pek bir şey yok.

Amanda nefesini yavaşça bıraktı ve midesinin sıkıştığını hissetti. Ellerini düzleştirdi ve başını halının üzerine koydu. Yana doğru. Böylece biri içeri girdiğinde görebilecekti. Kalın bir toz tabakası şimdi burnuna ve ağzına yakındı. Toza karşı alışılmadık bir hassasiyeti yoktu ama çok fazla toz vardı ve boğazını tırmalıyordu. Dudaklarını daha sıkı bastırarak yutkundu. Şimdi öksürür ya da hapşırırsa, her şey biterdi.

Odaya bir çift büyük kahverengi deri ayakkabı girdi. Sokaktan geldikleri için kirliydiler. Oralarına buralarına çamurlu su sıçramıştı. Farrow hiçbir zaman kıyafetlerine çok dikkat ediyormuş gibi görünmezdi ve Farrow ayakkabılarını artık deriyi göremediği zaman temizlediğini tahmin etti. Yatak örtüleri şiltenin biraz üzerinden sarkıyor, ona o meraklı ayakkabıları izleyebileceği belki on beş santimlik bir boşluk bırakıyordu.

Ayakkabılar bir süre hareketsiz durdu, halının derinliklerine gömüldü. Farrow iri bir adamdı.

Sonra döndüler ve komodine doğru ilerlediler.

Birdenbire tüm vücudunun aşırı derecede farkına vardı. Kıvrılmış ve hareketsiz duran bacakları hareket etme ihtiyacıyla ağrımaya başladı. Hayal gördüğünün farkındaydı ama dizindeki donuk zonklama hayal gücünün ürünü değildi. Acıyordu ve acıya katlanmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Kımıldama.

Nefes alma.

Acıyı al.

Vernikli ahşabın tahta üzerindeki yumuşak fırça sesini duydu. Ya çekmeceyi açıyor ya da kapatıyordu.

O ayakkabılar hareket etmedi. Düşünüyordu.

Kilitli kutunun Farrow'a seslendiğini, yerini fısıldadığını hayal etti.

Aşağı inip yatağın altına bakması için ona yalvardım.

Göğsü acımaya başladı. Nefesini tutmak işe yaramayacaktı. Yavaşça ciğerlerindeki havayı boşalttı ve mümkün olduğunca hafif nefes almaya başladı. Vücudunu yerden kaldıran ve nefes verirken tekrar yere indiren her sık nefesle artan basıncı hissedebiliyordu. Titrediğini biliyordu ve nefesi körük sesi gibi geliyordu. Sesi daha yumuşak çıkaracağını umarak ağzını açtı.

Ayakkabılar döndü.

Farrow'un ayakları doğruca ona bakıyordu. İşte bu kadar.

Eğilecek, örtüleri kaldıracak ve yatağın altına bakacaktı. Her polis yatağın altına bakar, değil mi?

Adamın mavi takım elbisesinin paçalarının yukarı kalktığını, çömelirken topuklarının yerden kalktığını gördü. Ceketinin cebindeki ağır kesici şişesinin tıkırtısını.

Amanda nefesini tuttu.

Dört büyük parmak belirdi ve çarşafın altından tuttu.

Farrow

"Hey, gel de şuna bir bak," dedi Hernandez diğer odadan.

Farrow yatak çarşaflarını bıraktı ve bir iniltiyle doğruldu.

Hapları onu çağırıyordu.

Ama henüz değil. Düşünmesi gerekiyordu.

Komodinin yarı açık çekmecesine bir kez daha baktı. Çekmecedeki hiçbir şey yoktu. Çek m e c e d e her ne varsa önemli olduğuna inanmak için hiçbir neden yoktu. Sadece tam olarak kapatılmamıştı ve evin geri kalanı çok düzenliydi.

Dekordan - beyaz duvarlar üzerine serilmiş kömür rengi, griler ve siyahlar - mülkte bir kadın yaşıyormuş gibi görünmüyordu. Her şey erkeksi hissettiriyordu. Duvarlardaki koyu renkli, soyut resimler bile.

"Elinde ne var?" dedi Farrow, ana yatak odasından çıkarak.

Hernandez bitişik yatak odasındaydı.

"Şuna bir bak," dedi, başka bir kitaplığı göstererek.

Farrow kitapları taradı. Birçoğu karşı casusluk, eski CIA ve KGB ajanlarının biyografileri ve casusluk ticareti ve siber savaş üzerine nasıl yapılır kılavuzlarıydı.

"Komodinin üzerinde bunun gibi bir yığın kitap vardı. Sence bu kedi iyi bir şey yapmıyor mu?" diye sordu Farrow.

"Bilemiyorum. Belki de bu tür şeylerden hoşlanıyordur?" "Belki," dedi Farrow.

Burada bir şey yok. Arkaya bir daha bakmak ister misin? Yoksa işimiz bitti mi?"

Farrow içini çekti, kitaplara tekrar baktı ve raftan bir tane aldı. Sözde İngiliz gizli servisinin isimsiz eski bir üyesi tarafından yazılmıştı. Kitabın dizininde kimlik hırsızlığının çeşitli aşamaları, bundan nasıl kaçınılacağı ve nasıl yapılacağı anlatılıyordu.

'Belki de bir dolandırıcıdır? Eğer yakında uyanmazsa, bilgisayarına bakması için buraya birini göndermeliyiz,' dedi Farrow.

'Burada bir kadının yaşamasına imkan yok. Belki adamın bir kız arkadaşı vardır ama birlikte yaşamıyorlardır. Aile içi bir ilişkimiz olmadığına katılıyorum. Ne olduğunu bilmiyorum. "Kötü bir adam olabilir ve bu bir suikast olabilir mi?

"Bilmiyorum. Profesyonel bir iş gibi gelmiyor. Tetikçiler kurbanlarını kendi baltalarıyla öldürmezler.

Farrow kitabı kapatıp rafa geri koydu ve şöyle dedi: 'Aşağıya bir kez daha bakalım, sonra buradan gidelim. Önce mutfak. Sonra arka bahçeye.

Amanda

Farrow ve ortağı alt kata ve mutfağına doğru ilerlerken gözleri yaşlı bir şekilde onları dinledi.

Vücudunu terk eden nefes erken boşalmış gibi hissettirdi. Kollarıyla vücudunu sürükleyerek ve bir bacağıyla iterek ilerledi.

Onlar arka kapının tekrar kırıldığını fark etmeden önce dışarı çıkması gerekiyordu. Kapak hafifçe açılana kadar anahtarı metal kutunun kilidinde çevirdi. Sonra kutuyu önüne itip yatağın üzerinden kaldırdı ve sürünerek dışarı çıktı. Kapağı açtı.

İçinde, her biri bir gazoz kutusu kalınlığında olan beş büyük para rulosu vardı. Bu kadar çok parayı görünce nefesi kesildi. Hiç düşünmeden rulolardan birini aldı ve ceketinin cebine koydu. Sonra iki rulo daha. Geriye iki tane kalmıştı. Bu adamın paraya ihtiyacı olacağını sanmıyordu. Büyük bir evi vardı ve bunu ödeyecek kadar zengin olmalıydı. Bunu kaçırmazdı. Paraya ihtiyacı olacaktı, çünkü gece yarısı yaptığı küçük gezintiden eli boş döndüğüne göre kaçmaktan başka yapacak bir şeyi yoktu. Dairesini terk etmek, şehri geride bırakmak ve öylece çekip gitmek. Ayrıca, kimin kilitli bir kutuda rulo rulo parası olur ki? Belki de Quinn, Farrow'un söylediği gibi bir dolandırıcıydı?

Bir gün kendisi de kaçmak için bu paraya ihtiyaç duyabilecek biri ya da belki de Quinn'in vergi beyannamesinde sakladığı küçük bir şeydi? Her iki durumda da, ona şimdi ihtiyacı vardı.

Eninde sonunda onu yakalayacaklardı. Yakalayacaklarını biliyordu. Farrow akıllı bir adamdı, ayakkabılarını parlatacak vakti olmasa bile.

Ayağı kalkarken dizi çılgılık attı. Gevşemesi için birkaç adım atması gerekecekti.

Parmak uçlarında yürüyerek merdivenlerin tepesine doğru ilerledi.

Bu merdivenler gıcırdıyordu. En azından bir tanesi. Farrow ve Hernandez yukarı çıkarken duymuştu. Kalbi o kadar sert ve hızlı atıyordu ki kulaklarında çarptığını hissedebiliyordu.

Mutfağı aramaları uzun sürmez. Tabii zahmet ederlerse. Doğruca arka bahçeye gidebilirler. Kırık camı görürlerdi. Evde olduğunu ya da hâlâ evde olduğunu anlardı.

Hangi merdiven gıcırdamıştı? Şimdi nefes nefese onlara bakıyordu.

Onlara bakarak bir şey söylemek mümkün değil. Hatırlayamadı. Kaybedecek zamanı da yoktu. Amanda sağ bacağını tırabzanın üzerine attı ve eldivenli elleriyle tırabzanı tuttu. Yavaşça, sessizce aşağı kaydı. Yolun yarısına geldiğinde, Farrow'un büyük siyah paltosuyla arka kapıya doğru gittiğini gördü. Parmaklıktan indi, parmak uçlarında ön kapıya gitti ve kilidi tuttu.

Çevirmeye başladım.

Farrow

Hernandez arka kapıda durmuş, kapıya bakıyordu. Farrow'un onun neye baktığını anlaması bir an aldı, sonra kapının bir santim açık olduğunu gördü.

"Statler ve Waldorf bu kapıyı açık mı bıraktı?" diye sordu.

Hernandez başını sallayarak ona yaklaşması için işaret etti.

Kilidin hemen üstündeki pencere camlarından biri eksikti. Gerçi tamamen kayıp değildi. Hâlâ büyük ölçüde sağlamdı, kırıktı evet ama siyah koli bandıyla bir arada tutuluyor ve başka bir bant parçasıyla camdan aşağı sarkıyordu.

Farrow, Hernandez'le bakıştı ve birlikte silahlarını çektiler. Hernandez arka kapıdan ilk çıkan oldu, alçaktan avlunun köşelerini kontrol ediyordu. Farrow arkasını kollayarak onu takip etti, sonra ikisi de alet kulübesine yaklaştı. Biri bir taraftan, Farrow diğer taraftan gözlüyordu.

Arka bahçede kimse yok.

"Ev - bir şey kaçırdık mı?" diye sordu.

Farrow'un gözleri düştü. Üst kattaki hareketlerini düşünürken ayaklarının üzerinde gezindiler.

"Yatakların altını kontrol ettik mi?" "Kahretsin," dedi

Hernandez.

Farrow çoktan harekete geçmişti. Önce mutfığa gitti, ağır adımlarla, sırtı hızdan rahatsız olarak, silahını kaldırmış, nişan almaya ve gerekirse ateş etmeye hazır bir şekilde mutfığa doğru ilerledi. Koridordan geçip merdivenleri çıktı, Glock'u başının üzerindeydi, hareketin neden olduğu gerginliğe aldırmandan parmaklıkların üzerinden bir baş ya da silah görünüp görünmediğine bakıyordu.

Hernandez misafir yatak odasında dizlerinin üzerine çöküp yatağın altına bakarken Farrow onu örttü. Altında kimse ya da hiçbir şey yoktu.

Ebeveyn yatak odası. Aynı.

Ama metal bir kutu vardı. Yatağın diğer tarafında bir evrak dolabı gibi. Açıktı ve yanında bir dizi anahtar duruyordu. Farrow yatağın bu tarafına, pencereye yakın olan tarafa gelmemişti, bu yüzden birkaç dakika önce orada olup olmadığından emin olamadı.

Kapağı açtı ve elastik bir bantla sıkıca bağlanmış iki kalın para rulosu gördü. En üstteki banknot bir ellilikti. Her ruloda binlerce dolar olmalıydı.

"Kahretsin, bu daha önce orada mıydı?" diye sordu Hernandez.

"Olabilir. Biri burayı yağmalamak için girdiyse, neden bunu almasın? Büyük ikramiye bu. Tabii onlar da kaçırmadıysa.

Pencereye doğru ilerledi, perdeleri çekti ve sokağa baktı.

Uzakta tek bir figür vardı. Uzaklaşıyordu. Hızlı adımlarla. Boyutlarına ve yürüyüş şekline bakarak bir kadın olduğunu tahmin etti.

Topallıyordu. Yine de, hareketlerine bakılırsa, hızlıca bir yere gitmesi - ya da kaçması- gerekiyordu.

'Sokaktaki kadın topallayarak uzaklaşıyor. Gidelim!' dedi Farrow.

Amanda

Her adım ıstırap vericiydi.

Yatağın altında sıkışmak dizlerinin kasılmasına neden olmuştu. Şimdi hızlı hareket etmesi gerektiğinden, bunu gerçekten hissediyordu. Yine de o evden çıkabilmişti. Şansının daha ne kadar devam edebileceğini merak ediyordu. Kelepçeli olmadığı için son derece şanslıydı.

Neredeyse sokağın sonuna gelmişti. Arabasına ulaşmasına bir blok daha kalmıştı.

Hey, sen! Dur! Polis!'

Arkasından haykıran ses onu dönmeye zorladı.

Farrow'un ortağı Hernandez ona doğru koşuyordu. Farrow onun ardından ön kapıdan çıktı. Hızla hareket ediyordu ama sanki bacaklarından birine bir tahta bağlanmış gibi kaskatı kesilmişti.

Hernandez ve onun arasında 100 metre var. Ve hızla yaklaşıyor.

Amanda sweatshirt'ünün kapüşonunu yukarı çekmişti ve tanınamayacak kadar uzakta ydı. Döndü ve koşmaya başladı.

Acı inanılmazdı, sanki o kötü dizine attığı her adımda etine sıcak bir cıvata saplanıyordu. Her adımda haykırıyordu. Ama yine de hareket etti.

Bu bir koşu değildi, tam olarak değil. Karmakarışık, mekanik bir yalpalama, sonra bir tane daha, bir tane daha.

Sonra dizi büküldü ve Amanda kaldırıma yığıldı. Sağlam bacağını altına aldı ve ayağa kalktı.

Hernandez elli adım ötedeydi.

Arabasına geri dönemeyecekti.

Siyah bir Escalade kaldırıma yanaştı. Tüm ağırlığını tek ayağına verdi. Diğer ayağını yere bile basamıyordu.

Escalade'in yolcu kapısı açıldı.

Direksiyonun arkasında mavi ceket ve beyaz gömlek giymiş iri bir adam oturuyordu. Dün gece evi gözetleyen adamla aynı adam. Onu metroya kadar takip eden adam.

Az önce Frank Quinn'in evinden geldiniz. Aynı kadını arıyoruz. Size yardım edebilirim - çabuk içeri girin!"

Amanda'nın çenesi düştü. Adam elini uzatmış, onu arabaya çağırıyordu.

"Acele edin!" dedi.

Hernandez yaklaşıyordu. Otuz adım. Farrow da kendi sendeleyerek koşusuyla onun arkasındaydı.

Kimdi bu adam? "Hemen içeri gir!" dedi.

Başka seçeneğin yok. Ya bu yabancıyla arabaya bineceksin ya da cinayete teşebbüsten hapse gireceksin.

Amanda acıya karşı dişlerini sıkarak arabaya atladı, sonra kendini yolcu koltuğuna attı ve kapıyı kapattı.

Adam gaza bastığında motor kükredi.

Ona bakmak için döndü ama adam onu görmezden geliyordu. Trafiği izliyor, kavşaktan dönerken başka bir araca çarpmadığından emin oluyor ve sonra gaza basıyordu.

"Kimsin sen?" dedi.

Benim adım Billy Cameron. Güvendesiniz. Her şey yolunda. Bizi buradan çıkarayım ve her şeyi açıklayayım.

Farrow

Topallayan figürün yanında bir cipin durduğunu gördü. Cadde boyunca sıralanmış ve aralarında sadece birkaç boşluk bulunan park halindeki arabalar yüzünden aracın tavanından fazlasını göremiyordu.

Farrow çoktan hızlı bir yürüyüşe geçmişti; sırtı erimeye başlamıştı. Hernandez de aracı fark etti ve bir şekilde hızlandı. Ama başaramadı. Bir an başaracağını düşündü, çünkü kapüşonlu topallayan kadın ilk başta arabaya binmedi. Oyalanıyor gibiydi. Kararsızdı.

Sonra içeri atladı ve araç hareket etti. Hernandez yavaşladı, durdu, eğildi ve nefes almak için ellerini dizlerinin üzerine koydu. Birkaç saniye öyle kaldıktan sonra doğruldu ve caddeden Farrow'a doğru yürümeye başladı.

"Plakasını aldın mı?" diye sordu.

Hernandez hâlâ nefes nefese kalmıştı; sadece başını salladı.

"Sence içeri giren kişi o muydu?" diye sordu. "Belki," diyebildi sadece.

Araba yanaştığında nasıl tereddüt ettiğini gördünüz mü? Bu bir kaçış arabası değildi. Binmeden önce düşündü.'

"Farrow, bunu Statler ve Waldorf'a geri verelim. Muhtemelen haklılar. Bu aile içi bir olaydı ve sanırım fail de buydu.'

Farrow caddeden aşağı baktı.

"Size hala onların davası olduğunu söyledim. Ama bu aile içi değil. Diyelim ki suçlu *buydu*. Neden geri geldi? Onun kıyafetleriyle falan dolu değil. O kasada hâlâ bir sürü para vardı.

Soygun. Neden suç mahalline geri döndü? Ne halt arıyordu?

41

Ruth

Ön kapıyı arkasından kapatan Ruth, mükemmel altı basamaktan aşağı indi ve patikada durdu. Binanın etrafında tel örgüler vardı. Eskiymiş ve sanki üzerine bir dev oturmuş gibi yer yer çökmüştü. Açıklıktan içeri girdi. Park önündeydi. Solda uzun bir cadde vardı. Sağda, cadde çok yukarıda bitmiyordu. O tarafta trafik ışıkları ve daha fazla araba vardı. Parka hayranlıkla bakmak için bir an durdu.

Yemyeşil tarlalar, söğüt ve karaağaç ağaçları, erken kış güneşinde kuş seslerinin cümbüşü.

Bu sokaktaki apartmanlar ve evler çürümenin çeşitli aşamalarındaydı. Bazılarının dışında eski kanepeler ve şilteler yatıyordu ve her binanın önünde çöp torbaları yığılıydı. Ruth evleri görmezden gelerek parka odaklandı. Sokağın karşısındaki çimenlerin kokusunu alabiliyordu. Bu onun Hartford'a ilk geliyordu ve yeni bir hayat gibi hissettiği ilk sabahıydı. Hafif bir rüzgâr kahverengi saçlarını yanaklarına savurdu ve omzunda bir ürperti hissetti. Üstü hâlâ Scott'ın gözyaşlarıyla ıslaktı.

Cebindeki telefonu çaldı.

Scott'tan bir mesaj. Ve ondan bir cevapsız arama. O aramadan gelen titreşimi hissetmemişti. Manzaraya hayranlıkla bakmakla meşguldü. Sonsuza dek ilk kez korkusuzca dış dünyayı seyrediyordu.

İyi misin?

O da mesaj attı.

Ben iyiyim.

Hızlı bir cevap aldı.

Lütfen bana gazeteleri getir. Yerel bir şey yok. New York Post, Times.

Her adımda kendinden daha emin hissediyordu. Güzel bir sabahtı ve hayat olasılıklarla doluydu. İyi olasılıklarla.

Geçitte Ruth sağa döndü ve kısa süre sonra kendini küçük bir alışveriş bölgesinde buldu. Mağazaların çoğunda İspanyolca yazılı tabelalar vardı. Birkaç restoran vardı - deniz ürünleri, tapas ve bir İtalyan. Cep telefonu dükkanları, kuru temizlemeciler, lokantalar, taze meyve tezgahları.

Gördüğü ilk süpermarkete girdi, bir sepet aldı ve içine kahvaltılık hamur işleri, biraz mısır gevreği, yumurta, süt ve kahve doldurdu. Kasanın hemen önündeki alanda bir dergi rafı ve onun altında da çeşitli gazeteler vardı. *Post* ve *Times*'ın birer nüshasını aldı. Gazetelere hızlıca göz gezdirdi ama Travers'dan hiç söz edilmediğini gördü. Belki haberi daha sonraki bir baskıda ya da ertesi gün yayınlayacaklardı. Kasalarda uzun bir kuyruk vardı. Şükran Günü'nden bir gün önce hep aynı şey olur.

Bugün Çarşamba, Kasım ayının yirmi biriydi. Dedektif Farrow'un deyimiyle olay gecesi on dört Eylül'dü. Saldırının üzerinden iki aydan fazla zaman geçmişti. Gerçekten o kadar uzun zaman geçmiş miydi?

Saldırı tarihi artık ne zihninde ne de kalbinde korku ve dehşet dolu bir yer tutuyordu.

Belki de, daha uzak bir mesafeden, on dört Eylül sadece başka bir gün olabilirdi. Scott sayesinde her şey bitmişti.

Sırada beklerken başını dik, sırtını dik, omuzlarını rahat tuttu. Sadece ayakta durmak, diğer müşterilerin bakışlarıyla karşılaşmaktan korkmamak bile özel bir şeydi. Kasadaki görevli, saçları ağarmış orta yaşlı bir adamdı. Sıra Ruth'a geldiğinde, elindekileri tezgâhın üzerine koydu. Adam ona gülümsedi.

O da gülümsedi, elinde değildi.

'Dışarıda çok güzel bir gün olacak,' dedi.

'Biliyor musunuz? Zaten çok güzel bir gün,' dedi Ruth.

Parayı peşin ödedi ve alışveriş çantasını alıp çıktı.

Sabahın geç saatlerinde güneşe doğru adım atan Ruth, bir dönüm noktasını geçmiş gibi hissetti. Normal hissediyordu.

Kendi kendine gülümseyerek bu ifadenin önemini fark etti. Saldırıdan önce ne kadar şanslı olduğunu bilmiyordu. Tüm tartışmalar, Scott'la olan ufak tefek kavgalar - bunların hiçbirinin bir anlamı yoktu.

Daha fazla. Gelecek değişmişti. Doktor Mosley muhtemelen bir daha gebe kalamayacağını söylemişti, doğal olarak. Bunu daha fazla araştırmamıştı. Bunu hiç dūřünmemiřti.

Kaldırırnda bir grup erkeęin yanından geçerken, içlerinden birinin kendisini sūzdūęunū fark etti. Dūn olsa bu Ruth'un panik içinde kendini kapatmasına neden olurdu. Bugūn ise geç adamı gūlūmsedi ve bir elinde alıřveriř yaparken dięer kolu yanında sallanarak yūrūmeye devam etti. Çenesini mavi gūkyūzūne doęru kaldırarak uzun bir nefes aldı. Dudaklarında bir gūlūmseme belirdi.

Az ileride oęluyla birlikte geç bir kadın gūrdū. Dūrt ya da beř yařlarında kūuk bir ocuk. Bir yiyecek standındaydılar. Kadın elindeki dolarları saydı ve satıcıya verdi, o da bir ōreęi peçeteye sarıp çocuęa uzattı.

Ruth ne istedięini biliyordu. İřleri dūzeltmenin bir yolu vardı. Artık olasılıklar vardı. Tūp bebek ya da bařka bir tedavi yōntemini arařtıracaktı. Bir uzman gūrūřū alacaktı. Ve hiçbiri iře yaramazsa her zaman evlat edinebilirlerdi.

İyi bir hayat için hūlū bir řans vardı. Ve bu sefer Ruth kalbinin derinliklerinde bunun her saniyesinin deęerini bileceęini biliyordu. Ona bir erteleme verilmiřti. Korku hapishanesinden serbest bırakılmıřtı. Ve hepsi sevdięi adam sayesindeydi.

İleride kapısı açık bir Starbucks vardı. Yanından geçerken kahve kokusunu aldı. Bir yandan kahvesini yudumlarken bir yandan da daireye yūrūmek gūzel olabilirdi. Durdu ve içeri girdi. Pek sıra yoktu ama servis alanının etrafına daęılmıř, bekleyen bir sūrū insan var gibiydi. Servis elemanları yavařtı. Bir içecek sipariř etti ve tezgāhın sonuna doęru ilerledi, sonra sırtını duvara dayayarak bir kenarda durdu. Kendisinden sonra sipariř veren adam gelip onun yanında durdu.

Sıradan bir adam. Kahvesini bekliyor.

Yanında durmakta sorun yok. Korku yok. Ruth gūzlerinin dolduęunu hissetti. "Ruth için Grande Skinny Latte?" dedi bir ses.

Kahveyi aldı, baristaya teřekkūr etti ve hızla dūkkāndan ıktı. Dairesine doęru yūrūrken, sokaktaki erkeklerin, kadınların ve çocukların yanından geçerken kahvenin tadı gūzeldi. Panik atak geçirmedi. Saçlarına ve tenine vuran rūzgār enfesti.

O latte şimdiye kadar tattıklarının en iyisiydi.

Adımlarında bir hafiflikle daireye geri dūndū. Eski haline benziyordu. Dairenin kapısını sessizce kapattı ve

salondan mutfığa.

Televizyon hâlâ açıktı ama Scott yoktu. Onun banyoda olabileceğini düşündü. Ruth alışveriş torbasını mutfak tezgâhına koydu ve koridordaki tuvaletin sifon sesini dinledi. Banyo kapısı açıldı ve oturma odasından mutfığa doğru ilerleyen Scott'ın masif ahşap zemin üzerindeki ayak seslerini duydu.

New York'la ilgili bir haber bülteni yayınlanıyordu. Dün gece bir adam kendi evinde saldırıya uğramıştı ve birkaç bıçaklama olayı yaşanmıştı ama sonra ana habere geçtiler.

Ekranın alt kısmında bir başlık yer alıyordu.

PATRICK TRAVERS NY OTEL ODASINDA ÖLDÜRÜLDÜ.

Scott içeri girdi, saçları duştan dolayı hâlâ ıslaktı ve üzerinde yeni giysiler vardı. Kanalda Patrick Travers'in bir fotoğrafı gösterildi ve Ruth'un vücudundaki tüm oksijen gitti. Onun yüzünü görmek bedenini dondurdu. Yine de aynı güce sahip değildi. Adam ölmüştü ve ona bir daha asla zarar veremezdi.

Haber sunucusu hikâyenin devamını okumaya başladı.

'Dün gece Paramount Otel'deki odasında öldürülmüş olarak bulunan kişinin kimliğinin Patrick Travers olarak tespit edildiğini teyit edebiliriz. Kırk üç yaşındaki Travers, Belediye Başkanı Anthony Toscano'nun yakın kampanya danışmanıydı. Belediye başkanının ofisinin bir açıklama hazırladığını öğrendik ve elimize ulaştığında size iletacağız. Polis olayı bir cinayet olarak değerlendiriyor ve görgü tanıkları için çağrıda bulundu. Dün gece otelde bulunan ve bir şeyler görmüş olabilecek herkes derhal NYPD ile irtibata geçmelidir. Bay Travers'in öldürüldüğü haberi Anthony Toscano'nun yeniden seçilme çabalarını zora sokan olayların sonucusu. İzleyiciler iki hafta önce The New York Times'ın Belediye Başkanı Toscano'nun organize suçla bağlantılı olduğu iddia edilen şirketlere ve özellikle de Jimmy 'the Hat' Fellini'nin sahibi olduğu şirketlere kazançlı belediye ihaleleri verdiği için soruşturma altında olduğunu ortaya çıkardığını hatırlayabilirler. New York Times'ın haberinin ardından Belediye Başkanı Toscano bir açıklama yaparak Fellini ailesi ile herhangi bir kişisel ilişkisi olduğunu reddetti. Bu yalanlama açıklamasından birkaç gün sonra sosyal medyada bu fotoğraflar ortaya çıktı ...'

Ekran değişti. Sunucunun yerini bir sahil barındaki üç adamın fotoğrafı aldı. Her birinin elinde bir içki, üzerlerinde tişört ve şort vardı. İkisi çiçek kolyesi takıyordu. İçlerinden biri Travers'di. Başka fotoğraflar. Aynı üç adam, geceleyin bir palmye ağacının altında, arkalarında okyanus.

Görüntü tekrar haber sunucusuna kayarken, ekranın köşesinde omuz üstü bir görüntü vardı: Patrick Travers, belediye başkanı ve başka bir adamla kol kola. Bu kez sahildeydiler.

'Bu görüntüler Patrick Travers, Belediye Başkanı Toscano ve Jimmy Fellini'nin birlikte sosyalleşirken görüntülendiği Hawaii'deki seçkin bir tatil köyünde çekildi...'

Scott dedi ki, 'Polis Travers'ın cinayetinin bir mafya işi olduğunu düşünecek. Bizi aramaya gelmeyecekler. Tanrım, her şey yoluna girecek, Ruth. Her şey yoluna girecek.

Haber sunucusu devam etti.

"Belediye Başkanı bu yılın sekiz Kasım'ında Fellini ile herhangi bir ilişkisi olmadığını söyleyerek yalanlama yaptı, ancak daha sonra ortaya çıkan bu resimler bu açıklamayla çelişiyor. Doğruladığımız fotoğraflar, Bay Fellini'nin belediye başkanı ve Bay Travers'ı bir hafta boyunca kaldıkları özel bir tatil köyünde ağırladığını açıkça göstermektedir; bu son fotoğraf, Bay Travers ve Belediye Başkanı Toscano'nun bu yılın on beş Eylül'ünde Hawaii'den eve uçmalarından önceki gece çekilmiştir ..."

Ruth'un kahve fincanı parmaklarının arasından kayıp yere düştü ve ayakkabıllarının üzerine sıçradı.

On dört Eylül'de evinde saldırıya uğradığında Travers New York'ta değildi. Belediye başkanı ve bir mafya babasıyla birlikte Hawaii'deydi.

Yanlış adamı işaret etmişti. Scott *masum* bir adamı öldürmüştü. Ruth, Scott'ın güçlü ellerinin kollarını tuttuğunu hissetti.

Ruth'u etrafında döndürdü, bağırsakları çalkalanıyordu, göğsünde bir boşluk hissi vardı, sanki solar plexusuna sert bir yumruk yemiş gibiydi ve nefes alamıyordu.

Gözlerinde korku ve şok vardı.

Vücudunun parmaklarının altında titrediğini hissedebiliyordu. Gözlerinde yaşlar oluşmaya başlamıştı bile. Ağzı açıldı ama hiçbir kelime çıkmadı. Sonra, sanki içinde bir şeyler fokurduyormuş, kontrol edemediği, zehirli bir şeymiş gibi, onu bıraktı ve bir adım geri çekildi.

Yeterince hızlı değildi. İçinden kopan çığlık yüzünden iki büklüm olurken onu sertçe itti. Çığlık, kulaklarını kapatmasına neden olacak kadar şiddetle ortaya çıkan tek bir kelimeydi. Bir daha asla duymak istemediği bir sestir bu. İçinde kayıp, özlem ve acı vardı. Bakışları korkuyla odanın içinde dalgalandı. Scott onun artık kendisini göremediğini biliyordu. Aklı başka yerlere gitmişti ve hâlâ çığlık atıyordu.

"Hayır!"

"Ruth, Ruth, kes şunu!" diye bağırdı.

Çığlığının son yankıları duvarlarda sönerken, ayağa kalktı. Gözleri vahşiydi, dehşet doluydu.

Ona doğru ilerledi, onu yakaladı ve göğsüne doğru feryat ederken olabildiğince sıkı tuttu.

Ve Scott yaptığı şeyin tüm gücüyle bir kez daha yüzüne çarptığını hissetti. Bir katili öldürmemişti. Bir yırtıcıyı öldürmemişti. Ruth'un hayatını kurtarmayacaktı. Hepsi bir hiç içindi. Yanlış adamı öldürmüştü.

Kolları Ruth'un etrafında kilitlendi, yumrukları çekiç gibi oldu, dişlerini birbirine geçirmekten çenesi ağrımaya başladı. O hissedebileceğini düşündü

Acı karısına geri dönüyordu. Başını sallıyor, ona sarılıyor, gelmemesini diliyordu. O sabah bir an için onun kaygılarından kurtulup korkusuzca dışarı çıkışını izlemişti. Yeniden evlendiği kadına dönüşüyordu, ama şimdi hepsi gitmişti.

Her ne kadar onu rahatlatmak istese de öfkesinin yükseldiğini hissetti. Ruth'a değil, tam olarak değil. Ama kendisine.

Aniden onu serbest bıraktı, döndü ve yumruklarını mutfak dolaplarına vurmaya başladı. Sol ve sağ. Dolap kapaklarından biri ikiye ayrılarak onu kesti ve bu iyi hissettirdi. Acı iyi hissettirdi. Bunu hak etmişti, hoş karşıladı ve daha sert vurmaya başladı.

Bir yumruk daha atarak kanlı parmak eklemlerini dolabın kenarına çarptı. Nefes nefese ve kanlar içinde, aniden eğildi ve öğürmeye başladı. Lavabonun başında durdu ve kustu. Musluğu çalıştırdı. Yüzüne su sıçrattı ve nefesini tutmaya çalıştı, iki eli de başka bir mide bulantısı dalgası gelme ihtimaline karşı lavabonun iki yanında duruyordu. Arkasında bıraktığı cesedi düşündü, kırık şişenin boynu yüzüne gömülmüştü. Bu, bir yara izi gibi onunla kalacak bir görüntüydü, ama kırmızı ve çiğ kalacağından ve asla solmayacağından emindi.

"Bana o olduğunu söylemiştin," dedi Scott.

Ruth tekrar konuştuğunda sesi yumuşak ve alçaktı, 'Öyle olduğunu sanmıştım. Bundan emindim. Neredeyse tıpatıp ona benziyordu.

"Neredeyse mi?" dedi ona doğru dönerek. "Oydu. Zihnimde, oydu.

"Tanrım, Ruth," dedi.

'Bak, o zaten muhtemelen kötü bir adamdı. Haberleri gördün. Sen doğru olanı yaptın.

"Ne? Bunu nasıl söylersin?

'Çünkü onun öldüğünü düşündüğümde, Yüce Tanrım, kendimi *iyi* hissettim. Bu sabah dışarı çıkmak başıma gelen en güzel şeydi. Artık korkmuyordum. Sürekli korkmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Bu beni öldürüyor, Scott. Korku beni gerçekten öldürüyor. Ve onun öldüğüne inanmak bana yeni bir hayat verdi. Ve şimdi gitti. Ve korku geri geldi. Her zamankinden daha güçlü.

Her ikisi de bir süre görmezden gelmiş olsa da televizyon hâlâ açıktı. Program Orta Doğu ile ilgili bir haberdan kesilerek polis üniforması giymiş bazı adamların bir podyumda oturduğu gösteriliyordu.

'Patrick Travers cinayetiyle ilgili NYPD basın brifingini canlı olarak sizlere aktarmak üzere haberimize ara veriyoruz. Anladığımız kadarıyla polis bir şüphelinin kimliğini tespit etmiş...'

Amanda

Kendisini Billy olarak tanıtan adam direksiyonu sağa kırarak bir başka köşeyi döndü ve onları 2nd Avenue'ye götürdü.

"İyi misin?" diye sordu.

Amanda'nın göğsü kabarıyordu. Neler olup bittiğini bilmiyordu ve bilmek istediğinden de emin değildi. Her ne olduysa, tetikteydi. Adam ona baktı, sonra gözlerini tekrar yola çevirdi.

'Sorun yok. Polislerin bizi takip ettiğini sanmıyorum,' dedi.

Zihni o kadar çok soruyla doluydu ki nereden başlayacağını bilemiyordu. "Kimsin sen?" diye sordu.

"Adım Billy, dediğim gibi. Güvendesin. Ben bir dostum. Henüz bilmiyorsun ama ben de tıpkı senin gibiyim. Birini arıyorum. Beni kandırmaya çalışan birini. Bir kadın. Sarı saçlı, zayıf. Beş altı, belki beş yedi. Kırklı yaşların sonunda, ellili yaşların başında. Marlboro Man gibi sigara içiyor ve çok içiyor. Aradığınız kişiye benziyor mu?"

Amanda yutkunmaya çalıştı, boğazında bir yanma hissetti. Bir ter damlası kuru dudaklarının üzerinde kıvrıldı ve bir kesikteki tuz gibi yaktı. Hâlâ zor nefes alıyordu ve şoförden olabildiğince uzak durarak kendini yolcu kapısına sıkıştırdığını fark etti. Bu adamın kim olduğunu bilmiyordu ve fazla yaklaşmak istemiyordu.

"Sanırım bu *evet* demek,"

dedi. "Polis misin?" diye sordu.

"Polise benziyor muyum?" diye sordu gülümseyerek.

Gülümsemesi samimi görünüyordu. Amanda ona bakmak için bir an durdu. Mavi bir spor ceket, mavi bir kot pantolon ve düğmeli beyaz bir gömlek giymişti. Elinde bir

Serçe parmağındaki yüzük. Altın, parlak ama gösterişli değil. Teni hafif bronzlaşmış, dişleri beyaz ve temizdi. Güzel kokuyordu. Kahverengi saçlarını kısa kestirmiş, biraz dağınık görünmesi için jölelemişti. Amanda onun yaşlı bir adama göre oldukça yakışıklı göründüğünü düşündü, ama çapkın bir şekilde değil. Onun hoşlanacağı türden bir adam değildi. Billy'nin yumuşak kahverengi gözleri vardı ve gözlerinde bir nezaket vardı. Araba temizdi ve pahalı bir yüksek modeldi. İçi deri kaplıydı ve sanki o gün galeriden yeni çıkmış gibi kokuyordu. Billy ona yardım etmek için gökten zembille inmiş zengin bir New Yorklu gibi görünüyordu. Bir bakıma polise benziyordu - kesinlikle duruşu. Dik. Sırtı dik. Direksiyonun arkasında kambur durmuyordu, bir bileği üstteydi. Direksiyonu iki eliyle tutuyordu - saat iki yönünde ve saat on yönünde - bir sürüş eğitmeni gibi.

'Polisler senin gibi giyinmez,' dedi.

Sanırım hayır. Ben emekli bir yüzbaşım. Birleşik Devletler Deniz Piyadeleri. İnternette tanıştığım bir kadını arıyorum. Tahminimce sen de aynısını arıyorsun.'

Amanda doğrulup başını salladı. Hareket ederken dizinde bir acı hissetti ve yüzünü buruşturdu.

'Dizine baktırman gerekiyor,' dedi.

'Dizimi boş ver. Ne haltlar döndüğünü bilmem gerek. Ceketinin cebini yokladı, elini bıçağa götürdü.

"Aradığınız kadın size yalan söyledi. Sen ona güvendin ve o sana ihanet etti. Ve şimdi cevaplar istiyorsun. Pek çok ortak noktamız var. Gidip bir lokanta bulalım derim. Kalabalık bir yer. Güzel ve halka açık. Kendini güvende hissedeceğin bir yer. Sonra konuşuruz. Beni tanımıyorsun ve bana güvenmek için bir nedenin yok. Bunu anlıyorum. Şu an çok garip olduğunu biliyorum. Benim için de öyle ama başkasına zarar vermeden önce bu kadını bulmalıyım.

Billy başka bir şey söylemedi. Ön panelin ortasındaki konsolda bulunan güç düğmesine basarak radyoyu çalıştırdı. Amanda bıçağı sıkıca tuttu, gözleri Billy'den hiç ayrılmadı.

Arabadaki müzik setinin sesi kısık bir şekilde yollarına devam ettiler. Bir country ve batı şarkısı.

Billy, İkinci Cadde ve 51st Sokak'taki bir lokantanın önünde durduğunda Amanda nefes alış verişini kontrol altına aldı ama bıçağı sıkıca tutmaya devam etti.

Ruth

Televizyonda bir basın toplantısı başlıyordu. Üç polis. Hepsi erkek. Ne Ruth'un ne de Scott'ın tanıdığı iki dedektif. Üçüncü polis üniformalıydı. Bir sahnedeydiler, önlerinde bir masa vardı ve kalabalığa bakıyorlardı. Masada üç sandalye ve üç mikrofon vardı. Dedektiflerden biri sahnenin solunda duruyordu. Üniformalı polis ve bej takım elbiseli ufak tefek bir adam olan diğer dedektif, her biri bir mikrofonun önünde olmak üzere masaya oturdu. Ayakta kalan polis genç bir kadını masaya doğru yönlendirdi. Kadın masanın ortasına oturdu. Perili bakışları olan esmer bir kadın. Basın toplantısındaki kameralar onun her tarafını gösteriyordu. Gözlerinin altındaki deri kızarmış ve şişmişti. Başını eğmiş, yüzünü saçlarıyla siper ederek kameraların onu kör etmesini engellemeye çalışıyordu.

Üniformalı konuşmaya başladı.

'Katıldığınız için teşekkür ederim, bayanlar ve baylar. Şehrimizde yine anlamsız bir cinayet işlendi ve tüm New Yorkluların ve dün gece Paramount Otel'de kalan herkesin yardımına ihtiyacımız var. Bu suçun çözülmesine yardımcı olmak üzere mümkün olduğunca fazla bilgi toplamak için ücretsiz bir numara oluşturuyoruz. Basın mensuplarından meslektaşım bu numarayı basın toplantısının sonunda verecektir. Sağ tarafımda Dedektif John Starkey, sol tarafımda ise Patrick'in dul eşi Michelle Travers, bu davada tanıklık yapmaları için kişisel bir çağrıda bulunmak istiyor. İlk olarak, Dedektif Starkey bu soruşturmada şu ana kadar gelinen noktayı açıklayacak. John . . .

Starkey boğazını temizledi, öne doğru eğildi ve mikrofona konuştu.

Teşekkür ederim, Yüzbaşı Roberts. Tatiller aileler için zor zamanlar olabilir ve yarın Şükran Günü masasında oğlu ve kocası olmayacak bir aile var. Bu iğrenç bir suç ve failleri yakalayacağız. Dün akşam saat on buçuk sularında Paramount Otel'deki personel tarafından arandığımızı söyleyebiliriz. Bir hizmetçi, bir misafirin odasının kapısının altından bir tür kimyasal madde sızdığını fark etmiş. Kapıyı çalmış, cevap alamamış, odaya girmiş ve yerde çamaşır suyuna benzer bir kokuyla kaplı bir cesetle karşılaşmış. O kişinin öldüğünü hemen anlamış. Bu vakadaki kurbanın Bay Patrick Travers olduğunu söyleyebiliriz. Kırk üç yaşında, belediye başkanlığı danışmanı.

New York'taki cinayet oranı eskiye kıyasla çok düşük olsa da, çoğu hafta silahlı saldırı, bıçaklama, soygun gibi can kaybına yol açan olaylar yaşanır. Kurbanlar normalde basın toplantısı yapmazlar. Ancak Belediye Başkanının ofisinden birini vurursanız, yasaların tüm gücünün toplanmasını ve tüm hızıyla size doğru gönderilmesini bekleyebilirsiniz.

"Siktir," dedi Scott, ellerini saçlarında gezdirerek. Sonra parmaklarını boynunun arkasında birleştirdi, dirseklerini birbirine geçirdi ve biraz daha küfretti.

Ruth televizyona geri döndü.

Dedektif gırtlaktan gelen boğuk bir sesle konuşuyordu - sert içkiye ve uzun soğuk gecelere yabancı olmayan bir ses.

'Elimizde dün geceye ait bazı güvenlik kamerası görüntüleri var ve bu adamla konuşmak istiyoruz. Onu tanıyorsanız ya da kim olduğunu biliyorsanız, lütfen karakolu arayın ya da bu brifingin sonunda vereceğimiz ücretsiz numarayı kullanın ...'

Ekran değişti ve Scott ekrana doğru ilerledi.

Bir güvenlik kamerasından alınan görüntülerde otelin koridorunda bir adam görölüyordu. Bu Scott'tı. Ama sadece arkadan. Yanıp sönen diğer görüntü önden çekilmişti ama adam başka tarafa bakıyordu ve yüzü kameraya görünmüyordu.

Ruth kocasını nerede olsa tanırdı ama bu görüntülerden Scott'ı teşhis edebilecek başka biri olup olmadığını merak etti. Muhtemelen hayır, diye düşündü.

'Eğer bu kişiyi tanıyorsanız, lütfen derhal NYPD ile irtibata geçin. Bu bizim ana şüphelimiz. Olası cinayetler de dahil olmak üzere tüm soruşturma yolları açıktır.'

organize suçlarla bağlantısı var. Şimdi Michelle'den birkaç kelime söylemesini rica ediyorum,' dedi dedektif.

Kamera yer değiştirerek yas tutan eşe yaklaştı. Başını öne eğmiş, saçları yüzünün büyük kısmını örtüyordu. Sadece gözleri görünüyordu. Raydan çıkmış bir hayatın görüntüsü vardı. Keder bir yaradır. Ruth bu bakışı biliyordu.

'Dün gece birisi ortağımı benden aldı. Bugün hayatımın en zor günü. Bunu her kim yaptıysa adalete teslim edilmesini istiyorum. Patrick her gün bu şehir için çalıştı. Ve şimdi ... şimdi o gitti. Lütfen katilinin adalete teslim edilmesine yardım edin.

Sesindeki bariz gerginliğe rağmen sessiz bir vakarla konuştu.

Kamera daha da yakınlaşarak Michelle'in yüzündeki her çizgiyi takip etti - makyajındaki gözyaşı izleri, gözlerinin etrafındaki şişkinlik, yüzünün önünde asılı duran titreyen saç tutamı.

Bu bir gösteriydi, Travers'a sempati kazandırmak için kasıtlı ve duygusuz bir gösteriydi. İnsanların tepki vermesini ve soruşturmada işbirliği yapmasını sağlamak için. Kocasını hakkında konuşmak kadını incitti.

Ruth başını salladı.

'Onun için üzülmemizi istiyorlar,' dedi.

Scott, Ruth'a sorgulayan bir bakış fırlattı.

"Ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum," dedi Ruth. 'Bu yanlış mı? Sadece hissetmiyorum. Artık nasıl bir his olduğunu biliyor. Şimdi nasıl hissettiğimi biliyor. Artık acının tadını biliyor. . .'

'Sen neden bahsediyorsun? Bu zavallı kadının kocasını öldürdüm. Sana saldıran o değildi. . .'

"Fark etmez," dedi Ruth hırslayarak. 'Hepsi acı çekmeli.

Neden ben bunu yaşamak zorundayım? Neden

ben?' Scott'ın ağzı açık kaldı.

'Onun sinsi olduğunu düşündüğümüzde, öldüğü için rahatladın, böylece sana tekrar zarar veremezdi, böylece başka kimseye zarar veremezdi-' Ama düşüncesini bitiremedi.

"Belki," dedi, onun sözünü keserek. 'Belki onun da benim gibi acı çekmesini istedim? Onun ve ailesinin. Bu adil.

'Ama seni inciten o değil, Ruth. Bunu görmüyor musun?'

Boynunun arkasında başlayan baş ağrısı yukarıya, kafatasına doğru yayıldı. Ona zarar veren adamın ölmesini istiyordu. Tek istediği buydu. Ve başka hiçbir şey umurunda değildi. Scott bir hata yapmış ve yanlış adamı öldürmüştü, ne olmuş yani? Hayat acı ve korkudan ibaretti ve o herkesin

O olmanın nasıl bir his olduğunu bilmek, çünkü aksi halde bu adil değildi. Bu da bir parçasıydı. Belki de büyük bir parçası. Yardımı oldu. Başkalarının da kendisi gibi acı çektiğini bildiği için eskisi kadar korkmuyordu.

Scott başını salladı ve ikisi de tekrar ekrana baktı.

"Teşekkür ederim, Michelle," dedi Starkey. 'Şimdi sizi medya ilişkilerinden Dan Puccini'ye teslim edeceğim, kendisi size bu numarayı ve karakolun tüm iletişim bilgilerini verecek. Kendisi şu anda sorularınızı yanıtlayacaktır. Teşekkür ederim.

Starkey ve Michelle ayağa kalktılar, sahneden ayrılırken dedektif onun kolunu tutuyordu. Kaybı ona ağır geliyordu. Ruth gözlerini yeni dul kadından alamıyordu. Sanki bir aynaya bakıyor gibiydi. O kadında kendi acısını gördü ve bir şekilde, anlayamadığı nedenlerden dolayı, Ruth kendini daha iyi hissetti. Sanki Ruth'un acısı, içinde taşıdığı karanlık ve yabancı, büyük, obsidyen bir taş gibiydi. Acı çeken başka birini görmek ve Ruth'un bunda bir şekilde rol oynadığını bilmek, Ruth'un göğsündeki uğursuz taşın küçülmesine neden oldu. Sanki sistemindeki zehrin bir kısmını başka birine aktarmış gibiydi.

Başının sağ tarafına sıcak bir kramp sıçradı ve birkaç saniye orada kaldı. Kafatasında dalgalanan bu tür parlamalar sık sık oluyordu. Migrenin başlangıcı diye düşündü.

Başka bir polis memuru kürsüye çıktı. Takım elbise giyyordu. NYPD medya yöneticisi. Dan Puccini. Uzun boylu, siyah saçlı, çene çizgisi sanki bir kayadan yontulmuş gibi sert kesimli.

Mavi gözlü.

Ruth daha iyi görebilmek için ilerledi. Gözleri büyüdü. Vücudu kaskatı kesildi. Göğsündeki o kara taş şişti, kan derisinin yüzeyine hücum etti ve sanki biri beynini ateşe vermiş gibi kafasının üzerinde yeniden yakıcı bir şimşek çaktı. Ve o anda onu gördü. Canavarı. Yüzü ona bakıyordu. Mutfak kapısındaki kırık bir cam parçasında yansıyor. Kısa süreliydi. Ama oradaydı. Retinasına yakılmış bir ışık gibiydi, böylece onu hem gözleri açıkken hem de kapalıyken görebiliyordu.

Dan Puccini kürsüden başını kaldırdı ve kamera yüzüne doğru yaklaştı. Gözleri Ruth'un gözlerine kilitlendi ve Ruth onun dudaklarının sessizce kıpırdadığını, o kelimeleri söylediğini gördü.

"Merhaba, tatlım..."

Bir elini kaldırdı, parmağını ekrana vurdu ve acıyla sesini zorlayarak 'Bu o' dedi.

Amanda

Amanda önce lokantaya girdi. Billy kapıyı açık tuttu. Amanda'nın eli hâlâ cebindeki küçük bıçağın üzerindeydi. Bu adamın kim olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ve tatmin olana kadar bu şeyi onun boynuna saplamaya hazır olacaktı. Halka açık bir yer olsun ya da olmasın.

Pencerenin yanında bir kabin buldular ve karşılıklı oturdular. Lokanta retro Amerikan tarzının bir parçasıydı. Kolay temizlenen kırmızı vinil koltuklar, parlak krom kenarlı masalar ve etrafına sabit, uzun tabureler yerleştirilmiş uzun bir tezgah. Turistlerin sevdiği, New Yorklularınsa nefret ettiği türden bir yerdi.

Billy yanında küçük bir dizüstü bilgisayar taşıyordu ve onu yanındaki koltuğa koydu.

Garson Billy için bitki çayı siparişi aldı - papatya. Amanda bir bardak su ve bir fincan kahve sipariş etti. Mekân kabinlerle kaplıydı ve yerel bir radyo istasyonu başlarının üzerinde rockabilly çalıyordu. Etrafta düşük sesli bir sohbeti oldukça özel kılacak kadar insan vardı. Ya da Manhattan'ın göbeğinde bir sohbet ne kadar özel olabilirse o kadar özeldi.

Garson Amanda'nın kahvesini ve ikisi için de su getirdi. Garsonun Billy'nin çayıyla dönmesi bir dakika daha sürdü. Bu süre içinde hiçbir şey konuşmadılar. Billy pencereden dışarı bakıyor, ne zaman bir siren sesi duysa tetikte bekliyordu. Bu kasabada, Şükran Günü arifesinde insanlar eğleniyordu, bu da normalden çok daha fazla siren anlamına geliyordu. Ayrıca lokantanın etrafına bakmak için zaman ayırdı. Her müşteriye bir kez daha baktı. Güvenli bir şekilde konuşabilmesi için yeterince uzakta olduklarından ya da en azından başka bir şekilde meşgul olduklarından emin oldu.

Amanda fincanına şeker doldurdu. Jess doğmadan önce bırakmıştı ama ara sıra bir fırt çekmeye ihtiyacı oluyordu. Özellikle de kahve bir çörek matarasında kabuk bağlayacak kadar uzun süre beklemişse. Burada olmak istemiyordu. Aklına Quinn'in evinden birkaç blok ötede park halinde duran arabası geldi ve keşke daha yakına park etseydim diye düşündü.

'Tamam, sorularınıza bazı cevapları hak ediyorsunuz. Sana bu cevapları vermek istiyorum çünkü yardımına ihtiyacım var. İkimizin de aynı kadını aradığını biliyorum. Ortak bir amacımız var. Eğer bu konuşmanın sonunda çekip gitmek istersen, sorun değil. Gücenmek yok. Bu kabul edilebilir mi?' diye sordu.

Sesinde emredici bir ton vardı ama sadece ara sıra. Sanki bunun farkındaydı ve bu yüzden idareli kullanıyordu.

Amanda başıyla onayladı. Şimdilik dilini dişlerinin arkasında tutmak istiyordu.

Güzel. Önce ben konuşacağım. Sonra sana ne olduğunu anlatmanı istiyorum. Bir kısmını zaten biliyorum ya da tahmin edebiliyorum ama bana yardımcı olabilecek ayrıntılara sahipsin. Yani *bize* yardım edebilirsin.

Amanda hiçbir şey söylemedi.

"Karım iki yıl önce ofisinde ölü bulundu. Adı Lucille ya da Luce'ydi - ben ona öyle derdim. On beş yıldır evliydik. Ondan önce de on yıl daha beraberdik ama o hep bir denizciyle asla evlenemeyeceğini söylerdi. Bir gün tabutumu toprağa indirirlerken eline katlanmış bir bayrak verilip verilmeyeceğini merak eden eşlerden biri olmak istemiyordu. Emekli olduğum yıl evlendik. Bu yüzden ordudan ayrıldım, gerçekten. O zamana kadar maaş çeki alıp almamamın bir önemi yoktu. Luce'un bilgisayarlarla ve parayla arası hep iyiydi. Şehrin her yerindeki yatırım-sermaye gruplarında çalışmıştı. Her şeyi bilirdi. İtiraf etmeliyim ki bu işlerin çoğu beni aşıyordu ama önemli değildi. Luce kendi başına iyi para kazanıyordu. Her şey harikaydı, ta ki bir gün bir adamdan bir uygulamaya yatırım yapmakla ilgili bir telefon alana kadar. Ben uygulamanın ne olduğunu bilmiyordum ama o biliyordu. Yemek için bir çeşit kurye servisiydi. İşinden ayrıldı ve birikimlerimizin çoğuyla işe girdi. Altı ay sonra ortağı Jerry Gould, büyük teknoloji firmalarından birine satmak istedi. Luce hayır dedi - eğer beklerlerse, on iki ay içinde bu rakamın on katını kazanabilirlerdi.

"Jerry'yi hiç sevmedim. Kumar sorunları vardı. Her zaman meteliksizdi. Davranışları gittikçe dengesizleşti ve yanlış insanlara borçlandı. Ödemeyi kaçırırsanız bacaklarınızı kıracak türden insanlar. Luce, Jerry'nin

Ona para konusunda yardım edeceğini ama bir danışmana görünmesi ve hayatını düzene sokması gerektiğini söyledi.

Bir polis arabası siren çalarak pencerenin önünden geçti. Billy durdu, çayından bir yudum aldı ve gürültü kesilip lokantadaki sohbetin uğultusu yeniden başlayana kadar bekledi.

"Parayı aldı ve bir hafta sonra daha fazlasını istedi. Luce hayır dedi. Ertesi gece polisler cesedini ofiste buldu. Her yer darmadağın edilmişti. Göğsünden iki kez vurulmuş. İki kez de kafasından. Bana bunun yanlış giden profesyonel bir hırsızlık olduğunu söylemeye çalıştılar. Bu saçmalığa inanabiliyor musun? Profesyonel bir hırsızlık değil, profesyonel bir suikasttı. Jerry, Luce daha toprağa girmeden şirketi altı milyon dolara sattı. Başsağlığı dilemek için beni görmeye hiç gelmedi. Cenazeye gitmedi. O paranın bir kuruşunu bile benimle paylaşmadı, yapması gerektiği gibi. Ben onun hayatta kalan eşiydim ve onun payını almaya hakkım vardı. Zaten istemedim de. O kanlı paraydı. O olduğunu biliyordum ama polisler mazeretinin geçerli olduğunu ve onu suçlamak için yeterli delil olmadığını söylediler.

Billy durakladı ve fincanını aldı. "Özür dilerim," dedi Amanda.

Kadın konuşurken fincanı dudaklarından birkaç santim uzakta durdu. Sanki bu sözler onu hazırlıksız yakalamıştı. Söylenecek doğru şey buydu, bundan emindi ama belki de bu koşullar altında nezaket beklemiyordu.

'Teşekkür ederim,' dedi, sonra boğazını temizledi ve devam etti.

"Bir süreliğine kendimi kaybettim. Doktorum beni bir psikiyatriste yönlendirdi, o da bana haplar verdi ama ben onları kullanmadım. Çok fazla denizcinin bu yola girdiğini ve bir daha geri dönmediğini gördüm. Danışmanlık bir seçenek gibi görünüyordu. Grup terapisi. Bir süre denedim. Çevrimiçi bir destek grubu buldum ve bunun yardımı oldu. Sizin durumunuzda olan ve diğer taraftan çıkan insanlar olduğunu bilmek insana biraz umut veriyor. Sonra yeni bir grup üyesiyle konuşmaya başladım, Felicia. O benden bir ay sonra katılmıştı. Kocasının katili bir tür hukuki teknik hata yüzünden beraat etmişti. Hatalı bir arama emri ya da onun gibi bir şey. Kocasını öldüren adamın bir levhada ölmesini istiyordu ve o güne kadar huzur bulamayacağını söylüyordu.

Amanda yutkundu. Herhangi bir tepki göstermemeye çalıştı. Uzun bir su içti. Çakıyı tutuşu gevşemeye başladı.

"İnternette, bir yan sohbette konuştuk. Özel olarak. Ve birbirimizi tanımaya başladık. Beni anlayan biriyle konuşuyormuşum gibi hissettim. Biriyle

aynı acıyı yaşıyordu ve hiçbir çözüm, hiçbir kapanış, hiçbir adalet yoktu. Bir ay sonra bana bir hediye gönderdi. DVD'de bir film. *Strangers on a Train*. Daha önce hiç izlememiştim. İzledim ve sonra beni aradı. Bana filmdeki adamların yaptığını yapmamızı söyledi. Cinayetleri değiş tokuş edecektik. "O Jerry'yi öldürecekti, ben de kocasını öldüren adamı öldürecektim.

Konuşmayı bıraktı ve Amanda'ya baktı. Sanki adam gözlerinin içine bakıyormuş, kafatasının arkasına kadar gözlerini dikmiş gibi hissetti. Rahatsız edici değildi. Orada bir nezaket vardı. Her ikisinin de acı çektiği bir yaraya dair kolay, ortak bir anlayış.

"Felicia ve ben o telefon görüşmesinden bir gün sonra buluştuk. Ve konuştuk. Birbirimizi tanıdık. Nasıl yapılabileceğini tartıştık - cinayetleri değiştirmeyi. Birkaç gün sonra, her zamanki Cuma gecesi bowling ligimden eve döndüğümde beni aradı ve televizyonu açmamı söyledi. Jerry kayıptı ve yerel haberlerde bir çağrı vardı. Kayıp olmadığını, onu öldürdüğünü söyledi. Ve şimdi sıra bendeydi."

Kaşları çatıldı ve kaşığı eline alıp çayını yavaşça karıştırarak koyu renkli sıvının içine baktı.

"Bana kocasını öldüren adamın adını ve adresini verdi - polisler Jerry Gould'un cesedini bulmadan ve beni şüpheli olarak yakalamadan önce o gece yapılması gerektiğini söyledi. Eski beylik silahım hala yanımdaydı, bu yüzden planı adamın kapısını çalmak ve kapıyı açar açmaz kafasına iki el ateş etmekti.

Kaşığı çaydan çıkarıp masanın üzerine koydu, iki eliyle fincanı ısıtmak için sardı ve dudaklarına götürdü ama içmedi. Sadece orada tuttu, pencereden dışarı baktı ve "Kapısını çalmaya cesaret edemedim. Evinin önünde öylece durdum, donup kaldım.

"Onu sen öldürmedin mi?" diye sordu Amanda.

Billy başını sallayarak, "Tanrı bilir kaç ülkede çatışmaya girdim. Tetik çekmek benim için büyük bir olay değil. Ordudayken durum farklıydı. Savaş vardı. Bir düşman vardı ve bana emirler verilmişti. Bu bana yanlış geldi. Sadece döndüm ve gittim.

"Yapamayacağımı söylemek için Felicia'yı aradım ama telefona cevap vermedi. Evine gittim ve her yer temizlenmişti. Onunla ve kocasının katilinin duruşmasıyla ilgili tüm internet makaleleri aynı gün ortadan kayboldu. İlk başta ne düşüneceğimi bilemedim. Belki de sadece bağlarını koparıyordu, ama ben

bundan daha fazlası olduğunu biliyordum. Sonra Jerry Gould'la ilgili bir haber gördüm. İki gün boyunca cep telefonu olmadan binasındaki bir kapıcı dolabında kilitli kaldıktan sonra canlı bulunmuştu. Onu Pazartesi sabahı bir temizlikçi bulmuş. Susuz kalmıştı ama bunun dışında canlı ve sağlıklıydı. "Jerry'yi öldürmüş gibi yaptı, onun için birini öldürmemi sağlamak için.

Amanda hiçbir şey söylemedi. Başını belaya sokabilecek hiçbir şeyi ele vermek istemiyordu. Bütün bunlar bir tuzak olabilirdi. Belki de bu adam Naomi'yle çalışıyordu. Kendini böyle düşünmeye zorluyordu - ikinci kez dolandırılmadığından emin olmak için. Şüpheli olmak iyi olsa da, bu adamın doğruyu söylediğini iliklerine kadar biliyordu.

"Polise gittiniz mi?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Ceza hukukundan pek anlamam ama polise gidip mesaj geçmişimizi göstersem yapacakları ilk şeyin beni cinayet komplosu kurmaktan tutuklamak olacağını biliyorum. Felicia'yı hiç bulamasalar da onlar için fark etmez. Felicia ile son görüşmem, öldürmemi istediği adamın adını ve adresini bana verdiği zamandı. Bu bir ay önceydi. Onu bulmaya çalışırken yavaş yavaş deliriyordum.

"Onu buldun mu?"

Hayır. Her şey çıkmaz sokak gibi görünüyordu. Ama bir şey biliyordum. Bu adamın ölmesini istiyordu ve onu öldürmem için beni kandırmaya çalışmıştı. Her ne sebeple olursa olsun, bu adam bir hedefti ...'

Sesi kesildi ve Amanda'ya bakarken yüzü yumuşadı.

Sormak istediği bir soru vardı ama bundan korkuyordu. Cevabı zaten biliyordu ama bu yeterli değildi. Bunu yüksek sesle söylemesi gerekiyordu. Bu korkuyla yüzleşmeli ve ne pahasına olursa olsun onunla baş etmeliydi.

"Sana öldürmeni söylediği adamın adı neydi?" diye sordu Amanda, sesi kuru ve çatlaktı.

"Frank Quinn," dedi Billy usulca, "ama sen bunu zaten biliyordun. Kadın başını salladı.

Ona söyleyemedim. Çok riskli. Beni polise ihbar ederdi ve ben de mahvolurdum. Sonraki en iyi şeyi yaptım. Evini izledim. Sonra e-postamda bir uyarı aldım. Frank Quinn hakkında internette bulabildiğim her şeyi arıyordum, bu yüzden onunla ilgili bir şey yayınlandığında bana haber vermesi için bir uyarı ayarladım. Uyarıdaki linke tıkladım ve Quinn hakkında yeni sahte haberler buldum. Ama bu sefer Rebecca Cotton adında bir kızı öldürmekle suçlanıyordu. Bu cinayet ve annesi Naomi Cotton hakkında sahte makaleler vardı. O anda Felicia'nın ya da Naomi'nin muhtemelen kendini böyle adlandırdığını anladım,

başka birini dolandırmaya çalışıyordu. Birinin Quinn için geleceğini biliyordum. İki gece önce arabamda oturmuş evini izlerken dizüstü bilgisayarında internette arama yapıyordum ve bir şey buldum,' dedi ve dizüstü bilgisayarını masanın üzerine kaldırıp açtı. Birkaç tuşa bastı ve Amanda, o şeyi hayata geçirirken gözlüklerine yansıyan ekran parıltısını gördü. Parmağını track pad'de gezdirdi, yazdı, kaydirdi, sonra dizüstü bilgisayarın ekranını tuttu.

Onu internette arıyordum. Felicia Silver hakkında hiçbir şey yoktu, sadece sahte Naomi Cotton şeyleri vardı - Felicia ve kocasının cinayetiyle ilgili tüm web siteleri kaybolmuştu. Bir şey dışında bana söylediği her şey yalandı.

"Neydi o?"

"*Trendeki Yabancılar* filmini severdi. Bir kitaptan uyarlanmış. O zamanlar bunu ben de bilmiyordum. Bu yüzden hayran sayfalarını, forumları, haber makalelerini araştırdım. Felicia hakkında bana ipucu verebilecek her şeyi. İşte o zaman bunu buldum...' dedi ve ekranı çevirdi.

Amanda öne doğru eğildi ve *New York Post* gazetesinden bir haber gördü. Manşette *Katilin Taklitçi Bir Suç Ortağı Olduğunu İddia Ettiği* yazıyordu.

Parça bir yıllıktı.

Bugün Manhattan'daki bir mahkeme, Saul Benson cinayetinden suçlu bulunan otuz dokuz yaşındaki Harlemlı kütüphaneci Richard Kowalski'nin sıra dışı hikayesini dinledi. Bay Kowalski'nin avukatı, müvekkilinin internetteki bir destek grubunda tanıştığı Deborah Mallory adlı bir kadınla cinayet anlaşması yaptığını iddia etti. Kurban Bay Benson, cinayetten önce sanık tarafından tanınmıyordu. Sanık, Mallory ile birlikte Strangers on a Train filmindeki cinayet planını kopyaladıklarını iddia ediyor: Mallory sanığın patronunu öldürecek, sanık da Mallory için Bay Benson'ı öldürecekti. Bölge savcısı, polisin sanığın verdiği tarife uyan Deborah Mallory adında bir kişinin nerede olduğuna dair hiçbir bilgiye ya da varlığına dair hiçbir kanıta sahip olmadığını ve bu kadının var olduğunu iddia edenin sadece sanık olduğunu doğruladı. Duruşma yarın devam edecek.

Amanda yutkundu. Cebindeki bıçağı bıraktı ve iki elini masanın üzerine koydu.

"Polisler Kowalski'nin DNA'sını cinayet mahallinde, kurbanın dairesinde buldular. Onu yakaladıklarında, Kowalski ile kurban arasında herhangi bir bağlantı bulamadılar. Birlikte çalışmıyorlardı, ortak arkadaşları yoktu, birbirlerini tanımıyorlardı - muhtemelen saldırı gecesinden önce hiç karşılaşmamışlardı. Bence bu Felicia'ydı. Bence bunu daha önce de yaptı.'

"Tanrım," dedi Amanda. "Kowalski'ye ne oldu?"

'Deborah Mallory'yi hiç bulamadılar ve Kowalski öldü. Biri ciğerine şiş sokmadan önce Sing Sing'de bir ay kaldı.

Amanda bardağına uzanmak için öne doğru eğildi ama elleri çok fazla titriyordu. Onları kucağına koydu ve odaklanmaya çalıştı. Naomi'yi bulamazsa Kowalski'yle aynı kaderi paylaşabilirdi. O kadarını biliyordu ama Naomi, Felicia ve Deborah Mallory'nin aynı kişi olduğuna tam olarak ikna olmamıştı.

"Onun Felicia olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

'Eğer iki kadın sahte isimlerle şehirde dolaşıyor, çevrimiçi destek gruplarında kadın ve erkeklerle buluşuyor ve onları cinayetleri takas etmeye ikna ediyorsa bu müthiş bir tesadüf olurdu.

Billy mantıklıydı. Başından beri çok boktan olan bir durumda çok anlamlıydı.

'Başka bir zavallı aptalın ortaya çıkıp Quinn'i indirmeye çalışmasını bekliyordum. Bir kadın beklemiyordum. Alınmayın. O gece seni orada gördüğümde Felicia olabileceğini düşündüm. Aynı boyda, aynı yapıdaydınız ve o kapüşonla örtünmüştünüz. Bu yüzden seni takip ettim,' dedi.

Amanda bu düşünceden sıyrıldı. Daha büyük endişeleri vardı.

'Eğer oysa, o zaman ne halt ediyor? İnsanları rastgele mi öldürüyor?" diye sordu.

Bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla Quinn ile Kowalski'nin öldürdüğü Benson arasında bir bağlantı yok. Bu bulmacanın bazı parçaları için bana yardım eden özel bir dedektifim var. Hikayenin tamamını bilmiyor, sadece kendi güvenliğim için, anlıyorsunuz. Veri tabanlarına erişim, kredi kartı bilgileri - derin geçmiş, bu tür şeyler konusunda yardımcı oluyor. Kurbanlar arkadaş değilmiş, bildiğimiz kadarıyla değil. Quinn bir tür gizem. Bir sürü şirket yönetiyor. Hepsi de başarısız olmuş gibi görünüyor. Ama hiçbiri diğer kurbanla bağlantılı değil.

Amanda, Quinn'in kilitli kutusundan çıkan ve şimdi güvenli bir şekilde sırt çantasında duran para rulolarını düşündü.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu Amanda.

"Bana aradığınız kadın hakkında her şeyi anlatmanızı istiyorum. Bu yüzden eve geri döndün, değil mi? Quinn'in gerçekte kim olduğunu öğrenmek ve bunun seni ona götürmesini ummak için. Bu akıllıca bir hareket. Bu mantıklı bir hamle. Ben olsam öyle yapardım. Quinn ve sana onu öldürmeni söyleyen kadın arasındaki bağlantıyı bilmek istiyorsun. Ben dedektif değilim ve özel dedektife tüm hikâyeyi anlatamam çünkü beni polise ihbar eder. Ben sen olabilirdim. Quinn'in tetiğini çekebilirdim. İkimiz de dolandırıldık ama birbirimize yardım edebiliriz. Bana onun hakkında bildiğin her şeyi anlat. Belki onu birlikte bulabiliriz.

Billy'nin ona söyledikleri gerçekmiş gibi geliyordu. Naomi'nin kurbanlarından biri olmadıkça başka hiç kimse bu ayrıntıları bilemezdi. Yine de bu adamla daha yeni tanışmıştı. Ne kadar nazik ve üzgün görünse de ona henüz tam olarak güvenmiyordu. Belki de adil olan buydu? Ya da belki de ihanete uğradığı içindi.

"Sana neden güveneyim?" diye sordu Amanda.

'Çünkü seni sokaktan almak zorunda değildim. Seni polislere bırakabilirdim. Ve doğruyu söylediğimi biliyorsun. Sen ve ben bu kadınla aynı değirmenden geçtik. Senin kederini ve acını kullandı ve sana korkunç bir şey yaptırdı. O ben olabilirdim. Ne yaptığını polislere söylemeyeceğim. Söz veriyorum. Bu, birini cinayete yönlendirdiği ilk sefer değil ve sanırım bunu tekrar yapacak. Buna bir son vermeli.'

"Yapamadım," dedi Amanda. 'Son saniyede geri çekildim. Ama dizimi incitmişim ve yeterince hızlı kaçamadım. Quinn bana saldırdı ve ben de kendimi savundum.

Billy başını salladı, "Sana inanıyorum" dedi. Ama bu duruma asla düşmemeliydin. Onu durdurmamaya yardım et.

Amanda biraz kahve içti, etrafına bakındı ve tezgahın üzerinde "*Asla Kapatmayız*" yazan bir tabela gördü.

Masanın karşısında elini uzattı. "Benim adım Amanda White. Adam zarifçe elini tuttu. "Tanıştığımıza memnun oldum.

Pencereye yaklaştı, 'Gel buraya da ekrana birlikte bakalım' dedi. Sana yardım edeceğim ama onu bulursak onunla konuşmam gerek.

"Tabii ki.

"Onu bulursak ne yapacaksın?

"Tam olarak bilmiyorum. Yardıma ihtiyacı var. Başka birini cinayet işlemeye ikna etmeden önce onu bulmalıyız. Ondan sonra bir yolunu buluruz. Bu yeterli mi?"

'Şimdilik, evet. Bana diğer cinayette sahip olduğun her şeyi göster,' dedi Amanda ceketini çıkararak. "Ve kahveyi de sen ısmarlıyorsun.

46

Scott

Ruth'a baktı.

Titreyen parmağı televizyon ekranını gösteriyordu. Bir polisi. Dudakları bu kelimeleri söylüyordu. Nefesi onlara hayat veriyor, ama sadece fısıltı olarak.

"*Bu o.*

"Ruth, sen neden bahsediyorsun?

'Bana saldıran adam bu,' dedi.

İşaret ettiği adam bir polisti - Puccini, diyordu aşağıdaki afişte.

Ruth ona döndü, korkudan teni ter içinde kalmış ve vücudu titremeye başlamıştı. Şimdi ona inanamayarak bakıyordu.

"Ne dediğini duymadın mı?" diye sordu.

Scott başını salladı. "Yardım hattıyla ilgili bir şey mi?

"Hayır!" diye bağırdı ve yumruğunu sıktı. "Doğrudan kameraya baktı ve gün gibi açık bir şekilde '*Merhaba tatlım*' dedi. Bu o. Hâlâ hayatta olduğunu bilmemi istiyor - onu yakalayamadığımızı. Benim için geliyor - görmüyor musun?"

Scott basın toplantısının her kelimesini duymuş ve hissetmişti - her birini. Çünkü her bir kelime onun kafatasına çakılmış bir çiviymiş - *masum bir adamı öldürmüştü*.

"Öyle demedi," dedi Scott, sesi alçaktı, aniden korkmuştu.

"Onu duydum. Bunu söylerken onu izledim," dedi kadın.

Ruth'un nefesi şiddetlendi, göğsü kabardı.

'Onu öldürmek zorundayız,' dedi.

İlk başta bunu fark etmedi. Ruth'un bir tür sinir krizi geçirdiği açıktı. Bir şeyler hayal ediyordu - halüsinasyon görüyordu. Yaraları ilk başta fark ettiğinden daha derin ve daha korkunçtu. Saldırıdan sonraki ilk günlerde odak noktası fiziksel sağlığıydı - iç hasarın iyileşmesi. Sonra korku, agorafobi, kâbuslar ve şimdi de bu...

"Ruth, bu o değil," dedi Scott.

Yüzü buruşmuş, Scott'ın ses tonundan iğrenmişti. Bu sadece öfkesini arttırdı. "Bu o. Yanlış adamı öldürdün. Bunu tekrar yapmalısın. Sen onu öldürmek zorundayım!"

Scott ona doğru ilerledi, kolları onu kucaklayacakmış gibi açıktı.

Ne yapması gerektiğini biliyordu. Artık tek bir seçenek vardı. Ruth'un yardıma ihtiyacı vardı. Ona verebileceğinden daha fazlasına ihtiyacı vardı. Uzmanlara. Bakıma. Bunu tek başına yapamazdı. Onu kollarının arasına aldı, başı göğsündeydi. Kadın onu sıkıca kavradı ve adam hem onun hem de kendisi için ağladı. Gözleri televizyona kaydı. Basın toplantısı sona ermişti. Stüdyoya geri dönmüşlerdi ve sunucunun sağ omzunun üzerinde Patrick Travers'in görüntüleri ve ardından gözü yaşlı dul eşinin görüntüleri oynatılıyordu - kırık, perişan ve korkunç acılar içinde.

O otel odasında yaptıklarının ağırlığı göğsüne bir tuğla gibi oturmuştu. Buna dayanamadı. Eğer onu orada bırakırsa, bir kanser gibi onu canlı canlı yiyeceğini biliyordu.

"Bunu yapmak zorundayız, Scott," dedi Ruth. 'Onu öldürmek zorundayız. Dışarıda olduğunu bile bile nefes alamıyorum. Ve benim için gelecek. İkimiz için de gelecek.

Düşünceleri okulda düşün zemininde yattığı o güne kaydı ve botlar ve yumruklar her açıdan, keskin ve sert bir şekilde üzerine yağdı, derisini kesti, kaburgalarını morarttı, dudaklarını parçaladı, tekrar tekrar ve tekrar, sanki hiç durmayacakmış gibi. Seslerini duyabiliyordu, zorbaların, gülüşmelerini, bağırışlarını ve hepsinin ötesinde fayansın üzerindeki suyun gürültüsünü. Kafasının içinde gittikçe yükseliyordu.

'Bu durmalı. Her şey durmalı,' dedi ve Ruth'u itti. Scott cebinden cep telefonunu çıkardı ve mutfaktan salona doğru yürüdü.

Daire üç kat yukarıdaydı. Pencereyi açtı, bir an gözlerini kapatıp dinledi. Aşağıdaki caddedeki arabalar, ağaçlardaki ötücü kuşların sesi, caddenin karşısındaki parktan gelen kesilmiş çimenlerin belli belirsiz kokusu ve başka bir şey. Havada tatlı bir şey vardı. Yosun ya da çiçek. Ve bu tatlılıkla birlikte hafif bir çürüme kokusu da vardı.

Kalbi durmak bilmiyordu. Yutkunamıyordu. Ağzı çok kuruydu. Hayatındaki güzel olan her şey gitmişti. Ve hepsi kendi suçuydu. Utanç garip bir duyguydu. Kendisinden, zayıflığından ve hatalarından iğrendiğini hissediyordu ve buna bir saniye daha katlanamazdı. Yeterince suçluluk ve utanç varsa, bu bir yangına dönüşür. Yanan benzin gibi eti tüketir.

Orada durdu - utanç içinde yanıyordu.

Yanmayı durdurmak zorundaydı.

Scott 911'i aradı ve operatöre polis istediğini söyledi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu arkasından gelen Ruth.

Bir elini kaldırdı, mesafesini koruması için ona bir işaret yaptı.

"Benim adım Scott Gelman. Dün gece Patrick Travers'i Paramount Otel'deki odasında öldürdüm. 211 Parkview, Hartford'dayım. Silahsızım. Karım da burada. Onu rehin aldım. Cinayet hakkında hiçbir şey bilmiyordu. O masum. Ve hasta. Lütfen ona yardım edin.

Scott telefonu kanepeye fırlattı. Ruth'a uzun uzun baktı, ağzı açıktı, başını sallıyordu, az önce ne yaptığını anlayamamıştı.

Özür dilerim. Her şeyi berbat ettim. Seni seviyorum,' dedi Scott.

Sonra Ruth'tan uzaklaşıp açık pencereye döndü. Bir ayağını çıkıntıya koydu, başını camın altına eğdi, sonra diğer bacağını dışarı salladı. Pencere pervazına oturdu, bacakları kenardan sarkıyordu. Aşağıya doğru uzun bir yol vardı.

Ruth'un kendisine doğru geldiğini duyabiliyordu, ayakları ahşap zemindeydi. Hayatını ve sona erecek olan her şeyi düşündü. Ailesinin kalbi kırılacaktı ama artık hiçbir şey bunu durduramazdı. Masum bir adamı öldürmüştü - ne olursa olsun kalpleri kırılacaktı. Yapabileceği tek şey onları mahkemenin utancından kurtarmaktı.

Scott gözlerini kapadı, kendini çıkıntıdan aşağı itti ve rüzgârı son bir kez saçlarında hissetti.

Amanda

Billy ve Felicia arasındaki mesaj geçmişini görmek istedi. Billy konuşmanın ekran görüntüsünü almıştı ve Amanda da Billy'nin dizüstü bilgisayarındaki mesajlaşmalarının görüntülerini inceledi.

Sıradan bir göz için, çoğu iki yalnız, hasarlı insan arasındaki bir konuşmadan başka bir şey gibi görünmüyordu. Felicia'nın bazı cümleleri göze çarpıyordu.

Acı değişir, hafifler. Her zaman oradadır, ama her zaman kalbinizi söküp atmaz ...

En zoru sadece ilk iki yıldır.

Sana her şeyin kolaylaştığını söylediğimde yalan söyledim. Cesedini buldukları gün hissettiklerimin aynısını hissediyorum.

Sadece konuşuyoruz, değil mi? Sadece sen ve ben, varsayımsal olarak. Sana gönderdiğim filmi aldın mı?

Strangers on a Train?

Belli belirsizdi ama Amanda kalıpları görebiliyordu. Naomi de ona aynı şeyleri, aynı sırayla söylemişti. Manipülasyonun hepsi oradaydı - pratik ve emin ve yine de çok hafif. Felicia hiç bastırmadı. Naomi de öyle - ama Amanda'nın acısıyla oynayan, onu büken, dizginleyen, karanlık bir yola yönlendiren tüm noktalar oradaydı. Amanda'nın durumunda bu yolun yarısına gelmişti bile. İkna edilmeye ihtiyacı yoktu. Ve bu şimdi her zamankinden daha fazla acı veriyordu.

Billy arabadan aldığı bir Manila dosyasıyla masaya geri döndü. Amanda'nın kahve fincanlarını bir kenara bırakarak dosyayı açtı, yaklaşık yüz sayfa çıkardı ve yığını masanın üzerine bıraktı.

Amanda, 'Birini nasıl çalıştıracağını gerçekten biliyor,' dedi.

Billy içini çekti ve dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Başını salladı. Tıpkı Amanda'nın yaptığı gibi kendi acısının kendisine karşı kullanılmasına izin vermişti. Naomi ya da onun durumunda Felicia, cinayet düşüncesini kafalarına sokmamıştı - düşünce zaten oradaydı. Tek yaptığı onu kullanmaktı.

Amanda mesajların geri kalanına göz gezdirdi. Orada Billy'yi bir cinayet komplosuyla suçlamak için kesinlikle yeterince şey vardı.

"Cinayeti işlememiş olman, polisler bu mesajları görürse bir tür savunma mı olacak?" diye sordu Amanda.

Belki, belki de değil. Araştırdım. Cinayet için aktif adımlar atmıştım. Silahımı doldurmuşum, evine gitmişim, etrafı kolaçan etmişim. Silahımı çektiğimi iddia etsem bile bu beni mahkum etmeye yeter. Bu riski almak istemiyorum.

Amanda bunu anlıyordu. Naomi'yi bulamadan polisler onun için gelirse, Billy'nin hikayesini destekleyebileceğini düşündü - ama bu onu cezai bir suçlamayla karşı karşıya bırakacaksa bunu riske atar mıydı? - Muhtemelen almazdı.

Masanın üzerindeki sayfa yığınını aldı ve karıştırmaya başladı. Felicia için bir adres vardı ama Naomi'nin kullandığından farklıydı. Telefon numarası da farklıydı. Özel sohbet için kullanılan telefon numarası ve IP adresi Felicia'nın adresine bağlanmıştı - tabii ki bu adres terk edilmişti.

Sayfaların geri kalanı Saul Benson cinayeti ve Richard Kowalski'nin bu cinayetten tutuklanıp mahkemeye çıkarıldığı ve Deborah Mallory adında bir kadını kendisini Benson'ı öldürmeye yönlendirmekle suçladığı internet makaleleri ve gazete kupürlerinden oluşuyordu. Amanda bunları okumak için zaman ayırdı. İnternetteki haber makalelerini bularak ve web sitesi adreslerinin doğruluğunu kontrol ederek internetten alınan çıktıların gerçek olduğundan emin oldu. Hepsi yasal görünüyordu ve bir süre sonra kontrol etmeyi bıraktı. Billy seviyedeydi.

Billy ona biraz daha kahve ve kendisine de biraz daha çay getirdi. İki saattir lokantadaydılar.

Amanda, Quinn'in saldırısıyla ilgili *New York Post* gazetesinden bir kupür buldu. Resim yoktu, sadece üç sütunda çıplak ayrıntılar vardı. Onu bir kenara koydu. Altında Quinn'in renkli bir resmi vardı. Ama daha önce hiç görmediği bir resim. Naomi'nin çektiğini tahmin ettiği fotoğraflardan biri değildi ve televizyon haberlerinde kullanılan da bu değildi.

Suluk mavi bir takım elbise, beyaz düğmeli gömlek ve sarı bir kravat giymişti ve mahkeme binasına benzeyen bir binanın merdivenlerinden iniyordu.

"Quinn'in bu resmini nereden buldun?" diye sordu.

"Ha?

Fotoğrafi eline aldı - belli ki bir haber sitesinden basılmış ve büyütülmüştü. Fotoğrafi çevirerek, "Bu resim" dedi. Onu internetten araştırdım. Quinn'in böyle bir resmini hiç bulamadım.

Fotoğrafi aldı, baktı.

"Bu Quinn değil, Saul Benson - Kowalski'nin kurbanı.

Amanda ensesinde bir ürperti hissetti. Benson'ın resminin altında, köşesinde aynı resmin yer aldığı bir haber vardı. Billy bu resmi büyütüp ayrıca basmış olmalıydı. Başlığa, tarihe baktı ve *The New York Times*'in web sayfasını buldu.

Resmi büyötmek için üzerine tıkladı.

"Ne yapıyorsun?

"Bir resim araması. Bir teorim var.'

Kowalski'nin kurbanı Benson'ın resmini seçti, beraberindeki arama terimlerini yazdı - cinayet - cinayet - polis - ve aramaya bastı.

Binlerce resim. Çoğu erkek modellere ait. Aramanın yerini ABD olarak değiştirdi. Tekrar denedi.

İlk sayfada hiçbir şey yoktu. İkincisinde de. Üçüncü sayfada Billy, 'Dur' dedi ve ekranı işaret etti. 'Bu Quinn mi? Ya da belki Benson'dır?

Amanda resmin üzerine tıkladı. Bir haber raporu. 'İkisi de değil,' dedi.

Makaleyi aşağı kaydıldı ve ortasında başka bir resim vardı. Bir kadın. Amanda midesinde bir dalgalanma hissetti.

'Bu Naomi,' dedi.

Billy daha yakından baktı. "Evet, bu Felicia," dedi. "Onu bulmuşsun.

Her şey sanki ağır çekimdeymiş gibi oldu.

Sağ eli ona uzanıyor. Ahşap
zemindeki ayak sesleri. Az kaldı.

Öne doğru eğiliyor.

Kareli gömleğinin arkası pencerede çerçevelenmiş. Neredeyse dokunma mesafesinde.

Uzanıyor. Onu yakalamaktan birkaç santim uzakta.

Ağzı sessiz bir ılgıkla açıldı ve aniden boğazından

Pencere pervazından düşerken gömleği kayboldu ve uzaktaki yeşil ağaçların üzerinde mükemmel bir mavi gökyüzü ortaya çıktı.

Ruth'un sol eli çerçeveyi kavradı ve gömleğinin yakasını tutmak için eğildi.

Çok geç kalmıştı.

Ruth, adam beton basamaklara çarpmadan hemen önce gözlerini kapattı. Yine de duydu. Etin şapırtısını, kemiğin çatırtısını.

Gözlerini açmak için kendini zorladı.

Kıpırdamadan yatıyordu. Sol tarafına. Sağ eli yanağının altındaydı, sanki uyurken onu yastıklamak ister gibiydi. Bacakları kanıyordu, bir ayak bileği yanlış yönü gösteriyordu.

Bir an için adamın üç kat aşağı düşmekten bir şekilde kurtulduğunu, bir mucize eseri hâlâ hayatta olduğunu düşündü ama sonra kan gölünü gördü

başının altındaki kaldırımında oluşuyordu. Sanki biri sulama kabından yere döküyormuş gibi büyüyordu.

Ruth pencereden uzaklaştı, iki eliyle ağzını kapattı ve sonra koşmaya başladı. Daireden dışarı, merdivenlerden aşağı, dışarı.

Yanında diz çöktü ve sirenlerin yaklaştığını duyunca ona seslendi.

Scott'ın gözleri kapalıydı. Çok huzurlu görünüyordu. Ona iyi olacağını fısıldadı.

Parmaklarındaki titremeye aldırmadan onun alnını okşadı.

Sonra eller onu tutup kaldırdı. Sadece onu yere yatıran polis memurlarına baktı. Onunla konuştular. Adının ne olduğunu sordular. Cevap veremedi. Konuşamıyordu. Dudakları hareket ediyordu. Kendi konuştuğunu duyabiliyordu ama onların onu duyamadığını biliyordu. Sanki camın arkasındaymış gibi hissediyordu.

Sonrasında olanlar tuhaf görünüyordu. Zaman çok hızlı ilerliyor gibiydi. Bir polis arabasının arkasındaydı ve sağlık görevlilerinin Scott'ı götürüşünü izliyordu. Kapıya vurdu ama açılmadı. İçeride kilitli kalmıştı.

Sonra bir polis karakolundaydı. Omuzlarında bir havlu ve önünde ucuz gri bir masanın üzerinde bir fincan kahve vardı. Titremesini durduramıyordu. Ama şimdi yoğun bir polis departmanının vızıltılarını ve seslerini duyabiliyordu. Yakınlardaki bir hücrede çelik kapıları tekmeleyen bir adam vardı. Polisler ona susmasını söylüyordu. Etraftaki tahta banklara dağılmış başka korkmuş insan yüzleri de vardı. Saatine baktı ama saatin kaç olduğunu anlayacak kadar odaklanamadı.

Duvardaki televizyona baktı.

CNN, bir polis memuruyla konuşmak için bekleyen kalabalığa yayın yapıyordu. Kucağında çocuğu olan bir kadın ağlamaya başladı ve ardından bebek ağlamaya başladı.

Ruth başını kaldırıp televizyona baktı. Başkan George W. Bush yabancı bir büyükelçiyle yaptığı görüşme hakkında bir konuşma yapıyordu. Kendisini kutluyor ve tüm Amerikalılar için yarınki tatilin - 2007 Şükran Günü - şimdiye kadarki en müreffeh tatil olmasını diliyordu.

Amanda

Makaleyi okudukları sırada ekranda Billy için bir haber uyarısı belirdi.

New York Times - Başkan Trump yarın yapacağı geleneksel Şükran Günü konuşmasına hazırlanırken, yorumcular Trump'ın 2018 Şükran Günü'nde hindiden daha fazlasını affedip affetmeyeceğini merak ediyor.

Amanda açılan pencereyi kaydırđı ve okumaya devam etti.

Bitirdiğinde arkasına yaslandı. Billy yanaklarını şişirdi.

Yüzünü silen Amanda düşünmeye çalıştı. Ama çok yorgundu. Bu gece çok fazla bilgi almıştı. Makaleyi tekrar okudu. Son bir kez. Makale Ocak 2008'den kalmaydı. Bir cinayet davasıyla ilgiliydi. Amanda'yı hikâyeye çeken şey öldürülen adamın resmiydi. Billy ona Naomi'nin hedef aldığı kurbanlar olan Quinn ve Benson arasında bir bağlantı olmadığını söylemişti, yani resimlerine bakana kadar. Doğumda ayrılmış iki kardeş olabilirlerdi, birbirlerine çok benziyorlardı. Amanda, Benson ve Quinn'in neredeyse üçüncü bir ikizine benzeyen başka bir adamın, bir cinayet kurbanının resmini bulduğunda, bağlantıya tıklamış ve makalenin yarısında Naomi'nin resmini görmüştü. Ve sonra her şey anlam kazanmıştı.

Bugün Manhattan Ceza Mahkemesi binasında, belediye başkanlığı kampanya yöneticisi Patrick Travers'in öldürölmesiyle ilgili duruşma başladı. Sanık, Manhattan'dan eski bir emlakçı olan kırk bir yaşındaki Ruth Gelman. Bayan Gelman, Birinci Derecede Cinayet ve Cinayete Komplo Kurmakla suçlanıyor. Bölge Savcısı Yardımcısı David O. Rush davayı

Savcılık, bunun yanlış yönlendirilmiş bir kanunsuz cinayet olduğunu iddia etmektedir. Bayan Gelman'ın Patrick Travers'in öldürülmesinden birkaç ay önce kendi evinde vahşi bir saldırıya uğradığı ve şans eseri hayatta kaldığı iddia edilmektedir. Bayan Gelman'ın, New York Post gazetesi tarafından sinisi katil olarak adlandırılan ancak polis çevrelerinde Bay Mavi Gözlü olarak bilinen bir seri katilin kurbanı olduğuna inanılmaktadır.

Bay Rush jüriye, Bayan Gelman'ın Patrick Travers'ı kendisine saldıran kişi olarak teşhis ettiğini ve kocası Scott Gelman ile birlikte Bay Travers'ı otel odasında Bayan Gelman'a saldıran kişi olduğuna inanarak öldürmek için bir plan yaptıklarını ve uyguladıklarını açıkladı. ABD savcılığı tarafından yürütülen ayrı bir soruşturma sırasında toplanan kanıtlar, Bay Travers'in saldırı sırasında farklı bir eyalette olması nedeniyle Bayan Gelman'a saldıran kişi olduğu ihtimalini ortadan kaldırdı. Bay Rush, sanığın cinayet sırasında akli dengesinin yerinde olmadığını iddia ettiğini belirtti. Jüriyi bu tür iddialara şüpheyle yaklaşmaya çağırdı. Duruşma yarın devam edecek.

Amanda yeni bir sekme açtı, Ruth Gelman adı altında arama yaptı ve makaleleri taradı. Amanda ve Billy sabırla, sessizce hepsini okudular.

Yarım saat sonra, 'Beni arabama geri götürebilir misin? Eve gitmem lazım, bunu halletmem lazım' dedi.

'Elbette,' dedi Billy.

Billy'nin Escalade'sinde, Amanda'nın arabasına doğru giderlerken, Billy sessizliği bozdu.

'Bakalım anlamış mıyım, çünkü şu anda hala kafam biraz karışık. Ruth Gelman geçici delilik nedeniyle suçsuz bulundu; hastanede yedi yıl geçirdi ve serbest bırakıldı. Sonra ne oluyor? Mavi gözlü erkeklerin peşine mi düşüyor? Bu hiç mantıklı değil.

"Kendiniz söylediniz - Benson ve Quinn'in hiçbir ortak noktası yoktu. Kağıt üzerinde yok. Muhtemelen hiç tanışmamışlardı ve onları birbirine bağlayacak hiçbir şey yoktu. Bir şey dışında - neredeyse aynı görünüyorlardı. Bunun sadece bir tesadüf olamayacağını biliyordum. Sadece gözler de değil. Travers, Saul Benson, Quinn. Hepsi birbirine o kadar benziyor ki aileden olabilirler. Aynı saç rengi, aynı elmacık kemikleri, aynı çene, aynı tür burun, dudaklar ve evet, hepsinin mavi gözleri var. Dosyanızdaki resmi gördüğümde Benson'ı Quinn sandım ve bunun sadece bir tesadüf olamayacağını biliyordum. Kendini

Saldırganı buldu ve bizim gibi savunmasız birini öldürmesi için manipüle etti. Tıpkı Travers'ı öldürmesi için kocasını manipüle ettiği gibi.

Amanda, Ruth'un uğradığı saldırıyla ilgili bir makale okumuştı. Bir adam eve zorla girip onu neredeyse bıçaklayarak öldürdüğünde evde yalnızdı. Bu olay on dört Eylül 2007'de olmuştu. Ruth o zamandan beri görünüşünü değiştirmişti. Amanda o sırada Manhattan'da yaşıyor, gece okuluna gidiyor ve gündüzleri bakım evinde çalışıyordu. Yolları her an kesişebilirdi - kahve kuyruğunda beklerken, metroya binerken, yürüyen merdivende birbirlerinin yanından geçerken ya da belki de geçmezken. Belki de birkaç hafta öncesine kadar birbirlerine hiç yaklaşmamışlardı.

Billy Altıncı Cadde'den sağa, Bleeker Sokağı'na döndü, Greenwich Village'in dolambaçlı sokaklarında uzun bir yol izleyerek takip edilmediğinden emin oldu ve böylece Amanda'nın arabasının yanından geçerek etrafta polis olmadığından emin oldu.

"Dur bir dakika," dedi Billy. 'Travers'ın masum olduğunu biliyor olmalı. Benson'ı öldürttükten sonra neden Quinn'i hedef alsın? Masum insanları öldürdüğünü biliyor olmalı. Hepsi olamaz - polis ona ne diyordu?

'Bay Mavi Gözlü,' dedi Amanda. 'Evet, biliyor olmalı. Bir şekilde bilmek zorunda. Belki de umurunda değildir, Billy. Bazen insanlar çok zarar görür. Travma insanı değiştirir. Sevdiğiniz birini şiddete kurban vermek bir tepkiye yol açar. İki yaygın tepki vardır: ya hiç kimsenin kendileri gibi zarar görmesini istemezler ya da herkesin kendileri gibi zarar görmesini isterler.

Billy Amanda'ya baktı.

'Benim yaşadığım acıyı kimsenin yaşamasını istemiyorum' dedi.

Ben de öyle. Bu yüzden kızımı öldüren adamı istiyorum. Böylece bunu başka bir çocuğa asla yapamayacak. Hiçbir ebeveyn bunu yaşamak zorunda kalmamalı. Ve bunu yaşayan sadece ben değilim. Jess'i öldüren adam 12 yıl önce Emily Dryer adında başka bir küçük kızı öldürdü. Jess'in davasına atanan polis uzun zamandır bu canavarın peşindeydi' dedi.

Özür dilerim. Kaybınızı sormadım. Sizi zorlamak istemedim. Bazı insanlar bu konuda konuşmayı zor bulur.

'Sorun değil. Buna alışmaya başladım. Naomi'ye küçük kızımı öldüren adam hakkında her şeyi anlattım.

"Peki bu adamı senin için öldürdüğünü söyledi mi?

Amanda başıyla onayladı. "Evet, adı Wallace Crone. O bir ...'

'Henry Crone'un oğlu mu?

"Onu tanıyor musun?"

"Hayır, Henry Crone'u biliyorum. Gazetelerde okumuştum. New York'la ilgili o kadar çok haberi özümseyip de bu isme rastlamamak mümkün değil. O bir Wall Street adamı, değil mi? Milyarder?"

"Evet, o güçlü bir adam. Ve iş oğlunu korumaya gelince hiç para harcamadı. Wallace Crone kızım Jess'i öldürdü. Altı yaşındaydı. Sonra ortağım kendi canına kıydı. Parkta Jess'le birlikteydi. Bir saniyeliğine arkasını döndü ve ..."

Boğazı kapandı. O boğulma hissi. Tam gırtlığının arkasında tiksindirici bir daralma. Bu kederin birikmesine izin verirse, midesine oturacak, onu hasta edecek ve tüm düşüncelerini elinden alacaktı. Gözlerini kapadı, ısırdı. Onunla savaşmaya çalıştı.

"Çok üzgünüm," dedi Billy ve uzanarak büyük avucunu Amanda'nın elinin üzerine hafifçe koydu. Amanda ona baktı ve gözlerindeki acıma ve üzüntüyü gördü. Bu nazik bir jestti ve yakın temastan genellikle rahatsız olan Amanda bunu hüzünlü bir gülümsemeyle karşıladı.

'Hiçbir ebeveyn çocuğunu gömmek zorunda kalmamalı. Sen çok şey yaşadın. Kavşağa ulaştılar. Sağlarında Quinn'in evi vardı. Mavi ve beyaz bir

Dışarıda beyaz bir park yeri vardı. Sol taraflarında, Amanda'nın arabasının yarısına kadar park edilmiş olduğu sakin bir sokak vardı. Görünürde polis yoktu. Bir süre sessizce oturdular. Işık yeşile döndü ve Billy sola döndü. Arabayı çekti ve Amanda'nın arabasının yanına park etti.

Emniyet kemerini çözdü ve 'Pek eğlenceli olduğunu söyleyemem' dedi.

'Ruth Gelman hakkında elimizdeki her şeyi özel dedektifime göndereceğim. Umarım yarına kadar onun için bir adres bulmuş oluruz,' dedi. "Bir adres bulduğumda seni ararım.

"Teşekkür ederim," dedi Amanda yolcu kapısını açarken. Durdu, tereddüt etti ve 'Siz olmasaydınız onu asla bulamazdım' dedi. Teşekkür ederim. Ve bana yardım ettiğin için de teşekkür ederim...'

"Seni yargılamıyor muyum? Senin *yerinde* olabilirdim, Amanda. Bazı açılardan, ben sendim. Tam olarak senin pozisyonundaydım ama Quinn beni görmeden ve bana saldırmadan önce geri çekildim. Eğer öyle olsaydı, şu anda senin olduğun yerde oturuyor olurum. Sana yardım etmek istiyorum. İkimizin de bundan kurtulmasına yardım etmek istiyorum. Şimdi tek yapmamız gereken onu bulmak ve durdurmak.

Amanda arabasının sürücü kapısını açıp içine binerken Billy'nin uzaklaşmasını izledi. Uzun bir gece olmuştu.

Billy ile tanıştığı için şanslıydı. Tatlı, cömert bir adama benziyordu. Nazikti ama içinde sertlik de vardı. Ve bir hüznü. Bunu zaman zaman açık kahverengi gözlerinin köşelerinde ya da cümlelerinin sonunda donuk bir yankı gibi asılı kalırken yakalamıştı. Eğer Billy ile tanışmasaydı, Ruth Gelman'ı bulamayacaktı. Belki de şansı dönüyordu. Arabayı birinci vitese takarak gaza bastı ve caddeye çıktı.

Bir esneme onu yakaladı ve her vites değiştirdiğinde dizi ağrıyordu. Yatağa girip uyumaktan başka bir şey istemiyordu. Yine de bu gece uyumanın zor olacağını biliyordu. Çoğu gece zor oluyordu. Beyninde çok fazla şey dönüp duruyordu - Quinn'e yaptıklarıyla uğraşmak - onun masum bir adam olduğunu bilmek. Wallace Crone şimdilik aklının bir köşesindeydi. Ruth Gelman ön plandaydı. Ruth'u aramaya daha yeni başladıklarından şüpheleniyordu. Ve zamanı tükeniyordu.

*9.55, 22 Kasımnd, 2018 Şükran Günü
Arifesi*

Ruth, Atlantik Caddesi'nde kırmızı ışıktaki siyah bir Mercedes'in içinde oturuyordu, sol elinin parmakları arasında yanan bir sigara vardı, cam dumanın dışarı çıkması için bir santim aralıktı. Aynada boyasını kontrol etti. Kuaförde geçirdiği dört saat ve dört yüz dolardan sonra artık kızıl saçlıydı.

Radyoda bir Ed Sheeran parçası çalıyordu. Ruth yeni müzikleri takip etmeyi severdi ve bu parçanın ritmi hoşuna gitmişti. Sağ elinin parmakları direksiyon simidinde ritme ayak uyduruyordu. Sigarasından bir nefes çekti ve saat başındaki haberlerin güncellenmesini bekledi.

Düşünceleri Amanda'ya kaydı. Şu anda ne hissediyor olmalıydı. Aldatılmış, dolandırılmış, kızgın? Bunların hepsi. Ve bunların hiçbirinin önemi yoktu. Amanda polise gidip teslim olmayacaktı ve teslim olsa bile hikâyesini destekleyecek hiçbir kanıt yoktu. Naomi gitmişti. Hiç var olmamıştı bile.

Sigarasından bir nefes daha çekti. Trafik ışıkları gece gökyüzüne karşı hâlâ kırmızıydı. Haberler saat başında geldi.

Quinn hâlâ hayattaydı ama durumu kritikti. Şansı yaver giderse yakında ölecekti. Yine o duyguyu hissetti - rahatlama. Yeniden doğmuştu, korkudan arınmıştı.

Bu duyguyu ilk kez on bir yıl önce yaşamıştı. Scott ona Travers'i öldürdüğünü söyledikten sonra Hartford, Frog Hollow'daki Park Terrace boyunca yürüdüğü o bir saat. Çimlerin kokusunu hatırlıyordu. Market alışverişine gidişini. O kahveyi alışını. Sokaklarda korkusuzca yürümeyi. Ve ışığı. Hafızasında, o zamanlar

Altın saat ya da bazılarının sihirli saat dediği saat. Gün doğumundan hemen önceki zaman diliminde gökyüzü ve ışık, bronz ve altının karışımıyla parıldar. Her yüzeye bir Midas dokunuşu verir. Kaldırımdaki yağmur suyu birikintileri altın havuzlarına dönüştür. Dur levhaları bir firavunun mezarından çıkarılmış yirmi dört karatlık hazineler gibi görünür.

Ve uzaklarda bir pirinç çanın hafifçe çaldığını duyabiliyordu.

Yıllar önce, o gün gerçekten böyle görünmemiştir. Bunu biliyordu. Önemli değildi. Gerçekten de değildi. O sabah hissettiği sıcaklık, katıksız rahatlama ve huzur duygusu hafızasına kazınmış, onu parıldayan altın rengine boyamıştı.

O gün daha sonra olan kötü şeyler zihninde o kadar net değildi. Zamanla ve ağır ilaç tedavisiyle bulanıklaşmış ve körelmişlerdi.

Önündeki yolu taradı. Brooklyn Caddesi'yle kesişen kavşağın hemen ötesinde bir benzin istasyonu vardı. Oraya gidecek, benzin ve Lucky Strikes alacaktı. Küçük bir şeydi. İnsanların her gün yaptığı bir şey. Ve bunu bu gece korkmadan yapabilirdi. Bay Blue-eyes, onu tanıdığı şekliyle, gitmişti. New York'ta bir hastane yatağında yaşam savaşı veriyordu. Benzin istasyonundan döndüğünde arabasının arka koltuğunda saklanarak onu beklemiyor olacaktı. Daha sonra, o yatakta uyanık yatarken onu beklemiyor olacaktı. Yüzü rüyalarına girmeyecekti.

Tekrar o altın rengi sisin içinde yaşayabilir ve uyuyabilirdi. Arkasında bir korna çaldı.

Dikiz aynasına baktı. Arkadaki arabanın sürücüsü Ruth'a yoluna devam etmesini işaret ediyordu.

Işık yeşildi.

Arabayı vitese taktı ve yavaşça hareket ederek benzin istasyonuna girdi. Arabadan indi, depoya benzin doldurdu ve benzin dolarken etrafına bakındı. Brooklyn'de yıkık dökük bir mahalle. Atlantik Caddesi'nin ortasından geçen yükseltilmiş tren rayları Manhattan'a gidip gelen insanları taşıyordu.

Benzin istasyonuna girdi, dört paket Luckys aldı ve sigara ile benzinin parasını nakit olarak ödedi. İyi hissetmişti. Küçük şeyler her zaman iyi hissettirirdi. Sıradan bir hayatı korkusuzca yaşamak onun için harikulade bir şeydi ve hep öyle kalacaktı. Arabaya döndüğünde navigasyon sisteminden gideceği yeri kontrol etti. Artık çok yakındı.

On beş dakika sonra Ruth arabayı uzun süreli park yerine park etti, bagajdan çantasını ve valizini aldı ve bir Uber'e binerek yeni dairesine gitti.

Nakliyeciler dün gelmişti ve o daireye girdiğinde mobilyalar çoktan yerleştirilmiş, kutular açılmış, çatal bıçak takımları, tabaklar ve bardaklar yerleştirilmiş ve yatağı yapılmıştı. Pahalı bir hizmetti ama bunu karşılayabilirdi.

Ev satışı ona bir sürü hazır nakit verdi. Buna ihtiyacı vardı. New York yaşamak için pahalı bir yerdi ve çalışabilecek gibi de değildi.

Her şey olup biterken olmaz.

Duş aldı ve sonra yatağa girdi, taze pamuklu çarşaf lar serin ve davetkârdı. Yarın Şükran Günü'ydü. Geçit törenine gitmeye karar vermişti. Güvenli olacaktı.

Ruth gözlerini kapadı ve zihnini boşaltmaya çalıştı. Düşünceler huzurunu gölgeleme eğilimindeydi. Quinn'in yetersizliğinin kesin bilgisi, tüm vücudunda bir sakinlik hissinin akmasına izin verdi. Düşünmesine gerek yoktu - sadece hissetti.

Düşünmek işe yaramadı. Her şey hissetmekle ilgiliydi. *O his.*

Bazen karanlıkta zincir şakırtıları duyardı. Bunun gerçek olmadığını biliyordu. Hayaldi. Ruth'un zihnindeki bir kutu. Dr. Marin ile yaptığı EMDR terapisinin bir sonucuydu. Ona bunun travmayla başa çıkmanın en iyi yolu olduğunu söylemişti - Kirby Adli Psikiyatri Merkezi'ndeki Göz Hareketleriyle Duyarsızlaştırma ve Yeniden İşleme terapisi.

İlk tanıştıklarında Dr. Marin ellili yaşlarının sonlarındaydı. Sakallıydı ve kabarık beyaz saçlarından oluşan bir şerit başını çevreliyor, tepesindeki parlak kubbeye asla tecavüz etmiyordu. Steril bir tedavi odasında buluştular. Masa ve sandalyeler yere sabitlenmişti ve Marin, kol ağzları yaşlılıktan biraz sararmış beyaz önlüğünün içinde, parmaklarını karnının üzerinde birleştirmiş, onun karşısında oturuyordu. Nazik bir sesi vardı. Yatıştırıcı.

'Bana elini ver,' dedi.

Ruth masanın üzerinden elini uzattı. Marin yavaşça elini tuttu ve bileğinin arkasına dokunmaya başladı.

"Bir kutu hayal etmeni istiyorum. Açıp kapatabileceğin bir kutu," dedi işaret parmağıyla kızın bileğine hafifçe vururken.

"Bu kutu çok güçlü. Çok güçlü. Eğer içine bir şey koyar ve kilitlersen, senden başka kimse açamaz. Bu senin kutun. Şimdi onu zihninde net bir şekilde gör.

Gözlerini kapattı.

Dokun, dokun.

Ondan kutuyu tarif etmesini istedi ve o da tarif etti.

'Bu kutuya bir şeyler koyacağız, Ruth. Bu senin kutun. Senin eşyaların için. Kutuya koyduğumuz şeyler hakkında konuşacağız. Oraya her şeyi koyabiliriz. Bir kişi, bir yer, bir rüya ...' Kuyruğunu kıstı, tekrar dokundu ve 'Bir yüz bile' dedi.

Ruth onu o zaman gördü. Kırık camdan yansıyan. Ona zarar veren adamı. Sesi kafasının içinde yankılandı.

Merhaba, tatlım.

İrkildi ve Marin'in elini tutuşu daha da sıkılaştı.

"Kutuya bir ses koyabilir miyiz?" diye sordu Ruth.

Evet. Ne isterseniz. Önce kutuyu güçlü yapacağız. Her şeyden daha güçlü. Sonra, hazır olduğunuzda, bizi en çok korkutan şeylere bakacağız. Onları küçülteceğiz. Küçülteceğiz. Ve hepsini kutunun içine koyacağız. Ve sonra onlardan güvende olacaksınız. Sana zarar veremeyecekler. Ve o kutuyu bir daha asla terk edemeyecekler.'

Dokun, dokun.

Ruth yeni dairesinde yatağında uzanıyordu, Marin'in sesi kafasının içindeydi, şimdi kendi bileğine dokunuyor ve kutuyu düşünüyordu.

Ruth'un zihnindeki eski meşe sandığın etrafına ağır zincirler sarılmıştı. Sandığın köşelerindeki pirinç kenarları ve içindekileri güvende tutan kalın kilidi görebiliyordu. Kilit ve ağır çapa zincirleri insanları dışarıda tutmak için değildi. Farklı bir amaçları vardı - sandığın içindekilerin kaçmamasını sağlamak için yerleştirilmişlerdi. Arada sırada, karanlıkta ya da uyku ile uyanıklık arasındaki o kâbus gibi yerde, sandığın içindeki şeyler dışarı çıkmak için çabalarken zincirlerin inlediğini, tıkırdadığını duyuyordu.

Artık onları duyabiliyordu. Gürültü giderek artıyordu.

Ruth yatakta doğruldu ve sol işaret parmağıyla sağ bileğine vurdu. Ritmik olarak. Yavaşça. Her iki saniyede bir.

Tıkırdatırken yan masadaki metronoma baktı.

Gözlerinin tık tak eden iğneyi takip etmesine izin verdi. İleri geri.

Tik tak.

Bileğini bu ritme göre vurdu. Kutunun içinde ne olduğunu biliyordu, dışarı çıkmak için mücadele ediyordu.

Mavi gözlü adam oradaydı.

Bütün mavi gözlü adamlar oradaydı.

Tıkladı. Nefes aldı. Ve meşe sandığın etrafına daha fazla zincir taktı.

Yirmi dakika sonra zincirlerin takırtısı kesilmişti. Ruth bir yudum su içti ve başını salladı.

Böyle hissetmemeliydi. Bu geçen seferkinden farklıydı. Normalde öldürmenin ardından gelen sakinlik ve güç duygusu bu gece yoktu. Huzurun sıcaklığı azalmıştı. Daha şimdiden dışarıda bir varlık hissedebiliyordu. Şehirde bir yerlerde, Bay Mavi Göz yaşıyordu ve onu avlıyordu. Onu hissedebiliyordu. O mavi gözler onu arıyordu. Bir ürperti boynunu ve omuzlarını sararak titremesine neden oldu.

Ruth yataktan kalktı ve pencereleri kontrol etti. Bir tanesi açıktı. Onu kapattı ve aşağıdaki sokağı taradı. Orada kimse yoktu. Çantasına gitti. Yatağın üzerine boşalttı.

Beş cep telefonu. Hepsi uzaktan şarj cihazına bağlı. Beş telefonda da ona mesajlar vardı. Bazıları mesaj, bazıları WhatsApp.

Mesajlar Ruth için değildi elbette. Gerçekten değildi.

Jenny, Rachel, Simone, Amy ve Sarah içindi. Şu anki kimlikleri. Toplamda beş. Çoğu iki ya da üç destek grubunun üyesiydi. Tüm kimlikler Ruth'a benziyordu ve hepsi de bir katil tarafından zalimce ellerinden alınan kayıp bir aşk için yas tutuyor, acı çekiyor ve öfkeleniyordu. Ruth, çeşitli canlı kimliklerini düzenlemeye yardımcı olmak için telefonların arkasına isim etiketleri yapıştırmıştı. Aksi takdirde izini kaybedecekti. Örneğin Jenny, yaslı ebeveynler için iki çevrimiçi destek grubundaydı. Rachel, Perşembe öğleden sonraları Harlem'de bir travma grubu toplantısı yapıyordu. Simone Queens'te Salı günleri. Amy'nin grupları East Flatbush ve Staten Island olmak üzere birbirinden daha uzaktı. Sarah en yoğun olanıydı - dört çevrimiçi grup ve iki fiziksel grup - Bronx'ta Wakefield ve Brooklyn'de Bedford Stuyvesant. New York'ta neredeyse sekiz buçuk milyon insan vardı ve nüfus yoğunluğu mil kare başına yirmi bin ile altmış bin kişi arasında değişiyordu. Ruth'un saklanması için mükemmel bir yerdi. Sekiz milyonluk samanlıkta kırmızı bir iğneydi. Tüm gruplarda aynı türden kişileri aradı. Bir ebeveyn, bir koca, bir eş, bir sevgili - sevdiklerini bedelini ödememiş biri yüzünden kaybetmiş olanlar. Bazen onları bulmak zor oluyordu. Diğer zamanlarda, zaten grupların içindeydiler - sadece onu bekliyorlardı. Tek yapması gereken onları ortaya çıkarmaktı.

Adaletsizlik ve keder onun silahlarıydı; sevgi, pişmanlık ve hatta bazen suçluluk duygusuyla yoğrulmuşlardı. Hedeflerinden birkaçı çoktan hazırды. Hazırды. Bekliyorlardı. Tek yapması gereken onlara trendeki iki yabancıнын hikâyesini anlatmaktı.

Sabah Manhattan'a geri dönmeye karar verdi. Çok iyi bildiği sokaklara. Yarın geçit töreni vardı. Onu izleyebilirdi,

ve tadını çıkarmaya çalışın. Öldürdükten sonra gelen huzur kırılgan ve değerliydi. Onu kavraması, tadını çıkarması gerekiyordu. Yapabiliyorken. Şimdiden azalmaya başlamıştı.

Ruth telefonlardaki mesajlara cevap verdi, hepsini kapattı ve uyumaya gitti.

Karakolda saat geç oluyordu. Sabahın ikisi. Ŗ kran Günü'n n erken saatleri.

AkŖam vardiyası iki saat önce paydos etmiŖti ve soygun cinayet bürosundaki tek  lık Farrow'un masa lambasından geliyordu. Gece vardiyası sokakları arŖınlıyor, ipuçlarını takip ediyor ya da çağrılar üzerinde alıŖıyordu. Farrow geceleri, ortalık sessizken alıŖmayı severdi. Karanlık onun ruh haline uyuyor, d Ŗ ncelerini güçlendiriyordu. Lamba önündeki deftere tek bir  lık tutuyor, bir konsantrasyon halesi yaratıyordu. Soğuk kahvesini yudumladı ve birkaç not daha aldı.

Quinn davası çok daha ilgi çekici olmaya baŖlamıŖtı. Birbirine uymayan çok fazla parça vardı.

Cinayetlerin oğ  basitti. Kurbanlar neredeyse her zaman saldırganı tanır ve katili bulmak için dahi olmak gerekmez. Genellikle k r edici derecede açıktır. İstisnalar soygunlar ve seri katillerdi - Bay Mavi Göz gibi. Ama bunlar çok azdı.

UyuŖturucu, alkol, para, seks. Cinayetlerin oğ  bundan ibaretti.

Zihni dolaŖırken kalemin üstündeki tıklayıcının alt dudağının üzerinde durmasına izin verdi. Belki de bu nedenlerden biri burada iŖ baŖındaydı ve o bunu bilmiyordu. Para etkenlerden biri gibi görünmüyordu, çünkü eve giren topallayan kadın her kimse, iki tomar nakit parayı almamıŖtı.

"H l  burada ne yapıyorsun?" dedi bir ses.

Hemen tanıdı. Hernandez. Ŗimdiye kadar evde olmalı, bir elinde soğuk ve beyaz bir bardakla meŖhur paellalarından birini piŖirmeliydi. Birkaç kez akŖam yemeğ  için onun evine gitmiŖti.

Sauvignon Blanc şişeleri. Genellikle Hernandez'in hayatına yeni bir erkek girdiğinde. Sözsüz bir test gibiydi. Eğer erkek arkadaşı Farrow'la anlaşabiliyorsa, o zaman bir şansı vardı. Ayrıca, Hernandez'in erkek bir partnerle çalışması erkek arkadaşının sinirlerini yatıştırmaya yardımcı oluyordu. Bazen bu akşamlar iyi geçer, Farrow sabahın erken saatlerinde bir taksiyle oradan ayrılırdı. Diğer zamanlarda, erkek arkadaş erken kovuluyor ve Farrow kısa bir süre sonra ayrılıyordu. Farrow buna aldırmazdı. Şarap ve paella her zaman güzeldi.

"Ben de size aynı soruyu sorabilirim," dedi Farrow.

Hernandez masasına yaklaşıp not defterine baktı.

'Tahmin etmiş olabilirim. Bu Quinn davası seni gerçekten rahatsız ediyor,' dedi. Okuma gözlüğünü çıkardı ve sayfanın üzerine koydu.

'Davayı Statler ve Waldorf'tan aldım,' dedi.

'Lanet olsun, yapacağını biliyordum. Aslında, umurumda değil. O kadını bulmak istiyorum. Sokakta birini kaybetmekten nefret ediyorum.'

"Bu yüzden mi hala buradasın?"

Okuma gözlüklerini aldı, kravatının kalın ucuyla temizledi, ışığa tuttu ve sonra tekrar taktı.

Hernandez ellerini kalçalarına koydu, sonra başını geriye attı ve iç çekti.

Bu beni rahatsız ediyor. Rahatsız ettiğini biliyorsun. Peki nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

'Hayır, sorun değil. Sen devam et. Senin bir hayatın var, Karen. Bu ofiste değil. Daha önce laboratuvarı aradım. Birkaç saat içinde olay yerinden bazı DNA sonuçları alabileceklerini söylediler.

Saatine baktı ve 'Her an olabilir' dedi. O zamana kadar yapacak pek bir şey yok.

Elini uzatarak, "Bana bir şey ver," dedi.

Farrow dudaklarında beliren bir gülümsemeyle masasının üzerindeki kağıtları karıştırdı, aradığı kağıdı buldu ve ona uzattı.

'Bu boktan işlerin bir listesi,' dedi.

"Kesinlikle doğru. Kat etmemiz gereken çok yol var ama bilirsiniz..." Hernandez gözlerini devirerek, 'Boktan işler açık davalar' dedi.

Elinde bir kemik varken onunla tartışmanın anlamsız olduğunu biliyordu. Yapılacak tek şey onunla birlikte gitmekti. Farrow şimdi ayağa kalktı, sırtını gerdi, acı onu yıkarken bir hırıltı çıkardı. Ellerini havaya kaldırdı, tatmin edici bir çatırtı duyana kadar arkasına yaslandı.

Masasının üzerinde duran cep telefonuna uzandı. O daha dokunamadan telefonun ekranı aydınlandı ve masanın üzerinde mırıldanmaya başladı. Gelen arama.

Telefonu aldı, "Farrow," dedi ve dinledi. Otuz saniye boyunca Farrow hiçbir şey söylemedi. Sonra hattaki kişiye teşekkür etti ve aramayı sonlandırdı. Cep telefonunu cebine koydu ama yerine oturmadı. Onun yerine buruşuk takım elbise ceketini giydi. Ya ceket ya da telefon ona ağır geldi, çünkü eğildi, ellerini sandalyesinin arkasına koydu ve başını öne eğdi.

"Sorun nedir? Nereye gidiyorsun?" diye sordu Hernandez.

Arayan laboratuvarı. Sonuçları aldılar. Amanda White'ı almaya gidiyorum.'

Amanda

Amanda o Şükran Günü sabahı bir bardak su içerken şafak gökyüzünde kırmızı bir vaatti. Bir çift şort, spor ayakkabı ve tişört giymişti.

Geç bir gece olmuştu. Sabahın üçünde dairesinin kapısını kırarak açtıktan sonra doğruca yatağa gitmişti. Uykusuzdu, zihni koşturuyordu. Kendini yorgun hissediyordu ve dizi ağrıyordu. Mutfak masasına oturan Amanda, bir gece önce Quinn'in evinden aldığı parayı saydı. Toplamda yetmiş beş bine yakındı. Acil sorunlarını çözmeye yetecek kadar.

Dolabı açtığında bir kutu mısır gevreği buldu ama süt yoktu. Amanda aç değildi ama bir şeyler yemesi gerektiğini biliyordu. Dizi için daha fazla ağrı kesici almadan önce midesine bir şeyler girmesi gerekiyordu. Dizi yine şişmişti ve bacağına bir torba buz bantlamıştı.

Amanda mısır gevreği kasesini musluktan su ile doldurdu, oturdu ve dizüstü bilgisayarda çalışırken yiyebildiği kadar yedi. Dün gece makalelerin çoğunu üstünkörü okumuştı. Öyle bir an geldi ki, onları sindiremeyecek kadar yorgun düştü. Şimdi kafası biraz daha berraktı ve acele etmeden her birini gözden geçirdi, ilerledikçe bir not defterine notlar aldı. İlk saldırıyla ilgili yazıyı tekrar okudu - Ruth, polisin Bay Mavi Göz adını verdiği bir seri katil tarafından neredeyse kendi evinde öldürülüyordu. Makalede failin ressam tarafından çizilmiş bir robot resmi vardı. Bu çizime ve Travers, Quinn ve Benson'ın - Ruth'un öldürülmesini ayarladığı adamların - resimlerine bakıldığında kesin bir benzerlik vardı. Şimdi, gün ışığında, biraz daha sakin hissederek ve tanıdık

Amanda etrafını saran Travers, Quinn ve Benson'ın resimlerine daha yakından baktı.

Uzaktan bakıldığında aralarında ayırım yapmak zor olabilirdi. Ama yakından bakıldığında farklılıklar vardı. Quinn diğer ikisinden daha yaşlıydı ve gözlerinin etrafında daha derin çizgiler vardı. Benson'ın saç çizgisi daha yüksekti ve yanağında küçük bir yara izi vardı. Travers ikisinden de daha solgundu.

Resimler arasında bir arama daha yaptı ve Travers, Benson ve Quinn'e oldukça benzeyen bir adamın resmine rastlayana kadar ilgisiz sayfalarda gezindi. Evinde öldürülmüştü. Bıçaklanarak öldürülmüştü. Görünürde bir sebep yok, şüpheli yok. Mülkten hiçbir şey alınmamış. Bu olay iki yıl önce meydana gelmiş. Bunun Ruth'un işi olduğundan emin olmanın bir yolu yoktu, ama pekala olabilirdi. Adı Sean Gardner'dı. Doğu Harlem'de yaşıyordu. Makaleyi kaydedip adamın resmini aramaya ekledi.

Ve bir tane daha buldum.

Paul Beriano. Queens'teki evinin önünde başından iki kez vurulmuş. Cinayet sebebi yok. Ondan ya da evden bir şey alınmamış. Bir suikast, ama Beriano'nun organize suçla bir bağlantısı yok. Uber şoförüymüş.

Beriano üç ay önce öldürülmüştü. Aramaya onun resmini de ekleyerek tekrar denedi.

İki nedensiz cinayet daha. Daha eski suçlar. Diğer kurbanlarla çarpıcı benzerlikleri olan iki adam daha. Birinin adı Paul Anderson, bir iç mimar. Diğeri ise Amanda'nın teşhis edebildiği en eski kurbandı: Dan Puccini, New York Polisi'nin medya ilişkileri müdürü. Anderson, Puccini'den bir yıl sonra ölmüş. Kurbanların tüm resimleri bir arada, yan yana durduğunda, müthiş bir kimlik geçit törenine benziyordu.

Ruth'un Kirby Psikiyatri Merkezi'nden taburcu edilmesinden bu yana New York'un farklı bölgelerinde altı adam öldürüldü. Bu cinayetlerle ilgilenen altı farklı polis bölgesi olacaktı ve kurbanları yüzlerinden başka birbirine bağlayacak hiçbir şey yoktu. Dan Puccini, Ruth Kirby'den taburcu olduktan altı ay sonra öldürülmüştü. Bir sonraki cinayet Anderson'la birlikte yaklaşık bir yıl sonra işlenmiş ve cinayetler hızlanmıştı. Dokuz ay sonra, sekiz ay sonra, altı ay sonra ve Quinn'den sadece üç ay önce.

Bunların hepsinin Ruth'un kurbanları olup olmadığını söylemenin bir yolu yoktu. En azından iki kişi olduğunu biliyordu - Quinn ve Benson - ve asıl kurban Patrick Travers. Yine de Travers dışında hiçbirini kanıtlamanın ya da doğrulamanın bir yolu yoktu çünkü muhtemelen bu cinayetlerin her birini başka birine işletmişti. Her kurbanın arkasında başka bir kurban vardı.

Ruth adalet için bir planla hayatlarına girdiğinde ipin ucunda olan yası, yarı deli bir insan.

Amanda ağzını kapattı, nefesinin altında küfretti. Ruth Gelman'ın azraillerinden biriydi - onun için öldürmek üzere kandırılmıştı.

İlk başta, Ruth'un uğradığı saldırıyla ilgili makaleyi okuduğunda onun için üzülmüştü. Şimdi ise korktuğunu hissetti. Kitaplığa bakarak, birkaç ay önce okuduğu kalın bir cildi indirdi. Bir adli psikologun seri katiller üzerine yazdığı bir kitaptı bu. Wallace Crone hakkında biraz fikir edinmek için okumuştı. Belki de ona karşı kullanabileceği bir şeyler öğrenebilirdi. Sonunda öğrenememişti ama bu ucubelerden bazılarının nasıl ortaya çıktıkları, nasıl öldürdükleri ve daha da önemlisi nasıl yakalandıkları hakkında daha fazla şey biliyordu.

Çoğunun deli olmadığını öğrenmişti, onu şaşırtan ilk şey de buydu. Bazıları dağınıktı. Bazıları ise son derece organize. Ve tıpkı toplumun diğer normal üyeleri gibi göz önünde saklanabilirler.

Kitabı karıştırırken, potansiyel olarak önemli olduğunu işaretlemek için köşesini aşağı çevirdiği sayfalardan birini buldu.

Seri katiller, kolluk kuvvetleri tarafından yakalanmaya en açık oldukları zaman, aşağıda incelediğimiz hızlanan kriz örüntüsünün en üst noktasındadırlar. Yine de bu hızlanan kriz örüntüleri tüm seri katillerde mevcut değildir. Uzmanlar arasında görüş ayrılıkları olmakla birlikte, önde gelen bazı psikologlar, kolluk kuvvetleri uzmanları ve kriminologlar hiçbir model izlemeyen başka bir katil türü olduğuna inanmaktadır. Bu kişiler son derece örgütlüdür, doğuştan gelen psikolojik travmaları, halüsinasyonları ve psikozları yoktur. Mevcut veya geçmiş DSM'nin herhangi bir kategorisine girmezler ve bu nedenle herhangi bir klinik akıl hastalığına sahip değildirler. Kısacası, istedikleri kişiyi, istedikleri zaman, rastgele öldürürler. Onlar insan türünün büyük beyaz köpekbaliklarıdır.

Amanda ürperdi, iki paragraf atladı ve tekrar okumaya başladı.

Seri katiller genellikle, kolluk kuvvetleri tarafından yakalanmaya karşı en savunmasız oldukları kriz anlarında ortaya çıkarlar. Bu suçlar genellikle bir model izler. Özellikle de görsel ya da işitsel halüsinasyonlar gibi bir tür psikoz yaşayan faillerde. Seri cinayetler için döngüsel bir model söz konusudur. İlk olarak, fail cinayet hakkında fanteziler kurar, bazen

Uzun süreler boyunca. Daha sonra bir kurban seçilir ve takip edilir. Yine, söz konusu sürenin uzunluğu değişebilir ve bu takip dönemi aylar veya yıllar sürebilir. Bu, eyleme geçtikleri ve suçtan tatmin sağladıkları ana kadar devam eder.

Cinayetin anısı ve deneyimi fantezinin gerçekleşmesine dönüşür ve bu başlangıçta onlar için yeterlidir. Bazı katiller bundan sonra asla devam etmez, ama bazıları devam eder. Cinayetin yarattığı yüksek deneyim azaldıkça, döngü yeniden başlar. Ortaya çıkan şey, örüntü devam ettikçe döngünün hızlandığı sürekli bir cinayet sarmalıdır. Ve her cinayet seri katil için bir zevk ve doruk duygusu yaratsa da, bu şekilde deneyimlemeseler de aynı zamanda travmatize edicidir - aslında psikozlarını derinleştirir ve artırır, kriz durumunun yaratılmasına yardımcı olur. Bu durum Jeffrey Dahmer gibi pek çok vakada gözlemlenmiştir. İlk ve ikinci kurbanı arasında dokuz yıllık bir ara vardı. Sonra yılda bire çıktı ve daha da hızlandı. Tutuklandığı sırada, üç hafta içinde dört adam öldürmüştü ve travmatik bir kriz halindeydi.

Amanda kitabı bıraktı. Psikolog değildi ama nereden bakarsanız bakın, Ruth bunu daha sık yapıyordu.

Billy'yi aramak için telefonu eline aldı ve giyecek bir şeyi olup olmadığına bakmak için yatak odasına yürüdü.

İşte o zaman banyoda hâlâ siyah bir çöp torbası dolusu giysi olduğunu hatırladı. Üzerlerinde kan lekeleri vardı. Quinn'in kanı. Ve aralarında ikinci kullan-at telefon da vardı. Ondan hemen kurtulmalıydı. Üzerine birkaç eşofman geçirip çantayı ve sigarasını aldı.

Asansörle aşağı indi, küçük lobiden geçti ve sokağa çıktı. Cebinden sigara paketini çıkardı, bir tane yaktı ve yürürken içti. Dört blok ötede, sağ tarafta çöp bidonlarının olduğu bir sokak vardı.

Sakin bir sabahtı, sokaklarda çok az insan vardı. Daha sonra geçit töreniyle biraz daha kalabalık olacağını tahmin etti. Şanslıysa kimse çantayı attığını görmezdi. Ara sokağa vardı ama kapısı çekilmişti. Kilitliydi.

Binasının yanında bir ara sokak vardı. İdeal değildi ama idare ederdi. Çantayla sokaklarda yürüyemezdi. Çok fazla kamera vardı.

Dönüp binasına doğru ilerledi, sonra girişten yirmi adım ötede durdu.

Dedektif Farrow binadan çıktı. Cep telefonunu çıkardı ve parmağını ekranda gezdirmeye başladı. Amanda yavaşça geri çekildi. Sağ tarafında yirmi dört saat açık bir çamaşırhane vardı. Bu tür yerler asla kapanmazdı, Şükran Günü'nde bile. Kapıyı itti ve kapı açıldı. İçeri girdi. İçeride, kapıdan biraz uzakta, arka tarafta iki kişi telefonlarına bakıyordu. Amanda pencerenin yanında durmuş, Farrow'u görüş alanında tutuyordu. Sonra cep telefonu cebinde titremeye başladı.

Telefonu çıkardı ve ekrana baktı.

Farrow onu arıyordu.

Sokağın ortasında durdu, telefon kulağındaydı.

Amanda cep telefonunu elinde tutuyordu. Polislerin onu Quinn cinayetiyle ilişkilendirdiklerinde -muhtemelen DNA'sıyla- onu almaya geleceklerini biliyordu. Sadece bu kadar erken olmasını beklemiyordu. En azından bir, belki de iki günü daha olacağından emindi. Farrow ve Hernandez Quinn davası üzerinde çalışıyorlardı. Bunu çok iyi biliyordu. Onu tutuklamak için buradaydı. Onu kontrol etmek isterse, telefonu açardı. Onun dairesine asla habersiz gelmezdi.

Başparmağı, ortasında eski tip bir telefon resmi olan yeşil dairenin üzerinde gezindi. Ona baktı ve vücut dilini okumaya çalıştı. Yüzü ona dönük olduğu için ifadesini göremiyordu.

Çamaşırhanenin içi biraz gürültülüydü. Büyük endüstriyel kurutuculardan birkaçı çalışıyordu ve radyo da üstten çalışıyordu. Cevap verirse Farrow kurutma makinelerinin sesini duyabilirdi. Arkasını dönüp onu görebilirdi.

Aramanın telesekretere düşmesine izin verdi. Böylesi daha güvenli.

Farrow konuştu. Ne dediğini duyamadı ama çenesinin çalıştığını gördü. Sonra telefona baktı, aramayı sonlandırdı ve ceketine geri koydu. Sokağı geçip arabasına doğru ilerledi ve arabasına bindi.

Arabayla gitmedi.

Amanda pencereye doğru çömeldi ve onu görme ihtimaline karşı kendini küçülttü. Elinde soruşturmakta olduğu cinayete teşebbüs davasından kalma bir torba kanlı giysi vardı. Hiçbir şekilde onu göremezdi.

Ona fark ettirmeden ön kapıdan gizlice çıkıp dairesine dönüp dönemeyeceğini merak etti. Ön kapıya yaklaşırken, arabanın direksiyonunda oturan adama bakmaya devam etti. Yüzü öne dönüktü.

Kapının kolunu tutarak aşağı çekmeye başladı.

Farrow'un kafası dönüp kendi binasına doğru yöneldi ve Amanda eğilerek bir bozuk para dağıtıcısının arkasına saklandı. Hareket etmeye korkarak bekledi. Arkasına baktığında, çamaşırhanedeki iki kişinin hâlâ telefonlarıyla konuştuklarını ve hiçbir şey fark etmediklerini gördü.

Geri çekildi, odayı bölen bankın ucuna oturdu ve dik oturdu. Pencerenin önündeki bozuk para makinelerinin ve küçük tezgâhın üstünü görebiliyordu. Farrow'un arabasının üstü görünüyordu. Koltuktan kalktı, hâlâ direksiyonda olduğundan emin olmak için kontrol etti.

Ve öyleydi, Tanrı'ya şükür.

On dakika geçmesine rağmen hala gitmemişti. Onu bekliyordu.

Girişi izliyorum.

Amanda o anda zamanının tükendiğini anladı. Ortadan kaybolması ve Naomi'yi bir an önce bulması gerekiyordu. Ama Quinn'in kasasından aldığı para onun dairesindeydi. Dizüstü bilgisayarıyla birlikte.

Hepsine ihtiyacı vardı.

Amanda döndü ve çamaşırhanenin arka çıkışının olup olmadığına baktı. O sırada cep telefonunu çıkardı, sesli mesajını aradı ve telefonu kulağına götürdü.

53

Ruth

Kalabalıklar saat beşte Manhattan'daki geçit töreni güzergahı boyunca toplanmaya başladı

Saat altı buçukta sokaklar beşer kişilik ailelerle doluydu ve dokuzda başlayacak geçit törenini bekliyorlardı. Ruth o kadar uzun süre soğukta durmak istemiyordu. Stella 34 Trattoria'da cam kenarında bir masa ayırtmıştı.

Saat sekiz buçukta geldi ve 35th Street'teki Macy's'e girdi. Ekspres asansörler onu doğruca restorana götürdü ve geçit töreni başlarken kahve ve hamur işleriyle oturdu. Restoran, bazıları süslü kıyafetler giymiş çocuklarla doluydu - bazı ebeveynler de. Yüz boyama ve Ruth'a sıcak bir his veren bir tatil atmosferi vardı.

Şükran Günü'ne dair ilk anıları, geçit törenini televizyondan izlemek için erken kalkmaktı. Ailesi geçit töreni günü şehre nadiren giderdi. Annesi kalabalıktan hoşlanmıyor, babası ise park etmekten şikayet ediyordu. Anne ve babası boşandıktan sonra Ruth yetişkin olana kadar geçit törenine gidememiş. Manhattan'a ilk taşındığında, Ruth geçit törenini izlemek için Stella 34'e gelmeyi ihmal etmedi. Pahalıydı - bir masa için dört yüz dolar, o zamanlar bunu karşılayamazdı - ama görüntülere ve seslere, şamandıralara, bandolara ve ponpon kızlara bu kadar yakın olmak ... büyülüydü ve sonrasında bir ay boyunca hazır erişte ile yaşamaya değerdi.

Etrafındaki çocukların yüzlerindeki şaşkınlık, kabul etmek istediğinden daha rahatlatıcıydı. Kendi çocuğunu asla geçit törenine getiremeyeceğini bilmek o anda bir şekilde önemli değildi. Daha sonra olacaktı ama şimdi değil. En sevdikleri çizgi film karakterlerinin devasa şişme oyuncaklarını işaret eden çocukların gözlerindeki heyecana baktı. Ama Ruth her şeyden çok bu gösteriyi sevmişti.

Çocuklar için olduğu kadar büyükler için de en önemli şey büyük adamdı. Macy'nin Noel Babası geçit törenini kapatıyordu. Bu ona babasının kucağında oturup 34th Sokaktaki Mucize'yi izlediğini hatırlattı.

Nostalji ruha iyi gelirdi.

Geçit töreni sona erdiğinde, Ruth hediyeelik eşya dükkanına gitti ve satışta olan kar kürelerini gördü. Bir tanesi gözüne çarptı. Minyatür bir aile, hepsi kışlık kıyafetleri içinde, karla kaplı bir tepenin üzerinde duruyordu. Bir anne, baba ve iki çocuk. Küreyi salladı, beyaz plastik parçacıkların sıvı içinde dans edişini ve sonra yavaşça tepeye inişini izledi. Sade bir hediyeelik eşyaydı, tabanında müzik kutusu yoktu ama yine de dayanamadı. Ruth küreyi tezgâha götürdü ve parasını ödedi. Görevli küreyi onun için dayanıksız bir kutuya koydu ve Ruth asansöre gitti. İlk sırada o vardı.

Kapılar açıldığında içeri adım atarak asansör kabininin arkasına geçti, döndü ve arka paneldeki aynaya yaslandı. İki çocuk içeri girdi. Biri yaban arısı gibi giyinmişti, küçük bir çocuktü, muhtemelen dört ya da beş yaşlarındaydı ve uzun sarı bebek bukleleri vardı. Kız kardeşi biraz daha büyüktü. Pembe, ışıltılı bir elbise giymiş, sırtında simlerle kaplı ince, plastik kanatları olan bir peri prensesiydi. Peri prensesi annesinin elini tutuyordu - koyu kahverengi, kestane rengi saçları olan bir kadın. Pahalı lacivert kaşmir bir palto giymiş ve aynı derecede pahalı bir koku sürünmüştü. Baba uzun boyluydu, siyah saçları küt kesilmişti, kare bir çenesi ve ılık ılık, neredeyse parıldayan mavi gözleri vardı. Aile, şehre gelen herkesin hayali olan eski zenginliği ve ayrıcalığı yansıtıyordu. Çocuk, arabaya binerken Ruth'a gülümseyen babasına yakın durdu, sonra kapıya yönelmek için ona sırtını döndü. Kalp atışları hızlandı. Karnındaki büyük yara izi kaşınmaya ve yanmaya başladı, sanki biri üzerinde bir fenerle oynuyormuş gibi.

Macy's mağazası eski bir binadaydı. New York'un vazgeçilmezlerinden. Yaşla birlikte karakter ve bakım ihtiyacı da artıyordu. Kapılar takırdayarak ve gıcırdayarak kapandı ve asansör metalik bir vınlamayla aşağı indi. Bu ses kafasının içinde acı verici bir şekilde yankılanırken yüzünü buruşturmasına neden oldu. Ruth bir an için gürültünün asansörden mi kaynaklandığını bilemedi çünkü zihninde eski sandık titreşiyordu - ahşap inliyordu ve sandığın tamamı titreyerek yerde gümbürdüyordu. İçindeki bir şey dışarı çıkmaya çalışıyordu. Etrafındaki kalın zincirler, kapak her bir halkayı koparmakla tehdit ederken gerginlikten çılgık atıyordu.

Ruth içgüdüsel olarak kulaklarını kapattı.

Kar küresini bıraktığını fark etmesi yarım saniye sürdü. Asansörün zemininde patladığını duymadan hemen önce fark etti. Silah sesi gibiydi. Ruth bu sese karışan başka bir şey daha duydu - metal parçalanıyor, tahta parçalanıyor ve ağır pirinç menteşelerin dönme sesi.

İki çocuk sıçradı ve kız kısa bir şaşkınlık çılgılığı atarak annesine sarıldı ve yüzünü annesinin paltosuna gömdü. Küre kutudan dışarı fırlamıştı. Islak, kavisli cam parçaları küreden fışkıran sıvı birikintisinin içinde duruyordu.

Ruth kutuyu almak için eğildi. Bunu yaparken bir parçaya basmış olmalı çünkü bir ses duydu. *Bu* ses. Yıllar önce o gece Manhattan'daki evinin yatak odasında duyduğu sesin aynısıydı - ayaklarının altındaki camın *çıtırtısı*.

Kırık cam kemerde kendi yansımasını gördü. Görüntüsü eğrilikten dolayı bozulmuştu ama yine de asansörün tepesindeki ışıktan dolayı parlaktı.

Yine o ses.

Crunch.

Eti korkudan yanıyordu. Parmakları aşağı uzanırken titremeye başladı.

Crunch.

Ve sonra dondu kaldı. Boğazı kapandı. Sanki biri beyinde bir şalter atmış gibi vücudu kapandı. Hareket edemedi. Nefes alamadı.

Tek yapabildiği görmektir. Gözleri yere kilitlenmişti.

Çünkü o eliptik cam parçasında yansıyan başka bir yüz vardı. Siyah saçlı ve yanardöner mavi gözlü bir adam. Ona bakıyordu.

Ruth'un kafası karıştı ve artık Macy'nin asansöründe değildi. Evindeydi, New York'ta, koridorundaydı. Scott dışarıda partideydi ve o da saldırganın arka kapısının çerçevesine yapışmış kırık camdaki yansımasına bakıyordu.

Başını yukarı kaldırdı. Bakmak istemiyordu. Ama kendini durduramadı. Bakışlarını kaldırdığında onları gördü.

Hepsini.

Ona bakıyorlardı. Birlikte. Küçük oğlan, kız, anne ve *adam*. Yüzlerinde soğuk sırıtışlar. Gözleri öfkeyle dikilmişti. İkiz mavi alev küreleri

her birinin yüzü. Hepsi ona *bakıyordu*. Ve sonra onları duydu.

Hep bir ağızdan konuştular. Isıklı seslerden oluşan stentorian bir koro. "*Merhaba, tatlım...*" dediler.

Asansör büyük bir *gürültüyle* aniden durdu ve Ruth'u kata çıkardı. Yukarı baktığında, baba, anne ve çocuk arkalarını dönmüş, kapılara bakıyor ve sabırla açılmalarını bekliyorlardı. Anne kızının elini sıkıca kavramıştı. Ona arkasını dönmesini, bakmaması gerektiğini fısıldadı.

Ama küçük kız arkasını dönmedi. Peri prensesi omzunun üzerinden, iri, mavi, masum gözlerle Ruth'a baktı. Bu gözler çok büyük ve çok nazikti. Kanatları ışıktaki parlardı. Çocuğunun dudakları bir gülümsemeye dönüştü.

"Şükran Gününüz kutlu olsun," dedi peri prensesi tatlı bir sesle.

Ruth, dizlerinin üzerinde, küçük kızın nefesindeki sıcak çikolata kokusunu alabilecek kadar yakındı.

Kapılar açılırken bir çığlık daha geldi. Ruth avucunu başının yan tarafına dayadı. Kafatasında korkunç bir acının zonkladığını hissedebiliyordu. Asansörden çıktı ve birinci kattan 35th Street'e doğru ilerleyen aileyi takip etti. Baş ağrısı hafiflemeye başladı ve yürürken bileğine vurarak aileyi görüş alanında tutmaya ve paniğini bastırmaya çalıştı.

İki blok ötedeki 35th Caddesi boyunca mesafesini korudu ve köşelerden esen rüzgârda çırpınan peri prensesinin kanatlarını izledi. Sonra 5th Caddesi'nden sağa döndüler ve 34th Caddesi'nden geri döndüler, kalabalıktan ve geçit töreninden sonra sökülen barikatlardan kaçındılar. George Towers'a girdiler. Kapıcı onlar için cam giriş kapılarını açtı. Resepsiyonu geçip doğrudan asansörlere yürüdüler. Ruth girintili girişte durdu, çantasından sigara paketini çıkardı ve paketi ve çakmağını karıştırıyormuş gibi yaptı. Kapıcı onu görmezden geldi. Eski olan ve artık şehirde son derece şık kabul edilen asansörlerin yanında bekledi. Asansör geldiğinde siyah demir bir kapının çekilmesi ve asansör yukarı çıkmadan önce kapıcı tarafından tekrar kapatılması gerekiyordu. Eski bir Hitchcock filminden fırlamış gibi, diye düşündü Ruth.

Aile asansöre bindi, kapıcı kapıyı kapattı ve şu dileklerde bulundu Onlara iyi günler. Ruth cam kapıyı açtı ve içeri girdi. İçeri girdiğinde

kapıcı ona yardım edip edemeyeceğini sordu.

"Çakmağım az önce söndü - ateşiniz ya da bir kibrit kitabınız var mı?"

'Özür dilerim hanımefendi,' dedi.

"Yine de teşekkürler," dedi ve kapıya doğru döndü. Zaman kazanmak için telefonunu çıkardı. Kulağına götürdü ve 'Alo' dedi.

Kapıcının onu izlediğini biliyordu. Çıkışa doğru bir adım daha attı. Yavaştı. Asansörün üzerinde art deco tasarımlı bir kat göstergesi vardı, soldan sağa, birden ona kadar katları gösteren bir ok gibi saat ibresi vardı. Okun yay çizisini izledi, en üst kat olan onuncu katta durduğunu gördü, sonra bir adım daha attı.

'Hanımefendi, burası özel mülk. Sadece sakinlere aittir' dedi kapıcı.

"Hı-hı," dedi telefona, özür dileyen bir el kaldırarak. Çıkışa doğru yürüdü, kapıcıya son bir kez 'teşekkür ederim' demek için tekrar döndü ve asansörün üzerindeki göstergeyi kontrol etti.

Hala 10'daydı. Bu onların katıydı. Asansör bir dakikadan fazla hareket etmemişti. Gidecekleri yerin orası olduğuna şüphe yoktu.

Sağ tarafa baktı. Altın işlemeli posta kutularına. Numara sırasına göre dizilmişlerdi.

1001, 1002, 1003.

Onuncu katta üç daire. Her birinin yanında pirinç bir isim levhası var.

1001 R. Walker

1002 R. Roman

1003 The Grangers

Ruth binadan çıktı, telefonunu cebine geri koydu ve kalabalığın arasından geçerek 29th Street'teki otoparkta bulunan arabasına doğru ilerledi.

Grangerlar. Onlar hakkında daha fazla şey öğrenmesi uzun sürmeyecekti. çevrimiçi. Instagram, Linked-In, Facebook, Twitter. Sahte haber sayfalarını oluşturmak için ihtiyaç duyduğu tüm resimlere birkaç saat içinde sahip olabilirdi.

Bu seferki öncekilerden daha karmaşık olacaktı. Bunun için özel birine ihtiyacı olacaktı. Macy's'in asansöründe ona bakmışlardı. Onu tanımışlardı - ve hep birlikte bu sözleri söylemişlerdi. Hepsi *biliyordu*. Ona saldıran kişi, yani babası, onlara anlatmış olmalıydı. Ona gülüyorlardı.

Yaralı karnını tuttu.

Ona bunu yapan adamın cezalandırılması gerekiyordu. Acı çekmeliydi. Çocuklarının ölümünü izlemeliydi. Sonra da karısı gözlerinin önünde öldürülmeliydi, kendisi öldürülmeden hemen önce.

Neyse ki Grangerlar için mükemmel bir ortağı vardı. Son iki aydır üzerinde çalıştığı biri.

Adı Gary Childers'dı.

Arabasına döndüğünde çantasını karıştırdı ve arkasında 'Gary' yazan kullan-at telefonu buldu. Açtı ve mesajlar arasında dolaştı.

Gary iki aydır onunla konuşuyordu. Aslında, adının Amy olduğunu düşündüğü bir kadınla konuşuyordu. Şu anki takma adlarından biriyle. Gary, Jersey'deki evleri yandığında tüm ailesini -karısını ve genç kızını- kaybetmişti. Sorunlu bir aileden gelen, on yedi yaşında, tükürük ve zehir dolu, polis tarafından iyi tanınan yerel bir çocuk, bir gece önce dışarı çıkmış ve mahallede havai fişek atmıştı. Gary onu yakalamış ve pislik yapmayı bırakmasını yoksa polis çağıracağını söylemişti.

Ertesi gece Gary gece nöbetindeydi. Yakındaki bir sanayi bölgesinde bir depoyu gözetleyen bir güvenlik görevlisiydi. Amy'ye bir gece uzakta bir yangın gördüğünü söyledi. Alevlerin bir buçuk mil ötedeki evlerin çatılarını yaktığını ve gökyüzünü aydınlattığını görebiliyordu. Vardiyasının yarısında NYPD'den telefon aldığında yere yığılmış.

Yerel çocuğun ailesine göre, o gece evdeymiş. Bütün gece.

İtfaiye yangının kasıtlı olarak çıkarıldığını söyledi. Ön kapı çivilenerek kapatılmış, arka sundurma benzinle ıslatılmıştı. Yangın, deli gibi kıvılcım saçan bir tür havai fişekle tutuşturulmuştu.

Ruth, Gary'nin mesajlarını taradı. Sonra aradığını buldu.

Devam edemem. Bu doğru değil. Adalet yok. O lanet çocuğu öldürmek istiyorum. Beynini uçurmadan önce babasını, annesini ve küçük kardeşini öldürmek istiyorum ve onun da izlemesini istiyorum. Sonra onu öldüreceğim.

Ve bu mesajın altında Amy'nin cevabı var.

Nasıl hissettiğini çok iyi anlıyorum.

Ruth için cinayet işleyen tüm erkek ve kadınlar arasında Gary belki de en tehlikelisiydi. En ciddi dengesiz.

İntikamcı kahramanlar çocukları öldürmez. Gary gibi özel birine ihtiyacı vardı. Bir peri prensesini, bir yaban arısını ve anne ve babayı öldürmek için bir canavara ihtiyacı vardı.

Gary o canavardı.

Arabayı çalıştırdı ve gösterge panelini aydınlattı. Motorun mırıltısı onu rahatlattı. Kalçasına dokundu. Nefesini kontrol etmeye çalıştı. Telefonunu arabanın Bluetooth'una bağladı ve onu aradı.

"Amy?" dedi. Sesi kalın ve yavaştı.

Ruth, "Biriciğim," dedi. "Arayıp nasıl olduğunu görmek istedim.

İçini çekti, 'Dürüst olmak gerekirse iyi değilim. Tatillerde her zaman daha zor olur.

Adamın sesinden içki içtiğini anlayabiliyordu.

"Silahınız yanınızda değil, değil mi?" diye sordu. "Tam yanımda, mutfak masasının üzerinde.

"Dolu mu?"

"Henüz değil.

Bana bir iyilik yap Gary. Onu doldurma. Bugün olmaz. Henüz değil. Zor olduğunu biliyorum. Çok zor ama o silahı ağzına sokarsan aileden vazgeçmiş olursun. Beni bırakma. Sana ihtiyacım var. Kirk ve küçük Sammy'mi düşünüyordum. Aile olarak beşinci Şükran Günümüz olacaktı. Eğer o sarhoş sürücü her şeyi bitirmeseydi.

Ben de ailemi düşünüyordum. Bu adil değil Amy. Bu şekilde olmamalı.'

"Nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum. "Her zaman öyleydin," dedi.

"Gary, söyleyeceklerim biraz çılgınca gelebilir..."

"Endişelenme. Bugünlerde delilikten yanayım.

Gülüyormuş gibi yaptı ve sonra şöyle dedi: 'Şey, biraz düşündüm. Söylesene, *Strangers on a Train* filmini hiç izledin mi?

Amanda

Farrow'dan gelen sesli mesaj kusma isteği uyandırdı.

Arabasıyla uzaklaşmasını izlerken onu dinledi. Geri gelebilirdi. Aslında bu kesindi.

"Merhaba Amanda, ben Dedektif Farrow. Dün gece geç saatlerde ve bu sabah tekrar evinizi aradım - telefona cevap vermediniz. Acilen konuşmamız gerek. Bana bu numaradan ulaşabilirsin. Merkeze gelmeniz gerekiyor. Beni ara."

Ses tonu resmiydi. O ağlarken ona sarılan ve ailesini kaybettiğinde kalbi kırılan polis değildi. Farrow ona göz kulak olmuştu. İletişimde kalmıştı. Crone'un binasının dışında tutuklanması gerekirken onu hapisten uzak tuttu. Grup terapisine gittiğinden ve şartlı tahliyesini ihlal etmediğinden emin oldu.

Bu artık dostça gelmiyordu.

Farrow'un arabasıyla uzaklaşmasını izledi ama rahatlamaı uzun sürmedi.

amaşırhaneden ıktı, binanın yan tarafındaki çöp bidonlarının olduğu sıraya gitti, neredeyse dolu görünen birinin kapağını kaldırdı ve giysi torbasını attı.

Dairesine geri döndüğünde dizleri yeniden havlamaya başlamıştı, adamın kapısını kırmamış olmasından memnun ve rahatlammıştı. Polislerin bunun için arama emrine ihtiyacı yok muydu? Belki de Farrow'un gittiği yer orasıydı. Arama izni almaya gidiyor ve sonra da geri dönüyor olabilirdi.

Bir çantaya birkaç şey koydu. Dizüstü bilgisayar, parası, birkaç giysi, tek boynuzlu at Sparkles ve Luis'in evlilik yüzüğü. Onları bırakamazdı.

Arkada. Hiçbir zaman. Diş fırçasını ve kişisel eşyalarını almak için banyoya girdiğinde dondu kaldı. Elleri doluydu. Dinliyordu.

Birinin kapıyı çaldığını duyduğunu sandı.

İhtiyacı olan her şeyi hızla spor çantasına doldurdu, fermuarını çekti ve sonra ...

Tak, tak.

Tanrım.

Bu kadar çabuk dönmüş olamaz, diye düşündü. Eğer arama emri çıkartmak için dışarı çıktıysa, bu kadar hızlı geri dönmesinin imkânı yoktu.

Tak, tak. Ve bu kez, kapının çalınması bir sesle geldi.

"Amanda White?"

Sessizce ön kapıya doğru ilerledi. Kapı kapalıydı ama sürgülü ya da kilitli değildi. Gözünü dikkatlice kapının ortasındaki gözetleme deliğine dikti.

Diğer tarafta soluk kahverengi takım elbiseli bir adam duruyordu. Beyaz gömlekli. Sarı kravatlı. Ufak tefek, bodur, kel ve kolunda bir omuz çantası var. Belki ellili yaşlarının sonlarında bir adam. Kafatasının tepesinde kalan saç eteği neredeyse tamamen griydi, sadece orada burada birkaç koyu çizgi vardı. Gömleğinin düğmeleri küçük, yuvarlak karnını zorluyordu.

Bir polis. Bir dedektif. Onu tutuklamaya gelmişlerdi.

Adamın göz hizası yükseldi ve jöleli yanaklarına bilmiş bir gülümseme yayıldı.

"Orada olduğunu biliyorum. Gözetleme deliğindeki ışığı engellediğini görebiliyorum.

Kapıyı açmanız gerekiyor. Bunun başka yolu yok Bayan White.'

İçgüdüsel olarak eğildi. Sanki adam gözetleme deliğinden görebiliyormuş gibi hissetti - sanki gözlerinin içine bakıyormuş gibi.

Tak, tak.

Hadi ama. Komşulara rezalet çıkarmayalım. Kapıyı aç,' dedi.

Yemin etti. Artık çok geçti. Zamanı tükenmişti. Naomi olmadan, suçlamalarla tek başına yüzleşmek zorunda kalacaktı. Ve Quinn'e yaptıklarının cezasını çekecekti. Omuzları çöktü ve kapının kilidine uzandı.

Çevirdi ve kapıyı açtı.

Adam konuşurken hâlâ o hastalıklı gülümsemesini takınıyordu.

"Amanda White?" Kadın başını salladı, midesi bulandı, boğazında safra düğümlendi.

Elini arkasına götürdü. Kelepçeler, diye düşündü. Amanda ellerini uzattı, gözlerini kapattı.

Bileklerine dolanacak soğuk çelik hissini bekledi. Başarısız olmuştu. Yaptığı şeyle yüzleşme vakti gelmişti.

Ellerinde bir şey hissetti. Kağıt. Kelepçe yok. Gözlerini açtı. Elinde mektup büyüklüğünde kahverengi bir zarf vardı.

Adam asansöre doğru dönmeden önce, "Size hizmet edildi hanımefendi," dedi.

Nefesinin her zerresi Amanda'nın vücudunu terk etti. Sanki fiziksel bir darbeye hazırlanmak için kendini geriyor gibiydi. Omuzları düştü, çenesindeki ağrı azaldı, vücudu gevşedi.

Dairesine geri döndü, kapıyı kapattı ve zarfı yırtarak açtı.

Crone'un davasıydı. Avukatları mahkemeye başvurmuştu. Amanda mektupların hiçbirine cevap vermemişti. Şimdi onu tazminat için mahkemeye veriyorlardı. Evrakları tebliğ etmek için Şükran Günü sabahına kadar beklemişlerdi - bugün almanın özellikle üzücü olacağını biliyorlardı.

Neredeyse gülecekti.

Amanda kâğıtları yere attı, çantasını aldı ve dairenin kapısını arkasından kapattı. Burayı bir daha asla göremeyeceğini düşündü. Tüm anıları artık kapalı bir kapının ardındaydı. Yakında hayatı çelik bir kapının ardında, bir hapisane hücrelerinde geçecekti.

Amanda'nın bir yanı bu kaderi kabullenmişti. Ama o zamanı yalnız geçirirse lanetlenirdi. Sokağa geri döndü, Farrow'un aracının etrafta olmadığından emin oldu, her ihtimale karşı blokta bir tur atmıştı. Bir sonraki aramayı yapmak için cep telefonunu kullanmak akıllıca olmazdı. Polisler için bir yol haritası çıkarmanın anlamı yoktu. Bunun yerine caddenin karşısında bir ankesörlü telefon buldu ve Billy'yi aramak için onu kullandı.

'Hey, bir şey bulduğunda beni arayacağını biliyorum ama seni görmem gerek. Ruth'u bulmak için her ne yapıyorsak daha hızlı yapmalıyız. Sanırım polisler beni arıyor. Dairemden ayrılıyorum; burada kalamam.'

"Oh hayır, oh Tanrım. Amanda, çok üzgünüm. Bak, nerede olduğunu söyle gelip seni alayım.'

'Kalacak bir yere ihtiyacım var,' dedi.

Benimle kalabilirsin. Sorun değil. Özel dedektifime e-posta gönderiyorum. Bu sabah çok şey oldu. İyi ve kötü,' dedi Billy. 'Özel dedektifim Ruth Gelman hakkında hiçbir yerde hiçbir şey olmadığını söylemek için benimle temasa geçti.

"Ne demek istiyorsun?

'Yani bir banka hesabı yok, kredi kartı yok, güncel bir adres kaydı yok, normal kamu hizmetlerine kayıtlı değil, adına bir cep telefonu kaydı yok ...'

"Tanrım, bir yere varacağımızı sanıyordum," dedi Amanda. 'Sahte kimlikler kullanıyor, böylece takip edilemiyor. Bir kimliği atıyor sonra başka bir kimlik kullanıyor. Şu anda hangi kimliği kullandığını bilmediğimiz sürece onu bulmamız mümkün değil.

Amanda dişlerini gıcırdatarak sertçe ısırdı.

"Ama sanırım onu bulmamıza yardım edebilecek biri var," dedi Billy.

"Kim?"

Kirby Psikiyatri Merkezi'nden Dr. Marin ile konuştum. Ruth içerideyken onu tedavi eden oydu. Ona Ruth'la tanıştığımı ve halüsinasyonlar gördüğünü, sanrılar yaşadığını ve erkekleri kendisine saldıran kişi olmakla suçladığını söyledim.

Akıllıca, diye düşündü Amanda. "Ne dedi?"

"Onu değerlendirmek istiyor ve eğer kendisi ya da başkaları için tehlike arz ediyorsa onu hastaneye geri götürebilir. Yani en azından onu bulduğumuzda ne yapacağımızı biliyoruz. Ama bundan da öte, Marin yarın biriyle görüşme ayarlanmasına yardımcı oluyor. Ruth'un o sahte kimlikleri nasıl aldığını bilebilecek biri.

"Kim o ve neden bugün onunla konuşamıyoruz?"

O hapishanede. Marin acil bir ziyaret için işleri yoluna koyacak ama bugün olmaz. Yarın olmak zorunda. Konuşmamız gereken kişi Scott Gelman. Ruth'un kocası.

Farrow

Amanda'nın binasından ayrıldıktan sonra Farrow arabasıyla karakola geri döndü. Şükran Günü vardiyası değişiyordu. Bazen yoğun olurdu - genellikle ev işleri. Bazen de sessizdi. Bugün sessiz günlerden biriydi. Düşünmek için huzuru vardı.

Hastaneyi aradı ve Quinn'in iyileşmediğini söylediler. Kanama ve göğüs travması kalp durmasına neden olmuştu. Durumu kötüye gidiyordu ve bilinci yerinde değildi.

Farrow masasının altındaki dosya yığınınına baktı. Hepsi çözülmemişti. Çoğu polis çalışma dosyalarını dolaplarda saklardı. Bir dava kapatılamadığında, bir süre sonra buzlanırdı. Çözülemediği olarak işaretlenip bodrumdaki bir kutuya atılması gerekiyordu. Eğer yeni bilgiler ortaya çıkarsa, dosya çözülüp yeniden açılabilirdi. Çok azı, eğer varsa, yeniden diriltildi.

Masasının altındaki yığının hepsinin üzerinde bir buz tabakası olmalıydı. Bunun yerine, dondurucu bodrumdan kurtarılmış ve biraz tozlanmaya bırakılmışlardı. Farrow onları kaldırmaya dayanamıyordu. Deneyimli bir polise göre çözülmemiş çok az davası vardı. Bunun bir kısmı şanslı belki. Ama bir kısmı da inatçılığı ve azminden kaynaklanıyordu.

Bu yığının en üstünde bir Manila klasörü vardı. Aslında, mor iplerle bir arada tutulan üç Manila klasörü. Bir aşamada, muhtemelen beş yıldan daha uzun bir süre önce, cinayet masasından bir şakacı dosyanın üstüne keçeli kalemle bir çift mavi göz çizmişti. O gözler masanın altından Farrow'a bakıyordu.

Bay Mavi Göz, on yıldan fazla bir süre önce Ruth Gelman'a yapılan saldırıdan beri bir daha ortaya çıkmamıştı. Farrow sık sık ona ne olduğunu merak ederdi. Belki de başka bir şey için hapisteydi? Belki de ölmüştü?

Farrow cinayetleri durduracak ne olduğunu söyleyemiyordu. En çok korktuğu olasılık şuydu: Ya cinayetler durmadıysa ve Farrow bu kurbanları gözden kaçırdıysa, onları ilk iki cinayetle ve Ruth Gelman'a yapılan başarısız saldırıyla ilişkilendirmediyse? Bay Mavi Göz'ün Ruth'un saldırısı sırasında araya girdiğini biliyordu - siren seslerini duymuş ve kurbanın işini bitirmeden önce olay yerinden kaçmıştı. Belki de bunu tekrar yapmaktan çok korkuyordu?

Ya da belki de daha sonra oyununu hızlandırdı ve kurbanlarını daha iyi gizlemek için acı çekti, yöntemini değiştirdi.

Bu yüzden Farrow tüm memurlara bir emir gönderdi. Manhattan bölgesinde haneye tecavüz içeren her cinayet ya da cinayete teşebbüs Hernandez ve Farrow'a bildiriliyordu. Bazen daha olay yerine gitmeden önce bunun bir bağlantısı olmadığı anlaşılıyordu - bazen Quinn gibi kurbanın erkek olduğu yanlış bir çağrı alıyorlardı; bazen de Bay Blue-eyes ile ilgili olup olmadığı tam olarak belli olmuyordu. Son on yılda Hernandez'le birlikte katıldıkları çağrılardan belki ikisi Bay Mavi Gözlü olabilirdi, belki de hiçbiri. Hernandez her zaman bundan şikâyet ederdi - bunun zaman kaybı olduğunu ve Farrow'un ihtiyaçları olmayan daha fazla dava alması için bir fırsat olduğunu düşünürdü.

Bu ek davaları aldığını biliyordu çünkü onları kapatabilirdi. Ve bunu yaparak biraz rahatlayabilirdi. Ayaklarına hayalet gibi dolanan soğuk dosyalardan biraz olsun kurtulacaktı.

Bir süre kapaktaki mavi gözlere baktı, başını salladı. Elinde ısı toplayan eski bir dosya daha vardı ve bir şekilde bunun Bay Mavi Göz'ü ısıtmaya başlamasını, dosyanın üzerindeki o sihirli kalemi eritmesini istiyordu.

İçini çekti, şakaklarını ovuşturdu ve işinin başına döndü. Vardiyasını kafasını raporlara, beyanlara gömerek geçirdi ve sonra eve gitti. Şükran Günü şerefine bir hindi sopası yedi, televizyonda bir maç izledi ve sonra yattı.

Ertesi sabah saat dörtten hemen sonra sırt ağrısı Farrow'u uyandırdı. Yavaşça yan döndü ve acıyla dişlerini sıktı. Mesanesi onu tuvalete çağırıyordu ama beklemesi gerekecekti. Farrow büyük bir çabayla vücudunu döndürerek ön tarafına yattı.

Bir sonraki hamlesinden önce ciğerlerini doldurmak için ritmik bir şekilde nefes nefese kaldı. Nefes almak acıtıyordu. Uzanmak acıtıyordu. Her şey acıtıyordu. Ayaklarını yataktan sıyrarak ayak parmakları zemini buldu. Sonra kendini iterek ayakta durmaya başladı. Doğrulması yavaş bir süreçti. Aşama aşama yapması gerekiyordu. Dört dakika sonra yatağın yanında duruyordu, acısı kontrol edilebilir durumdaydı. Komodine, bir bardak suya ve bir şişe OxyContin'e doğru iki adım attı. Bu adımlar, sanki her biri omurgasına bir beyzbol sopası indiriyormuş gibi duraksamalı ve yavaştı.

Önce boğazını ıslatmak için içti, sonra hapları yutmak için tekrar içti.

Etkisini göstermesi yarım saat sürerdi. Aşağı inip kahve yapması da o kadar sürecekti. Acısını dindireceklerdi ve vardiyası başladığında zihnindeki herhangi bir köreltici etki ortadan kalkmış olacaktı. Duşa girdi, suyu dayanabileceği kadar sıcak hale getirdi ve fiskiye'nin sırtına vurmasına izin verdi. Bu onu gevşetmeye yardımcı oldu. Daha sonra temiz mavi bir gömlek ve lacivert bir takım elbise giydi. Çoraplarını giymesine yardımcı olması için alışveriş kanallarından birinden sipariş ettiği bir cihaz vardı. Ayakkabıları slip-on'du ve ayaklarını içine sokabiliyordu. Telefonunu şarj aletinden çıkardı ve pantolonunun cebine koydu. Takım elbise ceketini ve kravatını merdivenlerin altındaki koridorda bırakarak mutfığa gitti ve kahve çekirdeklerini öğütmeye başladı.

Cep telefonu çaldığında Fransız presinin düğmesine henüz basmıştı.

Telefondaki saat sabahın beş buçuğunu gösteriyordu. Sabahın o saatinde telefonun çalması asla iyiye işaret değildir.

"Seni uyandırdım mı?" dedi Hernandez.

"Hayır, zaten uyanıktım ve sıcak yoga egzersizlerimi yapıyordum. 'Seni tayt içinde hayal edemiyorum. Bu benim için iyi bir şey.

'Erken kalkmışsın. Dün güzel bir tatil geçirdin mi?'

"Çok sıkıcıydı. Televizyonda geçit törenini izledim, kuru hindi yedim ve adli tıp teknisyenlerini taciz ettim.

"Quinn'in bilgisayarında bir şey bulabildiler mi?

Hâlâ arıyorlar. Görünüşe göre, son teknoloji ürünü bir güvenliği var.

"Vergi beyannamesinde sadece danışman olduğu yazıyor. Bir çeşit güvenlik uzmanı mı?"

'Olabilir, ama yakında öğreneceğiz. Yine de alet kulübesinde bulunan cep telefonundan b i r şeyler buldum,' dedi Hernandez.

"Umarım iyi bir şeydir.

'Bu bir yakıcı - tek kullanımlık. Parti numarası şehir merkezindeki küçük bir mağazadan gelen bir siparişe ait. Dün sahibini evinde buldum. İyi kayıtları var. Bu telefonlardan beş tane sipariş etmiş. Stokta üç tane varmış. İkisi geçen hafta alınmış.

"Alıcıları hatırlıyor mu?"

'O kadar şanslı değiliz ama bize iki alıcı değil, bir alıcı olduğunu söyledi. Her iki telefon da tek bir işlemde satılmış olarak kaydedildi. Bugün geliyor musun?' diye sordu Hernandez.

"Amanda'yı bulmaya çalışacağım. Şükran Günü arifesinde ona ulaşamadım ve dün sabah dairesine gittiğimde cevap vermedi. Ona sesli mesaj bıraktım. İçeri gelmesini istedim.'

"Bunu yapacağımı mı düşünüyorsun?"

Sanırım öyle. Ona ne hakkında olduğunu söylemedim. Sesli mesajda anlatabileceğin türden bir şey değil. İçeri gelecektir. Bana güveniyor.'

"Sence nasıl tepki verecek?"

Amanda'yı tanıyorsam, mücadele edecektir. Bak, şu bilgisayar teknisyenlerini takip et. Quinn'de bir boşluk var ve bence o bilgisayarda bazı cevaplar var - hatta belki de bir neden.

Telefon görüşmesini sonlandırdı, kahvenin düğmesine sonuna kadar bastı ve kendine bir fincan doldurdu.

Amanda'nın telefonlarına cevap vermemesi gibi bir şey değildi ama dün Şükran Günü'ydü. Tatiller özellikle yaşlılar için zordu.

Tekrar aramayı denedi ama çağrı doğrudan sesli mesaja düştü. Başka mesaj bırakmadı. Çok uzun zamandır kayıp ve kırılmış insanların yanındaydı.

Hassas olmanın bedelini ödediğini biliyordu. Ve Amanda'nın başının belada olduğunu biliyordu.

Luis ve Jess'in cenazesinden sonraki ilk günlerde Amanda gün aşırı Farrow'u arıyordu. Bir gelişme olduğunda ya da rapor edilecek önemli bir şey olduğunda, hemen onu arıyordu. Farrow hiç evlenmemişti. Çocuğu olmamıştı. İş ve aile hayatının kolay kolay bir araya gelemeyeceğini erken fark etmişti. Bazı polisler bunu yapabiliyordu. Eve vaktinde gelebilir, her şeyi kapatabilir ve çocuklarıyla, karılarıyla ya da kocalarıyla birlikte olabilirlerdi. Bu Farrow'un yapabileceği bir şey değildi. Bu iş çok fazla şey gerektiriyordu. Uyanık olduğu her anı tüketiyordu. Rüyalarını bile. Bazen karanlıkta onların yüzlerini görüyordu - bulduklarının. Ölü kurbanları. Geceleri ona haykırıyorlardı. Ona ulaşmaya çalışıyorlardı. Ona zarar vermek için değil. Her zaman onun eline dokunmak isterlerdi. Ona tutunmak.

Ve bu yüzden onlara tutundu. Onları yakınında tuttu.

Ölülere bir borcu vardı. Ve bunun ödendiğini gördü.

Jess'in cesedi bulunduğunda olay yerine gelen ikinci polisti. O gece asla unutamayacağı bir geceydi. Çöp konteynerinde, siyah çöp torbalarıyla çevrili küçük bir kız. Küçük elleri. Ayak parmakları. Soğuk. Ölü. Doğal olmayan.

Bu görüntü o gün ondan bir şey aldı. Ve yerine bir ateş koydu. Farrow'un içindeki çok insani bir şey canlandı. İçinde yanıyordu. Karakolun sorgu odasında Wallace Crone ile masaya her oturduğunda alevleniyordu. Adamın o küçük kızı öldürdüğünü biliyordu. Bundan emindi. Crone bunu sürekli inkâr etse de, Farrow onun kara gözlerinde gerçeği görmüştü. Crone'un sadece kızı öldürdüğünü değil, aynı zamanda bundan zevk aldığını da görmüştü.

O röportajı asla unutmuyacaktı.

Crone birçok kez polis tarafından sorgulanmıştı. Bu seferki de farklı değildi. Sorgu odasında kendisine hiçbir şey söylememesini söyleyen bir avukatla oturuyordu. Tabii ki Crone bu tavsiyeyi ciddiye almayacak kadar narsistti. Soruların hepsine cevap vermedi ama onları kızdırmaktan da çekinmedi.

"Jess White'ın kaçırıldığı gün neredeydiniz?" diye sordu Hernandez.

Cevap vermedi. Sadece özel dikim takım elbisesinin omzuna baktı ve üzerindeki küçük bir toz zerresini fırçaladıktan sonra gülümsedi.

"Güvenlik kayıtlarında Jess'i parktan uzaklaştıran bir adam var ve bu adam size çok benziyor. Bu yüzden buradasınız.

Crone sadece omuz silkti ve "Ben değilim," dedi.

"Bir çocuğun kaçırılmış, istismar edilmiş ve öldürülmüş olması umurunda değil mi?" diye sordu Hernandez. Bu açık bir soruydu - Crone'un kişiliğinin kendisini polisin kurbanı olarak gören tarafına hitap ediyordu.

O gün, o odada bu soruya verdiği cevap Farrow'un kalbinin daha hızlı çarpmasına neden oluyordu.

"İstismar derken, seks yaptıklarını mı kastediyorsunuz? Bu istismar değil. Bazı kızlar sandığınızdan daha olgundur. Onlara oldukları kadın gibi davranıyorum. Geçmişimi, sabıka kaydımı biliyorsunuz. Genç kızlardan hoşlanırım, Memur Hernandez. Onlarla yatmayı severim. Anlamazsınız ama bunda yanlış bir şey yok. Hoşlarına gidiyor. Ben de hoşlanıyorum. Ben bir sorun görmüyorum.

Bu kızı tanımıyorum ama bana anlattıklarınızdan birilerinin onunla iyi vakit geçirdiği anlaşıyor.

Hernandez o zaman Farrow'a bakmıştı. Yan yana oturmuşlardı. Ağzı açıktı.

'Anlamayacağınızı biliyordum. Toplum yanlış bir anlatı yarattı. İncil'e bakarsanız, bunun her zaman olduğunu görürsünüz' dedi Crone.

İkisi de konuşamıyordu. Farrow dişlerini sıktı.

"Çok tatlısın," dedi Crone, hâlâ Hernandez'e bakarak. 'Ama benim için çok yaşlısın. Hiç çocuğun var mı?

Avukat o anda ona sessiz olmasını söyledi ve Crone koltuğunda arkasına yaslandı, kollarını kavuşturdu ve yüzüne kendini beğenmiş bir sırıtma daha yerleştirdi.

Farrow aylar sonra bugün bile kendisinin ya da Hernandez'in o odada nasıl olup da sinirlerine hakim olup masanın üzerinden uzanıp Crone'u boğarak öldürmediklerinden emin değildi. Tanrı biliyor ya, bunu hak etmişti.

Ölenlere olan borcunun yanı sıra Farrow geride kalanlara da bir şeyler borçluydu. Amanda herkesten daha ağır bir darbe almıştı ve Farrow onun kalbinin kırılışını izlemişti ama yine de onu çeken şey Amanda'nın asla pes etmemesiydi. Savaşmaya devam etmişti. Umutsuz olduğunda bile.

Birçok gece geç saatlere kadar onun kanepesinde oturmuş, Jess ve Luis'ten, sahip oldukları hayattan ve artık asla sahip olamayacakları her şeyden bahsetmesini dinlemişti. Bu Farrow için bir yakıttı. Acı onu zinde tutmaya yardımcı oluyordu. Hazır. Sınırdı.

Adli tıp ekibi onu arayıp DNA sonuçlarıyla ilgili haberleri verdiğiğinde, kalbinin ritminin bozulduğunu hissetmişti.

Amanda başına gelenleri hak etmiyordu. Ve bir kez daha onun elini tutmak için bizzat orada olması gerekiyordu.

Amanda

Amanda tanımadığı bir odada, sıcak bir yatakta uyandı.

Çiçekli duvar kâğıdı, yastığında lavanta kokusu. Sabah, perdelerdeki aralıklardan sızarak beyaz çarşafların üzerine dikdörtgenler halinde ışık saçıyordu. Jess'in oyuncak tek boynuzlu atı yanındaki yastığın üzerinde yatıyordu.

Billy'nin Queens'teki küçük evindeki boş odasıındaydı. Alt katta çalan müziği duyabiliyordu. Country müzik.

Duş aldı, temiz kıyafetler seçti. Saçlarını havluyla kurularken kızarmış domuz pastırması kokusu odasına yayıldı. Amanda kot pantolon ve beyaz bir kazak giyip aşağı indi.

Koridora ulaştığında duyduğu müzik daha tanıdık gelmeye başladı. Dolly Parton. Bunu umursamadı.

Ev küçüktü ama iyi bakılmıştı. Mutfğa giderken çalışma odasının açık kapısının önünden geçti ve durakladı. İçeri adım attı. Meşe lekeli zeminler ve koyu renkli ahşap duvar panelleri. Kelt manzaralarının suluboya resimleri, resimlerin üzerine sıcak bir ışık saçan pirinç lambaların altında asılıydı. Billy'nin masasının üzerinde defterler ve üzerinde kırmızı kalemle çizilmiş daireler olan bir New York haritası vardı. Amanda hızlıca kaç daire olduğunu saymaya çalıştı. Bir düzine, belki daha fazla.

Dün gece Amanda ona diğer olası kurbanlardan bahsetmiş, Billy de notlar almıştı. Bu sabah onların haritasını çıkarmış olmalı.

"Aç mısın?" diye bir ses geldi.

Amanda çalışma odasından çıkıp mutfğa gitti.

Artık öyleyim. Pastırmanın kokusunu bir mil öteden alabiliyorum.'

Mutfak beklediğinden daha büyüktü. Evin arka tarafının genişletilmiş olduğunu tahmin etti. Billy gri gömleğinin ve mavi pantolonunun üzerine bir aşçı önlüğü giymişti. Bir elinde kızartma tavaşı, diğerinde spatula vardı. Bir tabağa çıtır pastırma şeritlerinin yanına iki kızarmış yumurta koydu.

Amanda'ya daha canlı görünüyordu. Sanki yanında ilgilenecek birinin olması moralini yükseltmişti. Yemek masasına iki tabak domuz pastırması ve yumurta getirdi ve bunları bir fincan kahve ve bir dilim sıcak tostun yanına koydu.

"Teşekkür ederim," dedi Amanda.

Yemeğini yerken onun ellerini yıkayışını, önlüğünü çıkarışını ve dikkatlice kapının arkasındaki kancaya asışını izledi. Sonra yanına geldi ve ikisi için de kahve doldurdu.

"İyi mi?" diye sordu.

"İnanılmaz," dedi Amanda domuz pastırmasını çtırtatırken.

'Korkarım pek iyi bir aşçı değilim. Lucille, evdeki yemeklerin çoğunu o yapardı.

"En azından kahvaltıda ustalaşmışsın. "Dizin nasıl?

'Çok daha iyi. Isı paketleri ve jel işe yarıyor'.

"Polislerden başka arayan oldu mu?" diye sordu.

Başını iki yana salladı.

Güzel. Telefon çalarsa cevap verme. Bu sabah önemli bir toplantımız var. Sing Sing'e gitmeye ne dersin? Daha önce oraya gittin mi?"

"Hayır. Nasıl bir şey?

"Birkaç yıl önce askerlikten eski bir arkadaşımı ziyaret etmek için oraya gittim. Yalan söylemeyeceğim - korkutucuydu. Hayatımın çoğunu toprak zeminli deniz üslerinde ve donanma gemilerinde geçirdim. On üç yüz askerle birlikte yaşamak hiç de kolay değil. Ama burası, şey, ordu gibi değil. Güvenlikten geçip ziyaretçi bölümüne girdiğinizde, arkanızdan kapanan çelik kapıların sesini duyarsınız. . . bu sinir bozucu. Ve ben kolay kolay korkmam.'

Amanda kahvesinden bir yudum aldı, fincanını yere bıraktı ve 'Eminim her şey yoluna girecek. Sadece bununla nasıl başa çıkacağımızı düşünmemiz gerekiyor' dedi.

Billy tostuna tereyağı sürdü ve "Bu iş kolay olmayacak," dedi. "Bizimle konuşacağınızı sana düşündüren nedir?" diye sordu Amanda. Bir dilim tostı ağzına götürdü, durdu ve Amanda'ya baktı.

'Olmayabilir. Bize güvenmesi gerekecek. Dr. Marin Scott'ı tanıyor. Ruth'u tartışmak için onu ziyaret etti - en iyi tedaviyi sunabilmek için ona ne olduğunu daha iyi anlamak için. Bana kendisi söyledi. Eğer ziyaret Marin'den bir tanıtımla gelirse, sanırım yolu yarılarmış oluruz. O bizim son şansımız. Onu nasıl bulacağımızı bilen biri varsa o da Scott'tır.

"Peki ya yardım etmezse?"

Billy tostundan bir ısırık aldı, düşünceli bir şekilde çiğnedi, yutkundu ve şöyle dedi: 'O zaman muhtemelen onu asla bulamayacağız. Bir oyun planına ihtiyacımız var. O hala onun kocası. İlk içgüdüğü onu korumak olacaktır.

'Bunu kullanabiliriz. Ona yaslan,' dedi Amanda. 'Onun iyiliğini düşündüğümüze güvenmek zorunda.

Durdu, bir an Billy'ye baktı ve "Onun iyiliğini düşünüyor muyuz?" diye sordu.

"Sadece kendi adıma konuşabilirim. Korkunç şeyler yaptı, ama belki de bunun nedeni başına korkunç şeyler gelmiş olmasıdır? Ruth hasta. Yardıma ihtiyacı var. Ben böyle görüyorum. Peki ya siz?"

Amanda çatalını bıraktı, biraz kahve içti ve düşünmeye başladı.

'Ben bir sosyal hizmet uzmanı değilim ve polis de değilim,' dedi. 'Yaptıklarına rağmen bir yanım onun için üzülüyor. Tutuklandığımda ona ihtiyacım olacak. Onu incitmek istemiyorum. Artık istemiyorum. Onun başkalarına zarar vermesini engellemek istiyorum. Scott'ın ona yardım etmeye çalıştığımıza inanması gerekiyor.

'Pek çok şey onun şu anda kim olduğuna bağlı. Bundan önce genç bir avukat ve toplumun saygın bir üyesiydi. Vicdanı var. O makalede ne yazdığını hatırlayın, Scott polisi aradı, Travers'in cinayetini itiraf etti ve sonra bir pencereden atladı. "Eğer o adamdan geriye bir şey kaldıysa, bir şansımız var demektir.

"Onun değiştiğini düşündüren nedir?" diye sordu Amanda.

"Kafa travması ve Sing Sing'de geçirdiğim on yıl. Eğer birini değiştirebilecek iki şey varsa, bunlar listenin en başında yer alır.

Amanda ve Billy, Sing Sing Islahevi'nde çelik çerçeveli bir kabinin önünde çelik bir taburede oturuyorlardı. Kalın bir Perspex cam onları mahkûmların bulunduğu bölümden ayırıyordu. Yirmi kişilik bir sıradaki kabinlerden biriydi. Hepsi doluydu. Diğer ziyaretçiler çoktan görmeye geldikleri mahkûmlarla telefonda konuşmaya başlamışlardı.

Bardağın diğer tarafındaki tabure hâlâ boştu.

Kabinin onların tarafındaki köşesinde duran telefon beşiğinde duruyordu. Etrafta iri yarı, sert görünüşlü infaz koruma memurları vardı. Billy'nin Sing Sing'i tarif ediş biçimi buranın hakkını vermiyordu. Amanda telefonunu ve kişisel eşyalarını ziyaretçi girişindeki bir dolaba bırakmış, sonra üzeri aranmış, metal dedektöründen geçirilmiş ve hatta uyuşturucu köpekleri tarafından koklanmıştı. Yanında üç parça kağıt getirmişti. Kalem yoktu. Ve mahkuma bir şey vermeye çalışmaması konusunda uyarılmış.

Cam bölmenin diğer tarafındayken bunu yapma şansı sıfırdı.

Gri koridorlarda bir gerilim vardı. Neredeyse bir ses. Sanki çelik bir kablo gerilmişti ve her an kopabilirdi. Ve ne zaman arkasından metal bir kapının çarptığını duysa sırıyordu. Bu olaydan yarım saniye sonra Billy'nin güçlü elini üzerinde hissetti. Sadece hafif bir dokunuş ve sonra bıraktı. Onun yanında olduğunu bilmek bile güven vericiydi.

Belki yakında böyle bir yere girebilirdi. Ama bu sefer bir mahkum olarak. Cinayete teşebbüs suçundan.

Elinden gelse yapmazdı.

Turuncu hapishane üniforması giymiş, kırılmış bıyıklı, zayıf bir adam camın diğer tarafından kabinlerine doğru yürüdü. Kendi tarafındaki taburenin önünde durdu, oturmadan önce Amanda ve Billy'ye baktı. Amanda ondan korkmuyordu. Diğer mahkûmların yanına ait değilmiş gibi görünüyordu, hepsi de iri yarı ve heybetli görünüyordu, keskin, kaypak gözleri vardı.

Oturdu, telefonu aldı.

Amanda yan tarafındaki telefonu açtı.

"Scott?" diye sordu.

Başını salladı. Bir şey söylemedi. Şimdi ona yakındı. Camın arkasında, en fazla bir metre uzaktaydı ve şimdi onun haber sitelerinde gördüğü resmine biraz benzerlik görüyordu. Değişiklikler vardı elbette. Bıyık ve alnının sol tarafından başlayıp saç çizgisinde ve kulağının arkasında kaybolan uzun, ince bir yara izi.

Bir pencereden atlayarak kendi canına kıymaya çalıştığında kafatası çatlamıştı.

'Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim,' dedi. 'Benim adım Amanda White. Bu da arkadaşım Billy Cameron. Eşiniz Ruth ile tanıştık. Bu yüzden buradayız. Onun için endişeleniyoruz ve ona yardım etmek için bize yardım edip edemeyeceğinizi bilmek istiyoruz.'

'Siz muhabir misiniz? Polis misiniz?' diye sordu.

Bu ona Ruth'la yaptığı ilk konuşmayı hatırlattı. O zamanlar Wendy'ydi. Hayatını araştıran muhabirlerden çekindiği konusunda ikna edici bir hikâye anlatmıştı.

İkisi de değil. Biz sadece arkadaşız. İkimiz de Ruth'la bir danışmanlık grubunda tanıştık. Nerede olduğunu bilmiyoruz ve gerçekten endişeliyiz.

Scott'ın gözleri kısıldı. Kafası karışmış görünüyordu.

'Nerede olduğunu bilmiyorum da ne demek? Kirby'de, değil mi?'

Amanda ve Billy birbirlerine baktılar.

"Scott, Dr. Marin sana Ruth'un serbest bırakıldığını söylemedi mi?" diye sordu Amanda.

Hayır, gelmedi. Yıllar önce, cezama başladıktan hemen sonra beni görmeye geldi. O zamandan beri ondan haber almadım. Dün komiserden aldığım mesajda Marin'in Ruth hakkında bazı kişilerle konuşmamı istediği ve bunun önemli olduğu yazıyordu. Bu kadar. Hepsi bu,' dedi Scott, sesi kırılmaya başlamıştı.

Daha fazlasını söylemek istedi. Dudakları kıpırdadı, göğsü kabardı ama hiçbir kelime çıkmadı. Burnunu çekti, diğer mahkûmlara baktı ve gözünün kenarını sildi. Amanda, hapishanenin geri kalanının onu herhangi bir duygu sergilerken görmesini istemediğini tahmin etti. Sing Sing'de zayıflık sizi öldürtebilirdi. Burada tek bir damla gözyaşı, köpekbalığı akvaryumundaki bir damla kan gibiydi.

Sandalyede doğrulup boğazını temizledi.

Amanda o anda Scott'ın üzerine çöken ihanetin ağırlığını fark etti.

"Ne kadar zamandır baygın?" diye sordu.

"Birkaç yıl," dedi Amanda. "Seni ziyarete gelmedi mi?"

"Ah, hayır, hayır, yapmadı. Sorun değil. Belki de kısıtlamalar vardı, biliyor musun? Belki şartlı tahliyesinin bir parçası da benimle temas kuramamasıydı?"

Amanda şartlı tahliye kısıtlaması olmadığını biliyordu. Karısı artık deli sayılmadığı için serbest bırakılmıştı. Scott'a bakarken, o sandalyede kambur, boş, Amanda on yıl sonra kendisine bakıyor olabileceğini düşündü. Scott pek çok açıdan Amanda'ya benziyordu - aynı hataları yapmışlardı.

'Kısıtlamalar var mıydı bilmiyorum - belki,' dedi Amanda. 'Bak Scott, fazla zamanımız yok. Sana gerçeği söyleyeceğim. Söyleyeceklerimin çoğu tuhaf gelebilir ve yabancılara açılma işinde değilim ama şu anda başka seçeneğim yok. Ruth'la bir grup danışmanlığı toplantısında tanıştım. Travma mağdurları içindi. Küçük kızımı kaybettim ve

Nisan ayında kocamla tanıştım. Ruth ve ben birbirimizi tanıdık. Yakındık. En azından ben öyle sanıyordum. Gruptan kayboldu.'

"Kayıp mı? Gitmeyi bırakmış gibi mi?"

Amanda bir nefes aldı ve durakladı. Scott'tan istediğini alabilmek için ona karşı dürüst olması gerekiyordu. Tek yol buydu ama bu da bir risk içeriyordu. Alması gereken bir risk.

Hayır, benden birini öldürmemi istedi. Billy de aynı şekilde. Onunla benden birkaç ay önce çevrimiçi bir grupta tanışmış ve o da ondan aynı kişiyi öldürmesini istemiş.

Scott bir kolunu göğsünde kavuşturdu, sonra diğerini barikat kurar gibi üstüne koydu.

"Buraya pek ziyaretçi gelmiyor Bayan White. Ailem artık çok yaşlı. Ama ikinizin de kim olduğunu bilmiyorum. Polis gibi görünmüyorsunuz ...' 'Biz polis değiliz. Muhabir de değiliz. Endişeliyiz.

'Madem Ruth için bu kadar endişeleniyordunuz, neden polise gitmediniz? Eminim onu bulabilirler.

Amanda Billy'ye baktı ve telefonu ağzından uzaklaştırdı.

"Harika gidiyorsun," dedi Billy. "Devam et.

İçini çekti ve 'Ruth'un başını belaya sokmak istemiyoruz' dedi. Gerçek bu. Ona ne olduğunu biliyoruz. Saldırı hakkında her şeyi biliyoruz. İlk başta iyi görünüyordu, sonra biraz çılgınca davranmaya başladı. Birini öldürmemiz için bizimle konuşmaya çalıştı Scott. Başka kimsenin zarar görmesini ve Ruth'un başının polisle derde girmesini istemiyoruz. O hasta ve yardıma ihtiyacı var.'

Scott kahkaha attı, hızlı bir kahkaha, ama aynı hızla söndü. İçinde neşe yoktu, sadece kuşku vardı.

"Dışarı çıktığından beri beni görmeye gelmedi. Size yardım etmek istesem bile, ki istediğimden emin değilim, şu anda nerede olduğu konusunda tam olarak bilgi sahibi değilim.

'Neden yardım etmiyorsun? Bu bizimle ilgili değil; Ruth'a yardım etmekle ilgili. Scott etrafına bakındı. Bu bir kalıp gibi görünüyordu.

Yerleşemiyor, çevresini kontrol etmek için mola vermeden uzun süre odaklanamıyordu. Odaklanamamanın beyin hasarıyla bir ilgisi olabilirdi ama Amanda aksini düşünüyordu. Böyle bir yerde bir şey olmadan hayatta kalamazsın.

arkanı kollamak. Çok yakında, bu ikinci doğanız haline gelecekti.

"Seni tanımıyorum. Buradaki arkadaşını da tanımıyorum. Dr. Marin bana sizinle konuşmam gerektiğine dair bir mesaj iletti ama şu anda bunun nedenini anlamıyorum. I

sana güvenmiyorum. İkinize de. Alınmayın.'

"Sizden söylediklerimize körü körüne güvenmenizi istemiyorum.

Amanda önündeki küçük desteden ilk kâğıt parçasını aldı ve cama yapıştırdı. İnternette alınmış bir çıktıydı.

"Bu adamı tanıyor musun?" diye sordu.

Scott bir an öne eğildi, resmi inceledi ve sonra görüntü onu yakmış gibi geri çekildi.

Çek şunu suratımdan. Neden burada olduğumu biliyorum, bayan. Bana öldürdüğüm adamın resmini göstermenize gerek yok. Her gece uyumadan önce onun yüzünü görüyorum.

"Bu Patrick Travers değil, Scott. Tekrar bak.'

Gözlerini kırıştırdı. Bir an için emin olamadı. Resme yaklaştı, gözlerini kıstı.

"Kim o?

"Makaleyi okuyun," dedi. 'Bu resimdeki adam öldü. Adı Saul Benson'dı. Kowalski adında bir adam tarafından öldürüldü. Kowalski, Deborah Mallory adında bir kadının kendisini Trendeki *Yabancılar filmindeki* gibi cinayetleri takas etme planına ikna ettiğini iddia etti. Ama Deborah Kowalski için kimseyi öldürmemiş, sadece öldürmüş gibi yapmış. Kowalski adamın öldüğüne inandı ve Deborah ortadan kaybolmadan hemen önce Bay Benson'ı Deborah için öldürdü. Benson, Patrick Travers'a çok benziyor, değil mi?

Durdu ve Scott'ın gözlerini inceledi. Scott öne doğru eğilmiş, makaleyi okuyordu. Bitirdiğinde arkasına yaslandı ve "Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz" dedi.

"Peki ya bu adam?" dedi, başka bir resmi cama doğru fırlatarak. 'Tanıdık geliyor mu? Bu da Patrick Travers değil. Öldürmemizi istediği adam bu. Birisi birkaç gün önce bu adama evinde saldırmak için kandırıldı,' dedi Amanda, sesini düz tutmayı başarak, duygularla titremesine izin vermeyerek. "Kimin yaptığını muhtemelen hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz ama bunun bir daha olmasına izin veremeyiz.

Scott'ın gözlerinin görüntü üzerinde hareket ettiğini ve bunu yaparken yüz ifadesinin değiştiğini görebiliyordu. Bağlantı kuruyordu - nihayet.

"Ve bu.

Tokat, başka bir resim.

Bu, Amanda'nın bulduğu en eski kurbandı. Dan . . .

"Puccini," dedi Scott, bakışları resme kilitlenmişti.

"Onu tanıyor muydun?" diye sordu Amanda.

Başını salladı ama sanki bir hayalet görmüş gibi görünüyordu.

'Burada bir şablon görüyor musun Scott? Eğer görmüyorsan, resimlerin üzerindeki başlıkları oku,' dedi Amanda.

Her biri saldırıyla ilgili bir manşet taşıyordu. 'Hesabı siz yapın. Şimdi bana inanıyor musunuz?

Arkasına yaslandı, yanaklarını şişirdi. Gözleri ıslaktı, yaşlarla buğulanmıştı. İki eliyle hızla yüzünü ovuşturdu. Duygusal tepkisini maskeleydi.

Amanda şimdi oyununu oynamak zorundaydı.

'İstediğim son şey bir başkasının daha zarar görmesi. Başka bir eşin ya da annenin benim gibi yas tutması. Ruth tehlikeli ve yardıma ihtiyacı var. Öldürülmesi gerektiğini düşündüğü başka bir adam bulmadan önce onu bulmalı ve yardım almasını sağlamalıyız. Bana bak ve yalan söylediğimi söyle.

Onun bakışlarını tutmaktan başka çaresi yoktu. "Yalan mı söylüyorum?

Durakladı, dudaklarını ıslattı ve şöyle dedi: 'Hayatının geri kalanını hapiste ya da bir hastanede geçirmesini istemiyorum. O kimseye zarar vermedi. Kasıtlı olarak değil.

"O daha önceydi. Şimdi farklı. *O* artık farklı. Bence çok fazla incindi, Scott. Bence Ruth'a o gece evinde ne oldu - saldırıya uğradığı gece? Bence o yaralar herkesin fark ettiğinden çok daha derindi. Bana yardım et. Onu bulmama yardım et, ben de ona yardım edeyim. Hayatının geri kalanını hastanede geçirmek zorunda değil. Sadece iyileşene kadar. Sadece tekrar iyileşene kadar.'

Yutkundu, başını arkaya yasladı ve gözlerini tavana dikti.

"*Trendeki Yabancılar* onun en sevdiği kitaptı," dedi Scott. "O romanın eski bir ciltsiz baskısı vardı. Her yere yanında götürürdü. Onu son gördüğümde otelimizdeki otomata giderken kapı süsü olarak kullanıyordu.

"Bana inanıyor musun?" diye sordu Amanda.

Başını salladı, 'Sana inanıyorum' dedi. Ama hala sana nasıl ya da neden yardım etmem gerektiğini anlamıyorum.

'Bunu benim için yapma. Kendin için yap,' dedi Amanda. 'Bütün bunlardan önce iyi bir adamdın. Bir avukattın. Bir hayatın ve geleceğin vardı ve eğer yapabilseydin, geri dönüp bir şeyleri değiştireceğini biliyorum. Geri dönüp Patrick Travers'la olanları değiştirmek için her şeyini vereceğini biliyorum. Ama sonraki en iyi şeyi yapabilirsin. Başka Patrick Travers'ların ya da morgda soğuk bir levhada yatan Dan Puccinis'lerin olmamasını sağlayabilirsin.

Amerika'daki hapishanelerde nadiren bulunan bir şey vardır. Bulunması zordur ve bulunması da uzun zaman alır. Bazı mahkumlar için, patates pürelerinin içine saklanmış pembe bir elmas bulma şansları daha yüksektir. Ortaya çıktığında ise iki elle sarılmak gerekir - kurtuluş.

Scott şansını gördü ve geçmesine izin veremezdi.

"Tamam," dedi. 'Ama ikinizden de cep telefonu numaralarınızı iletişim listemde bırakmanızı istiyorum. Eğer Ruth'un başına bir şey gelirse, herhangi bir şekilde zarar görürse-'

'Ona yardım etmeye çalışıyoruz. Ona zarar vermeye değil,' dedi Amanda.

'Eğer yaralanırsa, ikinizin yaptığını bileceğim. Polisleri ve aklıma kim gelirse peşinizden gelmeleri için arayacağım.

Yeterince makul. Onu bulduğumuzda seni ararım. Ve iyi olduğunu haber veririm. Söz veriyorum.'

Başını salladı.

"Asıl sorunumuz onun yerini tespit etmek. Sahte kimlikler altında yaşıyordu. Şehirde dolaşıyor. Tüm bunlar olmadan önce bir emlakçıydı. Normal orta sınıf bir aile. Suçlu değildi. O dünyayla hiçbir bağlantısı yoktu. Peki tüm bu farklı kimlikleri oluşturmak için birden fazla sahte kimliği nereden buldu?"

Kimseyi tanımıyor. Ama eskiden tanırdım. Eski bir okul arkadaşım. Jack. Ondan hiç hoşlanmazdı. Jack her zaman bir tür dolandırıcılığın içindeydi. Bu tür bağlantıları olan tek kişi oydu.'

"Jack'i nerede bulabilirim?"

"Konuşmazsın. Seninle konuşmayacak.' "Peki ne yapacağız?"

İstediğim gibi numaralarınızı çağrı kağıdına bırakın. Jack'i arayacağım. Eğer bir şey bulursa, seni ararım.

Ruth

Ruth öğleden sonra saat iki sularında New Jersey'nin orta kesimlerindeki müstakil bir banliyö evinin garaj yoluna girdi. Gary dün gece onu aramış ve tavsiye ettiği filmi izlediğini söylemişti. Yarım saat kadar konuştular ve Ruth ona buluşmak istediğini söyledi. Yüz yüze. Bugün.

Ona bu adresi vermişti.

Yangından sonra Gary'nin sigorta şirketi, bu evi satın almasını sağlayan bir ödeme yapmıştı. Garaj kapısı yarı açıktı ve Ruth içeride istiflenmiş kutu yığınlarını görebiliyordu. Bir yıl önce taşınmıştı ve ona hâlâ eşyalarını yerleştirdiğini söylemişti. Çoğu gün yemek yiyecek gücü kendinde bulamıyor, yangından sonra elinde kalan birkaç eşyayı süslemeyi ya da açmayı bir kenara bırakıyordu.

Zile bastı, ön kapıda durdu ve bekledi.

Cevap yok. Bu sefer zile daha uzun süre bastı. Sonra kapıyı çaldı. Garaj yoluna kahverengi bir sedan park etmişti, bu yüzden evde olduğunu tahmin etti.

İki dakika geçti ve içini ürpertici bir tedirginlik kapladı. Bu her zamanki korku hissi değildi - bu farklıydı. Cep telefonunu aradı.

Telefonu açmadı.

Ruth garaja doğru ilerledi, kapıyı biraz daha yukarı kaldırdı ve elleri ve dizleri üzerinde içeri girdi. Ayağa kalktı, ona seslendi ve dinledi.

Arka planda sesler duyabiliyordu. Ve sonra müzik. Televizyonun sesi açıktı. Aptal herif muhtemelen sesi bu kadar açmışken kapıyı çaldığını duymamıştır. Garaj kutularla doluydu. Bazıları açıldı,

Bazıları boştu ama çoğu hâlâ kapalıydı. En uçta bir kapı görebiliyordu. Kolu denedi. Kapı açıktı. Mutfğa açılan bir hizmet odasına girerken seslendi.

"Gary?"

Cevap yok. Lanet televizyonun sesi artık o kadar yüksekti ki neredeyse dayanılmazdı. Sesi oturma odasına kadar takip etti.

Gary Childers televizyonun karşısındaki kanepede oturuyordu. ESPN en yüksek ses seviyesinde bangır bangır yayın yapıyordu. Uzaktan kumandayı kaptı, sesi kapatma düğmesine bastı ve arkasını döndü.

Gary hareket etmemişti.

Ölü gözleri ekrana bakıyordu. Başının üst kısmı yoktu. Ruth tökezleyerek geri çekildi ve kumandayı düşürdü.

Ayaklarının dibinde yerde bir silah ve boş bir viski şişesi duruyordu. Silah sesini gizlemek için televizyonun sesini sonuna kadar açmıştı. Gary birçok kez bu işi bitirmekten bahsetmişti. Tabancasının namlusunu ağzına dayayıp tetiği çekmekten. Ruth, Gary'nin kendisine ne kadar faydalı olabileceğini bildiği için onu birden fazla kez vazgeçirmişti. Ruth yemin etti, şimdi öfkeliydi. Gary, şu anki grup hedefleri arasında bu işi yapabilecek tek kişiydi.

Odadaki ani sessizlikle birlikte Ruth kalp atışlarını duyabiliyordu, gittikçe hızlanan gümür gümür bir ritim ve sonra bunun kalbi olmadığını fark etti.

Zihnindeki sandık tıkırdıyor, zincirler yine çılgık atıyordu. Kapalı tutmak için çok uğraşsa da bazen kutunun içinden bir şeyler çıkıyordu. Sesler ve görüntüler zihnini dolduruyordu. Ellerini başının iki yanına kenetledi ama saldırı o kadar büyüktü ki onu dizlerinin üzerine çöktürdü.

Daha da kötüye gidiyordu.

Öldürdükten sonra duyduğu huzur gittikçe kısılıyordu ve göğüs, etrafına ne kadar zincir sararsa sarsın, ne kadar derine gömmeye çalışırsa çalışsın, daha büyük, daha öfkeli ve daha yüksek sesle büyüyordu.

Bir şeylerin değişmesi gerektiğini biliyordu. Daha fazla dahil olmalıydı. Hedefinin öldüğünü bilmek yeterli değildi. Bunu bir şekilde daha gerçekçi hale getirmesi gerektiğini biliyordu - böylece bu sefer onun öldüğünü bilecekti.

Hepsi oydu. O aile. Hepsi biliyordu, hepsi onun bir parçasıydı. Bir canavarın çocuğu hala bir canavardır. Hepsinde o bakış vardı, hepsinde o gözler vardı.

Ruth, Granger'ları öldürdükten sonra Gary'den fotoğraf çekmesini istemeyi düşünmüştü. Bakabileceği, tutabileceği ve o altın saati bir güne, bir haftaya, bir aya yaymak için kullanabileceği bir şey.

Gary Childers'in kaybını kabullenmek zordu. Doğru insanları öldürmek için manipüle edebilirdi ama bu farklıydı. Gary dışında hiç kimse bütün bir aileyi yok edemezdi. Bir adam, bir kadın. Ve iki çocuk. Yapamazlardı. Gary bunu seve seve yapabilirdi.

Serbest kalmaya ihtiyacı vardı. Korku onu yeniden ele geçirmiş, olduğu yere mıhlamıştı. Diz çöktüğü yerden başını kaldırdı ve halı kaplı zeminde yatan, etrafında kan lekeleri olan silahı gördü.

Onu almak kolay olurdu. Yanında götürmek. Her aptal tetiği çekebilir.

Bunu düşünmek bir heyecan dalgası yarattı. Göğsü çırpındı ve silaha uzanırken parmakları titredi.

Tereddüt etti, eli tabancanın kabzasının üzerinde geziniyordu. "*Kaldır onu,*" dedi bir ses.

Bakışları televizyon ekranına kaydı. Sol alt köşede sesin kısıldığını gösteren bir grafik vardı.

"*Al onu,*" dedi ses.

Sesi tanıdı. Her kelimedede yavaş, ıslak bir ses vardı. Ruth bakışlarını kaldırdı, her ne kadar kaldırmamak için güçlü bir dürtü hissetse de. İçinde bir yerlerde halıya bakmaya devam etme isteği vardı. Beynindeki eski ve ilkel bir şey onu yukarı bakmaması için uyarıyordu.

Elinde değildi.

Gary ona bakıyordu. Gözleri siyah sekiz top gibiydi - şişmiş, kanla dolmuş ve oldukça ölüydü. Dudakları kıpırdadı, ağzından kanlar akarken, '*Al şunu. Hepsini öldürün.*

Ruth, Gary'nin ayaklarının dibindeki tabancayı aldı ve kot pantolonunun kemerine yerleştirdi. Uzaktan kumandayı da aldı ve garajdan çıkarken garajın kapı kolunu dikkatlice sildi.

Arabaya bindi, geri geri gitti ve hızla uzaklaştı.

Amanda

Scott'tan ayrıldıklarından beri geçen yarım saat içinde ne Amanda ne de Billy konuşmuştu. Hapishanenin içinde bir baskı vardı ve Amanda dudaklarından kaçan her kelimenin orada, ağır havada asılı kalacağını ve herkesin sonsuza dek duyacağını hissediyordu. Billy de bunu hissetmiş olmalıydı.

Siteden çıkıp otoparkta gezinmeye başladıklarında Amanda üzerindeki baskının hafiflediğini hissetti. Billy'nin Escalade'ine ulaştılar, içeri girdiler ve kapılar kapanırken Amanda uzun bir iç çekti. Billy arabayı çalıştırdı. Müzik setinde Dolly Parton çalıyordu.

Billy, Dolly Parton'ı
severdi. "Harikaydın,"
dedi Billy.

'Henüz umutlanmayın. Bekleyelim ve bir şey bulup bulamayacağını görelim. Haklıydın - oraya girmek gerçekten korkutucu.

"Evet, ama oradan ayrılmak iyi hissettiriyor.

Amanda telefonunu kontrol etti. Farrow'dan bir cevapsız arama daha vardı. Ama başka bir şey yoktu. Ziyaretçi merkezindeki dolaba koyarken kapatmak zorunda kalmıştı. Billy arabasıyla otoparktan çıkıp Islah Tesis Yolu'na girdi ve kısa süre sonra Manhattan'a ve 79th Street'e kadar nehri kucaklayan Henry Hudson Parkway'e akan Saw Mill River Parkway'i buldu.

O hapishaneden çıkıp gidebilmek bile Amanda'ya bir başarı hissi veriyordu. Asla geri dönmek zorunda kalmamak için dua etti. Hayatının geri kalanını böyle bir yerde geçirmek zorunda kalırsa, bununla başa çıkamayacağını biliyordu. Sağlam dizi, topuğunu arabanın tabanında gergin bir enerjiyle zıplattı. Orada geçirdiği her saniye zordu ve

Dışarı çıkmak, nehre bakmak ve pencereden New York'u seyretmek yardımcı oldu.

Billy biraz konuşarak bazı yerel simgeleri ya da New Jersey'de nehrin karşısındaki iyi sandviç lokantalarını gösterdi. Bu arada Dolly, Jolene'e erkeğini almaması için yalvarıyor, sonra da dokuzdan beşe kadar hayatını kazanıyordu. Billy ara sıra kısık sesle, nefesinin altından şarkıya eşlik ediyordu. Akordu bozuktur ama bu önemli değildi. Onun eğlenmesi yeterliydi. Amanda kendini deri koltukta rahatlatırken buldu ve bir süreliğine polisin onu aradığını, neredeyse bir adamı öldürmesi için kandırıldığını, dava edildiğini, kocasının ve küçük kızının gittiğini ve sorumlu adamın yaptıklarının bedelini asla ödemeyeceğini unuttu.

Kısa bir soluklanma süresiydi. Şehir merkezine döndüklerinde otuz dakika olmuştu. Ve bu süre zarfında, kendisine yardım etmek isteyen iyi bir adamla arabada olmaktan memnundu. Dertleriyle baş başa değildi ve her şeye rağmen hâlâ müzik ve hayat vardı.

"Teşekkür ederim," dedi

Amanda. "Ne için?" diye

sordu Billy. "İyi bir adam

olduğun için.

"O kadar iyi değilim. Bu akşam yemekte köfte pişireceğim. Sanırım o zamana kadar kararınızı saklı tutmanız akıllıca olacaktır - bundan sonra beni polise ihbar etmek isteyebilirsiniz.

"Ne kadar kötü olabilir ki?

'Bu köfteye karşı işlenmiş bir suç. Ama deniyorum.'

Amanda'nın telefonu çaldı. Ekranda tanımadığı bir telefon numarası yanıyordu. Bir an için Farrow'un onu bilmediği bir numaradan arıyor olabileceğini düşündü. Belki de onun aramalarından kaçıyor. Ama Scott'ın arkadaşından gelen bir aramayı kaçırma riskini göze alamazdı. Telefonu açtı.

"Amanda White'la mı görüşüyorum?" dedi bir ses. Erkekti. Ve Farrow değildi. 'Evet, ben Amanda. Jack'le mi görüşüyorum?'

"Ben cep telefonuyla konuşmam, bayan. Ankesörlü telefona gidin. Önümüzdeki on dakika içinde beni bu numaradan arayın.'

Billy konuşulanları duymuştu ve arabayı park yerine çekmeye başlamıştı bile. Arabadan indiler, caddeye bir aşağı bir yukarı baktılar.

"İşte," dedi Billy, köşedeki ankesörlü telefonları göstererek. Bugünlerde çok daha seyrek bulunuyorlardı. Amanda ankesörlü telefona yöneldi, Billy de bozuk para bulmak için ceplerini karıştırmaya başladı. Yanında bir gazete getirmişti

Not alması gerekebilir diye arka koltuktan bir kağıt aldı. Telefon başlığının üstüne küçük bir çeyreklik yığını koydu. Amanda bozuklukları yerleştirdi ve numarayı çevirdi.

"Alo, Jack?"

"Bakın hanımefendi, kim olduğunuzu bilmiyorum, bu yüzden isim kullanmamanızı tercih ederim, tamam mı?"

"Tamam, tabii. Özür dilerim."

'Bak, eğer polisler sana beni sorarsa, onlara hiçbir şey söyleme. Bana gelip kimlik aradığında arkadaşımın karısına yardım ediyordum. Cehennemi yaşamıştı. Kocasını da öyle. Yeni bir başlangıç yapması için yapabileceğim bir şey var mı? Ben de bunu yapacaktım. Ondan hiç para almadım. Bir arkadaşına iyilik yaptım. Eğer bunlar polise ulaşırsa ismimden bahsetmeye gerek yok, anlaştık mı?"

"Anlaştık."

'Bu aramayı aynı arkadaşım için yapıyorum. Bunu onun için yapıyorum, senin için değil. Bak, bazı aramalar yaptım, sana vereceğim bir kimlik listesi var. Onları okuyacağım. İsimler ve doğum tarihleri. Kalemin var mı?"

Amanda, Billy'ye bir şeyler yazması gerektiğine dair bir işaret yaptı. Billy gömleğinin cebinden bir kalem çıkardı ve katlanmış gazeteyle birlikte Amanda'ya verdi.

Dikkatle dinledi, isimleri ve doğum tarihlerini yazdı, birkaç ismin yazılışını kontrol etti. On tane yazdı.

Hepsi bu kadar. Bunlar en son olanlar. Bu numarayı bir daha aramayın.

Hat kesildi.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Amanda.

'Bunu özel dedektife götüreceğim. Kredi kontrol olanaklarına, veri tabanlarına ve benim bilmediğim her türlü çevrimiçi kayda erişimi var.

"Bu yasal mı?"

'Bu hiç sormadığım bir soru ve cevabını bilmek de istemiyorum. Zaten uyumak yeterince zor.

"Bu adil," dedi Amanda.

Billy cep telefonundan aramayı yaptı, isimleri ve doğum tarihlerini okudu ve bazı soyadlarını heceleledi.

Telefonu kapattı, 'Adamım ona üç saat vermemi söyledi. Acele etmesini söyledim ama yapabileceğinin en iyisi bu.

Amanda telefonundan saati kontrol etti. Öğleden sonra saat neredeyse dördtü. Billy etrafına bakındı ve caddenin karşısındaki pizza salonunu işaret etti.

'Bu gece sana biraz merhamet göstereceğim. Beklerken gidip biraz turta alalım. Köfteyi de erteleyelim.'

Ruth

Dairenin içinde öfkeyle dolaşıyor, küfrediyor, masaları tekmeliyor ve nefes nefese kalıyordu.

Ruth sıçıp batırmıştı.

Gary'nin cep telefonunu geride bırakmıştı. İçinde mesajlar ve arama kayıtları olacaktı. Bu kimlikten kalıcı olarak kurtulması gerekiyordu. Ve onu daha yeni kurmuştu. Oyalanmasına imkân yoktu. Bu gece George Towers'a gitmesi gerekiyordu. Sonra da ortalık sakinleşene kadar şehirden uzaklaşmalıydı.

Bu da plan yapmak için çok az zaman olduğu anlamına geliyordu.

Binanın lobisine gidip blöf yaparak üst kata çıkabilirdi. Bunu yapmanın pek çok yolu vardı. Gurme bir meyve ve peynir sepeti en kolay olurdu. Yarım saat önce bir zanaatkâr dükkânından bir tane almıştı. Hasır bir sepetti, sapı büyük bir çemberle tutturulmuştu, içinde egzotik meyveler ve tülbente sarılmış peynirler vardı. Sepetin tamamı selofanla kaplıydı ve fiyonkla bağlanmış kırmızı kalın bir ipek kurdele sunumu tamamlıyordu. Şahsen imzalanması gereken birinci sınıf bir mal teslimatı. Zengin insanlar tembeldir ve imza atmak için lobiye inip ağır bir paketi asansöre bindirmek yerine onun yukarı çıkmasına, teslim etmesine ve imza atmasına izin verirler. Elinde pahalı bir hediye sepeti olan ufak tefek, sıska bir kadın olması kapıcıyı rahatlatırdı. Eğer 1.80 boyunda ve erkek olsaydı, kapıcı onuncu kata tek başına çıkmasına izin verme konusunda iki kez düşünebilirdi.

Onuncu kata çıktığında işler daha kolay olacaktı. Kapıda duran Granger'ı vurabilirdi, sonra karısını. En son çocukları.

Asansöre geri dönün ve çıkarken kapıcıyla ilgilenin.

Bu mümkündü. Dağınaktı ama o anda aklına gelen en iyi şey buydu.

Koyu renk bir kıyafet seçti. Giydi, saatine baktı. Neredeyse sekizdi. Yakında gitmesi gerekecekti.

Bir yere gitmeden önce silahı kontrol etmesi gerektiğini biliyordu. Ruth evindeki küçük yemek masasına oturdu ve tabancayı düz bir şekilde önüne koydu. Silahı elinde evirip çevirerek inceledi. Bir tarafında, kabzanın hemen üstünde küçük bir düğme vardı. Ona bastı ve şarjör gövdeden dışarı çıktı. Şarjörün üzerinde, doluluğun gözle kontrol edilebilmesi için açılmış yuvalar vardı. Şarjör neredeyse doluydu. Silahı yeniden doldurdu, fişek yatağına bir mermi sürdü.

Silahlar karmaşık değildi.

Ruth ayağa kalktı, silahı ceketinin cebine koydu ve arabasının anahtarlarını aradı.

İşte o zaman kafasındaki baskıyı hissetti. Bu sefer gerçekleştirmek zorunda kalacağı bir cinayetin planını yapmak büyük bir dikkat dağıtıcı olmuştu. Sinirsel bir coşku hissi, eski sandığı ve onun kısıtladığı tüm sesleri susturmuştu.

Bunca zamandır bunu kendi başına yapmayı hiç düşünmediği için birden kendini biraz aptal gibi hissetti. Yüz yüze. O mavi gözlerdeki ışığın sönüşünü izlemek. Damarlarında bir elektrik vardı. Kendini yıllardır hiç olmadığı kadar canlı hissediyordu. Ve bundan da öte, korkmadığını hissetti. Kendini güçlü hissediyordu.

Bu doğru geldi.

Ruth mutfak tezgâhında arabasının anahtarlarını gördü, onları aldı ve ön kapıya gitti. Kapının kilidini açtı, hediye sepetiyle birlikte koridora çıktı ve kapıyı çarparak kapattı.

Amanda

Saat neredeyse yedi buçuktu.

Pizzayı bitirmişler, kahve içmişler, biraz dondurma yemişler ve Billy, Dolly Parton hakkındaki neredeyse ansiklopedik bilgisiyle onun dikkatini dağıtmıştı.

"Bir itirafta bulunmam gerekiyor," dedi Billy.

"Ne? Köfte sevmez misin?" dedi Amanda.

Gülümsedi ve sonra konuşurken gülümsemesi hızla soldu. 'Hayır, Dolly. Hiçbir zaman hayranı olmadım. Başlarda değil. Ben bir Eagles hayranıydım. Luce, yani benim Lucille'im Dolly hayranıydı. Evde neredeyse sürekli onun plakları çalardı. Öldürüldükten sonra ev çok sessizdi. Luce'un plaklarını açtım. Onları daha önce hiç sevmezdim, gerçekten. Ama şimdi onlarsız yapamıyorum. Bana onu hatırlatıyor, lavaboda durup bulaşık yıkarken "Your Cheatin' Heart" şarkısını söylüyor.

O zaman güldü, içten ve sıcak bir gülüştü bu.

"Bana kızından bahset," dedi.

Amanda normalde Jess hakkında konuşmaya direnirdi. Ama o zaman öyle değildi. Bir şekilde farklı görünüyordu. Normalde onunla ilgili anılarına eşlik eden acı dalgası bu kez o kadar sert vurmamıştı.

"Tek boynuzlu atları severdi. Yumuşak oyuncaklardan oluşan bir koleksiyonu vardı - oyuncak ayılar, penguenler, bu tür şeyler. Ama onlarla hiç uyumazdı. Onları rafına koyar ve geceleri onlara bakardı. Sadece bir oyuncakla uyurdu. Sparkles adını verdiği beyaz, kabarık bir tek boynuzlu at. Jess onsuz uyuyamazdı. Luis intihar ettikten sonra hastaydım. Jess'in çalınması için kendini suçladı. Luis'in ailesi ikisini de gömdüğünde ben hastanedeydim. Sparkles'ı Jess'le birlikte tabuta koymayı unuttular. Bu

hala beni rahatsız ediyor. Jess sadece ... Onu bu dünyadaki her şeyden daha çok sevdim, anlıyor musun?

Pizzacının penceresinden dışarı, yoldan geçenlere baktı.

"Crone'un öldüğünü düşündüğünde ne hissettin?" diye sordu.

"Rahatladım. Sanki içimden bir kanser çıkarılmış gibiydi. Bilirsin, ne zaman

Jess'i bulduğunda bir çöp konteynerindeydi. Kıyafetleri kayıptı. Sanki kullanılmış, öldürülmüş ve sonra da bir kenara atılmış gibiydi. Bunu aklımdan hiç çıkaramıyorum.

'Onu bir gün yakalayacaklar, Amanda. Böyle adamlar asla değişmez. Onlar ...

!

Konuşmayı bıraktı. Telefonu çalmaya başlamıştı. "Alo?" dedi.

Amanda telefonun diğer ucunu duyamadı. Onun yerine, eğildi Öne doğru eğildi, dirseklerini masaya dayadı ve Billy'yi beklenti dolu gözlerle süzdü.

Gazetesine notlar aldı, Amanda'nın yazdığı isim listesine çevirdi ve sonra birini daire içine aldı.

Fazla umutlanmak istemiyordu ama yakın olduklarını biliyordu. Olmak zorundaydılar. Şimdilik önemli olan tek şey buydu. Billy hattın diğer ucundaki adama teşekkür etti ve telefonu kapattı.

Hadi gidelim. Bu kimliklerden biri geçen hafta kredi kontrolü yapılmış olarak görüldü. Bir kiralama şirketi. Adamım onları aradı ve kredi araştırmasının nedenini kontrol etmek, bunun gerekli olduğundan ve kişinin rızası olduğundan emin olmak gibi bir hikaye anlattı. Kredi araştırmasının nedeni kişinin Brooklyn'de bir daire kiralamasıydı. Adresi aldım. Ayrıca siyah bir Mercedes S Class için DMV kontrolü ile geri geldiler. Farklı bir kimlik ve adrese kayıtlı ama bu iki yıl önceydi. Brooklyn'deki kiralık araç en iyi seçeneğimiz. Bu en yenisi ve Quinn'in saldırısından sonra taşındığı zaman çizelgesine uyuyor.

"Gidip onu bulalım," dedi Amanda.

61

Ruth

Ruth Mercedes'i binanın dışına park etmişti. Ağır sepeti çok uzağa taşımak istemedi. Arka koltuğa koydu. Arabaya bindi, çalıştırdı ve sokağa çıktı. George Towers sadece on beş ya da yirmi dakika uzaklıktaydı. Uzun sürmezdi. Ruth arabayı hız sınırının altında tutmaya dikkat etti, tüm dönüşlerinde sinyal verdi. İhtiyacı olan son şey kenara çekilmektir. Binaya mümkün olduğunca yakın park etmeye çalışacaktı. Hızlıca uzaklaşmak önemli olacaktı. Düşünceleri Gary'ye kaydı ve bunu gerçekten yapıp yapamayacağını merak etti. İsteği ve arzusu oradaydı ama tek gereken bu değildi.

Çevrimiçi grup oturumlarında Ruth, suç ortaklarıyla asla yüz yüze görüşmemeye özen gösterdi. Böylesi daha güvenliydi. Gary için bir istisna yapmıştı çünkü o özeldi. Zaten cinayete meyilliydi. Bazıları böyledir. Diğerleri sadece birini öldürebileceklerini düşünürler ve Ruth onları tespit etmekte ustalaşmıştı. Bazıları, Amanda gibi, sadece doğru yöne işaret edilmeye ihtiyaç duyardı. Gary ise herkesi ve her şeyi öldürebilirdi. Gary bu işi yapıyor olsaydı, muhtemelen daha sonra silahı kendisine çevireceğini biliyordu. Bu, ödemeye razı olduğu bir bedeldi.

Bir kamyon 33rd Sokak'ta durduğunda bir yer açıldı. İçeri çekmeyi düşündü, sonra daha yakın bir yer bulma umuduyla yoluna devam etti. George Towers'ın girişinden sadece otuz adım ötede bir boşluk vardı. Geri döndü, motoru durdurdu ve direksiyona oturdu. Yoğun bir heyecan vardı. Arabadan inmeden ve hediye sepetini arkadan almadan önce birkaç nefes aldı, verdi, vücudundan aşağı aktı.

Şapkasını taktı, güneş gözlüklerini taktı, George Towers'ın cam kapılarını açtı ve süslü lobiye adımını attı. Orada, masanın arkasında, kapıcı ekranından başını kaldırdı ve "Yardımcı olabilir miyim?" dedi.

Bu, daha önce burada gördüğü adamdan farklı bir kapıcıydı. Bu adam en az yüz kilo daha ağırdı - kasları yoktu. Üniforması göğsünü sıkıca sarıyordu ve bu da yaka kartının gururla durmasını sağlıyordu. Rozette 'Raymond' yazıyordu. İnce bir bıyığı ve sakalı vardı, kalem inceliğinde değildi ama çok da uzak değildi. Bu Raymond'a komik bir görünüm veriyordu.

"Elbette, Granger'lara özel bir teslimatım var," dedi Ruth.

'Onu ben alırım,' dedi Raymond.

'Korkarım ki alıcı tarafından imzalanması gerekiyor. Şahsen teslim etmem gerekiyor.

Raymond ayağa kalktı, Ruth'a baktı. Yukarıdan aşağıya.

'Bu bizim politikamıza aykırı. Bay Granger'ı aramam gerekecek,' dedi. 'Gerek yok. Bunu ona götürmek benim için sorun olmaz,' dedi.

Raymond telefonu aldı ve masasının üzerindeki telefon numaraları listesini taramaya başladı.

'Bunları bir saniyeliğine yere bırakabilir miyim? Biraz ağırlar,' dedi Ruth, sepeti masanın üzerine koyarak.

Raymond numaraları kontrol etmek için eğildi, sonra telefona baktı ve çevirmeye başladı. Ruth'un masanın etrafından dolanıp ona arkadan yaklaştığını görmedi. Silahın kabzasını havaya kaldırdı, kolunu tavana doğru uzattı ve sertçe Raymond'un başının üstüne indirdi. İçi boş, metalik bir gümbürtü. Raymond homurdanarak masanın üzerine yığıldı.

Kadın ona tekrar tekrar vurdu, ta ki kan telefon numaraları listesine ve telefona sıçrayana ve Raymond masadan yere düşene kadar.

Ruth hızla hareket ederek sepetin selofanını yırttı, ipek fiyongu çözdü ve Raymond'un boynuna dolayarak basit bir düğüm attı. İpeğin iki ucundan tuttu, ayağını Raymond'un sırtına koydu ve çekti.

Kalın kolları çırpındı ve dizlerinin üzerine kalkmaya çalıştı, ama Ruth sırtına daha sert bastırdı - tüm ağırlığını ona verdi. Kollarının hareketi durdu. Ruth kurdeleyi bıraktı, silahı ceketinin cebine koydu ve sepeti aldı.

Asansöre baktı. Eski bir asansördü, makaslı bir kapısı vardı. Eski asansörlere güvenmezdi. Ruth sepeti sapından tutarak merdivenlerden çıktı.

On kat. On katlı bir merdiven boşluğunda beton basamaklar. Her adım atışında yankılı bir ses çıkarmaktan kendini alamıyordu. Ayaklarının merdivenlerdeki ritmi davul sesi gibiydi. Çizmelerinin ritmi, eski sandığın içindeki bir şey kapağa içeriden vurmaya başladığında çıkan gümbürtü sesiyle birleşti. Yukarı çıktıkça kalbi daha hızlı atıyordu. Birbirinden bağımsız üç atış, onu daha da yükseğe çıkmaya zorluyordu. En üst kata yaklaştıkça sesler daha da yükseliyordu.

Ve sonra başka bir şey duydu. Etrafına bakındı, bir an için sesin kendisine en yakın katlardan birindeki daireden geliyor olabileceğini düşündü.

Ama bir an sonra sesin göğsünden geldiğini anladı. Bir erkek sesi. Nazik ve kibar. Fısıldıyordu.

'Dur. Dur. Dur. Dur.'

'Bu o, Scott. Biliyorum,' dedi Ruth yüksek sesle. 'Beni koruyamazsın. Kapa çeneni.

Zihninde kutunun üzerine ağır bir bez örttü ve Scott'ın sesi kesildi.

Onuncu kata vardığında koridorun kapısını açtı ve kafasının içindeki sesler aniden s u s t u . Yanaklarından ter damlıyordu.

Silahını çekti.

1003 numaralı daire tam karşımızdaydı.

Amanda

Billy ve Amanda masalarından kalkıp restorandan ayrıldılar. Arabaya doğru yürürlerken Billy bir telefon görüşmesi yaptı.

Dr. Marin, ben Billy Cameron. Ruth'u buldum. Brooklyn'de bir adreste. Adresi şimdi size mesajla göndereceğim. Benimle hemen orada buluşabilir misin? Dedğim gibi, kendisi ve başkaları için tehlikeli olduğunu düşünüyorum. Lütfen, Doktor.

Billy'nin arabasına bindiler. Anahtarı kontağa taktı ve aramayı sonlandırdı.

'Doktor bizimle orada buluşacak. Eğer hastalığı nüksetmişse, Kirby'ye tekrar kabul edilmeden önce resmi olarak gözaltına alınması gerekiyor, bu yüzden NYPD'den kendisine eşlik etmesini isteyecek.

"Polisleri mi getiriyor?" diye sordu Amanda.

Yapmak zorunda. Başka seçeneği yok. Hepsi yönetmeliklerin bir parçası - öyle diyor. Sorun değil - umurumda değil. Sadece onu gördüğünden emin olmalıyız.'

"Doktoru gördüğünde ne yapacağını düşünüyorsun?"

'Kim bilir? Normal topluma karışabilir ama ikimiz de onun cinayete meyilli olduğunu biliyoruz. Umarım doktor da bunu görür. Bak, bu tehlikeli olabilir. Bence seni bir yere bıraksam daha iyi olur. . . '

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Buna ihtiyacım var. Her an tutuklanabilirim ve hayatımı hapiste geçireceksem polislerin onun bu olaydaki rolünü bilmesini sağlayacağım. Başka seçeneğim yok. Seninle geliyorum.'

Billy gaza bastı ve arabayı park yerinden çıkarıp trafiğe soktu. Arkadan gelen arabalar fren yapmak zorunda kaldı ve bazıları kornalarına bastı. Billy gaza bastı ve gazeteyi Amanda'ya uzattı.

"Adresi uydu navigasyonuna gir ve kemerini bağla. Amanda emniyet kemerini taktı ve ellerini yüzünde gezdirdi.

Bu kadını yakalamak için tek şansının bu olduğunu biliyordu. Farrow'dan sonsuza dek kaçamazdı. Ve şimdi ona anlatacak bir hikâyesi vardı. Eylemlerini açıklamaya yardımcı olabilecek bir hikaye. Onları anlamlandırabilecek. Sonunda kendini savunmuştu ama bu hikâyenin sadece yarısıydı. Hâlâ en başta neden orada olduğuna dair gerçeği anlatmak zorundaydı. Ona inanacak biri varsa o da Farrow'du.

Titreyen parmaklarıyla adresi ön paneldeki navigasyon ekranına yazdı. Bipledi, sonra bir rota gösterdi.

"Burada yirmi dakika içinde, saat sekizden hemen önce orada olacağımız yazıyor," dedi Amanda.

'Umarım aptalca bir şey yapmadan önce oraya varırız. Biz konuşurken başka bir kurban için sıraya girmiş olabilir,' dedi Billy.

Billy gaza daha fazla basıp trafiğe girip çıkmaya başladığında motorun sesi daha da yükseldi.

Farrow

Hernandez duvara yaslanmış, Mount Sinai hastanesindeki özel odanın camından içeriye bakıyordu.

Farrow onun yanında durmuş, Frank Quinn'in yeni ölmüş bedeninden tüpleri, iğneleri ve monitörleri çıkaran hemşireleri izliyordu.

Hernandez, 'Artık bu bir cinayet,' dedi.

"Öyle görünüyor," dedi Farrow. Hastaneden Quinn'in büyük bir aksilik daha yaşadığını bildiren bir telefon almışlardı. Akciğerlerinden biri çökmüştü ve ikincisi de daha fazla dayanamayacaktı. Ölmeden önce uyanması için küçük de olsa bir şans vardı.

Sonunda Quinn hiç uyanmadı. Ve beş dakika önce ölmüştü.

Hernandez arkasını döndü ve Farrow da onu takip etti. Hastanede yapılacak başka bir şey yoktu.

"Amanda White'a ulaşabildiniz mi?"

"Henüz değil.

"Tanrım, laboratuvar sonuçlarını almışsın...

Onları ne zaman aldığımı biliyorum. Onu bulacağım. Quinn'in bilgisayarları üzerinde çalışan teknisyenler ne olacak?

'Son duyduğumda güvenlik protokollerini aşmışlardı. Sonuçlar her an elimizde olabilir.

Farrow'un telefonu cebinde titredi. Arayanın kimliği uzun zamandır haber alamadığı bir adam olduğunu söylüyordu.

Farrow, "Dr. Marin, nasılsınız?" diye sordu.

'Ben iyiyim, ama hemen bir konuda yardımınıza ihtiyacım var. Ruth Gelman. Onu tanıyan biri benimle temasa geçti ve endişeliler.

Bir çeşit çöküş ya da nüksetme yaşadı. Brooklyn'de bir adrese gidiyorum. Onu hastaneye yatırmam gerekebilir.'

"Taahhüt mü? O kadar kötü mü?"

Görünüşe göre, evet. Paranoid halüsinasyonlar, tıpkı Kirby'ye ilk geldiğinde gördüklerine benziyor. Teknik olarak onu taburcu ettim. Eğer tedaviye rıza göstermezse ya da bu kararı veremeyecek durumdaysa onu istemsiz olarak hastaneye yatırmak zorundayım. Yerel karakolu arayabilirdim ama buradayken onu ziyaret ettiğinizi biliyorum. Size güveniyor. Dairesine gittiğimizde başka bir tanıdık yüzün olmasının zararı olmaz. Bunu yapabilir misin?"

"Bana adresi ver," dedi Farrow.

Amanda

Amanda ve Billy, Brooklyn Heights'taki adresin önünde durduklarında saat sekize beş vardı.

'İşte bu kadar. Sekizinci kattaki çatı katı,' dedi Billy.

Tam o konuşurken binanın ön kapısı açıldı ve şapkalı, koyu renk giysili bir kadın elinde bir hediye sepetiyle binadan çıktı.

"Bu o mu?" diye sordu Amanda.

"Bilmiyorum. Buradan söyleyemem," dedi Billy.

Kadın sepeti siyah bir arabaya taşıdı, arabayı açtı ve sepeti arka koltuğa koydu.

'Siyah bir Mercedes'e biniyor. Plakayı kontrol edin - buldukları plakayı yazdım,' dedi Billy.

Amanda ayaklarının dibindeki gazeteyi bulmak için cep telefonunun ışığını kullandı. Billy'nin yazdığı plaka numarasını okudu.

"İşte bu. Bu o," dedi ve sürücü kapısını açtı.

Bir ayağı arabadan dışarıda, durakladı. İlerideki Mercedes'in ışıkları yandı ve sonra araba caddeye çıktı.

Billy kapısını kapattı. "Lanet olsun," dedi. "O arabanın g ö z ü n ü n önünden ayrılmasına izin verme.

Mercedes'in ilerlemesine izin verdi, sonra onu takip etti. Kavşağa geldiklerinde, aralarındaki saygılı mesafeyi koruyarak geri çekildi.

Cep telefonundan aranan son numarayı tuşladı. Telefon ön paneldeki bilgisayardaki Bluetooth'a bağlandı. Telefonu Dr. Marin açtı.

Dr. Marin, ben Billy. Ruth'u bulduk ama size verdiğim adreste değil. Siyah bir Mercedes'in içinde. Onu takip ediyoruz. Durduğunda size adresi mesaj atacağım.'

'Tamam, benim de bir arama yapmam gerekiyor. Adresi bulduğunuzda bana haber verin, hemen geliyorum. Ona yaklaşırken dikkatli ol. Eğer mecbur kalırsan, ben gelene kadar onu konuşturmaya devam et.

Billy telefonu kapattı, New York'un gece sokaklarında şık siyah arabanın arkasında ilerlerken direksiyonu kavradı.

Yirmi dakika boyunca sessizlik içinde arabayı takip ettiler, ta ki araba yanaşıp durana kadar. Billy Escalade'i park etmiş arabaların arkasına doğru sürdü. Köşeye çok yakındı ama Amanda ceza yemeyi umursamadığını tahmin etti.

"Dışarı çıkıyor," dedi Amanda ve Ruth'un hediye sepetini bir binaya götürmesini izlediler.

Billy, Dr. Marin'i aradı. Önce telefon çaldı ama açmadı. Billy tekrar aradı ve bu kez cevap verdi. Billy, Dr. Marin'e uydu navigasyonundaki yeni adresi verdi. Her şey uzun sürmüş gibi görünüyordu ama Amanda bunun sadece birkaç dakika olduğunu biliyordu. Oraya gidip Ruth'u bulmak istiyordu. Billy aramayı sonlandırdı. Arabadan indiler ve binanın girişine yaklaştılar.

Amanda cam kapılardan içeri baktı ama lobide kimseyi göremedi. Kapıcı için bir masa vardı ama kapıcıya dair bir iz yoktu. Amanda kapıyı çekti, kapı aydınlık mermer bir lobiye açıldı.

Tek bir asansör vardı. Eski, manuel kayar makas kapılı bir asansör. Bu tür asansörleri sevmezdi. Şehirdeki ilk dairesinde de buna benzer bir asansör vardı ve asansör inip çıkarken kapıdan katların geçişini izlemekten nefret ediyordu.

'Aman Tanrım,' dedi Billy.

Amanda arkasını döndü ama Billy'yi hiçbir yerde göremedi. Sonra resepsiyon masasının arkasından kafasını kaldırdı.

'Bana yardım et,' dedi.

Amanda koştu ve yerde yatan, boynuna kırmızı kurdele bağlanmış kocaman bir adam gördü. Billy'nin elleri adamın boğazındaydı, kurdeleyi çekip gevşetmeye çalışıyordu. Kurdeleyi çözmeyi başardı, sonra adamı ters çevirdi ve başını göğsüne koydu. Billy daha sonra ellerini birbirine kenetledi ve adamın göğüs kafesinin üzerine koydu.

Billy ilk sıkıştırmayı yapamadan kapıcı öksürdü ve sıçradı.

"İyi misin?" dedi Billy.

"O ... o ... yukarı çıktı. Bay Granger..." dedi kapıcı. "Kaçınca kat?" dedi Billy.

"Onuncu kat," dedi adam.

Billy, "Amanda, burada Dr. Marin ve polisi bekle ve bir sağlık görevlisi çağır," dedi.

Amanda cep telefonunu çıkardı, aramaya başladı, durdu ve 'Ne? Hayır, onu görmem gerek' dedi.

Henüz değil. Bak, o tehlikeli. Amanda, sana çok düşkünüm. Sana bir şey olmasını istemiyorum - kendimi asla affetmem.'

Sorun değil. Sadece seninle geleceğim, söz veriyorum. . .'

"Hayır," dedi Billy. 'Lütfen. Bırakın yukarı çıkayım. Geri gelme ihtimaline karşı kapıcıyla kal. Sen burada Dr. Marin ve polisleri bekle. Tamam mı? Onlara nerede olduğumu söyle ve sonra onlarla birlikte yukarı gelebilirsin?'

Amanda başını salladı ve 911'i aradı.

Billy kapıcının sandalyesine oturmasına yardım etti. Adam nefes nefese kalmıştı. "Efendim, benim adım Billy Cameron. Yukarı çıkıp, kapıdaki kadını durduracağım.

Sana saldırdılar. Lütfen onuncu kattakileri arayıp kapılarını hiçbir sebeple açmamalarını söyler misiniz? Tamam mı?"

Başını salladı ve Billy Amanda'ya, "Ona yardım edebilir misin?" dedi.

Amanda başını salladı.

Amanda'nın 911'i cevaplandı ve sağlık görevlileri ile polis istedi.

Kapıcı adresi George Towers olarak verdi.

Billy asansörün kapısını çekerek açtı, içeri girdi, kapıyı kapattı ve onuncu katın düğmesine bastı. Asansör yavaşça yükselmeye başladı ve bununla birlikte mekanizma hayata geçerken müthiş bir takırtı duyuldu. Asansörde kapı yoktu. Kadın onu makaslı kapıdan hâlâ görebiliyordu. Asansör yükseldikçe yüzü, sonra gövdesi, elleri ve bacakları yavaş yavaş karanlığa gömülürken ve kabinden gelen ışık tamamen kaybolurken, Amanda birden bunun Billy'yi canlı olarak son görüşü olmasından çok korktu.

Bekçinin konuştuğunu duydu. Sakinleri arayacak kadar nefes almıştı, onlara kapılarını açmamalarını söyledi - bir durum vardı.

Dışarı çıktı, yoldan geçen polis olup olmadığını kontrol etti.

Amanda uzun zamandır dua etmemişti ama o kapının eşiğinde Tanrı'ya bir yemin mırıldanarak arkadaşı için koruma diledi.

Başka bir ses dikkatini çekti.

Gümüş renkli bir Lexus caddenin karşısına yanaştı ve yüksek devirde çalışan motoru durdu. İçinden hızla bir adam indi. Altmışlı yaşlarında, kel ama gür gri sakallı ve burnunun üzerinde tehlikeli bir şekilde duran çerçevesiz, narin gözlüklü bir adamdı. Sol elinde deri bir tıbbi çantaya benzeyen bir şey taşıyordu. Sokağın etrafına bakındı.

"Siz Dr. Marin misiniz?" diye seslendi Amanda.

Ona el salladı, tam caddenin karşısına geçerken başka bir araba yanaştı. Bu, krom tamponunda bir göçük olan eski bir Ford'du. Camları karartılmıştı ve bunun polis olduğunu tahmin etti. Sonra o arabayı en son nerede gördüğünü fark etti.

Binasının önüne park etmiş.

Farrow ve Hernandez dışarı çıktı. Önce Hernandez, sonra da Farrow daha sert bir şekilde.

Amanda'nın midesi guruldadı. Kusmak istiyordu. Artık çok yaklaşmıştı. Ruth üst kattaydı ve onunla konuşmaya bile fırsat bulamamıştı.

Ve artık çok geçti.

Çok geç.

Farrow ve Hernandez sanki onu bekliyorlarmış gibi Dr. Marin'i selamladılar ve Amanda birdenbire tam olarak neler olup bittiğinden emin olamadığını hissetti.

"Amanda? Burada ne işin var?" diye sordu Farrow.

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" diye sordu

Dr. Marin.

"Evet, var," dedi Amanda. 'Billy Cameron'la birlikteyim. İkimiz de Ruth'u tanıyorduk - travma terapisi grubumuz aracılığıyla. Az önce asansörle yukarı çıktı. Kapıcıya saldırdı. Sanırım durumu iyi ama hala nefes nefese.

"Aman Tanrım, kaçınıcı kattalar?" diye sordu

Marin. "Onuncu," dedi Amanda.

Marin, Farrow ve Hernandez koşarak içeri girdiler. Amanda başını salladı, aniden başka bir şey söyleyemedi ve onlarla birlikte hareket etti. Farrow kapıcıyı kontrol etti, boğazını tutuyordu, nefes alış veriş hâli ağırdı. Hernandez merdiven kapısını çarparak açtı ve merdivenleri hızla çıkmaya başladı.

Farrow, Hernandez'e seslendi: 'Ben gelene kadar onunla ilgilenme. Beni bekleyin. Dr. Marin'le birlikte asansöre bineceğim. Asansörü çağırmak için düğmeye bastı. Farrow, "Ben de seni arıyordum Amanda," dedi. "İyi misin? Dairene gittim. Günlerdir seni arıyorum.

Biliyorum, özür dilerim. Ben iyiyim, düşününce. Konuşacak çok şeyimiz var. Bir şey var-'

'Bakın, ideal olarak bunu başka bir zaman yapardık, ama şimdi yanınızdasınız, hızlıca söylememe izin verin. Seninle konuşmak istememin nedeni Wallace Crone hakkında sana bilgi vermektir.

Amanda derin bir nefes almıştı. Boşaltmaya hazırdı. Ona birini incittiğini söylemeye hazırdı. Bu adamı öldürmek için bir eve gitmiş ama geri çekilmişti. Sonra adam ona saldırmış ve o da kendini savunmak için harekete geçmişti. Üst kattaki kadın tarafından kandırılmıştı ama Farrow Crone'un adından bahsedince nefesini tuttu.

Hiçbir şey söylemedi. Zihni aniden silinmişti.

"Birkaç gün önce isimsiz bir ihbar üzerine onu yakaladık. Kayıtlı bir cinsel suçlu olduğu için bir okula 100 metre yaklaşması yasak. Bir ilkokulun önünde çocuklarla konuştuğunu ve içlerinden birini arabasına bindirdiğini söyleyen bir telefon aldık. Okulu kontrol ettik ve kayıp çocuk ya da yabancı bir araca binen bir çocuk raporları yoktu. Yine de onu bir gün boyunca alıkoyduk ve acımasızca sorguladık - laboratuvarda aracından örnek aldırarak. Yolcu koltuğunda parmak izi ya da açıklayamayacağı başka bir DNA bulunmadığı ortaya çıktı. Geçen gece laboratuvardan haber geldi. En azından sizi arayıp haber vermem gerektiğini düşündüm.

Amanda'nın düşünceleri hızla geri geldi, yeniden ayarlandı ve yine de herhangi birini ifade etmesine izin vermeyecek kadar karmakarışıklı. Nefesini aceleyle dışarı verdi.

Bu yüzden Crone o gün işe metroyla gitmedi. Bu yüzden psikiyatrist randevusuna gitmedi. Ruth polisi aramış, onu tutuklatmış ve sokaklardan çekilmesini sağlamış, sonra da Amanda'ya onu öldürdüğünü söylemişti.

"Amanda? İyi misin?" 'Ah, evet, iyiyim.'

Güzel. Size ulaşmam bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Her zaman önce haberdar olmak istediğinizi biliyorum. Buna saygı duyuyorum. Bak, sonra konuşabiliriz. Bu asansör yakın zamanda inmeyecek. Merdivenleri kullanacağız. Burada bekle.'

Amanda, Farrow ve Dr. Marin yanından geçip merdiven boşluğunun kapısını açarken kenara çekildi.

Sonra bir şey duydu. Yüksek sesle ve net.

Hepsi duydu.

Bu çok açıktı.
Silah sesi.

65

Ruth

Daire 1003'ün kapısını denedi.

Kilitli.

Sepeti yere bırakıp cebindeki silahı aldı ve tam kapıyı çalacaktı ki bir ses duydu.

Asansör. Birisi yukarı çıkıyordu. Belki bu kata, belki de değil. Ama Granger'ların dairesine girerken görülme riskini almak istemiyordu.

Asansör kabini yükseldikçe, mekanizmadan gelen gürültü de artıyordu.

Durmadı.

Ruth asansör kabininden halı kaplı zemine bir ışık huzmesinin vurduğunu gördü. Kabin yükseldikçe ışın daha da genişledi, asansör kapısının oluşturduğu gölge desenini görmeye yetti. Işık döşemenin üzerinde ve duvarın üzerinde büyüdü. Ruth asansöre doğru geri döndü.

Asansör kabininde bir adam vardı. Kapıdan adamın başının üst kısmını, sonra da yüzünü görebiliyordu. Adam asansörün ortasında hareketsiz duruyordu. Yüzündeki bir şey dikkatini çekmişti. Ona iyice bakmak zordu. Tam onu tanıdığını düşündüğü anda, yüzünün bir kısmı çapraz demir kapı tarafından tekrar gizlendi.

Asansör onun katına ulaştı ve ani bir sarsıntıyla durdu.

Ruth kapıdan içeri baktı. Adam tanıdık geliyordu ama bir şekilde yerinde değildi. Yüzünü tanıyordu ama çıkaramıyordu.

"Beni hatırlamıyor musun, Ruth?" dedi.

O da bu sesi tanıyordu.

'Benim adım Billy,' dedi.

Bir adım daha yaklaştı. Adının Billy olduğunu söyleyen adam sağ elini kapının koluna koydu ama kapıyı açmadı.

"Beni BillyCam2003 olarak tanıyordunuz, hatırladınız mı?"

Ruth'un cebindeki silahı tutuşu sıkılaştı. Billy, yas forumundaki çevrimiçi hedeflerinden biriydi. Felicia profilinden. Başlangıçta Quinn için iyi bir adaydı. Onu öldüreceğini söylemişti ama önce Ruth'la tanışmak istemişti.

İnternetteki hedefleriyle hiç karşılaşmadı.

Onları uzakta tutmak daha iyiydi. Şehirde çok fazla destek grubu vardı ve gerçek destek gruplarında farklı kimlikler kullanarak yeterince risk alıyordu - bu yüzden çevrimiçi insanlarla hiç tanışmadı. Billy de yüz yüze görüşmek istediği konusunda kararlıydı. Çok ısrarcıydı, bu yüzden geri çekildi, Felicia profilini yaktı ve onun yerine iş için Amanda White'ı buldu.

Ama az önce ona Felicia dememişti. Ona Ruth demişti.

'Uzun zamandır seni arıyordum. Frank Quinn'i hedef aldığında benimle buluşmayı kabul etseydin tüm bunlar daha kolay olurdu,' dedi.

Onunla telefonda bile konuşmamıştı. Yine de o sesi tanıyordu. Adam ona gülümsedi.

Sonra sol eliyle başparmağını ve işaret parmağını gözlerine doğru kaldırdı. Kahverengi şeker rengindeydiler. Adamın gözlerini kapatıp ovalayarak temizleyeceğini düşündü ama yapmadı.

Gözlerini açık tuttu. Başparmağı ve işaret parmağı gözbebeklerine dokundu ve sonra hafifçe çimdikleyerek kontakt lensleri dışarı çıkardı.

Kahverengi gözleri gitmişti. Onların yerine bir çift ölü mavi göz kapıdan ona bakıyordu.

Ruth'un dudakları titremeye başladı, ardından vücudu da onu takip etti ve karnından başlayan bir çığlık göğsünden fırlayarak onu işaret etti ve bağırdı

...

'Sensin! *Sensin!*'

Sesi asansör boşluğunda, koridorda ve kadının donmuş kalbinin derinliklerinde yankılandı.

Bu doğru, Ruth. Benim. Merhaba *tatlım.*'

Cebinden silahını çıkardı, namluyu kapıdaki boşluktan geçirdi ve doğrudan adamın göğsüne nişan aldı.

Tetiği çekti ama yarım saniye geç kalmıştı.

Adam kapıyı çekerek açtı ve silahın namlusunu yakalayarak tabancayı adamın elinden aldı, ancak bu sırada silah patladı ve mermi adamın sağındaki panele isabet ederken adamın etrafında kıymıklardan oluşan bir patlama meydana geldi.

Ruth geriye doğru düştü, ağızı açıldı, nefes alamıyordu, çığlık atamıyordu, adam asansörden çıkıp yavaşça ona doğru yürürken topuklarını ve dirseklerini kullanarak merdivenlere doğru geri çekildi.

'Seni yıllar önce o gece öldürmeliydim. Yarım kalmış işleri sevmem. Senin yüzünden New York'tan ayrılmak zorunda kaldım. İşime başka bir yerde devam ettim elbette. Ama uygun değildi. Yeni bir çevre yeni riskler getirir. Benim gibi yaşlı bir köpekbalığı beslenme alanı olarak tanıdık suları tercih eder. Şimdi bir de sana bak. Ne hale geldiğine bir bak.'

Nefes alamadan ve konuşmadan geri çekildi.

'Kocanızın o otelde Patrick Travers'ı öldürdüğünü okudum ve Travers'ın resmini görüp sizin davanızı okuduğumda ne olduğunu anladım. Beni Travers sandınız, değil mi? Tıpkı bana benzeyen masum bir adamı öldürdün. Kirby hastanesine gittin ve ben de senden kurtulduğumu sandım. Sonra bir gün haberlerde, tıpkı bana, tıpkı Travers'a benzeyen bir adamın resmini gördüm. Adı Saul Benson'dı ve onu öldüren adam bunu yapması için kandırıldığını söyledi. Bir destek grubunda tanıştığı Deborah Mallory adlı bir kadınla cinayetlerini değış tokuş etmeyi kabul etmişti. İnternete baktım, evlerinde öldürülmüş, hiçbir nedeni olmayan başka adamlar buldum. Ve *hepsi* bana benziyordu. Neredeyse *tıpatıp* bana benziyorlardı. O zaman seni bulmam gerektiğini biliyordum. Beni avlıyordun, Ruth. Ve bu tahammül edebileceğim bir şey değil. Ben kimsenin avı değilim.'

Adam hâlâ ona doğru geliyordu. Ruth arkasına baktı ve yerde duran silahı gördü. Ona ulaşamadı.

'Sen olduğunu biliyordum. Aynı hatayı yapmıştın. Tıpkı Travers gibi. İnternette seni aradım, hatta birkaç destek grubuna gittim. Sonunda birbirimizi bulduk, internette. Benimle tanışmalıydın. Bunu haftalar önce bitirebilirdim. İnternette konuştuğumuzda, hata yapmadığını fark ettim, Ruth. Öldürmekten zevk alıyordun. Ve tekrar tekrar öldürüyordun, beni aramak için değil. Ama zevk için. Bir hayatı sona erdirmenin nasıl bir his olduğunu biliyorsun. O tatlılığı tattın. Yine de gitmene izin veremezdim. Yanlışlıkla beni hedef almış olabilirsin.

bir gün bana. Tüm bunların bitmek zorunda olması çok üzücü. Oh, sen ne güzel bir canavarsın ...'

Ruth merdivenlerden hızla gelen ayak seslerini duyabiliyordu. Bağırışlar. Farklı sesler, hepsi onun adını söylüyordu. Ve bir kadın sesi, Billy'yi  ağıırıyordu.

Adam bir dağııtıcıdan yeni kontakt lensler aldı ve pratik bir hassasiyetle başını kaldırıp her bir göze taktı, yerleşmeleri için gözlerini kırıptı.

Tam o sırada arkadan omzunu kavrayan bir el hissetti.

"Ruth, Ruth, sakın ol, sorun yok. Ben Dr. Marin.'

 ı lık atmak için ağzını açtı ama ses gelmedi. Başını salladı, elini kaldırıp Billy'yi işaret etti ve tekrar bağırdı.

Bu o! Bu o! Bu o!

Dr. Marin'in sesini duydu. "Tanrım, haklıymışsın Billy. İlk yatırıldığı günkü paranoyak davranışlarının aynısını sergiliyor...'

Tam o sırada kolunun üst kısmında keskin bir şeyin ısırıldığını hissetti. D nd   nde Dr. Marin'in omzundan bir i ne çıkardığını gördü.

Yorgun hissediyordu ve konuşamıyordu, sonra Dedektif Farrow'u, ortağını ve Amanda'yı gördü. Delirdiğini, karanlığa g m ld   n  düşündü ve sandığı gördü, zincirler çözüldü, tekrar  ı lık attı ve sanki düşüyormuş gibi hissetti.

Billy adındaki adam tekrar başında dikilirken parmakları yerde çırpınıyor, tırnakları kırılıyordu. Karanlık onu ele geçirirken duyduğu son şey onun sesiydi.

"Hastaneye geri dönüyorsun, Ruth. İyileşeceksin. Sana çok iyi bakacaklar. Merak etme - mutlaka ziyaretine geleceğim. . .'

Amanda

İKİ AY SONRA

Amanda oturduğu binanın asansöründen lobiye çıktı. Saat neredeyse sabahın yedisiydi ve 96th Street metro istasyonuna gitmek için sadece birkaç dakikası vardı.

İş elbisesinin ceketinin düğmelerini ilikledi ve posta kutusunun önünden geçerken yan taraftaki küçük kapağın yukarı kalktığını fark etti. Postacı için çok erkendi. Durdu ve anahtarıyla kutuyu hızla açtı. İçinde küçük bir Manila zarfında bir mektup vardı. Üzerinde adres yoktu. Sadece adı yazılıydı.

Ceketinin cebine koydu ve soğuk bir Ocak sabahında ön kapıyı açtı. Kaldırım buz tutmuştu. Dışarıya ilk adımını attığında sağ ayağı kaydı ve kaydığını, yana yattığını hissetti. Kirli çamurun içine düşecek ve takım elbisesini mahvedecekti.

Ve sonra artık düşmüyordu.

Güçlü bir el dirseğini tutmuştu ve dengesini yeniden kazanana kadar topukları birkaç kez savruldu. Yukarı baktı ve onu yakalayan adamı gördü.

Farrow'du.

"Tanrım, Amanda, tek başına dışarı çıkmaya izin verilmemeli," dedi gülümseyerek.

"Tanrım, özür dilerim. Merhaba, yani, teşekkür ederim."

"Seni görmeye geliyordum. Yeni bir işe girdiğini duydum."

"Evet, yeni bir sanat galerisinde çalışıyorum. İnanır mısınız, yöneticisiyim. Zaman zaman kendi çalışmalarımı bile sergileyebiliyorum."

Bu harika. Dinle, sadece kısa bir konuşma yapmak istiyorum. Zamanınız var mı?"

Amanda saatini kontrol etti. "On dakika içinde metroya binmiş olmalıyım.

"Bir fincan kahve içmeye gel, seni işe bırakayım.

"Buradan Tribeca'ya metrodan daha hızlı mı gidebiliyorsunuz?"

'Sirenimi açarsam yapabilirim,' dedi gülümseyerek. "Merak etme. Geç kalmadığınızdan emin olacağım.

Amanda başıyla onayladı ve bir blok yürüyerek Starbucks'a gittiler. Farrow iki kahvenin parasını ödedi ve pencerenin önündeki yüksek taburelere oturdular. Farrow bunların sırtı için alçak, sert sandalyelerden daha iyi olduğunu söyledi.

Farrow, "Nasıl olduğunu kontrol etmek istedim, bakalım nasılsın?" dedi.

Amanda kahvesinden bir yudum aldı. Boğazına kadar sıcak sıcak geliyordu ama böyle bir sabahta bu sıcaklığa ihtiyacı vardı.

"Ben iyiyim. Kiramı ödedim, yeni bir iş buldum. İşler yoluna giriyor. Crone'un davası dışında. O pislik hala bana dava açıyor.

Farrow bir süre onu dikkatle inceledikten sonra, "Aslında açıklığa kavuşturmak istediğim birkaç şey var, sakıncası yoksa?" dedi.

Yutkundu, kahvesinden bir yudum daha aldı ve "Ne tür şeyler?" diye sordu.

"DNA araştırmasında garip bir şey bulduk. Frank Quinn adında biriyle tanıştınız mı?"

Başını iki yana salladı.

Şükran Günü civarında öldürüldü. Failin mülküne ara sokaktan girdiğini düşünüyoruz. Adli tıp ekiplerimizden biri Quinn'in arka duvarında bir kan lekesi buldu. Orada siyah kot pantolona ait bazı lifler de vardı. Sadece kısmi bir DNA örneği alabildik. Kurumuş kan bozulmuştu. Yağmur ve Tanrı bilir başka neler bulaşmış. Bilimsel kesinlik için yeterli değil, mahkemede geçerli olacak kadar da değil ama o kandaki DNA senin DNA'nla kısmen eşleşti. Bana duvara tırmanan biri kendini kesmiş gibi geldi. Bir açıklama getirebileceğinizi sanmıyorum?"

"Hiçbir fikrim yok. Adamı hiç duymadım."

"Sadece Ruth'u o muhafıza saldırdıktan sonra bulduğumuz ve Bay Granger'ın dairesine girmeye çalıştığı gece, Dr. Marin'le birlikte geldiğimde, merdivenlerden çıkarken biraz topalladığını gördüm.

"O sabah düştüm. Buzlu kaldırımında. Beni kurtarmak için yanımda sen yoktun,' dedi.

"Quinn adındaki adam mafya için para aklayan biriydi. Ortalıkta yığınla nakit parası vardı ve büyük miktarlarda parayı farklı çevrimiçi hesaplar üzerinden hareket ettiriyordu. O kötü bir adamdı, Amanda. Ayrıca, Ruth'un ilk kurbanı Patrick Travers'a çok benziyordu. Ve Ruth'un onu yakaladığımız gece hedef aldığı adama da çok benziyordu.

Amanda hiçbir şey söylemedi. Nefesini tuttu, Farrow'un kahvesinden bir yudum almasını ve pencereden dışarı, sokaktan geçen insanlara bakmasını izledi. Bir süre hiçbir şey söylemedi ve Amanda gizlice nefesini bıraktı, titremelerini önlemek için ellerini kahve fincanının etrafında kenetledi.

"Bana karakolda hangi lakabı taktıklarını biliyor musun?" diye sordu, hâlâ doğrudan ona bakmıyordu.

'Aziz Jude. Hernandez bir keresinde bana söylemişti," dedi Amanda, sesini düz tutmaya çalışarak ve midesinde başlayan hastalık hissiyle savaşıyor.

"Umutsuz vakaların koruyucu azizi," dedi Farrow, boş boş pencereden dışarı bakarak. 'Cinayet dosyalarımın çoğunu nasıl kapattığımı biliyor musun? Diğer polislerden daha zeki değilim. Sadece pes etmiyorum. Asla. O kurbanlara bir şey borçluymuşum gibi hissediyorum. Ve bunu yanımda taşıyorum. Ağır bir şey. Bir yük. Ama üstleniyorum ve davayı çözene kadar devam ediyorum. Hernandez takıntılı olduğumu düşünüyor. "Bazen bırakmam gerektiğini söylüyor.

Amanda hiçbir şey söylemedi, kalbi göğsünde güm güm atıyordu.

Farrow sokağa baktı ve şöyle dedi: 'Sanırım Quinn davasının çözülmesine izin vermem gerekecek. Muhtemelen paranın kaymağını yerken yakalanmıştır. Mafya kandırılmayı pek hoş karşılamaz. DNA'nız o duvarda mı? Dediğim gibi, kısmi bir eşleşme oldu. Laboratuvarında bir hata olabilir. Bilmiyorum.

Başını salladı, sonra ona doğru döndü ve "Dizin nasıl?" diye sordu.

Benim yaptığımı biliyor, diye düşündü Amanda.

Sadece biliyor. "Artık sorun yok," dedi Amanda sonunda.

"İyi, çünkü o kaldırımlar çok tehlikeli," dedi, pencereden dışarı baktı, sonra da ölü gözlerle ona baktı. 'Eğer yine kayıp düşersen, bir dahaki sefere seni yakalamak için orada olamam.

Amanda, 'Gelecekte evde kalacağım' dedi.

Doğruyu söylediğinden emin olmak için kızın yüzünü inceledi, sonra başını salladı ve "Hadi, seni işe bırakayım" dedi. Bir haber daha var. Henüz basının eline geçmedi ve bunu sana ilk ben söylemek istedim. Farrow yavaşça ayağa kalktı.

"Bana neyi anlatacaksın?" dedi Amanda, yine aniden gerilmişti. "Crone öldü.

"O ne?

"Onu sabahın dördünde bir çöpçü buldu. Çırılçıplak soyulmuş ve işkence görmüştü, sonra da biri onu bir çöp konteynerine atmıştı.

"Yüce Tanrım," dedi, kalbi pır pır ediyordu.

"Cesetten güçlü bir kimyasal koku geliyordu. Belki de kloroform. Biri üzerinde çalışmaya başlamadan önce uyuşturulmuş gibi görünüyor.

Amanda hiçbir şey söylemedi. Bunu anlayamadı. Henüz değil.

Farrow, "Bileyim diye soruyorum ve bir an için bile bu işe karıştığınızı ima etmiyorum ama size karşı açtığı dava da kendisi kadar ölü olduğuna göre, dün gece nerede olduğunuzu söyleyebilir misiniz?" diye sordu.

"Dolly Parton konserindeydim. Bir arkadaşım bana bilet gönderdi."

"Hangi arkadaşın?

Billy. Onunla Ruth'u bulduğumuz gece

tanışmıştın." "Peki Billy konserde seninle miydi?

'Ah, hayır, gelemedi. İşten yeni bir arkadaşım ile gittim, Abbey.'

Yeterince adil. Bunun şehir için bir kayıp olduğunu söyleyemem. Hernandez yarım saat önce öğrendi ve şimdiden bir parti organize etti. Hadi, seni bırakayım.'

Farrow'un arabasına kadar bir buçuk blok yürüdüler. Amanda her adımda biraz daha hafifliyordu. Hava hâlâ soğuktan ama artık aşındırıcı değildi. Temiz hissettiriyordu. Yeni gibiydi. Güneş kösedeki kestane ağacını yarıp geçti ve bir an için Amanda ve Farrow altın güneş ışığıyla yıkandılar. Işık sanki alev almış gibi turuncu, kırmızı ve altın rengine dönüştü.

Amanda polis arabasına bindi. Farrow onun yanına uzandı ve torpido gözünü açtı. İçinde çoğu açık, bazıları kırık ve çatlak CD kutuları vardı. Hala kapalı olan bir kutu buldu, açtı ve CD'yi gösterge panelindeki çalara yerleştirdi. Müzik başladığında kutuyu Ruth'a uzattı.

Dolly Parton'ın En İyi Hitleri.

"Dolly'yi sever misin?" diye

sordu. "Kim sevmez ki?" dedi

Farrow.

Farrow onu şehrin güneyine doğru götürürken 'Islands in the Stream' şarkısını dinlediler ve hiçbir şey söylemediler.

"O geceden beri Ruth'u gördün mü?" diye sordu.

'Hayır, sanırım onu duruşmasında göreceğim. Tanık olarak katılmanız istendi mi?'

'Hayır, henüz değil. Gazetede okudum. Eğer tüm bunlar doğruysa gerçekten tehlikeliydi.

Farrow, "Bana her şey açık ve net görünüyor," dedi. 'O gece sahip olduğu silah Gary Childers adında eski bir güvenlik görevlisine kayıtlıydı. Garaj kapısında parmak izleri vardı ve aralarındaki telefon mesajlarından gördüğüm kadarıyla onu ziyarete geliyordu. Zavallı piç kurusu. O televizyon izlerken kendi silahıyla onu yüzünden vurmuş.

"Bir daha asla dışarı çıkamayacak,
değil mi?" "Hayır," dedi Farrow,
"kesinlikle çıkamayacak.

Sonra sessizliğe gömüldüler. Amanda CD kapağının arkasındaki parça listesine baktı ve en sevdiği şarkılardan birine hızlıca ilerledi.

'Her Şey Yanlış, Ama Her Şey Doğru'.

Dinlediler, mırıldandılar ve Amanda ona galerinin yolunu tarif etti. Arabayı kaldırıma çekti.

"Bıraktığınız için teşekkür ederim," dedi Amanda. 'Her şey için teşekkür ederim. Herkesten daha fazla yanımda oldun. Jess ve Luis'ten asla vazgeçmedin. Benim için yaptıklarını asla unutmayacağım.

'Her polisin yapacağını yaptım,' dedi.

'Hayır, sen çok daha fazlasını yaptın. Ve benden de asla vazgeçmedin.

'Bence şu anda gayet iyi gidiyorsun. Bu şekilde devam et. Yaşlanıyorum ve sırtım sonsuza kadar dayanmayacak. Quinn'i ya da Crone'u kimin öldürdüğünü öğrenebileceğimizi sanmıyorum. Sanırım Hernandez haklı. Bazı davaları bırakmam gerekiyor. Kendine iyi bak ve yeni işinin tadını çıkar," dedi ve hızla uzaklaştı.

Arabası bir köşeyi döndüğünde Amanda ceketinin cebine uzandı ve posta kutusunda bulduğu mektubu çıkardı. Açtı ve okudu.

Sevgili Amanda,

Umarım konseri beğenmişsinizdir. Özür dilerim, orada olamadım, ancak şüphesiz öğreneceğiniz gibi başka bir işim vardı. Ruth'u bulma konusundaki yardımlarınız için teşekkür etmek istedim. Ben de iyiliğinize karşılık vermek istedim. Size yalan söylediğim için özür dilerim. Benim hiç karım olmadı, hele öldürülen bir karım hiç olmadı. Beni affedebileceğinizi umuyorum.

Ruth'un gerçek kimliğini sizinle tanışmadan önce de biliyordum ama dikkatleri üzerime çekmek istemedim, anlıyorsunuzdur. Polisle aramda bir tampona ihtiyacım vardı. Ve Scott'ın güveneceği birine. Bazı Şeyleri örtbas etmeme yardım edecek birine. Bu yolculukta yanımda birinin olması daha iyiydi. Sakıncası yoksa bu mektubu okuduktan sonra yakmanı istiyorum. Ama bilmeni isterim ki Crone lmeden önce küçük kızını öldürdüğünü itiraf etti. Bu kapanıŐı hak ettiğini düşündüm. Tekrar karŐılaŐmamız pek olası değil.

İyi Őanslar ve hayatının geri kalanının tadını çıkar, tatlım.

X

Amanda saat beş buçukta işten çıktı, eve geldi, bir Şeyler aldı ve tekrar dışarı ıktı. Metroya atladı, Atlantic Avenue'de N trenine geçti ve Coney Island'daki Stilwell Avenue istasyonuna varana kadar metroya bindi.

KıŐın deniz kenarındaki tatil yerlerini severdi. Her zaman çok az insan olurdu ve her yerde soğuk bir durgunluk olurdu. Sanki uyuyormuŐ gibi. Güneşi bekliyormuş gibi. Tahta kaldırıma adım attığında hava karanlıktı. Kaygandı da. Dikkatlice sahile ulaştı ve ayakkabılarını çıkardı. Kuma dokunduğunda serindi. Jess bu sahili çok severdi. Jess fuar alanında Sparkles'ı kazandıktan sonra bu plaja gelmişlerdi. Luis Jess için kumdan kaleler yapmış ve hep birlikte dondurma yemiŐlerdi. Okyanusun sesine doğru ilerlerken arkasında dönme dolabın ışıkları yoktu - Atlantik sahili yalıyordu. Kumsal da deniz de gecenin içinde kömür karasıydı.

Amanda baędaŐ kurarak oturdu ve ellerini kullanarak kumda küçük bir çukur açtı. Rzgr Őiddetini artırıyordu ve Billy'nin mektubunu yakarken Zippo'sunun alevini kucaklamak zorunda kaldı, ardından mektubu kum çukurunun dibine yerleştirdi. Amanda antasından Sparkles'ı çıkardı ve oyuncağı yanan mektubun üzerine yerleştirdi. Alev oyuncağı neredeyse anında tutuŐturdu ve etrafındaki kumu bir kez daha arduvaz grisinden altın rengine çevirdi.

Bir süre kumsalda oturdu, ellerini küçük alevlerin üzerinde ısıttı, sonunda o büyük kara denizi geçtiğini biliyordu.

Sahilde başka kimse yoktu.

Amanda korkmadı.

Ve kendini yalnız hissetmiyordu.

Rüzgâr denizi ona doğru savurdu ama ona dokunamadı. Ateşine de dokunamadı. O oyuncağın içinde ne tür bir dolgu varsa, zaman zaman alevlerin rengini değiştiriyordu. Yaydığı kokular da değişiyordu. Bir an için, ama sadece bir an için, portakal kokusu aldığını sandı. Rüzgâr kulaklarına sesler getirdi. Dalgalar kıvrılıp tepeler oluşturuyor, sonra da suya çarpıyordu.

Ve başka bir şey daha.

Rüzgârın tahta kaldırımın üzerinden mi yoksa kumların arasından mı fısıldadığını anlayamadı ama havada bir çocuk sesi duyduğunu düşündü. Oynayan. Gülüyordu. Mutlu.

Huzur içinde.

Teşekkür

İlk teşekkürüm ilk okurum, ilk editörüm ve ilk kadınıam olan eşim Tracy için. O her yönden en iyisi. Ona sahip olduğum için şanslıyım. Siz de öylesiniz, çünkü hatalarımı tespit ediyor ve önerileriyle tüm kitaplarımı çok daha iyi hale getiriyor.

Menajerim Jon Wood'a çok teşekkür ederim. Kendisi inanılmaz bir editör ve gerçek bir dost. Bu kitabı okuma fırsatına sahip olmanızın nedeni o. Aslında, farklı bir profesyonel sıfatla ilk romanım *The Defence*'i yayınladığında bu işe başlamamın nedeni de oydu. Eğer onu görürseniz ya da onunla tanışma şerefine nail olursanız, ona bir içki ısmarlayın ya da bir fincan çay ve güzel bir bisküvi verin (tanışmanızın uygun koşullarına ve elinizdeki bisküvilerin kalitesine bağlı olarak). Söyleyebileceğim tek şey, içebileceğiniz tüm içkileri ve verebileceğiniz tüm bisküvileri hak ettiği. Safae El-Ouahabi'ye tüm parlak becerileri için çok teşekkür ederim. Ve RCW Edebiyat Ajansı'ndaki tüm ekibe de sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum. Kitaplarımı dünyanın dört bir yanına harika bir şekilde satan çalışkan profesyonellerden oluşan sevimli bir grup. Çok teşekkür ederim.

Eşsiz editör Toby Jones'a ve tanışmak isteyebileceğiniz kadar sevimli bir adama teşekkürlerimi sunuyorum. Toby, Mari, Jennifer, Joe, Lucy, Patrick, Becky, Isabel ve Headline Books'taki yeni evimdeki herkese, beni böyle bir tutku, yaratıcılık ve profesyonellikle yayınladığınız için çok teşekkür ederim. Umarım İsa'ya kadar çok kitap satarız.

David Shelley'e özel bir teşekkür. Nezaketi için.

Aileme, babama, arkadaşlarıma ve destekçilerime teşekkür ederim. Ve köpeklerim Lolly ve Muffin'e. Berbat birer editör olmalarına rağmen ayaklarımdan dibinde huzur içinde uyumakta ve top yakalamakta çok iyiler.

Son ve en önemli teşekkür size. Evet, yine sana.

Eğer bu kitabı okuduysanız, bunu yaptığınız için size teşekkür etmek istiyorum. Umarım gerçekten hoşunuza gitmiştir. O kadar beğenmemiş olsanız bile, zaman ayırıp okuduğunuz için son derece memnunum. Ve bilmenizi isterim ki sizi çok düşünüyorum. Okurken eğlenmeni ve seni rahatsız eden her şeyi unutmanı istiyorum. En azından bir süreliğine. Çünkü okumak böyle bir şeydir.

Umarım tüm sıkıntılarımız geçer ve hepimize barış ve ışık dilerim.



CRIME FILES

Suç ve gerilim yazınının en iyilerini ortaya çıkarın ...

 [Suç Dosyaları bültenine kaydolun](#) 

[@CrimeFilesBooks](#)

 [/crimefiles](#)

 [/crime-files-podcast](#)